ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA A III-A

RECVIEM

SUSPANS

SUSPANS

De același autor,
în trilogia FRĂȚIA TEMPLIERILOR au apărut

Anima Templi
Cruciada

ROBYN YOUNG s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acțiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obținut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din trilogia FRĂȚIA TEMPLIERILOR, *Anima Templi*, urmat în 2007 de *Cruciada* și în 2008 de *Recviem*.

ROBYN YOUNG

RECVIEM

Traducere din limba engleză
LUCIAN MIHAI POPA

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, ROBYN
Recviem / Robyn Young ; trad.: Lucian Mihai Popa - București : Nemira Publishing House, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-579-418-4
Vol. 2. - ISBN 978-606-579-431-3

I. Popa, Lucian Mihai (trad.)

821.111-31=135.1

Robyn Young
REQUIEM
© 2008 by Robyn Young

© Nemira, 2012

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-418-4

PARTEA A DOUA

18

Catedrala Notre Dame, Paris
10 aprilie 1302

Ascultându-l pe Nogaret, a cărui voce răsuna cu putere, Filip strânse brațele tronului adus în dimineața aceea din palat și amplasat pe podium. Ploaia care biciuia ferestrele boltite dădea impresia că mici pietricele loveau cu iuțeală vitraliile și din când în când bubuiturile tunetelor acopereau vocea sfetnicului. Era miezul zilei, însă cerul, clocotind furios, era negru ca noaptea. Flăcările tremurânde ale torțelor luminau lungul culoar al Catedralei Notre Dame până la primul balcon, iar îngerii de sus, așezați pe pilaștrii lor, își întindeau umbrele nesfârșite în neant.

Filip își aduse aminte de prima zi în care intrase în catedrală. Tatăl său îl adusese acolo de la reședința regală din Vincennes. N-avea cum să fi avut mai mult de șase ani. Când intrase, vastitatea interiorului îi tăiase respirația. Își dăduse capul pe spate, privind tavanul,

și se mirase că nu văzuse nori acolo, căci acele înălțimi păreau atât de apropiate de ceruri. Își aminti și de stinghereala care îl cuprinsese acolo, în casa Domnului, fiind atât de mic și nesemnificativ; o insectă pe podeaua unei caverne. Acum avea același sentiment, amplificat și de importanța ocaziei, în vreme ce Nogaret se adresa mulțimii înghesuite pe culoar.

– ...așadar, cetățeni ai acestei țări, vă cerem ajutorul. Căci sunt în joc viitorul și libertatea regatului nostru. Nogaret făcu o scurtă pauză, lăsând oamenii să șușotească. Se îndreptă către banca amplasată în dreapta tronului lui Filip. Colegul meu, Pierre Flore, cancelar și păstrător al sigiliului, va vorbi pe înțelesul tuturor despre bula papală *Ausculta fili*, astfel încât să înțelegeți cu toții cât de grave sunt măsurile pe care le ia Sfântul Scaun împotriva voastră și a regelui vostru.

Urmă o pauză stânjenitoare până când Pierre Flote se ridică, ținând în mâinile sale pline de pete maronii un pergament făcut sul. Rămase cu privirea la Nogaret, care se așeză lângă rege. Apoi, începând cu timiditate, vocea cancelarului acoperi vuietul furtunii.

– Papa Bonifaciu i-a scris regelui nostru, Filip cel Frumos, nepotul Sfântului Ludovic, proclamând că este mai presus de acesta atât pe pământ, cât și în viața de apoi, făcând o minciună din faptul că regele este suveran în regatul său. A solicitat eliberarea episcopului de Pamiers, ereticul Bernard Saisset, un om care a fost acuzat pe drept pentru trădare de țară. Printr-o asemenea cerere, papa ignoră faptul că regele nostru rămâne, prin lege și drept, judecător al tuturor proceselor din regat.

Flote făcu o pauză pentru a-și drege glasul, dând impresia că se chinuia să se facă auzit în zgomotul produs de furtună. Mai mult decât atât, a fost somat să participe la sinodul de la Roma la care vor fi prezenți toți episcopii Franței, și în cursul căruia intenționează să-l acuze în chip scandalos și pe nedrept pe regele nostru pentru devalorizarea monedei, conducerea supușilor săi prin violență și taxarea clerului bisericesc fără motiv sau nevoie. Flote privi iarăși pergamentul. Vocea îi deveni și mai scăzută, făcându-l pe Nogaret să se foiască pe bancă și să se încrunte. Dar cum rămâne cu abuzurile lui Bonifaciu? Cum rămâne cu dijma pe care trebuie să o plătească bisericile noastre, bani pe care îi varsă în cuferele Romei fără să primească nimic în schimb? Și ce putem spune despre felul în care își controlează papa supușii, lucru lesne de înțeles dacă privim acuzațiile nejustificate pe care i le aduce mărinimosului nostru rege sau cum încearcă să intervină în chestiuni care se desfășoară astfel de secole?

Ascultând vocea tremurândă a lui Flote, care înșira acuzațiile la adresa papei, Filip strânse și mai tare brațele tronului său. Își simțea corpul presat de imensitatea spațiului din jurul său, încărcat cu mii de reprezentări ale lui Dumnezeu, Hristos, îngeri și sfinți ce puteau fi văzute în chip de statui ori picturi pe vitralii, pe ziduri și diferite ornamente, toate privindu-l pe el. Își dădu seama că nu mai poate înghiți și începu să transpire. Ar fi trebuit să fie mândru, să se simtă puternic, căci o astfel de întrunire nu mai avusese loc până atunci în toată istoria Franței. Era

pentru prima dată când cele trei stări – Biserica, nobilimea și oamenii din popor – fuseseră chemate sub același acoperiș, Catedrala Notre Dame fiind înțesată de prelați, episcopi, conți și duci, lorzi și căpetenii de bresle. Însă lui Filip îi era greață.

Lucrurile se mișcaseră cu repeziciune după aflarea veștii privind arestarea episcopului menționat, Bernard Saisset, cu mult prea mare repeziciune pentru a-i permite să controleze evenimentele, iar Nogaret și Flote continuau să tragă de el în direcții diferite. Pentru câteva secunde își dori să fi organizat această întrunire la palat. Semnificația locului ales pentru a face publică împotrivirea sa față de Sfântul Scaun nu merita trăirea acestui sentiment teribil de apăsător. Însă, în ciuda disconfortului, știa că luase decizia corectă. Preoții, cea mai importantă clasă socială, erau cel mai probabil cei care aveau să se opună acțiunii împotriva papei, astfel că el, Filip, așezat pe podiumul impunătoarei catedrale, trebuia să le demonstreze că nu fusese învestit cu această putere doar de stat, ci de însuși Dumnezeu. Primise deja în secret asigurări că nobilimea și burghezia principalelor orașe aveau să fie de partea lui, însă chiar dacă preoții erau încredințați că vor deveni dușmani ai coroanei dacă nu i se vor supune, tot nu era convins că se va putea baza pe sprijinul lor.

– În concluzie, încheie Flote, vă implorăm să ne ajutați în apărarea libertăților noastre. Nobili și burghezi ai orașelor, vă rugăm să ne trimiteți scrisori semnate de reprezentanții voștri, scrisori pe care le vom arăta papei și cardinalilor săi și prin care îi vom

aduce la cunoștință că Franța nu va deveni marioneta Romei. Episcopi și preoți, promiteți-ne că nu veți participa la sinodul pe care l-a convocat Bonifaciu, protestând astfel față de acuzațiile nedrepte care i-au fost aduse bunului vostru suveran. Regele Filip va asculta care este decizia voastră peste o oră.

Filip se ridică. Toți cei din catedrală îl priviră cum traversează podiumul, veșmântul său măturând podeaua. Când dispăru în umbrele din spatele culoarului destinat corului, Nogaret porni după el, lăsându-i pe Flote și ceilalți miniștri să liniștească mulțimea care începuse să se agite.

Ștergându-și fruntea plină de broboane de transpirație, Filip se îndreptă către camerele sale private din interiorul catedralei, fiind însoțit de unul dintre preoți.

Nogaret era palid, însă aștepta răbdător plecarea prelatului înainte de a-i vorbi regelui.

– Maiestate, mă văd obligat să protestez la adresa cancelarului Flote. A încercat în mod deliberat să slăbească trăinicia argumentului nostru cu – strânse din dinți – discursul acela *fără vlagă*.

– Am făcut ce trebuia?

Nogaret se uită nedumerit la rege.

– Maiestate? S-a întâmplat ceva? Sunteți palid.

Filip îl privi drept în ochi.

– Răspunde-mi, Nogaret. Am făcut bine ce-am făcut? Trebuia neapărat să-l arestez pe Saisset?

– Fără îndoială. Instiga oamenii la revoltă, se opunea deciziilor voastre, știrbindu-vă autoritatea.

Omul acesta v-a defăimat bunul renume spunând că sunteți o bufniță proastă, un neghiob...

– Bine, se repezi Filip. Trase aer în piept. Însă n-a existat nicio dovadă cum că ar fi un eretic. Duhovnicul meu, Guillaume de Paris, crede că episcopul n-ar fi putut comite o astfel de ticăloșie.

Nogaret se gândi câteva clipe.

– Maiestate, am discutat deja despre asta, începu el încetișor. Poporul încă ascultă de Biserică, de legile cele vechi. Au nevoie de un motiv extrem de puternic, un motiv clar pentru a justifica arestarea unui atât de important membru al clerului. Și ei înțeleg cu ușurință acuzația de erezie.

– La fel de ușor ca și tine, replică Filip.

Nogaret deveni alb la față, rămânând nemișcat în lumina pâlpâitoare a lumânării. Ploaia continua să răpăie în ferestre. Ministrul vorbi aproape șoptit.

– Fac ce e mai bine pentru Maiestatea Voastră și pentru regat. Toate sfaturile pe care vi le-am oferit au fost în acest sens. Dacă doriți să fiți conducătorul suprem al regatului, atunci trebuie să arătați că sunteți mai presus de preoți și episcopi, ba chiar și decât papa, altfel puterea voastră va fi mereu limitată de Biserică. Nu vreți ca poporul să vă numească sfânt? Să vă onoreze numele și faptele asemenea celor ale bunicului vostru?

Filip privi tapiseria din spatele lui Nogaret pe care era înfățișată Sfânta Fecioară cu Pruncul ei. Strâns în brațe de Fecioara Maria, Iisus întindea un deget înspre el. Ochii Îi erau două găuri negre.

– Ba da, şopti Filip. Da, vreau.

– Atunci să nu cedaţi, maiestate, şi jur că vă voi ajuta să înfăptuiţi lucrul acesta.

Oamenii se adunară iarăşi în catedrală înainte de încheierea orei îngăduite pentru a lua o decizie. Nobilii şi burghezii rostiră discursuri elaborate, anunţându-şi întregul sprijin, apoi prezentară scrisorile de protest care aveau să fie trimise la Roma. Când episcopul Parisului se ridică în picioare pentru a vorbi în numele Bisericii, Filip se încordă. Prelatul se poticni de câteva ori, alegându-şi cu grijă cuvintele, însă curând deveni limpede că Biserica avea să rămână de partea regelui, iar Filip se lăsă moale în tronul său.

Îi privi cu atenţie pe reprezentanţii clerului şi văzu mânie şi nemulţumire în ochii multora, dar şi resemnare. Trebuiau să i se supună, altfel ar fi riscat să-şi piardă proprietăţile. Îşi fixă privirea asupra lui Bertrand de Got, care se afla în primele rânduri. Bărbatul mic de statură, ale cărui veşminte bisericeşti îl făceau să pară şi mai mic, era alb la faţă şi frânt de oboseală, însă i se citea furia pe chip. Lucrul acesta îl mulţumi pe Filip. De Got fusese ales arhiepiscop de Bordeaux în urmă cu doi ani şi prin el regele deţinea controlul asupra regiunii Guienne, încă disputată, în ciuda armistiţiului încheiat cu Edward. Oricât de mult l-ar fi urât pe arhiepiscop, Filip trebuia să-l aibă de partea sa.

Episcopul Parisului îşi termină discursul, apoi, după ce Nogaret le mulţumi tuturor francezilor pentru suport, adresându-li-se pe un ton imperativ, prima adunare a celor trei stări luă sfârşit.

– Ce aveai de gând să faci, cancelare? murmură Nogaret, apucându-l de braț pe Pierre Flote, în vreme ce mulțimea părăsea catedrala, ieșind în ploaie.

Flote îl privi furios, apoi își smulse brațul din strânsoarea acestuia.

– Am făcut ce trebuia să fac.

– Era o poruncă a regelui. Ar fi trebuit să-i acorzi discursului toată atenția și să te folosești de toată iscusința. În loc de asta, ai părut un băiețel timid din cor la primul recital!

– Cum îndrăznești...

– Singurul lucru pentru care îți suntem îndatorați e acela că nu le-ai influențat hotărârea.

– Hotărâre? pufni Flote. Știam care va fi aceasta înainte de începerea întrunirii!

– Biserica încă reprezenta o piedică. Ai fi putut distruge tot ce am obținut în urma eforturilor noastre.

Flote își deschise larg ochii.

– Tu vorbești? Tu vei distruge *Franța!* Îl trase pe Nogaret pe un coridor lateral. De ce joci parodia asta cu procesul lui Saisset? Încerci să-ți demonstrezi prostește puterea pentru că l-am convins pe rege să-și concentreze atenția asupra Flandrei în vreme ce tu ai fi vrut să rămână în Guienne?

– Recunosc, cred că ar fi trebuit să ne canalizăm eforturile într-acolo, pentru a recuceri ducatul, dar nu acesta e...

– Nu pot să cred că nu înțelegi rostul acestei acțiuni! Flandra e o zonă la fel de prosperă, dar mult mai ușor de controlat. Se află sub conducerea unui vasal al

Franței, nu a unui rege străin, și pe câtă vreme în Gasconia am ajuns într-un impas, în Flandra am ieșit victorioși. Acum, că trupele noastre sunt staționate în Bruges și Ghent, avem mult mai multe șanse de a anexa regatului nostru acest teritoriu. Flote continuă repede când văzu că Nogaret intenționa să spună ceva. Dacă vom supune Flandra, îl vom putea controla pe regele Edward. Anglia se bazează pe Flandra pentru exportul de lână. Cucerind-o, vom avea autoritate asupra lor, și poate că vom ajunge la o înțelegere în privința ducatului Guienne. Nu crezi că e un lucru înțelept acesta, Guillaume?

Expresia dură de pe chipul lui Nogaret nu dispăru.

– Nu vorbesc despre Flandra sau Gasconia. Vorbesc despre pedepsirea celor care comit acte de trădare. Saisset îl ponegrea pe rege. A trebuit să fie arestat.

– Ai uitat de lucrurile pe care le-ai învățat în tinerețe? Arestându-l, ai încălcat legile Bisericii! Episcopii pot fi judecați doar de Curia de la Roma. Papa Bonifaciu avea tot dreptul să ceară eliberarea lui Saisset. Vocea lui Flote deveni o șoaptă. Și toți cei prezenți în catedrală știau asta, orice ar fi spus pentru a-i face pe plac regelui. Tot ce se întâmplă acum nu va face decât să adâncească schisma dintre curtea regală și cea papală.

– Cu cât e mai adâncă, cu atât mai bine. Ai auzit și tu despre jubileul lui Bonifaciu. Peste două sute cincizeci de mii de pelerini s-au înghesuit în fața Bazilicii Sfântul Petru pentru a primi iertarea păcatelor, dar l-au văzut pe papă stând pe tronul său cu o sabie

și un sceptru în mâini, strigând: *Eu sunt Cezarul!* Nogaret vorbea cu patos. Iar acum i-a exilat sau i-a întemnițat pe toți acei membri ai familiei Colonna pe care i-a putut găsi. Nimeni nu se mai poate împotrivi aroganței papei. Dacă va trăi destul pentru a rămâne în memoria oamenilor și secolul acesta, sunt sigur că va striga: *Eu sunt Dumnezeu!*

Flote se cutremură.

– Nu e un joc, Nogaret. Acțiunile tale au pus Franța în primejdie. Ridică pergamentul pe care îl ținuse în mâini în timpul discursului. Ai citit asta? Dacă Saisset nu va fi eliberat, papa promite să suspende toate privilegiile acordate regatului nostru de către Sfântul Scaun. Desfăcu pergamentul și citi. *Fiule, întoarce-te pe calea Domnului, căci ai rătăcit din vina ta ori pentru că ai fost sfătuit rău. Să nu crezi că nu ți-e nimeni mai presus ori că te-am eliberat de sub stăpânirea mea ca vicar al Domnului pe-acest pământ. Asta ar însemna că ți-ai pierdut mințile, căci oricine ar crede așa ceva va fi dovedit necredincios și va fi alungat din turmă.* Flote își ridică privirea. Alungat din turmă. Înțelegi? Îl amenință cu excomunicarea.

– Nu va îndrăzni. Bonifaciu are nevoie de banii pe care îi trimite Biserica din Franța. Lucrul acesta a fost foarte clar în momentul în care i-am oprit, forțându-l să anuleze *Clericis laicos.* A dat înapoi atunci. Dacă vom rezista și acum, o va face din nou. Și, încheie Nogaret, cred că amândoi trebuie să ducem la îndeplinire poruncile primite. Dădu să plece.

Ochii lui Flote scăpărară de mânie, făcându-l să uite unde se afla.

– Eşti un animal fără credinţă, Nogaret. Un fiu de eretici! Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a pune capăt influenţei nefaste pe care o exerciţi asupra regelui nostru.

Nogaret se întoarse, fixându-şi ochii asupra chipului învineţit al lui Flote.

– Eu aş fi foarte atent, cancelare, să nu mă entuziasmez prea tare. Nu mai eşti chiar tânăr.

Biserica Saint-Gervais-Saint-Protais, Paris
25 mai 1302

Will luă o lumânare şi o ţinu în flacăra alteia până se aprinse fitilul. O aşeză printre celelalte lumânări din faţa altarului şi rosti o rugăciune. Statuile din fildeş ale sfinţilor Gervais şi Protais, gemenii care fuseseră martirizaţi în vremea lui Nero, priveau cu tristeţe în jos. Simţi pe cineva apropiindu-se. De sub mantia albă ieşi o mână care luă o lumânare din cele strânse acolo.

– Ne aşezăm?

Will întâlni privirea lui Robert, apoi se îndreptă spre bănci.

În vreme ce se aşezară, un paracliser trecu pe lângă ei cu un cuţit în mână şi o tăviţă. Le zâmbi celor doi bărbaţi, unul dintre ei un templier, iar celălalt îmbrăcat cu o mantie simplă de lână, apoi îngenunche sub lumânări şi începu să radă ceara de pe podea. Era

după-amiază târziu, între două slujbe. Cu excepția câtorva oameni care stăteau în față cu capetele plecate, biserica era goală. Nu se auzea decât sunetul produs de cuțitul paracliserului care curăța podeaua.

– Nu credeam că mai ești în oraș, spuse în șoaptă Robert. Mă gândeam că te-ai întors în Scoția.

– Simon ți-ar fi spus.

– Simon nu-mi vorbește decât când vrei să ne întâlnim. În rest, mă evită. Se teme că voi începe să pun întrebări și va auzi cine nu trebuie. Robert își trecu o mână prin părul argintiu, care începuse să se rărească. Asta, sau nu are suficientă încredere în mine.

– Sunt sigur că nu acesta e motivul pentru care nu-ți vorbește, spuse Will, încruntându-se. Dar mă bucur că e precaut.

– Eu nu mi-aș face griji dacă aș fi în locul tău. Hugues te știe dus departe, și fiindcă majoritatea cavalerilor care te cunoșteau s-au întors în Cipru împreună cu Marele Maestru, n-au mai rămas foarte mulți care să te recunoască. Cât timp vei sta departe de preceptoriu, mă îndoiesc că vei atrage atenția cuiva.

– Și totuși trebuie să fiu precaut.

– N-ai vrea ca vreun neavenit să-ți strice planurile tale importante, murmură Robert.

– Credeam că ai înțeles, pufni Will.

– Nu, răspunse tăios Robert, sperai că am înțeles ca să nu te simți atât de vinovat. Paracliserul se uită la ei, însă se întoarse de îndată la treburile sale când Robert îl fixă cu privirea.

– Ce înseamnă asta, Robert? Credeam că suntem...

– Ce? îi tăie vorba Robert. Prieteni?

– Nu suntem?

– Nu știu ce suntem. Ai reapărut după trei ani fără să spui niciun cuvânt și te aștepți ca totul să fie ca la început. Cum ar putea fi? Ai părăsit Templul și i-ai lăsat pe ceilalți cu povara pe care trebuia să o porți tu. Erai succesorul lui Everard. Ai jurat credință Frăției.

– Și tu ai jurat.

– După ce m-ai tras după tine. Robert tăcu văzând durerea de pe chipul lui Will, apoi privi în altă parte. La ce te aștepți? Mă chemi odată la șase luni de parcă aș fi slujitorul tău, să-ți spun dacă Templul are informații despre una sau alta. Nici măcar nu întrebi despre Anima Templi. Era cât pe ce să nu vin astăzi. Mă întrebam pentru cine stabilești tu întâlnirile acestea și mi-am dat seama că n-am nici cea mai vagă idee. Pentru William Wallace? Sau pentru regele Filip? Sau acum acționezi în slujba altcuiva?

– Știi foarte bine că nu sunt mercenar.

– Nu? Atunci când s-a întors, Simon nu mi-a povestit tot ce s-a întâmplat în Scoția, însă știu că amândoi ați luptat la Falkirk. Au murit templieri acolo. Maestrul Angliei a murit acolo. Robert îl privi pe Will în vreme ce acesta se întoarse. Poate că n-ai ales bine tabăra.

– Eu nu m-am schimbat deloc, Robert. Însă Templul da. Încă lucrez împotriva celui care ne-a trădat idealurile, care s-a folosit de noi după bunul său plac.

– Și cum intenționezi să faci asta, dacă tu ești copoiul lui Filip?

– Regele și papa sunt singurii oameni care-și pot exercita influența asupra lui Edward. Una din campaniile lui a fost întreruptă de intervențiile lor. Wallace trebuie să-i aibă în continuare de partea sa dacă vrem ca războiul împotriva Scoției să se încheie.

– Parcă spuneai că faci toate astea pentru Templu, spuse Robert sarcastic.

– În vreme ce Edward e ocupat cu rezolvarea problemelor de ordin politic și militar, nu va mai acorda importanță Templului. Iar familia mea încă se află în Scoția, și bineînțeles că voi face totul pentru a-i proteja.

Robert rămase tăcut câteva clipe.

– Dacă te afli la Paris ca trimis al lui Wallace, atunci de ce îndeplinești misiunile pe care ți le încredințează Filip?

– Câtă vreme autoritatea asupra ducatului Guienne este încă în dispută, regele are nevoie de scoțieni. Se poate folosi de ei pentru a hărțui forțele engleze, ținându-l ocupat pe Edward. Acesta e motivul pentru care încă le trimite bani scoțienilor, chiar dacă nu e nici pe departe suma de care ar avea nevoie. Dar dacă se va schimba echilibrul de forțe? Will ridică din umeri. Nu pot să spun decât că mă asigur ca Filip să găsească folositoare serviciile pe care i le poate oferi un fost templier. Acesta e unul din motivele pentru care Wallace m-a lăsat aici când s-a întors în Scoția: să rămân pe lângă el.

– Unul dintre motive?

– Eu i-am cerut să rămân. Rose, explică Will. Mă asigur că mesajele și puținii bani pe care îi trimite Filip ajung în siguranță la Wallace.

– Se zvonește că Wallace ar fi mort.

– Nu e. Dar s-a ascuns. Edward vrea neapărat să-l găsească. I-a pus pe nobilii scoțieni să-l caute în întregul regat. Unii dintre ei o fac de bunăvoie, dar majoritatea sunt amenințați cu moartea familiilor lor dacă nu se supun.

– Ai vorbit cu Filip despre Anima Templi?

– Nu. Știe că am părăsit Templul pentru că i-au oferit sprijin lui Edward și că am fost unul dintre comandanții templierilor. Asta e tot. Will făcu o pauză când trecu paracliserul cu tăvița plină de ceară. Ce se mai întâmplă cu Frăția? Hugues mai ține legătura cu Edward?

– Își trimit scrisori din când în când, dar nu conțin decât obișnuitele angajamente de ordin politic din câte știu eu. De fapt, Frăția aproape că nu mai face nimic acum.

Uimirea lui Will fu urmată de un val brusc de furie.

– Nimic?

– În Paris n-am rămas decât eu și Hugues, iar în Londra, Thomas. Ce naiba putem face noi trei? pufni Robert. Să unim religiile lumii în timpul întâlnirilor anuale?

– Să aduceți noi membri? sugeră Will, enervat de tonul lui Robert.

– Hugues asigură conducerea Ordinului: dezvoltarea rutelor de comerț cu lână, recrutarea cavalerilor, construcția de corăbii, colectarea donațiilor. În schimb, eu îmi omor timpul ajutându-l pe el. Printre altele.

Will simți că Robert ascunde ceva.

– Altele?

– Nimic, doar niște zvonuri pe care încerc să le descâlcesc.

– Zvonuri?

Robert dădu din cap.

– Sunt sigur că nu există niciun motiv pentru care să-mi fac griji. Știi cum sunt sergenții tineri, care încearcă mereu să se sperie unii pe alții în privința inițierii lor. Privi către preotul care ieși din sacristie urmat de doi acoliți care cărau câte un breviar. Dacă mai ai întrebări la care regele așteaptă răspuns, întreabă-i pe ei. Curând va începe slujba de seară.

Will se lăsă pe spate.

– N-am venit pentru Filip, am venit pentru mine. E vorba de Rose, Robert. Nu vrea să stea de vorbă cu mine.

– Și o învinuiești pe ea?

– Au trecut doi ani și ea se comportă în continuare de parcă nici măcar nu aș exista. Când trecem unul pe lângă celălalt pe coridoarele palatului se preface că nu mă vede. Dacă o întreb ceva, mă ignoră. Nu știu cum să-mi mai cer iertare. E atât de rece. Will se încruntă. Nu doar cu mine, cu toată lumea. Mă îngrijorează lucrul acesta.

– Nu văd cum aș putea să te ajut eu.

– O cunoști de când era mică și pe tine te-a respectat întotdeauna. Aș vrea să înțeleagă de ce am făcut lucrurile acelea.

– Nici eu nu cred că înțeleg.

– Te rog, șopti Will când Robert se întoarse.

Cavalerul își privi palmele, apoi oftă.

– Bine. Voi vorbi cu ea. Trimite vorbă prin Simon în privința locului și momentului în care să ne întâlnim. Dar nu-ți pot promite că mă va asculta.

Sainte-Chapelle, Paris
30 mai 1302

– Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac.[1]

Rose își ridică privirea, dar ținu capul plecat în vreme ce preotul continua să citească din Evanghelie. Lumina difuză a soarelui de dimineață se infiltra prin vitralii, scăldând capela de sus a Sainte-Chapelle într-o multitudine de culori. Era ca și cum s-ar fi aflat în centrul unei uriașe bijuterii.

Lui Rose îi plăcea foarte mult capela, nu datorită arhitecturii deosebite ori importanței relicvelor care fuseseră adăpostite în ea, ci tocmai pentru momentele în care își permitea să privească nestingherită subiectul adorației sale. Dormitorul era de obicei ocupat de alte țesătoare și rare erau ocaziile când l-ar fi putut spiona, iar în timpul meselor din sala mare i se aruncau prea multe priviri întâmplătoare sau cercetătoare pentru a putea privi fără să fie observată. Însă acolo, unde toate capetele celor de la curtea regală erau

[1] *Sfânta Evanghelie după Ioan*, 11:25–26 (n. tr.).

aplecate cu veneraţie, putea gusta din plin din licoarea aceasta. Faptul că era singura fiinţă care îl privea într-un moment într-atât de intim îi conferea un tulburător sentiment de putere. Soarele care intra pe fereastră îi furnică pielea, aşa că se mişcă puţin.

Regele, aşezat în faţa preotului, purta o mantie de catifea neagră, care îi cădea pe spate ca un val de cerneală, revărsându-se pe podea pentru a forma un lac. În lumina soarelui, părul avea culoarea zahărului ars şi o parte căzuse peste umăr, făcând vizibil un petic de piele de pe ceafă. Rose îşi aţinti privirea într-acolo, lăsându-şi imaginaţia să zburde, gândindu-se la căldura pielii, la sângele care pulsa sub ea, la cât de fină trebuie să fi fost dacă o mângâia cu degetele, cu buzele. Câteodată, astfel de gânduri deveneau de nesuportat. Inima începea să-i bată tot mai repede, faţa i se înroşea şi corpul îi tremura, de parcă înăuntru s-ar fi zbătut mii de albine. Simţea înţepăturile lor prin piele şi în locuri nebănuite.

Cineva din apropierea lui Filip se mişcă, iar Rose privi spatele lat al lui Jeanne, care purta o rochie de culoarea safirului. Părul negru şi bogat fusese împletit în cosiţe şi prins de către Rose. Jeanne îşi atinse umărul grăsuliu de braţul lui Filip, trezind-o din reverie. Lângă regină stăteau cei cinci copii ai lor: urmaşul regelui, Ludovic, care avea treisprezece ani, apoi Filip, Carol, Robert şi cel mai mic dintre ei, Isabella, o copilă de şapte ani, misterios de frumoasă, şi care era singura fată rămasă în viaţă. Rose îi privi dezinteresată pe toţi, apoi reveni asupra regelui. Când

făcu asta, întâlni privirea lui Guillaume de Nogaret, care stătea în dreapta ei, chiar în spatele lui Filip. Se uita drept la ea. Rose își înclină capul, speriată, și privi în podea până preotul termină citirea Evangheliei.

Primul care ieșea din capelă era întotdeauna Filip, fiind urmat de familia sa și de cei mai apropiați miniștri. Fetele de casă și ceilalți slujitori părăseau ultimii încăperea. Când era una dintre servitoarele obișnuite, Rose participa la slujba din capela de jos și mânca în camera de sub sala mare, o încăpere plină de coloane albe care alcătuiau parcă un labirint. Ambele săli erau mai simple, plafonul boltit mai jos, aproape claustrofobic în comparație cu încăperile de sus, care erau bine luminate și aerisite, dând impresia că ar fi nesfârșite. Găsi că amintirile cu privire la vechiul ei statut erau de-a dreptul îngrozitoare, simbolizând mai degrabă diferența dintre rai și iad.

Lumina de dincolo de ușile capelei era foarte puternică și strânse din ochi. Regina și o doică conduceau copiii către apartamentele regale, iar regele se oprise la balcon împreună cu Nogaret și Flote. Se mai afla un bărbat cu ei, îmbrăcat cu haine de culoare neagră cu frânturi stacojii: un mesager al casei regale. Trecând pe lângă ei, Rose îi aruncă o privire lui Filip, sperând că acesta se va uita la ea, însă regele avea o expresie îngrijorată și asculta prea absorbit spusele mesagerului pentru a-i acorda atenție.

– Masacrați? Filip dădu din cap. Cât de repede putem trimite întăriri pentru a-i ajuta pe supraviețuitori?

Mesagerul părea stânjenit de întrebare.

– Mi-e teamă că nu m-ați înțeles, maiestate. N-a supraviețuit decât un singur om. Ceilalți soldați au fost uciși. Acesta a fugit la Courtrai și i-a anunțat pe cei de acolo. Eu am fost trimis imediat pentru a vă informa.

Filip se duse la balustrada de piatră, sprijinindu-se de ea.

– Cum de s-a întâmplat așa ceva? Îi privi pe Flote și Nogaret, care rămaseseră tăcuți. Cum? Se întoarse către mesager. Erau soldați, pentru numele lui Dumnezeu! Aveau săbii, cai, armuri. Cum de-au masacrat niște țesători și măcelari patru mii de soldați francezi?

– Breslele țesătorilor și-au format acum ceva timp propriile lor miliții pentru a-și proteja afacerile de nobilime, răspunse mesagerul. Acestea sunt compuse din lucrători, care au fost înarmați de conducătorii breslelor. Ei ne-au atacat soldații. Asaltul asupra orașului Bruges a fost pus la punct în detaliu. A avut loc înainte de utrenie, când majoritatea soldaților încă se aflau în casele pe care pusesem stăpânire. Atacatorii au mers din ușă în ușă, ținându-și armele ascunse. Când cei dinăuntru le deschideau, erau forțați să rostească o parolă: „Prieten al breslelor." Sunt cuvinte greu de pronunțat în limba lor. Cei care n-au reușit să le spună au fost luați drept francezi și uciși pe loc. Majoritatea nici măcar nu erau îmbrăcați, și în niciun caz înarmați.

– Patru mii? rosti cu voce scăzută Filip. *Patru mii.* Se întoarse către Flote. Voi avea mult de suferit din pricina asta, cancelare. Lovi cu pumnul în balustradă. Abia am reușit să-mi conving poporul că sunt suficient de

puternic ca să mă ridic împotriva papei. Acum vor ști cu toții că armata mea poate fi învinsă. De niște țărani!

– Trebuie să trimitem mai mulți soldați, maiestate, spuse Flote, apropiindu-se de el.

– Mi-e teamă că necazurile din Flandra de-abia au început.

Flote se întoarse către mesager.

– Utrenia din Bruges, așa cum numesc flamanzii această armată, a declanșat revolta în regiune. Milițiile ghildelor sunt în marș acum, iar numărul membrilor lor e în continuă creștere. Când am plecat din Courtrai, se zvonea că se îndreaptă spre castelul pe care l-au cucerit de curând soldații noștri. Probabil vor să-l atace.

– Poate fi învinovățit Guy de Dampierre pentru toate astea? întrebă Nogaret, spărgând tăcerea care se lăsase. N-am putea să-i oferim o ramură de măslin pentru a-l determina să-i supună pe oamenii aceștia?

– L-am luat ostatic când am ocupat orașul Bruges, răspunse Flote pe un ton caustic. Mă îndoiesc că va apleca urechea la rugămințile noastre. Cancelarul întâlni privirea lui Filip. Orice decizie vom lua, aceasta va fi o consecință a ceea ce au făcut lucrătorii, maiestate.

Filip încuviință din cap.

– Retrageți trupe din Guienne, spuse cu voce scăzută și fără nicio expresie pe chip. Trimiteți-le în Flandra împreună cu o armată din Artois care să fie condusă de contele Robert. Flote, vreau să...

– Maiestate... interveni Nogaret.

– Vorbea regele nostru, îl întrerupse Flote. Ține-ți gura!

– Vreau să fii acolo, cancelare, spuse Filip, ignorând schimbul de replici. Vreau să mergi în Flandra și să ai grijă ca toate astea să fie înfăptuite. Tu vei fi ochii mei. Glasul meu.

Pierre Flote făcu o plecăciune.

– Desigur.

– Le-a fost ușor țăranilor ăstora să ucidă soldați neînarmați, murmură Filip. Să vedem cum vor reuși să stea în calea celor mai buni cavaleri ai Franței. Vor simți pe propria lor piele cât de puternici suntem.

Paris
4 iunie 1302

Când Rose își scoase boneta, câteva șuvițe de păr se desprinseră din strânsoarea acelor. Le dădu pe spate și-și făcu vânt cu acoperământul de cap. Aerul era greu, încărcat de mirosurile din piață, iar izul de bălegar amestecat cu cel de mâncare îi provoca greață. Câțiva bărbați trecură pe lângă ea cântărind-o din priviri. Ignorându-i, Rose continuă să-și fluture boneta, lăsând vântul răcoritor să-i mângâie ușor chipul.

– Ce faci? Acoperă-ți capul!

Rose se întoarse către Marguerite, cea mai bătrână dintre slujitoarele reginei, care o privea stăruitor.

– Trebuie să mă răcoresc.

– Atunci când te afli în oraș în slujba reginei, trebuie să te porți ca o doamnă.

Rose își puse boneta pe cap, lăsând câteva fire să rămână lipite de pielea umedă.

Marguerite se întoarse către Blanche, slujnica mică de statură și cu părul negru de lângă ea.

– Am știut eu că nu poți face aur din paie zise ea, privind-o din nou pe Rose.

Blanche chicoti, ducându-și o mâna la gură, iar Marguerite o luă de braț.

– Haide, mai avem de cumpărat ceva. Prințul Ludovic nu va fi mulțumit dacă ne întoarcem fără turtă dulce, iar dacă prințul nu e fericit, nici doamna nu va fi. Plecară împreună printre tarabele negustorilor, lăsând-o pe Rose să meargă în urma lor.

Când trecură pe lângă florari, care strigau către cele trei tinere femei îmbrăcate cu rochii frumos țesute în speranța că vor cumpăra de la ei, un grup de copii cu chipurile pline de murdărie ieșiră dinaintea lor cu mâinile întinse. Marguerite îi goni și grăbi pasul, urmată îndeaproape de Blanche.

– Te rog, spuse un copil care se postă în fața lui Rose. Dă-mi un bănuț.

Rose se uită la băiețelul murdar. Știa că mulți dintre copiii aceștia erau trimiși de părinții lor să-i înduplece pe cei bogați să le dea bani. Băiatului, care nu avea mai mult de opt ani, îi lipseau două degete. În locul lor avea o gâlmă de piele. Auzise că cerșetorii se automutilau pentru a stârni mila trecătorilor și se întrebă dacă nu cumva și băiatul făcuse asta

intenționat. Dădu din cap, simțind că cedează în fața stăruinței lui.

– Îmi pare rău, n-am nici unul.

Întinse palmele pentru a-i dovedi că sunt goale și-și dezveli brațele.

Băiatul se strâmbă când văzu mâna arsă.

– *Urât*, rosti el pe un ton batjocoritor, înainte de a fugi după ceilalți.

Rose rămase în mijlocul drumului, de parcă încasase o lovitură. Îl văzu pe unul dintre florari uitându-se la ea, și-și acoperi cicatricele, grăbind pasul. Piața era foarte aglomerată și nu le mai vedea pe cele două slujnice ale reginei. Simțind cum încep să o podidească lacrimile, se uită de jur împrejur, căutându-le din priviri. Zări un templier apropiindu-se de ea. Era Robert de Paris. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an.

– Rose, strigă el, zâmbind. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Ea dădu din cap, refuzând.

– Trebuie să...

– Te rog, n-o să te reții mult.

Fără să mai protesteze, Rose se lăsă condusă de cavaler departe de centrul pieței pe o stradă lăturalnică, tăcută.

– Cum de știai că... Se opri. Ți-a spus unde o să mă duc, nu-i așa? El te-a trimis. Dădu din cap, furioasă. Nu vreau să te-ascult, nu vreau să știu nimic din ce are de spus.

– Nu vrea decât să-i dai posibilitatea să-ți explice de ce a plecat așa cum a făcut-o. Robert o prinse de

braţ când ea vru să se îndepărteze. E tatăl tău, Rose. Îngăduie-i măcar lucrul acesta.

Rose îşi smulse braţul din strânsoare.

– Nu e tatăl meu! Nu-i datorez nimic! *Garin*, şuieră printre dinţi văzând expresia plină de uimire a lui Robert. Garin de Lyon. El a fost tatăl meu. Mama mea s-a culcat cu el şi... Rose se opri şi începu să plângă.

Robert rămase înmărmurit. Îşi puse mâinile pe umerii ei, vrând să o privească în ochi.

– Eşti sigură? Ţi-a spus Elwen... Ţi-a spus mama ta asta?

– În ziua în care a murit se certa cu Garin în casa lui Andreas, înainte de incendiu. Spunea că nu ştie. Rose îi întâlni privirea. Nu ştia care din ei e tatăl meu.

– Atunci nici tu n-ai de unde să ştii, spuse Robert cu blândeţe.

– Şi ştii ce e mai îngrozitor? Să-ţi aduci aminte cât de mult te iubeau ceilalţi. Dacă aş fi putut alege, aş fi preferat să fiu un orfan care trăieşte din mila trecătorilor, nu un om care se trezeşte în fiecare zi amintindu-şi că avea o familie care îl iubea. Aveam o casă. Întinse mâna arsă. Eram nevătămată. Acum mama mea e moartă, căminul în care m-am născut a fost distrus şi de fiecare dată când mă uit la cel care ar fi putut fi tatăl meu mi-aduc aminte de toate lucrurile pe care le-am pierdut. Rose îşi acoperi faţa cu palmele, ascunzându-şi lacrimile.

Robert o trase înspre el şi o îmbrăţişă, bătând-o uşor pe spate, până când suspinele încetară.

Rose închise ochii, simțind brațele lui Robert ca niște cercuri de oțel în jurul ei. Atinse cu obrazul mantia lui caldă, care mirosea a fum și paie. El vru să se miște, însă ea se agăță de tabarul lui, țintuindu-l pe loc. Îi vorbea despre tatăl ei, despre cât de mult o iubea și cât de disperat era să primească iertarea ei. Rose strânse și mai tare din ochi, încercând să nu asculte cuvintele pe care le auzea, concentrându-și toată atenția asupra brațului puternic care îi strângea mijlocul. Se simțea în deplină siguranță, o senzație pe care nu o mai avusese de ani buni. Ținându-și ochii închiși, își trecu mâinile pe spatele lui, simțind cum i se încordează mușchii pe sub manta, în vreme ce degetele ei urcau înspre gât. Robert tăcu. Mâna îi înțepenise, rămânând nemișcată pe spatele ei. Rose îi simți bătăile puternice ale inimii. Când îi atinse cu degetele pielea fierbinte de pe ceafă, simți cum Robert e străbătut de un fior. Lacrimile de pe chipul lui Rose se uscară, iar ea, ridicându-se pe vârfuri, își lipi gura de a lui. Îi simți căldura respirației, asprimea bărbii, apoi umezeala buzelor care se despărțiră ușor, trimițând prin corpul ei un șoc puternic.

Totul se termină în mai puțin de-o secundă.

Robert se dădu înapoi.

– Rose...

Îl privi fix, simțind că e cuprinsă din nou de amărăciune și furie. Apoi, întorcându-se, o luă la fugă și se pierdu în mulțimea clocotitoare a pieței, lăsându-l pe Robert nemișcat, abia respirând.

În fața Catedralei Notre Dame, Paris
4 iunie 1302

– Să faci totul exact așa cum ți-am spus.

Soldatul întinse mâna.

– Așa voi face, rosti el, liniștindu-l pe bărbatul din fața sa, care ezita să i-o strângă. Zâmbi cu acreală. Crede-mă, când vor începe să zboare săgeți în toate părțile și să se lupte cu săbiile, nimeni n-o să observe o lovitură dată unde nu trebuie.

– S-ar putea să nu participe la luptă.

Soldatul ridică din umeri.

– Dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, atunci se va afla pe câmpul de bătălie. Acolo se poate întâmpla orice. Zâmbetul său se lărgi în momentul în care săculețul ateriză în palma lui.

– Îți voi da restul după ce voi primi vestea morții lui.

Guillaume de Nogaret îl urmări cu privirea pe soldat până când acesta dispăru printre multitudinea de clădiri din jurul catedralei. Se simțea liber, de parcă ceva ce-l ținea pe loc se rupsese dintr-odată și putea în sfârșit să se miște în voie. Știa cum avea să-i procure lui Filip toate bogățiile de care avea nevoie pentru a-și întări stăpânirea asupra Franței și, în același timp, controlul asupra Bisericii. O știa de ceva vreme. Dar știa și că Flote nu avea să fie de acord cu așa ceva. Nogaret fu întru câtva surprins de ușurința cu care își dusese la îndeplinire planul. Pe de altă parte, nu avea să fie prima dată când avea să provoace moartea cuiva prin acțiunile sale.

Un car trecu pe lângă el, ridicând un nor de praf gălbui. Nogaret strânse din ochi pentru a și-i proteja de lumina puternică a soarelui, lăsând transpirația să i se prelingă pe obraji. N-avea să se obișnuiască niciodată cu umiditatea din aer. În sud, verile erau mai fierbinți, însă era o căldură uscată, iar aerul era împrospătat de vânturile dinspre mare sau munți. Era vară atunci când plecase de acasă pentru ultima oară. Încă își mai aducea aminte de mirosul pământului care se cocea în soare, de boabele umflate ale strugurilor negri care stăteau să cadă din vița-de-vie, de țârâitul insectelor. De mirosul fumului. De piele arzând. Nogaret închise ochii. Sora lui țipa, strigând după mama lor când flăcările începuseră să pocnească la picioarele ei, devorând cu repeziciune lemnul. Însă capul mamei sale era aplecat în față, iar flăcările îi ajungeau până la coapse. Rochia cu care era îmbrăcată arsese dintr-odată, împrăștiind cenușă în aerul încărcat de fum și mulțimea îi văzuse pentru câteva clipe sexul, înainte ca trupul să-i fie cuprins de flăcări.

– Dumnezeu îi este recunoscător fiilor Săi credincioși, Guillaume, spuse dominicanul de lângă el, punându-și cu gravitate o mână pe umărul acestuia. Vei fi răsplătit pentru sacrificiul pe care l-ai făcut astăzi aici. Erezia trebuie tăiată de la rădăcină atunci când se află de ea. Acest lucru e spre binele nostru, al tuturor.

20

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franței
18 iulie 1302

– Rămâi lângă cai, Gaillard. Bertrand de Got descălecă și-i dădu frâiele pajului său. Nu durează mult.

Luând pachetul pe care îl cărase din Bordeaux până aici, umezindu-l în mâinile sale transpirate, Bertrand se îndreptă către micuța casă albă din vârful dealului. Cerul era albastru și perfect senin, iar vântul adia ușor, înfoindu-i mantia pe măsură ce urca drumul plin de praf pufăind și gâfâind. Se întoarse înainte să ajungă la casă și fu recompensat cu o priveliște care-i tăie respirația, cuprinzând cu privirea pășunile și podgoriile care se întindeau până aproape de Bordeaux. Văzu turla catedralei și se întrebă, pentru scurt moment, dacă cineva din turnul cu clopot l-ar fi putut vedea stând acolo, în cealaltă parte a văii. Gândul acesta era năucitor și fu bucuros să lovească cu pumnul în ușa din spatele său.

Îi deschise o tânără femeie, care nu-l recunoscu.

– Cine sunteți? întrebă ea, privind uimită veșmintele somptuoase ale preotului.

– Ați sosit, Preasfinția Voastră? se auzi o voce din casă. O femeie corpolentă, cu trăsături grosolane, o dădu la o parte pe fată. Du-te în bucătărie, Marie.

– Da, doamnă.

Femeia o urmări cu privirea pe fată până dispăru, apoi se întoarse către Bertrand.

– Iertați-mă, Preasfinția Voastră, i-am spus să nu deschidă ușa.

Bertrand tăcu până când femeia îl conduse într-o cameră mică, dar frumos mobilată, apoi răbufni.

– Ce caută aici, Yolande? sâsâi el după ce ea închise ușa în urma lui. Cine e?

– O servitoare, atâta tot.

– Atât? Bertrand fierbea, năucit de urcușul greu și de șocul vederii fetei. M-a văzut! Ai idee ce s-ar putea întâmpla dacă îi va spune cuiva că m-a văzut? Aruncă pachetul mototolit pe masă.

– Nu știe cine sunteți, spuse Yolande împăciuitor. Și în orice caz, locuiește aici acum. Cui să-i povestească? Femeia își împreună mâinile încetișor și-l privi pe Bertrand cum se așază pe scăunelul de lângă fereastră. Am nevoie de ajutor, având în vedere că băieții s-au făcut mari.

– Ți-am spus că-ți voi găsi pe cineva, murmură el, frecându-și fruntea lucioasă. Făcu o grimasă când îl săgetă o durere în abdomen.

– Ați spus asta acum câteva luni.

– Ai o casă, femeie. Ce mai vrei de la mine?

– Nu e viaţa pe care mi-am dorit-o, spuse Yolande cu asprime în glas. Dacă ar fi fost aşa cum voiam eu, atunci soţul meu ar fi fost în viaţă şi eu aş fi trăit alături de el. În loc de asta, îmi cresc singură copiii, şi-i cresc şi pe ai tăi. Yolande strânse din buze. Pot să plec oricând.

Bertrand îşi ridică repede privirea.

– Nu. Dădu din cap. Nu, Yolande. Te rog să-mi promiţi că fata aceasta nu va spune nimic nimănui. Aş fi încercat să-ţi găsesc pe cineva, dar n-am avut suficient timp pentru a face asta după ce am fost ales arhiepiscop.

Văzând că învinsese, Yolande se linişti şi se duse să toarne vin într-un pocal dintr-un urcior pregătit dinainte.

– Regele Filip nu şi-a retras toate trupele din Guienne, în ciuda armistiţiului încheiat cu Edward al Angliei. Bertrand oftă, apoi tresări când simţi un junghi. Luă pocalul de lut pe care i-l întinse femeia. Luna trecută i-a trimis pe jumătate dintre soldaţi care se aflau în Bordeaux în Flandra, astfel că s-ar putea să scăpăm de război câtă vreme regele îşi îndreaptă atenţia în altă parte.

Yolande încuviinţă din cap, deloc interesată de o discuţie despre politică.

– Raoul aşteaptă cu nerăbdare să vă vorbească. Să-l chem?

– Da. Bertrand se lăsă pe spate, bucuros să simtă briza care intra pe fereastră în vreme ce femeia ieşi din

cameră târşâindu-şi picioarele. Se gândi că nu e chiar atât de rău să aibă o femeie mai tânără drept ajutor în casă. Yolande născuse la o vârstă înaintată, şi reuşise să-şi alăpteze băiatul cât timp fusese în faşă, dar rămăsese la un moment dat fără lapte. Raoul ar fi trebuit să aibă o mamă tânără care să-l îngrijească. Ar fi avut-o, dacă n-ar fi ucis-o atunci când venise pe lume.

Bertrand o întâlnise cu Heloise în urmă cu cinci ani, când făcuse o vizită la biserica de lângă Bordeaux a nepotului său. Era fiica de şaptesprezece ani a unui lord din regiune, o fată simplă, însă dulce ca mierea, prima şi singura femeie pe care o iubise cu adevărat. După prima cedare în faţa ispitei, Bertrand jurase că nu avea să se mai întâmple niciodată. Însă se întâmplase, iarăşi şi iarăşi, până în ziua în care Heloise venise plângând şi îi spusese că rămăsese însărcinată. Conceperea unor copii nelegitimi era un păcat pentru oricine. Dacă un om al Bisericii ar fi avut un copil, lucrul acesta ar fi atras după sine anatemizarea preotului. După reforma papei Grigore al VII-lea, contractele nupţiale ale preoţilor şi episcopilor fuseseră declarate nule, soţiile lor deveniseră concubine, iar copiii fuseseră declaraţi bastarzi. Căsătoria era un lucru interzis pentru preoţi încă de pe atunci.

Bertrand ştia că numele iubitei lui era întru câtva ironic. Cu două sute de ani în urmă, Heloise fusese tânăra concubină a lui Abelard, un strălucit teolog al şcolilor din Paris. Pentru păcatele sale, Abelard fusese castrat, iar Bertrand, temându-se că va pierde mai mult decât eparhia, o convinsese pe Heloise să fugă

de acasă înainte ca starea ei să fie remarcată. Folosindu-se de banii diocezei, cumpărase casa de pe deal. Acolo, la câțiva kilometri depărtare de cel mai apropiat oraș, Heloise născuse prematur un băiat. Yolande, rămasă de curând văduvă, rămăsese acolo ca să aibă grijă de casă și să ajute la creșterea copilului. Nu știa să moșească. Ajungând târziu într-o seară, Bertrand își găsise iubita moartă într-o baltă de sânge închegat și pe Yolande ținând în brațe un băiețel care plângea.

O îngropase pe Heloise în pădurea din spatele casei, blestemându-se pe sine. Blestemându-l pe Dumnezeu. Crezuse atunci că aceasta avea să-i fie pedeapsa, însă odată cu trecerea lunilor, băiatul lui continuă să crească și atunci fusese încredințat că Raoul nu era altceva decât darul lui Dumnezeu. După alegerea sa ca arhiepiscop de Bordeaux, post pentru care se luptase cu sălbăticie pentru a-l obține, devenise tot mai ușor să facă rost de bani pentru îngrijirea fiului său. Știa cum să mascheze cheltuielile acestea și, având în vedere că majoritatea membrilor diocezei îi erau rude, nimeni nu avea să-i pună la îndoială capacitățile de administrator. Heloise devenise o tristă amintire, dar atât de îndepărtată încât uneori îl privea pe Raoul ca pe un miracol, un copil născut fără părinți, care crescuse mare pentru a schimba lumea. Prin fiul său aveau să fie spălate păcatele sale.

Yolande deschise ușa și intră în cameră ținând de mână un băiețel care pășea șovăitor, cu părul castaniu și ochii negri ai mamei sale și nasul coroiat al tatălui său. Raoul ținea strâns o mingiuță de piele și se îmbufnă când Yolande i-o luă din mână, arătându-l pe Bertrand.

– A venit tăticul tău, micuțule.

Bertrand se încruntă văzând că Raoul se agață de piciorul bătrânei și fu cuprins de panică.

– Ce-i cu el?

– E un pic timid, spuse ea, ridicându-l pe băiat și așezându-l pe genunchiul lui Bertrand. Ar trebui să vii mai des, îl mustră ea, și-o să te cunoască mai bine.

– Am un cadou pentru tine, Raoul, spuse Bertrand, în vreme ce băiatul lui se zbătea încercând să se dea jos. Acesta. Luă pachetul de pe masă. Materialul cu care îl învelise era încă umed. Raoul încetă să se foiască și-l înhață cu lăcomie. Să-i scot ambalajul. Bertrand desfăcu materialul și scoase la iveală un tablou brodat înfățișând o biserică impunătoare aflată pe vârful unei stânci, înconjurată de clădiri micuțe, albe, deasupra cărora se vedea cerul albastru. Unul dintre acoliții mei l-a făcut.

Raoul se uită la el încruntându-se.

– Tablou, spuse el, înfigând un deget în el.

– Nu e un tablou oarecare. Acesta e Ierusalimul. Bertrand rosti cuvântul cu voce caldă, plină de respect, așa că Raoul se opri, brusc interesat de ce auzise. Nici unul dintre ei nu observă când Yolande ieși din încăpere. Acesta este orașul în care a trăit Mântuitorul nostru, Iisus Hristos. Într-o zi vom merge acolo, Raoul, șopti el în urechea rozalie a micuțului. Îți promit că-l vom vedea împreună.

O oră mai târziu, Bertrand ieși din casă și porni la vale pe drumeagul care ducea până în locul în care dusese caii servitorul său, la umbra unor copaci. Coborî

colina cu pas săltat, astfel că i se păru mai uşor de parcurs decât data trecută, şi chiar şi durerea de stomac care îl chinuia de câteva săptămâni începu să cedeze. Gaillard, singura persoană în afara lui Yolande care îi cunoştea secretul, nu spune niciun cuvânt, şi-l ajută să se urce pe cal, ţinându-şi palmele drept scară.

Călărind încetişor înspre Bordeaux prin căldura sufocantă a după-amiezii, bucuria lui Bertrand de a-şi fi văzut fiul fu curând înlocuită de gândurile cu privire la promisiunea pe care i-o făcuse. Sosiseră veşti din Ţara Sfântă, acolo unde Jacques de Molay începuse o nouă cruciadă. După ce anul trecut primiseră informaţii aducătoare de speranţă, cruciaţii încheind o alianţă cu mongolii pentru a lupta împotriva mamelucilor, ultimele rapoarte indicau faptul că toate campaniile lor se soldaseră cu eşecuri. Se zvonea că ultima fortăreaţă a templierilor, o cetate de pe insula Ruad, fusese cucerită de armata musulmană, iar Marele Maestru şi comandanţii săi se retrăseseră în Cipru. Având în vedere că ospitalierii nu voiau cu niciun chip să se alăture rivalilor săi, iar teutonii erau preocupaţi de cucerirea Prusiei păgâne, în vreme ce promisiunea făcută de regele Edward fusese dată uitării după ultimele războaie, rămăseseră prea puţini oameni care să mai continue lupta pentru recucerirea Ţării Sfinte.

Bertrand nu fusese niciodată acolo, însă chemarea de a se duce era ca o rugăciune căreia trebuia neapărat să-i răspundă. Să calce pe urmele Domnului, să vadă locurile în care trăise Mântuitorul: acestea erau lucrurile la care năzuia. În tinereţe ar fi putut să meargă

în pelerinaj, ba chiar luase în considerare o asemenea posibilitate, însă gândul tulburător că avea să fie atât de departe îl făcuse să renunțe la călătorie. Ascultase istorisirile celor care fuseseră acolo în vremea primei cruciade, care povesteau cum străzile erau pline de sânge și cadavre. Nu voia să vadă orașul arătând astfel. Voia să viziteze un oraș ca de aur, să simtă mirosul deosebit al măslinilor și să asculte trilul păsărilor urcând dealul către biserica Sfântului Mormânt, cu siguranță cel mai sfânt loc de pe pământ. Cucerirea orașului stătea doar în puterea regilor și prinților, iar lupta trebuiau să o poarte soldații. Îndatorirea lui era aceea de a-i conduce pe credincioși pe porțile unui Ierusalim eliberat.

– Ce fac?

Vocea lui Gaillard întrerupse șirul gândurilor lui Bertrand. Servitorul privea înspre un stejar uriaș, care se înălța ca un turn verde în mijlocul lanului de grâne. Bertrand văzu un grup de bărbați îndreptându-se într-acolo. În afara fâșâitului paielor de grâu culcate la pământ, Bertrand își dădu seama că aude și niște strigăte. Părea că grupul de bărbați târăște ceva. Să fi fost...? Bertrand se încruntă. Doi oameni.

– Să intervenim, Preasfinția Voastră?

Bertrand începuse să clatine din cap, însă se opri când văzu că cei doi oameni se zbăteau, luptându-se cu bărbații care îi târau înspre stejar. Zări sclipiri de metal și se gândi că trebuie să fi fost înarmați.

– Garda regală, spuse Gaillard dintr-odată. Preasfinția Voastră, bărbații aceia fac parte din garda regală.

– Dumnezeule, murmură Bertrand, observând că cei doi prizonieri care se zvârcoleau erau îmbrăcați în uniformele stacojiu-albastre pe care le purtau trupele staționate în Bordeaux. Unul dintre gardieni aruncă o funie peste o cracă. Arhiepiscopul își duse mâna la crucea ornată cu pietre prețioase de la gât, iar gândul că avea să fie martor la o crimă îi provocă greață.

– Trebuie să-i oprim, Preasfinția Voastră!

– Nu pot! Vor întreba ce caut aici. Bertrand se uită în urma sa, către dealul în vârful căruia încă putea fi observată cu ușurință casa. Fiul meu, spuse el neputincios. Du-te tu, Gaillard. Vezi ce se petrece. Convinge-i să-i lase în pace pe cei doi.

Cu toate că era înspăimântat, Gaillard dădu pinteni calului și intră în lanul de grâu, tăind o cărare prin aurul spicelor. Urmărindu-l cu privirea pe slujitorul său care galopa înspre stejar, Bertrand văzu cum doi membri ai grupului îi ies în întâmpinare. Cei doi își traseră săbiile. Fusese aruncată peste cracă și cea de-a doua funie, iar soldații începuseră să fie ridicați. Strigătele lor ajunseră până la el. Gaillard descălecă și se apropie de unul dintre gardieni. Lui Bertrand i se opri respirația când acesta își îndreptă sabia către gâtul pajului. Gaillard se dădu înapoi și încălecă.

Bertrand privi înspăimântat cum cei doi soldați erau ridicați cu greu, trași de grupul de bărbați.

– Preasfinția Voastră, gâfâi Gaillard, oprindu-și calul lângă arhiepiscop. Am încercat, dar... Clătină din cap, privind iarăși peste lanul de grâu. N-am putut face nimic.

Bertrand rămase tăcut, uitându-se țintă la soldații care se zbăteau.

– Spuneau că s-a iscat o răscoală împotriva regelui Filip, zise Gaillard, că nu sunt de acord cu armistițiul pe care Edward al Angliei l-a încheiat cu regele. Că plănuiau să ucidă gărzile regale așa cum au făcut flamanzii în Bruges. Mai spuneau că astfel de revolte au izbucnit pe tot cuprinsul ducatului.

Luvru, Paris
10 august 1302

– Maiestatea Sa, regele Filip știe totul despre situația în care vă aflați acum, dar fiindcă sunteți unul din cei mai importanți zarafi din Paris nu poate decât să fie uimit de faptul că anul acesta nu ați reușit să vă plătiți tributul.

– Ce pot să fac, stăpâne? imploră bătrânul evreu, ocolindu-l pe trezorierul regal și întinzând mâinile către Filip, care stătea pe un scaun cu spătar înalt la o masă pe care erau desfăcute o mulțime de pergamente. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a colecta banii care îmi sunt datorați, însă tot au mai rămas mulți de recuperat. Uitați. Desfăcu câteva pergamente și arătă liste cu tot felul de calcule. Poate-mi veți îngădui un răgaz de câteva zile.

– Deja ai avut la dispoziție cinci luni, spuse Filip, înainte ca vistiernicul să poată răspunde. Se aplecă,

punându-și coatele pe masă. M-ai dezamăgit, Samuel. Voi fi nevoit să iau măsuri.

– Maiestate, legile special create de bunicul vostru, regele Ludovic, pentru cei asemenea mie au făcut ca strângerea banilor de la debitorii creștini să fie foarte dificilă. Nu sunt obligați să-și plătească datoriile. Nici măcar nu pot fi întemnițați dacă refuză să o facă!

– În locul tău aș evita să-l vorbesc de rău pe *Sfântul* Ludovic, spuse Filip amenințător.

– Maiestate, sunt sigur că Samuel nu a avut o astfel de intenție.

Filip se întoarse către cel care rostise cuvintele în șoaptă. Îl privi țintă pe evreul costeliv și cărunt cu accent străin.

– Nu înțeleg care e rolul tău în toată discuția asta. Ce cauți aici?

– Rabinul Elias este prezent pentru a se pune chezaș în numele meu, interveni Samuel. A fost de acord să participe ca garant.

– Vă asigur, maiestate, spuse Elias, întâmpinând cu blândețe privirea ostilă pe care i-o aruncă regele, că Samuel își va plăti datoriile de îndată ce...

Fu întrerupt de o bătaie în ușă.

Filip se uită în spatele său.

– Am spus că nu vreau să fiu deranjat.

– Mă ocup eu, răspunse Nogaret, plecând de lângă peretele de unde urmărise discuția în liniște. Trecu pe lângă trezorier și deschise ușa.

Filip nu reuși să înțeleagă ce vorbeau, auzind doar bâiguieli.

– Cine e, Nogaret?

– Un mesager şi un oficial al palatului, maiestate. Spun că au un mesaj foarte urgent.

– Vă ascult, hai, repede, spuse enervat Filip, după ce intrară în cameră cei doi bărbaţi. Am şi-aşa foarte multe lucruri de făcut astăzi, nu vreau să fiu întrerupt.

– Aduc veşti din Flandra, maiestate. Mesagerul nu mai adăugă niciun cuvânt, şi îi dădu lui Filip un pergament.

Regele îl desfăcu. Parcurgându-l, expresia de pe chipul său trecu de la nerăbdare la uimire. Când termină de citit, îşi lăsă braţul să cadă pe lângă trup. Pergamentul care îi scăpă dintre degete căzu pe dalele de piatră şi se strânse.

– S-a întâmplat ceva, maiestate? întrebă Nogaret.

Văzând că regele nu răspunde, Nogaret se duse la pergament şi-l ridică de pe podea.

– Când trupele noastre au ajuns la Courtrai, flamanzii deja asediau cetatea, sparse liniştea mesagerul. Armata lor nu era formată decât din pedestraşi, dar erau mult mai mulţi decât noi. Erau conduşi de şefii breslelor şi de fiii lui Guy de Dampierre.

Nogaret continuă să citească. Filip îşi puse palma pe masă, apoi făcu ghem unul din pergamentele desfăşurate de Samuel.

– Cavalerii noştri le-au luat cu asalt liniile, însă s-au împotmolit în terenul mlăştinos şi au fost decimaţi de arcaşi. Cei care au reuşit să se apropie totuşi au fost daţi jos de pe cai de bâtele inamicilor.

– Decimați? spuse în șoaptă Nogaret, încă plimbându-și ochii peste conținutul pergamentului.

– Credem că au fost uciși în jur de o mie de cavaleri. O listă completă a victimelor va fi întocmită în cel mai scurt timp, dar eu am fost trimis aici pentru a vă face cunoscută moartea a doi dintre luptătorii noștri. Contele Robert d'Artois a fost încercuit de inamici și nimeni nu a mai putut ajunge la el. Celălalt... Mesagerul își înclină capul, nefiind în stare să-l privească în ochi pe Filip. Celălalt este cancelarul Flote. A fost găsit la ceva depărtare de locul încleștării, cu gâtul tăiat. Mesagerul își ridică privirea, ochii săi fiind plini de furie. Au luat drept trofeu pintenii cavalerilor morți. Se zvonește că i-au agățat pe pereții unei biserici din Courtrai.

Filip continua să tacă. Elias și Samuel îl priveau curioși pe trezorier, care își frângea mâinile.

– Mă tem că acestea nu sunt singurele vești proaste pe care le-am primit, maiestate, spuse oficialul regal făcând un pas în față. În ultima oră am intrat în posesia unui raport conform căruia a izbucnit o răscoală împotriva forțelor din regiunea Guienne. Nu e încă foarte clar care este amploarea răzmeriței, însă știm că unii soldați au fost uciși și...

– Ieșiți.

Filip se ridică și-și puse palmele pe masă.

– Maiestate?

– Ieșiți! strigă Filip, arătându-le ușa. Toată lumea să iasă afară!

– Vă implor, începu Samuel șovăielnic, eu...

– *Afară!*

După plecarea mesagerului și a oficialului, Nogaret îi conduse pe cei doi evrei și pe trezorier către ușă, împingându-i afară. Apucă mânerul ușii pentru a o închide în urma sa, însă se opri când auzi vocea regelui.

– Tu nu, Nogaret.

Lăsând ușa întredeschisă, sfătuitorul regelui intră înapoi în cameră. Trase aer în piept și-și încrucișă brațele.

– Maiestate, aceste vești sunt cumplite, fără îndoială, dar încă mai putem îndrepta lucrurile. Avem nevoie doar de puțin timp pentru a strânge o nouă armată.

– Timp? murmură Filip. Timp am destul. Fonduri nu. Cum se pot îndrepta lucrurile? Flote a murit. Măsură masa cu mâna, aruncând pe podea toate pergamentele. Ai auzit ce-a spus trezorierul. Cuferele noastre sunt goale. Cum să port un război pe două fronturi, să înăbuș revolte, să răzbun moartea cinstitului Flote, când nu-mi permit nici măcar o singură armată? Filip se ridică și începu să meargă prin cameră. Și, totuși, trebuie. Nu știu cum, dar trebuie. Dacă nu fac nimic acum, poporul va crede că nu sunt bun de nimic. Puterea pe care am obținut-o la adunarea reprezentanților celor trei stări începe să se risipească. Când se va afla ce s-a întâmplat și eu nu voi face nimic, voi pierde totul. Cine știe, Nogaret, câți dușmani așteaptă să mă răpună văzându-mă atât de slăbit. Duci? Conți? Episcopi? Se întoarse către sfetnic. Bunicul meu n-ar fi permis să se întâmple așa ceva. S-ar fi folosit de orice mijloace pentru a obține fondurile necesare; ar fi trimis o întreagă

armată pentru subjugarea Flandrei și răzbunarea celor întâmplate la Courtrai, spânzurându-i pe rebelii gasconi. Dar eu am fost înfrânt. Îl străbătu un fior și se apucă de gulerul mantiei sale negre. Nu mai există cale de salvare.

– Maiestate, a mai rămas una...

– Trebuie să mă gândesc, Nogaret. Filip își trecu mâinile prin păr. Nu-i mai pot taxa pe preoți. Îmi trebuie prea mult timp ca să fac asta și nu vreau să-i mai ofer papei Bonifaciu încă o ocazie de a se ridica împotriva mea.

Nogaret făcu un pas în față în încercarea de a-l întrerupe pe Filip, care căzuse pe gânduri.

– Evreii! Filip luă un pergament de pe podea și-l desfăcu în fața lui Nogaret. Bunicul meu a făcut-o când a avut nevoie de bani.

– Ce anume, maiestate?

– I-a exilat. Le-a confiscat proprietățile și și-a însușit averile lor, alungându-i. Filip privea în gol. Îmi aduc aminte că tatăl meu îmi povestea cum în grădina palatului intrau o mulțime de care pline cu bogății, atât de pline, încât monedele de aur se revărsau peste margini. Așa vom face, Nogaret. Vom trimite gărzile regale ca să-i dăm afară din casele lor, pe care le vom vinde la licitație împreună cu toate bunurile. Aurul și bogățiile lor le voi păstra eu. Îi vom căuta pe cei care le datorează bani. Filip ridică pergamentul. Și *noi* vom fi cei care se vor asigura de achitarea acestora.

Nogaret aprobă gânditor.

– E un plan bun care va genera fonduri mari într-un timp relativ scurt, și fac prinsoare că vom avea destul pentru a lansa o campanie împotriva Flandrei. Însă această măsură, continuă el cu prudență, e bună doar pe moment. Fondurile se vor termina cu repeziciune și vom fi nevoiți să renunțăm la tributul anual pe care ni-l plătesc evreii. În cele din urmă, cred că vom pierde mai mult decât am câștigat. Îl puteți duce la îndeplinire, maiestate, asta fără îndoială, însă ar trebui să vă gândiți la o strategie pe termen lung. Desigur, evreii sunt bogați, însă sunt o comunitate mică. Cum aveți de gând să obțineți fondurile care să vă permită să mențineți controlul asupra domeniilor pe care le aveți deja și în același timp să vă extindeți teritoriile în anii care vor urma?

Nogaret zâmbi când văzu că Filip clătină din cap.

– Templierii.

Regele se încruntă, însă Nogaret continuă fără să-i dea răgazul de a spune ceva.

– După Biserică, Templul este cea mai mare și mai puternică structură din întreaga creștinătate. Ordinul Templierilor deține proprietăți pe tot cuprinsul Europei, are sute de feude și moșii dintre care multe obțin profiluri din agricultură. Ba chiar guvernează mici orașe. Nogaret, însuflețit de ideea sa, începu să meargă prin cameră. Dețin mori, brutării, prăvălii și podgorii. Sunt cămătari, iar papa le-a dat dreptul de a percepe dobândă la fel cum o fac evreii la împrumuturi. N-ați reușit să vă construiți flota? Nicio problemă, atunci luați-o pe a lor!

– Nogaret, murmură Filip.

Sfetnicul nu auzi ce rostise regele şi continuă.

– Au o mare influenţă asupra comerţului cu lână, percepând taxe de transport şi oferindu-le protecţie negustorilor. Sunt sigur că vistieria lor e plină de bogăţii şi relicve sfinte care pot aduce venituri de la pelerini. Măria Ta, Templul are în păstrare tezaurele regale!

– Nogaret! repetă cu asprime Filip. Nu are rost. Nu mă pot atinge de Templu. De evrei da, căci nimeni nu le va plânge lipsa. Dar să mă descotorosesc de soldaţii lui Hristos? Dădu din cap. Aş provoca prea multă zarvă.

– Credeţi? replică Nogaret cu încăpăţânare. Ştiţi câţi oameni au dat vina pe cavaleri pentru pierderea Ţării Sfinte după ce am aflat de căderea cetăţii Acra.

– Chiar şi aşa, Marele Maestru e singurul om din întreaga creştinătate care vrea să recucerească teritoriul acela.

– Şi ştim cu toţii că au dat iarăşi greş. Măria Ta, oamenilor nu le mai pasă de cruciade şi nici de cavaleri şi de războaiele lor sfinte. Se gândesc numai la negoţ şi bani, putere şi pământuri. Vor să ştie un singur lucru: că regatul lor e puternic şi imun la orice atac.

– Ai dreptate. Când Filip pronunţă cuvintele acestea, Nogaret se opri, chipul său exprimând încântare, însă bucuria triumfului se spulberă de îndată ce regele continuă. Templul este o structură puternică şi prosperă. De ce? Pentru că în cele două secole de când a fost creat, nimeni nu s-a amestecat în treburile lui. Regii nu-i pot influenţa cu nimic pe cavaleri. Din

contră, ei au fost cei care i-au manipulat pe monarhi după bunul lor plac. Papalitatea e singura putere de pe-acest pământ care are autoritate asupra lor.

Nogaret încuviință și se îndepărtă de rege.

– Știu asta. Îl privi pe Filip. Dar având ca papă pe cineva pe placul nostru, asta nu va mai fi o problemă.

Filip încremeni, privindu-l fix pe sfetnic.

– Am putea rezolva două probleme dintr-un foc, spuse Nogaret. Vistieria noastră aproape goală și Bonifaciu.

– Nu mă pot gândi la așa ceva. Filip îi întoarse spatele. Nici măcar nu e posibil.

– Orice e posibil, măria ta. E un simplu om și e și corupt pe deasupra. Ați văzut cum abuzează de poziția sa. Ne putem asigura că va fi înlocuit de un om mai bun. Nu veți face rău creștinătății, ba dimpotrivă, făcând lucrul acesta o veți salva. Nogaret se apropie de rege. M-am gândit multă vreme la asta. Dacă vom putea lua bogățiile Ordinului, vom avea suficiente resurse pentru a putea continua cuceririle și pentru a putea menține integritatea regatului. Papa va fi securea noastră. Lovind la momentul potrivit acolo unde trebuie, Templul va cădea.

Elias traversă cu repeziciune curtea palatului regal, ajungând în locul în care îl aștepta Samuel. Evreul mai în vârstă îi puse o întrebare, însă rabinul era într-atât de adâncit în gânduri încât nu-l auzi.

– Iartă-mă, Samuel, murmură distras în vreme ce se apropia. Ce-ai spus?

Samuel se îngrijoră când văzu că mâinile lui Elias sunt goale.

– Am întrebat dacă nu ți le-a dat. Înscrisurile mele, insistă el, văzând că Elias nu răspunde. A refuzat să ți le înapoieze? O luă din loc, vrând să treacă pe lângă rabin. Atunci mă voi duce eu însumi să le cer. Am nevoie de pergamentele acelea!

Dezmeticindu-se, Elias îl prinse pe Samuel de braț.

– N-am apucat să i le cer, Samuel. Vino, spuse repede, când bătrânul începu să protesteze, vom vorbi cu trezorierul. Sunt sigur că el le va putea recupera. Regele stătea de vorbă cu unul dintre sfătuitorii săi. N-am vrut să le întrerup discuția.

21

Palatul regal, Paris
21 august 1302

Cineva îi ieşi în faţă, iar Will trase de hăţurile calului, oprindu-l.

– Simon? strigă el plin de uimire, vocea sa acoperind cu greu zgomotul produs de ploaia care continua să cadă, făcând ca drumul să pară un râu.

Din acoperişurile bătute de soare cu doar o oră în urmă se ridicau aburi. Grăjdarul nu purta mantie, iar părul rar îi era lipit de ţeastă. Înţepenit după plimbarea călare de dimineaţă, Will îşi trecu un picior peste şa şi descălecă.

– Ce cauţi aici?

– Te aşteptam. Un slujitor de la palat mi-a spus că te întorci astăzi. Simon se uită la sacii legaţi de şaua calului. Unde ai fost?

– Am transmis cuiva un mesaj din partea regelui. Will se încruntă văzând expresia plină de acreală a lui

Simon. Ce e? Ce s-a întâmplat? Privi turnurile palatului, care se ridicau deasupra drumului din fața sa. Rose?

– Prietenul tău, rabinul.

– Elias?

– Tot încearcă să dea de tine. A fost... neliniștit e puțin spus. Când i-am zis că cel mai probabil ești plecat cu treburi în numele regelui dacă nu te-a găsit la palat, mi-a cerut să-i înlesnesc o întâlnire cu sir Robert, dar el a plecat cu inspectorul de săptămâna trecută. Rabinul m-a pus să jur că voi veni să-ți transmit un mesaj de îndată ce te vei fi întors.

– Ce mesaj?

– Mi-a spus așa: *Ai intrat în gura lupului.*

– Atât?

– Și că trebuie să te duci la el. Doar că, adăugă Simon, apucându-l pe Will de braț când acesta își puse piciorul pe scară, s-ar putea să fie greu să faci asta. Will, întregul oraș a aflat despre asta. Venind încoace am auzit doisprezece oameni vorbind.

– Despre ce?

– Gărzile regale au luat cu asalt cartierul evreiesc. Regele a cerut ca toți evreii să fie exilați.

– Din Paris? întrebă Will neîncrezător.

– Din Franța.

– Nu știu nimic despre asta, murmură Will. Îl privi pe Simon. Când a început?

– Odată cu răsăritul soarelui, din câte am înțeles. Grăjdarul făcu un pas în față când Will se ridică în șa, copitele calului lipăind în noroi. Vrei să vin cu tine?

– Voi ajunge mai repede singur. Dădu pinteni calului său, făcându-l să meargă în galop.

Străzile erau aproape pustii din pricina ploii puternice. Will se gândi la mesajul prevestitor de rău pe care i-l transmisese Elias şi-şi îmboldi calul să alerge mai repede. Trecu peste pod şi pătrunse pe străduţele întortocheate care duceau către cartierul evreiesc.

Chiar şi înainte de a ajunge acolo văzu în jurul său semnele că evacuarea începuse. Toţi cei care treceau în grabă pe lângă el erau marcaţi cu semnul roşu. Un bărbat purta pe braţe un băieţel. Copilul, care se ţinea de umerii lui, avea faţa roşie şi ţipa. O femeie mergea în urma lor, trăgând cu greu un sac prin mâzgă. Susţinându-se reciproc, două fete cu păr lung, dat pe spate, mergeau împleticindu-se şi plângeau. Drumul pe care-l străbăteau fusese parcurs de mulţi alţii înaintea lor. Will văzu câţiva pantofi rămaşi în noroi, proprietarii fiind probabil prea grăbiţi ca să se mai întoarcă după ei. Câţiva oameni priveau exodul de la ferestre. Will auzi pe cineva strigând de bucurie, însă sunetul fu curând acoperit de clocotul ploii care cădea în vreme ce el îşi continua drumul.

Cartierul era înţesat de soldaţi din garda regală. Will trase de hăţuri, iar calul său fornăi şi se întoarse dintr-o parte într-alta agitat. O femeie ţipă când bărbatul de lângă ea fu împins de un soldat care începu să-l lovească cu picioarele. Omul încercă să se ridice, apărându-se de lovituri, însă alţi doi soldaţi veniră în ajutorul camaradului lor, astfel că evreul se făcu covrig, asaltat de ghetele care-l făceau nevăzut. Un altul ţinea la piept

un săculeț și striga la un soldat care încerca să i-l smulgă. Dinăuntrul caselor ale căror uși fuseseră sparte răsunau țipete și se auzeau diverse lucruri spărgându-se. Bunurile oamenilor erau aruncate în mâlul de pe stradă: o mantie roșie, un candelabru de aur, un bol de argint, peste toate curgând ploaia. Înaintând, Will văzu la un moment dat o grămadă de haine, dar realiză imediat că era corpul cuiva. Bărbat sau femeie, mort sau doar inconștient, nu-și putea da seama. Carele pline cu bogății erau trase de boi care se afundaseră în pământul mocirlos sub ploaia care nu mai contenea. Privi înspre soldatul din garda regală care ieșise dintr-o clădire, somându-l. Ignorând strigătele individului care îi cerea să rămână pe loc, Will își îmboldi calul pe străduța îngustă care ducea către casa lui Elias, trecând pe lângă o sinagogă din care ieșeau fire subțiri de fum prin obloanele sparte.

Apropiindu-se, văzu că ușa casei portocalii era deschisă. Fu cuprins de spaimă. Pe stradă era liniște, însă recunoscu și acolo aceleași semne ale distrugerii, văzând mai multe cadavre. Will își priponi calul de un stâlp din fața prăvăliei de cărți, apoi intră în vestibulul întunecat. Auzind zgomote venind dinspre bucătărie, Will își trase sabia. Încă o mânuia cu greutate. Wallace i-o dăduse după ce iataganul lui fusese rupt în timpul bătăliei de la Falkirk. De atunci nu avusese ocazia să o folosească, astfel că nu se obișnuise încă cu ea. Privind atent ușa închisă, nu văzu scaunul răsturnat din fața sa. Când îl atinse cu piciorul, scaunul zgârie podeaua, iar zgomotele din bucătărie

încetară. Blestemându-se pentru neatenție, deschise ușa și intră în încăpere.

Primul lucru pe care îl observă fu o bătrână cu ochii mari cât cepele de spaimă, care se lipise de un perete, în spatele unui bărbat care era la fel de speriat ca și ea, însă o proteja cu un cuțit de bucătărie. În apropierea vetrei se aflau alți trei bărbați. Înconjurau o a patra persoană, întinsă pe podea. Înainte să o recunoască, Will văzu pete de sânge pe dale și pe hainele siluetei.

– Dumnezeule! Își bagă sabia în teacă. Elias?

– Înapoi, strigă unul dintre evrei, ridicându-se pentru a-l opri.

– William? spuse cu voce scăzută bărbatul de pe podea.

– Încearcă să nu te miști, zise un bărbat, apăsând cu mâna pe pieptul rabinului.

Evreul care ieșise în calea lui Will se dădu cu greu la o parte. Will fu cuprins de o durere cumplită când văzu motivul pentru care rabinul era întins la pământ. Bătrânului îi fuseseră scoși ochii. Din găvanele goale îi curgea sânge pe obraji. Îngenunche și luă mâna bătrânului într-a sa.

– Cine a făcut asta, Elias? Ce se întâmplă?

– Garda regală, spuse unul dintre bărbați, înainte ca rabinul să poată răspunde.

Will avu impresia că îl cunoaște de undeva. Își ținea pumnii pe genunchi.

– Au venit înainte de răsăritul soarelui. Nimeni nu ne-a avertizat. Au spus că suntem evacuați din

ordinul regelui Filip și că toate posesiunile și bunurile noastre vor fi cedate coroanei. Cei care s-au opus au fost răniți, unii chiar uciși. Elias a încercat să ajungă la o înțelegere cu ei.

– Trebuie să vorbesc.

Bărbații își întoarseră privirea către cel care șoptise. Elias încerca să se ridice.

– Rabine, te rog!

– Lasă-mă, Isaac. Trebuie să vorbesc cu William. Între patru ochi.

Auzind tonul poruncitor, cu toate că vocea era scăzută, bărbații și femeia începură să iasă din cameră fără tragere de inimă. Isaac atinse umărul lui Will înainte de a părăsi încăperea. Aplecându-se, îi șopti ceva la ureche.

– Am venit la el după plecarea soldaților. Îl privi pe Elias. Dar nu cred că va mai trăi mult și trebuie să părăsim orașul.

– Rămân eu cu el.

După ce ieșiră din cameră, Will rămase cu privirea ațintită asupra lui Elias, nevenindu-i să creadă că bătrânul negustor de cărți, care întotdeauna părea atât de plin de viață, arăta astfel. De-a lungul vieții văzuse mulți oameni murind, însă violențele acestea erau într-atât de lipsite de sens încât cineva trebuia să răspundă pentru ele. Trebuia să se facă dreptate.

– Îmi pare atât de rău, murmură el. Simon mi-a transmis mesajul tău. Dacă aș fi știut ceva despre atacul asupra celor din neamul tău, aș fi...

– Nu despre asta voiam să-ți vorbesc, spuse răgușit Elias. Își întoarse capul înspre Will, făcând ca și mai mult sânge să-i curgă pe obraji. Nu mă așteptam la așa ceva. Mesajul meu se referea la Templu. Trebuia să te avertizez.

Will apucă mâna lui Elias când bătrânul își lăsă capul pe spate. Se auzi o bufnitură când acesta se lovi de dalele podelei. După câteva clipe, expiră aerul din plămâni.

– Eram la palat și l-am auzit pe unul dintre miniștri vorbind cu regele. Era sfetnicul acela pe nume Nogaret.

Elias vorbea atât de încet, încât Will fu nevoit să-și apropie urechea de gura rabinului pentru a-l putea înțelege.

– L-am auzit zicând că papa va fi securea lor.

– Securea lor? întrebă Will, când Elias rămase tăcut. Ce voia să spună cu asta?

– O singură lovitură, murmură rabinul. O singură lovitură la momentul potrivit și Templul va fi distrus. Își înălță capul, forțându-l pe Will să se dea înapoi. Cuferele regelui sunt goale. Acesta e motivul pentru care a făcut asta astăzi.

– Vrei să spui că vrea să atace Ordinul? întrebă Will.

– Nu știu, șopti Elias. Asta e tot ce am prins din discuția lor. Sfetnicul lui a spus-o.

– Nu se va întâmpla așa ceva, replică Will după o scurtă pauză. E imposibil. Papa nu e un aliat al regelui.

– Poate că nu vor decât să pună presiune asupra lui. Sau mai rău?

Întrebarea păru că plutește peste tăcerea din cameră. Will răspunse repede.

– Da, regele se află într-o dispută cu Bonifaciu, dar nu e decât una politică. N-ar putea lua nicio măsură împotriva Romei.

– Cum poți să spui asta cu atâta convingere când eu mă aflu aici, în fața ta, și ai văzut și tu ce au făcut soldații din porunca sa?

Will primi vorbele rabinului ca o lovitură de sabie. Își întoarse privirea de la chipul schimonosit al lui Elias.

– Nu Filip e răspunsul la rugăciunile tale, William. Elias se strâmba, de parcă fiecare cuvânt rostit îl durea. În spatele acelui tron se află un diavol. Dar tu nu-l poți vedea. Tu nu vrei să-l vezi, pentru că regele ți-a promis că va fi aliatul tău și unealta de care te vei folosi pentru a te răzbuna. De unde vor veni banii pentru cauza scoțienilor data viitoare? Elias își ridică cu greu o mână și o apropie de chipul său. Vor veni de la mine. Din sângele poporului meu.

Will închise ochii.

– Să-ți fie rușine, William! Rușine, pentru că refuzi să recunoști adevărul. Te-ai lăsat subjugat de răzbunare și de făgăduielile ei deșarte și egoiste. Ai abandonat tot ce-ai jurat că vei sluji și pe toți cei cărora le-ai promis că-i vei proteja. Vreme de mai bine de un secol oamenii și-au dat viața în slujba idealurilor Frăției, lucrând direct sau indirect pentru ea. Iar tu ai abandonat toate lucrurile acestea doar ca să te răzbuni. Elias respira greu, însă apucă mâna lui

Will cu o forță uimitoare. Ar fi trebuit să rămâi la Templu, lider al Anima Templi. În loc de asta, ai plecat fără să fi făcut nimic pentru a-l împiedica pe Marele Maestru să se ducă într-o nouă cruciadă, fără să fi încercat măcar să abați Frăția de la calea greșită pe care a apucat-o. Cauza pe care ai abandonat-o nu a fost doar a ta, ci a o sută de oameni înaintea ta. A fost a lui Everard și a tatălui tău. A lui *Kalawun*. A mea. Cum îndrăznești să ne spulberi speranțele, să lași sângele nostru să curgă pentru că tu ești slab și stăpânit de ură? Cum îndrăznești, William? Elias își trase mâna din cea a lui Will și-și întoarse fața, strângând din dinți.

Will se simțea umilit.

– Nu spune asta, Elias. N-am...

Nu reuși să-și termine fraza. Toate scuzele pentru care părăsise Templul și abandonase Frăția i se opriră în gât.

– Erai un comandant al Templului, un om de onoare. Erai, îmi spunea Everard, exact ca tatăl tău. Ai fost ales lider al unei frății ale cărei idealuri îi făcea pe membrii ei să fie mai presus de orice prejudecată și care lucrau pentru binele tuturor, indiferent de religie. Erai și tu la fel. Ce-ai ajuns acum? Un om încăpățânat. Un mercenar. Un curier al unui tiran care abuzează de poporul său, care fură și minte.

– Elias. Te rog.

– Folosindu-te de Filip ca să lupți împotriva lui Edward a fost ca și cum ai răsplătit răul cu rău. Ce va ieși în urma acțiunilor tale? Nimic bun, cu siguranță.

Will își plecă capul. Se gândi la faptul că venirea la Paris împreună cu Wallace îi conferise un nou scop în viață, însă lunile se transformaseră curând în ani, atras de promisiunile lui Filip că va oferi și mai mult sprijin Scoției și că, în ciuda armistițiului, după cum insista el, conflictul cu Edward era departe de a se fi încheiat. Își aminti de puținii bani pe care îi oferea regele pentru cauza lor; gesturi simbolice mai degrabă, al căror rol era acela de a menține prietenia cu scoțienii, în cazul în care ar fi avut vreodată nevoie de ei pentru a ține ocupată armata lui Edward. Știa lucrurile acestea, însă nu se gândise niciodată la ele. Plutise în derivă pentru mai bine de doi ani, fiindu-i imposibil să se miște împotriva curenților care îl purtau, împingându-l încoace și încolo. Iar acum, Elias tocmai îl trăsese sub apă.

– Eu... Strânse din dinți. Nu știu ce să fac. Hugues de Pairaud a devenit liderul Anima Templi și s-a aliat cu Edward. Fără să punem la socoteală faptul că-l urăsc pe rege, știu sigur că-i corupe pe cei care fac parte din Frăție și că se folosește de ei după bunul lui plac. Însă Hugues nu va accepta niciodată să mă primească înapoi, de lucrul acesta sunt sigur. Singurul aliat pe care îl mai am în cadrul Templului e Robert de Paris, dar abia dacă mă poate privi în ochi, având în vedere toate lucrurile pe care le-am făcut. Will se uită la palmele sale, așteptându-se parcă să le vadă pătate de sânge. Fiica mea nu vrea să-mi vorbească. Iar războiul în care am luptat și mi-am vărsat sângele se află în impas, căci Wallace și oamenii lui au fost învinși. Clătină ușor din cap. M-am rătăcit.

– Atunci trebuie să regăsești drumul cel bun. Elias încercă să apuce mâinile lui Will. Le strânse, de data aceasta cu mai puțină forță. Jură că așa vei face. Jură pe viețile celor care au pierit înaintea ta, pe speranțele pe care și le-au făcut în privința acestei lumi. Nu lăsa speranțele acelea să se piardă odată cu tine. Asigură-te că vor dăinui.

– Dar cum pot... Will se îndreptă de spate când mâinile lui Elias căzură dintr-ale sale. Elias? Îl apucă pe rabin de umeri. Îți jur. Mă auzi, Elias? Îți jur!

Will primi ca răspuns doar tăcerea, căci rabinul murise.

Templul din Paris
28 august 1302

– După patruzeci de zile, Percival a aflat un tărâm înnegrit și ars de soare. Undeva în depărtare, a văzut un turn în ruine.

Când omul îmbrăcat cu o strălucitoare mantie din solzi de pește întinse brațul, Martin de Floyran privi în direcția indicată. Flacăra lumânării tremura, iar umbrele care se mișcau pe perete îi dădeau tânărului impresia că întrezărește un turn negru în spatele unuia dintre bărbații mascați care se aflau în încăpere. Aerul era înăbușitor, însă fu străbătut de un fior și rezistă cu greu dorinței de a-și duce mâinile la pieptul gol. Purta un acoperământ pentru partea inferioară a corpului, însă se simțea gol sub privirile celor care se uitau

la el de sub glugile lor. I se făcuse greață. Totul începuse în noaptea în care stătuse de veghe, frica și exaltarea clocotind înăuntrul lui în clipa în care îngenunchease singur în întuneric. Așteptase cu nerăbdare momentul acesta, iar faptul că sosise în cele din urmă era punctul culminant al multor ani de așteptări și speranțe, numai că realitatea nu era așa cum și-o imaginase el. Unchiul său îi spusese că în această zi avea să se simtă mândru. Însă Martin nu simțea mândrie, ci doar un apăsător sentiment de frică și o senzație de greață care părea să-l copleșească.

– Percival a intrat în turn și a urcat pe o scară în spirală până la camera din vârf. A ajuns într-o încăpere pustie, unde podeaua și pereții erau arși și goi. Pe o estradă distrusă se afla un tron fărâmițat. Ferestrele dădeau către deșertul pustiu și pârjolit de soare. Podeaua din jurul estradei era plină de oase și cranii umane.

Silueta învăluită în mantie se așeză alături de el, și Martin trase adânc aer în piept văzând că podeaua din spatele său era plină de oase. Lumânarea își arunca lumina arămie asupra lor.

– Pe tron stătea un bărbat. Avea capul plecat, iar corpul îi era slăbit de foame.

Doi bărbați cu mască se apropiară și dădură la o parte ceea ce Martin credea că era un perete, însă acum își dădu seama că era o pânză neagră. În spatele ei era un alcov. Acolo fusese așezată o estradă pe care se afla un tron uzat. Pe tron stătea un bărbat cocoșat al cărui chip era ascuns de glugă. Martin privi

cu respirația tăiată cum bărbatul se ridică, coborî de pe estradă și-și întinse mâinile cu palmele ridicate.

– Vino alături de mine, rosti cu o voce terifiantă. Soldații mei au murit și armata mi-a fost nimicită. Alătură-mi-te.

Martin se uită la bărbații cu măști, căutând alinare. Însă cele cincizeci și patru de capete albe de cerbi îl priveau cu calm. Silueta înainta poticnindu-se și acum simți că răspândește un miros neplăcut.

– Alătură-mi-te!

Bărbatul își dădu jos mantia de pe umeri.

Martin se abținu cu greu să nu țipe. Cel care se ridicase de pe tron nu purta decât un acoperământ ferfeniță pentru partea inferioară a corpului. Pielea îi strălucea ciudat în lumina lumânării. Din cap până în picioare, bărbatul era plin de sânge. Se scurgea din țeasta lui, din părul năclăit, și i se prelingea pe obraji. Pe podeaua din jurul lui se formă o baltă. Martin văzu o dâră de sânge până la tron.

– Ce spui, Percival? întrebă bărbatul cu mantia strălucitoare. I te vei alătura? Vei lupta pentru el?

– Nu, spuse Martin, clătinând din cap. Nu!

Bărbatul plin de sânge se lăsă la podea și dispăru din fața lui Martin când cel cu mantia strălucitoare se apropie de el.

– Când Percival l-a refuzat pe regele însângerat, ziua s-a prefăcut pe dată în noapte.

Martin nu putea să se oprească din tremurat în vreme ce bărbații din jurul său se ghemuiră și stinseră lumânările. Singurele sunete care se auzeau în

întuneric erau șoaptele celor care-și dregeau glasul și respirația sacadată a lui Martin. Îngenunche, pregătit pentru orice, vrând cu disperare ca examinarea sa să se termine odată.

– Dintr-odată, se făcu lumină. Și era clară și frumoasă.

Vocea celui ascuns de mantie era șoptită, reverențioasă. O lumină difuză îi lumină gluga. Crescu în intensitate când acesta își dădu mâna la o parte, descoperind flacăra pe care o ținea ascunsă.

– Turnul dispăruse, iar Percival se afla acum într-o pădure tânără. Un cerb alb, cu coarnele tinere și subțiri, păștea. Printre copaci, Percival a văzut o fortăreață impunătoare, cu multe turnuri și foișoare. Drapele de toate culorile străluceau în lumina dimineții, iar briza purta cu ea sunetul îndepărtat și totuși clar al trompetelor. Percival a vrut să se îndrepte către cetate, căci simțea că acolo avea să-și găsească adăpost și noi camarazi. Însă fortăreața era înconjurată de un șanț cu apă, iar podul era ridicat. Pe mal se afla un cavaler ce purta o mantie albă, nepătată de sânge ori sudoare.

Un alt bărbat se apropie de cel îmbrăcat cu mantie și aprinse o lumânare de la flacăra celeilalte. Când fitilul luă foc, Martin văzu că era un cavaler înalt, îmbrăcat cu un tabar de un alb imaculat și purtând un coif ce lăsa să i se vadă chipul. Atmosfera din încăpere se schimbă, iar faptul că era din ce în ce mai multă lumină făcu ca inima lui Martin să bată iarăși cu regularitate.

– Mi te vei alătura, Percival? întrebă cavalerul. Împreună vom putea traversa râul acesta și vom ajunge la castel. Înăuntru, măcar vom fi în siguranță. Vei veni cu mine?

Martin dădu din cap ezitând.

– Da, șopti el, după care își dădu seama că bărbatul aștepta un răspuns mai categoric. Te voi urma, adăugă el.

Vorbise răspicat și-și ridicase capul, întrebându-se dacă nu cumva se speriase degeaba. Era îngrijorat, se gândea la impresia pe care o făcuse tuturor. Auzise careva strigătul său disperat? Îl văzuseră tremurând?

– Ai ales calea, spuse bărbatul în mantie strălucitoare. Și ai luat o decizie înțeleaptă. Ai rostit jurămintele de credință și ai rezistat în fața tentațiilor și fricii. Acum va urma ultimul test și cel mai primejdios dintre toate. Dacă mă vei asculta, totul va fi bine. Mi te vei supune, Percival?

– Așa voi face.

– Dovedește-o!

Bărbatul se ghemui și-și dădu gluga pe spate, descoperind un craniu care rânjea.

Martin fu cuprins de spaimă când omul din fața sa scoase o cruce mică din aur și o întinse spre el.

– Scuipă pe ea. Dovedește că-mi ești loial doar mie. Dovedește-mi că prin venele tale curge același sânge cu al fraților tăi. Fă-o acum! Sau vei plăti.

Martin se aplecă și lăsă să i se prelingă saliva pe cruce. Închise ochii în timp ce făcu asta, repetând la nesfârșit Tatăl Nostru.

Bărbatul ascunse crucea înăuntrul mantiei sale din solzi de peşte. Puse lumânarea pe podea, apoi îşi duse o mână la faţă şi apucă bărbia proeminentă a craniului-mască. Pentru o clipă, Martin avu impresia că avea să şi-o scoată. În loc de asta, bărbatul întoarse masca şi apăru un alt chip. Era o faţă fină, cu tenul alb, obraji proeminenţi şi bărbia lată – o mască sculptată probabil în lemn. Chipul tânăr era încadrat de păr brunet, prins în partea de sus. Martin avu impresia că vede un al treilea chip în spatele firelor de păr, însă îşi pierdu concentrarea în momentul în care bărbatul vorbi.

– Ai trecut testul. Ridică-te, sir Martin de Floyran, căci ai fost numit cavaler, iar acum eşti printre fraţii tăi.

Silueta se dădu înapoi, lăsându-l pe Martin să se ridice temător. Bărbaţii aflaţi în cameră veniră să-l îmbrăţişeze şi-l sărutară pe obraz. Însă singurul lucru pe care îl vedea Martin era saliva care se prelingea pe simbolul pângărit al lui Hristos.

22

În apropiere de castelul Vincennes, Regatul Franței
20 iunie 1303

Un bâtlan pândea peștii stând de pază pe malul mlăștinos al râului care șerpuia printre tulpinile pal-aurii ale stufului. O briză mângâie apa albastră. Câteva rațe se roteau în vârtejul de la suprafața apei, măcăind nebunește. Deasupra lor, păsări mai mici zburau cu greu împotriva rafalelor de vânt care făceau ca norii albi de pe cer să se risipească.

La ceva depărtare de râu, cei aproximativ o sută de bărbați se adunară pe pământ mai solid. Lacheii scurtaseră lesele câinilor și-i loveau cu bețele de fiecare dată când vreunul din ei schelălăia. Urechile le erau lipite de cap și stăteau încordați, simțind mirosul vânatului din fața lor. În spatele câinilor și vânătorilor, curtenii stăteau pe caii lor care fornăiau și se mișcau neliniștiți. Miniștri și înalți oficiali, lorzi și prinți, toți erau îmbrăcați cu haine din catifea de culori țipătoare

și purtau pălării împodobite cu pene de păun ori de lebădă. Pajii și scutierii alergau de colo-colo printre cai, ajustându-le chingile, dându-le stăpânilor lor burdufuri cu vin sau apă.

Sir Henric, șoimarul, își îmboldi calul înainte și le ordonă celor care cărau cuștile să se îndrepte către marginea câmpului. Înăuntrul cuștilor care erau prinse de spatele celor doi se aflau vreo douăsprezece păsări legate de o bucată de lemn tapițat. Toate aveau capul acoperit și îl mișcau dintr-o parte în alta, ascultând măcăitul rațelor. În cuști erau șoimi de tundră, doi ulii porumbari, un frumos șoim dunărean și câțiva șoimi călători. Bărbații care îi duceau în spinare așteptară răbdători până când vânătorii hotărâră care dintre păsări avea să fie eliberată. Ieșiseră la vânătoare în urmă cu câteva ore și deja se folosiseră de porumbari și de patru șoimi. În tolbele lor fuseseră îndesate trei rațe sălbatice, doi iepuri și un fazan.

– Sir Henric, strigă regele Filip, călărind pe spinarea unei iepe cu păr negru, lucios. Să punem la încercare măiestria ultimei noastre achiziții?

Toți curtenii zâmbiră când îl văzură pe Henric că încuviințează și-i face semn unuia dintre ajutoarele sale, care se îndreptă spre o cușcă. Deschizând-o, slujitorul dezlegă șoimul dunărean și-l mută pe mănușa sa, ținând strâns de curelușă când i-l dădu lui sir Henric. Filip, care deja o ținea pe Maiden pe încheietura mâinii, nu primise nicio pasăre. Șoimul călător avea pe cap un acoperământ moale din piele de vițel, decorat cu o foarte frumoasă pană de la porumbelul pe

care îl prinsese săptămâna trecută. Filip își îmboldi iapa cu genunchii și se apropie de Henric. Se uită înspre râu. Rațele se mutaseră în aval, însă bâtlanul încă mai pândea peștii de pe malul mlăștinos.

Sir Henric rosti o rugăciune pentru o vânătoare bună și pentru siguranța păsărilor sale.

– *In nomine Domini, volatilia celi erunt sub pedibus tuis.*

În numele Domnului, păsările cerului trebuie să rămână sub picioarele tale.

– La trei, spuse Filip, zâmbind încrezător.

Cei doi bărbați ridicară acoperământul păsărilor în același timp, apoi le aruncară de pe încheieturile lor. Clopoțeii prinși la cureluțe sunară, iar păsările mai mici care zburau pe cer se făcură nevăzute, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Șoimul dunărean se avântă în sus și la stânga, îndepărtându-se de apă, purtat de vântul care îi umfla penele. Henric blestemă printre dinți. Maiden zbură către un copac din apropiere și se așeză pe o creangă. Filip urmări răbdător cum șoimul lui gri bate din aripi și se scutură pentru a-și aranja penele, pregătindu-se de zbor. După câteva clipe, se ridică în înalturi. Toți cei adunați acolo priviră cum zboară tot mai sus și mai sus, făcând cercuri mari pentru a contracara curenții de aer, până ajunse la baza norilor. Șoimul dunărean, reușind cu greu să zboare împotriva vântului, urcă pe aceeași traiectorie. Rațele tăcuseră, simțind pericolul, însă bâtlanul nu văzuse cei doi prădători care erau acum două puncte pe vastul cer unde norii se deplasau cu repeziciune.

– E o adevărată plăcere să o urmărești zburând, maiestate, spuse Will, apropiindu-și calul de cel al lui Filip.

Filip zâmbi, însă nu spuse nimic, cu ochii ca de gheață fixați asupra șoimului peregrin aflat în depărtare.

– Cât timp i-a luat lui sir Henric să-l dreseze?

Filip îi aruncă o privire.

– L-au dresat singur. Mi-au trebuit douăzeci și cinci de zile.

– N-am avut niciun alt șoim care să fie dresat așa de repede, comentă sir Henric, care era destul de aproape încât să audă.

– Aș vrea să vă mulțumesc, maiestate, continuă Will, pentru faptul de a mă fi inițiat în acest sport. N-am știut cât de captivant poate fi. Templul ne interzicea să vânăm. Singurul animal sălbatic pe care îl puteam hăitui era leul.

– Pentru plăcerea celor trufași, spuse Filip cu prefăcătorie.

– Una dintre numeroasele reguli învechite ale Templului.

Filip își mută privirea de la Maiden la Will.

– Sunt curios, Campbell, din moment ce vorbești atât de rău despre Ordin, de ce ai rămas în rândurile lui pentru atât de mult timp?

Will susținu privirea regelui, îngrijorându-l felul cercetător în care îl privea. O vreme, încercase să câștige încrederea lui Filip, însă regele își petrecuse prima jumătate a anului în Flandra, astfel încât avusese prea puține ocazii pentru a o face.

Obținând destule fonduri în urma vânzării la licitație a bunurilor evreilor pentru a-și echipa armata, regele plecase să răzbune înfrângerea de la Courtrai și, în cele din urmă, îi învinsese pe flamanzi. Mai degrabă forțați decât de bunăvoie, aceștia semnaseră un armistițiu, Flandra intrând în stăpânirea coroanei franceze. Filip, care nu participase la bătălie, intrase triumfător în Paris, de unde curtea fusese mutată la reședința regală de la Vincennes, locul în care copilărise.

– Din obligație, răspunse Will în cele din urmă. Din datorie pentru familia mea. Ridică din umeri. Am fost crescut de Templu. Ordinul și regulile lui erau singurele lucruri pe care le cunoșteam. Uneori e nevoie de timp pentru a înțelege lucrurile de care ești cel mai apropiat, pentru a le percepe în alt fel, iar în momentul în care am început să înțeleg că nu mai sunt de acord cu idealurile și regulile lor, că Ordinul e departe de ce era la început, fiind slăbit de liderii lui meschini care priveau înspre trecut, înspre trecutul său glorios, care nu se mai putea întoarce, mi-a fost frică să plec. Însă alianța lor cu Edward împotriva țării în care m-am născut mi-a dat curajul să fac lucrul la care mă gândisem atât de multă vreme.

Filip dădu din cap și privi în altă parte, aparent satisfăcut de răspuns.

– Am auzit că ai primi vești din Scoția săptămâna trecută. Sir William, prietenul dumitale, e sănătos?

Acum era rândul lui Will să-l privească cu atenție pe Filip. Oare și regele îl urmărea în același fel?

– Nu erau veşti de la Wallace. Era o scrisoare de la sora mea.

Privi de cealaltă parte a râului, nedorind să vorbească despre asta.

Scrisoarea lui Ysenda, prima pe care o primise după mulţi ani, îl încântase şi îl supărase deopotrivă. Mare parte din scrisoare vorbea despre căsătoria lui Margaret cu un nepot al soţului lui Ede. Când Will citi că era însărcinată, observă că epistola fusese scrisă în urmă cu cinci luni şi se întrebă dacă nu cumva nepoata lui născuse deja. Pentru o scurtă perioadă, David se întorsese în Selkirk, la Wallace, însă atunci când războinicul se ascunsese iarăşi, nepotul său se mutase la Elgin, intrând în compania de pază a unui mare lord. Câştigase două turniruri, iar Alice era curtată de unul dintre prietenii lui. La sfârşit, Will citi cu invidie că Gray o trimisese pe Christian să locuiască cu ei, temându-se pentru siguranţa ei, căci soldaţii lui Edward continuau să-i caute.

De la moartea lui Elias, se simţise mai singur ca niciodată, torturat de sentimentul vinovăţiei, de furie şi nesiguranţă. Primirea scrisorii îl făcuse să-şi dorească să plece din Franţa şi să se întoarcă la familia sa. Îi mai pierduse o dată în trecut. N-ar fi putut îndura să-i piardă din nou, teamă amplificată şi de faptul că Rose încă îl mai trata ca pe un necunoscut. Era ca un spirit, ca o făptură slabă şi imaterială care trecea pe lângă el pe coridoare fără să-i răspundă la salut. Treptat, cuvintele sale deveniseră doar zâmbete pline de speranţă, care se transformaseră în cele din

urmă în simple plecăciuni, iar acum treceau unul pe lângă celălalt în tăcere.

Însă în toată învălmășeala aceasta de sentimente, un singur lucru rămăsese limpede pentru Will, devenind tot mai puternic cu fiecare zi: promisiunea pe care i-o făcuse lui Elias. Ultimele cuvinte ale rabinului declanșaseră apariția a ceva nebănuit în el, ceva puternic și copleșitor. Realiză că, în ciuda încălcării jurămintelor și a faptului că dezertase, el încă mai credea în Anima Templi și în țelurile ei, și încă se mai considera liderul lor. El singur renunțase la conducere, astfel încât acum Will începuse să-și pună din nou mantia pe umeri, stând treaz nopți la rândul și gândindu-se la ce ar fi făcut Everard, seneșalul, tatăl său și toți ceilalți. După o lungă perioadă în care nu-i răspunsese nimeni, spiritele lor se întorseseră și începuseră să-i șoptească tot felul de sfaturi. Știa că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să verifice veridicitatea lucrurilor despre care îi vorbise Elias.

Curtenii murmurau cuprinși de emoție, privind către ceruri cu mâna streașină la ochi pentru a se proteja de strălucirea soarelui. Will reuși să vadă șoimul dunărean, care se rotea în aer sub un nor, însă Maiden dispăruse din vedere.

– Pregătiți momeala, le strigă Filip celor doi paji. În cazul în care va fi nevoie de ea.

– În absența voastră, sire, am primit vești și de la sir William Wallace, se aventură Will. Se zvonește că Edward va începe o nouă campanie împotriva Scoției vara aceasta. Wallace voia să fie sigur că poate

conta pe sprijinul vostru financiar pentru a-şi proteja ţara şi pentru a pune presiune asupra lui Edward împreună cu papa.

La menţionarea numelui lui Bonifaciu, Filip se încruntă, iar Will, văzând asta, se blestemă în sinea lui. Disputa dintre rege şi papă devenise tot mai crâncenă, acum cei doi luptându-se prin intermediul documentelor oficiale. Tocmai se gândea cum să-l atragă din nou în conversaţie pe rege ca să-i vorbească despre Templu, când unul dintre paji începu să strige.

Se văzu ceva mişcându-se pe cer. Maiden ieşi din lumina soarelui şi se năpusti iute ca un fulger, ca o săgeată gri care se îndrepta către bâtlanul care stătea liniştit pe mal. Cei care participau la vânătoare strigară încântaţi când Maiden ateriză ca un bolovan pe capul păsării, băgându-şi ghearele în carnea şi în creierul lui, făcând ca viaţa să se scurgă din el. Văzând că bâtlanul îşi desface aripile şi încearcă să zboare, Filip le strigă celor doi bărbaţi să dea drumul câinilor. Doi câini o luară la goană tăind o cărare prin iarba înaltă şi veniră în ajutorul uliului pentru a ţintui prada. Cele trei animale trăiseră şi vânaseră împreună ani de-a rândul şi se mişcau precum un instrument bine acordat. Câinii se apropiară pentru a muşca şi a trage de picioarele bâtlanului, în vreme ce Maiden îl ucise. Şoimul dunărean coborî să li se alăture, însă cel migrator era câştigătorul şi avea să primească drept premiu inima bâtlanului.

Will îşi întoarse privirea de la pasărea care se zbătea în agonie în vreme ce câinii continuau să o

muşte şi să o tragă încoace şi-ncolo, şi-l privi pe Filip. Pe chipul regelui se vedea o expresie de bucurie sălbatică. Will fu impresionat de felul admirativ în care privea; era admiraţia pentru ceva cu care împărtăşea acelaşi entuziasm şi aceeaşi pricepere. Abilitatea lui Maiden de a-şi urmări victima cu atâta dârzenie, de a ataca o pradă mult mai mare decât el şi să reziste până când o ucidea, acestea erau lucrurile pe care Filip le respecta. Regele îl atacase pe papa Bonifaciu în acelaşi fel şi-şi îndeplinise obiectivele din Flandra şi Gasconia cu aceeaşi hotărâre, punând capăt cu brutalitate revoltelor din Guienne şi încheind tratatul cu Edward. Pentru prima oară de când îi vorbise Elias despre discuţia dintre Filip şi Nogaret, Will se simţi înfricoşat. Dacă Filip intenţiona într-adevăr să atace Templul, atunci avea să o facă cu siguranţă.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Guillaume de Nogaret se apropie la trap de locul în care se afla regele. Ca întotdeauna, ministrul purta haine negre, însă mantia lui avea acum la guler şi manşetă un tiv stacojiu, la fel ca sigiliul regal al cărui păstrător devenise după moartea lui Flote.

– Maiestate, strigă Nogaret, privindu-l neîncrezător pe Will, iscoadele cred că au găsit în pădure urmele unui porc mistreţ.

– Chiar aşa?

Filip se întoarse către curtenii care sporovăiau.

– Ce spuneţi? Mai hăituim un animal înainte de înserat şi apoi chefuim?

Drept răspuns, curtenii chiuiră. Filip rânji, apoi dădu pinteni calului său și i se alătură lui Nogaret, lăsându-l pe Will, învins și neliniștit, să-i urmeze alături de ceilalți bărbați care participau la vânătoare.

Castelul Vincennes, Regatul Franței
20 iunie 1303

Rose pieptăna părul negru și des al reginei. Din când în când, dinții piepteneului se agățau în firele încâlcite, iar ea își încetinea mișcările, încercând să le descâlcească pentru a putea continua. Chipul lui Jeanne se vedea în oglinda din fața ei ca luna reflectată pe suprafața apei. Ținea ochii închiși, astfel încât Rose o putea privi cu atenție. Regina fusese neobișnuit de tăcută de când sosiseră la castel în urmă cu două săptămâni. Rose bănui o ceartă între ea și rege, care fusese plecat în campanie și refuzase să o ia și pe ea cu el. Tenul lui Jeanne era palid în lumina soarelui care intra pe fereastră, iar Rose văzu câteva fire de păr negru pe buza superioară. Marguerite se oferise să le smulgă cu o pensetă, însă regina refuzase.

Jeanne fusese dintotdeauna interesată mai degrabă de cărți și studiu decât de trucurile de înfrumusețare cu care își ocupau timpul celelalte femei de rang înalt de la curte, care își cumpărau săpun parfumat, piepteni din fildeș și coliere strălucitoare de la negustorii venețieni din piețe, își lăudau una alteia rochiile când se întâlneau pe coridoare și apoi se vorbeau pe la spate

cu dispreț la cina din sala de mese. Ca servitoare personală a reginei, destul de importantă pentru a se afla în aceeași încăpere cu aceste femei de viță nobilă, însă suficient de lipsită de însemnătate pentru a fi trecută cu vederea, Rose le auzise pe toate. Marguerite și celelalte fete se foloseau de statutul lor de slujitoare ale reginei pentru a obține diverse podoabe de la Jeanne, astfel încât să se poată juca de-a prințesele, plimbându-se încoace și-ncolo ca niște fluturi frumoși și fragili, atrăgând atenția lorzilor și oficialilor necăsătoriți. Rose, care era mai puțin vizibilă decât celelalte, o văzuse la un moment dat pe Blanche cu unul dintre ajutoarele intendentului pe un coridor întunecat al palatului. Se sprijinea de perete, aghiotantul își lipise corpul de al ei și o săruta pe gât, plimbându-și mâna pe sub rochia ridicată. Capul lui Blanche era dat într-o parte, iar expresia de pe chipul ei îmbujorat trăda deopotrivă extazul și rușinea.

– Mă întreb ce-au reușit să vâneze.

Rose tresări, dându-și seama că regina deschisese ochii și se uita la ea.

– L-am auzit pe sir Henric cum că ar fi prins un porc mistreț, răspunse Marguerite, care umbla de colo-colo prin cameră, strângând hainele reginei și punându-le în brațe lui Blanche, care le așeza pe pat. Ce doriți să purtați la ospățul din această seară, doamnă?

– Alege tu ceva.

Privind în oglindă, Rose o văzu pe Marguerite zâmbind.

– Cred că o voi alege pe cea roșie cu broderii aurii. Da. Are să arate minunat. Zâmbetul lui Marguerite deveni tot mai larg. Regele nu va putea cu niciun chip să-și ia ochii de la Maiestatea Voastră.

Rose observă că privirea lui Marguerite o țintuia, plină de ostilitate. Se întrebă ce însemna căutătura aceea, însă gândurile îi fură întrerupte de glasul reginei.

– Ieșiți din cameră o clipă. Vreau să vorbesc cu Rose.

Uimirea lui Rose se transformă brusc în neliniște.

– Bineînțeles, doamnă, spuse Marguerite. Aruncându-i lui Rose încă o privire, de data aceasta una care exprima triumful, ieși din încăpere împingându-le pe Blanche și pe celelalte trei servitoare înaintea ei.

Rose se forță să continue s-o pieptene pe regină, încercând să nu tremure când descâlcea firele.

– Am crescut în această casă, Rose, începu Jeanne cu voce caldă, aproape visătoare. Își închise ochii din nou. Eram bebeluș când am fost adusă aici, după moartea tatălui meu. Filip a fost alături de mine când am învățat să citesc, să călăresc, când mama mea s-a căsătorit pentru a doua oară și s-a mutat în Anglia. A fost alături de mine până în momentul în care a încetat să fie ca un frate pentru mine și mi-a devenit soț. L-am iubit încă din prima zi. Jeanne își deschise ochii. Apucă încheietura lui Rose, oprind-o din pieptănat. Știu că soțul meu e un bărbat atrăgător. Dar mi-e teamă că pasiunea ta pentru el s-a transformat într-o obsesie. Trebuie să înceteze.

Rose ar fi vrut să nege spusele reginei, dar chipul ei îmbujorat reflectat în oglindă, care părea un soare

în spatele feței palide ca luna a lui Jeanne, îi dovedea vinovăția.

Jeanne îi eliberă încheietura.

– Poți pleca. Trimite-o pe Marguerite. O să mă pieptene ea.

Rose puse pieptenele pe masă și se îndreptă cu pas șovăielnic către ușă. Intrând în următorul dormitor, le văzu pe celelalte servitoare adunate într-un cerc care se sparse de îndată ce-și făcu apariția. Văzând expresia de pe chipul lui Marguerite, își dădu seama că toate știau despre ce voia să-i vorbească regina. Se simți de parcă o dezbrăcase și o trimisese în fața lor goală și plină de rușine. Se rugă lui Dumnezeu ca Filip să nu fi aflat nimic. Gândul acesta o făcu să se agite.

Marguerite se repezi către ușa de la dormitorul reginei.

– Chiar ai crezut c-o să se uite la tine vreodată? șopti ea când trecu pe lângă Rose, arătându-i insistent mâna cu cicatrice.

Când fetele o urmară pe Marguerite, Rose se duse la fereastră, prefăcându-se că se uită afară. Simți pe cineva apropiindu-se în spatele ei.

– Ai grijă, Rose, rosti în șoaptă Blanche. Regina e foarte supărată. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș îndrepta afecțiunea către altcineva. Sunt o mulțime de bărbați frumoși la curtea regală. Chiar dacă nu te interesează nici unul dintre ei, ai putea măcar să te prefaci interesată, ca să o faci pe regină să creadă că ai uitat de obsesia ta.

Rose se întoarse către ea.

– Și apoi? Să-l las pe vreunul să mă pipăie printr-un cotlon pentru ca teatrul să fie complet?

Blanche păli. Întorcându-se, ieși din cameră. După ce se închise ușa, Rose se aruncă pe patul ei îngust. Se enervă, furia curgându-i prin vene fierbinte și de nestăvilit. Era mânioasă pe ea însăși pentru că lăsase sentimentele ei să fie observate, pe Marguerite pentru că o disprețuia, pe Blanche pentru că habar n-avea ce simțea ea. Dar cel mai mult o înfuriau regina și chipul ei posac și bolnăvicios. Închizând ochii, și-o imagină pe Jeanne căzând de pe cal. Lovind pământul, avea să-și rupă gâtul. O moarte tragică, rapidă și fără durere. Îl văzu pe Filip la înmormântarea ei, tăcut și sobru. Avea să-și pună mâna pe umărul lui, alinându-i tristețea. El își va pune capul pe pieptul ei și va plânge. Dragostea lor delicată se va naște încet, lăsând să treacă perioada de doliu, însă va fi cu atât mai puternică pasiunea care-i va lega când își vor mărturisi în cele din urmă dragostea unuia pentru celălalt.

Castelul Vincennes, Regatul Franței
21 iunie 1303

– Aceasta e singura noastră opțiune?

Nogaret se încruntă auzindu-l pe Pierre Dubois, unul dintre cei cinci bărbați aflați în încăpere, exprimându-și iarăși suspiciunile.

– Am mai vorbit despre asta, replică Nogaret.

– Da, dar încă nu am ajuns la un acord, răspunse tăios Dubois, uitându-se la Nogaret.

– Atunci ce altceva să facem? Papa și-a exprimat clar intențiile în ultima bulă: să ne supunem sau vom fi excomunicați. Dacă nu facem nimic acum, am putea foarte bine să lăsăm Roma să ne lege o lesă în jurul gâtului, iar Franța va deveni cățelul ei supus.

– Ești sigur că papa amenință cu excomunicarea?

Vocea scăzută care se auzise aparținea unui ministru puțin la trup, încărunțit înainte de vreme, pe nume Guillaume de Plaisans. Luă de pe masă bula care purta sigiliul papal, un pergament ferfenițit, căci în cele șase luni de la sosirea lui la curtea regală fusese studiat în repetate rânduri.

– E o scrisoare ciudată, într-adevăr, plină de aluzii biblice, însă conține foarte puține idei clare. Bonifaciu nici măcar nu menționează Franța.

Nogaret se aplecă peste umărul ministrului.

– Aici, spuse el, indicând un anumit pasaj. *Când grecii și ceilalți spun că nu i se supun lui Petru și urmașilor lui, în același chip afirmă și că nu fac parte dintre cei care cred în Hristos. Căci nu poate fi decât o turmă și un singur păstor.*

– „Și ceilalți"? întrebă Nogaret. Eu cred că e destul de limpede. Dacă nu facem parte din stână, atunci nu intrăm sub autoritatea și protecția Bisericii. Rămânem pe cont propriu.

– Lui sir Pierre Flote i-a fost întotdeauna teamă că se va ajunge aici, interveni Dubois. Ar fi trebuit să-i urmăm sfatul.

– Flote a murit, răspunse Nogaret. Ceea ce credea el nu mai are nicio importanţă.

– Destul, de Nogaret, spuse Filip, înainte ca Dubois şi alţi câţiva să poată răspunde, plini de furie. Îi vei arăta respectul cuvenit predecesorului tău.

– Maiestate, se supuse Nogaret.

– Însă cancelarul are dreptate, continuă Filip, privindu-i pe cei adunaţi în jurul mesei. Trebuie să rezistăm ameninţărilor, ori Franţa va avea de suferit. Regele îşi îndreptă privirea către bula din mâna lui Plaisans. *Unam Sanctam* e cea mai ciudată proclamaţie de până acum. Ai dreptate, de Plaisans, nu e foarte clar în intenţiile sale, însă prin această bulă papa Bonifaciu întăreşte ideea conform căreia e încredinţat că ne este superior. Filip făcu o scurtă pauză, amintindu-şi cuvintele pe care le citise de atâtea ori încât acum le ştia pe de rost. *Astfel, declarăm, statuăm, definim şi proclamăm că e nevoie de salvarea tuturor oamenilor şi transformarea lor în credincioşi ai suveranului pontif.* Regele inspiră adânc. Nu-mi dă de ales, murmură el, fără să se mai uite la ei.

– Trebuie să acţionăm unitar, insistă Nogaret, întorcându-se către miniştri. Luna viitoare vom organiza o a doua întrunire a stărilor pentru a obţine sprijinul supuşilor noştri. La această adunare vom denunţa *Unam Sanctam* şi-l vom declara eretic pe Bonifaciu. Mai mult decât atât, continuă el cu duritate văzând că Dubois clatină din cap şi se uită în altă parte, nu ne vom mai referi la papă, nici în discuţiile noastre, nici în scrisori, folosindu-ne de numele pe care l-a ales el.

Vom utiliza numele său secular, Benedict Caetani. Nu-l mai recunoaştem drept lider spiritual al tuturor oamenilor de pe acest pământ. Nu vom mai trimite bani la Roma şi le vom interzice şi clericilor să o facă. Pentru moment, nici unul nu va mai putea părăsi Franţa. Asta îl va împiedica pe papă să mai obţină fonduri sau informaţii de la episcopii care i-au rămas loiali.

– Toate acestea se fac cu aprobarea voastră, maiestate? întrebă Dubois, trecând pe lângă Nogaret şi punându-şi mâinile pe masa regelui.

Filip îşi ridică privirea.

– Da, spuse el după o scurtă pauză. Făcu un gest cu mâna. Ieşiţi cu toţi, aş vrea să vorbesc între patru ochi cu Nogaret. Ieşiţi! ordonă el, văzând că Dubois intenţiona să rămână pe loc. Când uşa se închise, regele se ridică şi se îndreptă către fereastră. Privi către pădurea care se întindea dinaintea lui. Sentimentul de libertate pe care îl avuse ieri în timpul partidei de vânătoare se spulberase de mult. Se simţea ca un prizonier în propria sa minte. Era o temniţă întunecată, plină de lucruri dureroase care îl ameninţau din beznă. Aşa vom face.

– Stăpâne?

– De îndată ce-l vom denunţa, papa mă va excomunica. Nu există nicio altă cale pentru a pune capăt acestui conflict. Ai dreptate, poate că vom şti rbi reputaţia lui Bonifaciu dacă îl declarăm eretic, dar până la urmă el deţine puterea. Dacă Franţa va fi excomunicată, toate tratatele pe care le-am semnat cu Edward, Flandra, Scoţia şi oricine altcineva vor fi declarate nule.

Înțelegerile încheiate pentru cumpărarea teritoriilor vor fi revocate. Negoțul va fi interzis. Orice cetățean francez aflat în afara țării va putea fi arestat ori bătut, navele vor fi oprite în porturi, iar încărcătura lor va fi confiscată. Filip se întoarse către Nogaret. Nu voi lăsa ca regatul meu să sufere în urma acțiunilor lui. Așa vom face, Nogaret. Îți vom urma planul îndeaproape.

Ochii ministrului străluceau victorioși.

– Aceasta e decizia corectă. Odată cu înlăturarea lui Bonifaciu și cu alegerea unui papă mai înțelegător decât el, vom putea ataca Templul. Planurile voastre de expansiune au fost zădărnicite vreme de șapte ani. În sfârșit veți avea o domnie la fel de măreață precum a fost cea a bunicului vostru, iar Franța va fi la fel de puternică precum era în vremea strămoșilor capețieni. Zâmbi. Regi războinici ai unui măreț imperiu.

Filip se întoarse la masă și se așeză.

– Când adunarea stărilor se va fi încheiat, vei pleca în Italia. Bonifaciu își petrece majoritatea timpului în Anagni, ducându-se la Roma doar când e nevoit să participe la concilii și diverse ceremonii. Va fi mult mai ușor de atacat acolo, însă vei avea nevoie de ajutor, căci are mulți aliați în orașul în care s-a născut.

– Deja am luat în considerare acest lucru. Voi lua legătura cu familia Colonna. Majoritatea au venit în Franța după ce au fost exilați de papă, dar încă sunt o familie puternică și au susținători în Italia.

Filip încuviință.

– E un plan bun. Vei lua o companie de aici care să te ajute să-l arestezi pe papă și să-l aduci în Franța.

– Să-l arestez? Nogaret se încruntă. Mă iertați, maiestate, probabil că m-ați înțeles greșit. Nu m-am gândit niciodată să-l aduc aici pentru a fi pus sub acuzare. Eu merg acolo pentru a-l termina definitiv.

– Dacă va muri în timpul atacului nu vom obține nimic. Dar arestându-l pentru erezie, aducându-l în Franța pentru a fi judecat și pedepsit, aceste lucruri vor afecta în mod irevocabil reputația Bisericii în ochii celor din Apus. Astfel, papalitatea și cel care va ocupa scaunul pontifical nu vor mai fi infailibili, iar faptul că eu voi fi cel care va demonstra asta va arăta superioritatea domniei mele. Biserica va fi subordonată statului, subordonată Franței. Filip își împreună mâinile pe masă. Exact așa cum ar trebui fie, nu-i așa? Îl privi pe Nogaret. Biserica ar trebui să se îngrijească de sufletele poporului meu, nu de nevoile lui lumești. Bisericii nu ar trebui să i se permită să influențeze politicile regale.

– Așa e, spuse Nogaret cu hotărâre. N-ar trebui. Șovăi. Însă un proces ar putea dura prea mult și s-ar dovedi o chestiune mult prea complicată, existând posibilitatea de a pierde susținerea...

– Bonifaciu nu va ajunge niciodată la Paris. Vei face în așa fel încât să pară că a fost un accident. Dar repede. Nu vreau să sufere.

Când înțelese ce voia regele, pe chipul lui Nogaret începu să se contureze un zâmbet.

– Otrava ar putea...

Filip se ridică brusc.

– Nu vreau să știu cum o vei face. Faptul că Bonifaciu a fost arestat pentru erezie și că urmează să fie judecat se va dovedi suficient pentru a înclina balanța de partea noastră. Putem spune că i-a cedat inima, că era bolnavă, atacată de diavolul din el, și că depravarea din mintea lui îi invadase tot corpul. Apoi, te vei întoarce la Roma și vei lua legătura cu susținătorii noștri din colegiul cardinalilor. Fiindcă anul trecut am primit sprijinul celor trei stări pentru a lua măsuri împotriva papei, acum avem și mai mulți aliați acolo. Te vei asigura, prin intermediul lor, că și eu voi avea un cuvânt de spus în privința alegerii noului suveran pontif.

– Distrugerea lui Bonifaciu va fi înălțarea întru slavă a măriei tale, maiestate, spuse Nogaret liniștit, fiind sigur de victoria sa.

Filip nu răspunse. Făcu sul bula papală și o băgă sub maldărul de pergamente de pe masă.

– În drumul tău către Anagni vei fi însoțit de șase dintre gărzile mele personale, spuse el apoi, înșirându-le numele. Și de William Campbell.

Nogaret se încruntă.

– De ce de scoțian?

– Pe vremuri a fost un templier de rang înalt. Cred că ne putem folosi de el.

– De-abia îl cunoaștem.

– A îndeplinit toate sarcinile pe care i le-am încredințat.

– Schimburi de scrisori şi bani, simple livrări şi nimic mai mult. Putem oare avea încredere în el? În special din cauza legăturilor sale cu Templul?

– Nu mai are niciun sentiment faţă de Templu, lucrul acesta îmi e clar, însă nu ştiu dacă pot avea încredere în el, aşa că vreau să-l iei cu tine. Împrieteneşte-te cu el, dar nu-i împărtăşi planurile noastre, şi nici celorlalţi oameni că tot veni vorba. Nu trebuie să ştie decât că papa va fi arestat. De celălalt lucru te vei ocupa tu însuţi.

– Maiestate...

– Când voi ataca Templul, nu vreau să am parte de surprize. Dacă putem avea încredere în el, Campbell ne poate oferi informaţii valoroase. Ştie ce se întâmplă acolo, cunoaşte detalii cu privire la bunurile şi proprietăţile lor. Filip ridică o mână când Nogaret vru să vorbească. Am luat deja hotărârea.

– Bine.

– Acum lasă-mă singur. Vreau să mă rog.

După ce se închise uşa, Filip se duse în cealaltă parte a încăperii. Îşi simţi braţele ca de plumb când dădu la o parte draperiile negre brodate cu stema Franţei şi intră în capelă. Micuţa biserică avea un altar, iar deasupra lui fusese fixat în perete un crucifix. Îngenunche pe podeaua din piatră şi-şi împreună mâinile. Pielea îi era rece şi umedă.

„Dumnezeule mare, iartă-mă pentru păcatul care se va înfăptui din ordinul meu. Însă pe tronul Sfântului Petru se află un om care nu vrea decât să fie stăpânul tuturor şi care a corupt scaunul pontifical prin

acțiunile sale împotriva copiilor tăi credincioși. Papa trebuie oprit, pentru binele tuturor supușilor mei și pentru întreaga creștinătate. Lumea e în schimbare, Doamne. Și noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea." Filip își strânse palmele și mai tare, făcându-le să transpire. „Știu că totul se face din voința Ta, căci altfel de ce mi L-ai trimis pe Nogaret? De ce ai lăsa să se întâmple asta?" Deschise ochii și privi crucifixul. „Dacă greșesc făcând asta, dă-mi un semn. Arată-mi că m-am înșelat. Vorbește și Te voi auzi. Ordonă-mi și Te voi asculta." Filip se ridică în picioare și-și puse mâinile de o parte și de alta a crucifixului. „Rămâi de partea mea, Doamne, imploră el. La fel... la fel cum ai făcut cu Avraam. Dă-mi un semn. Orice!"

Însă nu îi răsună nicio voce în minte, nu se pogorî niciun înger și nicio lacrimă nu curse din ochii lui Hristos. Nu era decât o liniște rece, apăsătoare, un abis de tăcere care se propaga la nesfârșit. Asta auzea de fiecare dată.

23

Ferentino, Italia
4 septembrie 1303

Will văzu pe fereastră norul de praf ridicat de călăreții care se apropiau de poarta castelului. În ultimele două zile continuaseră să vină companii mai mici sau mai mari, iar curtea interioară a cetății era plină de cai și de oameni. Soldații se adăposteau la umbră, beau apă și vorbeau neîncetat, în vreme ce conducătorii lor se retraseseră în camerele lor. Dinspre colinele stâncoase care înconjurau orașul Ferentino venea mireasma proaspătă de măslini și eucalipți, iar mirosul înțepător al ierburilor sălbatice era de-a dreptul plăcut în comparație cu duhoarea pe care o emanau fecalele cailor, care făcea irespirabil aerul înăbușitor. Will privi în jos când văzu ceva mișcându-se cu repeziciune: o șopârlă neagră trecu ca o săgeată pe pervaz. Soarele se apropia de coline, scufundându-se, iar greierii începură să umple seara roșiatică cu cântecul lor continuu.

Auzind dangătul clopotului din orașul de sub cetate, Will își mută privirea către turnul bisericii din apropiere, apoi înspre linia de chiparoși care mărgineau povârnișul către poarta castelului. Privi printre crengile copacilor, gândindu-se că poate trecuse cu vederea peste el. Dar nu văzu ce-și dorea, în ciuda așteptărilor sale. Nerăbdarea sa, care încă nu-i acaparase toate gândurile, începu să-și facă simțită prezența. Trecuseră patru zile și nu primise nicio veste. Pierdea timp prețios odată cu sosirea fiecărei companii ce urca colina și umplea garnizoana cetății.

Ușa din spatele său se deschise cu un hârșâit. Will se întoarse și-l văzu pe Gautier, unul dintre soldații gărzii regale care îl însoțise încă de la Paris.

– Ministrul de Nogaret ne așteaptă în sala cea mare. A sosit Colonna.

Părăsind dormitorul unde fusese repartizat, Will îl urmă pe Gautier, coborând de la nivelurile superioare ale castelului, nerăbdarea fiindu-i înlocuită de neliniște. Planul lui Nogaret începea să prindă contur. Înaintând de-a lungul pasajului îngust, auzi o mulțime de voci venind dinspre ușile deschise ale sălii mari. Înăuntru se aflau în jur de șaizeci de bărbați, adunați în grupuri, care discutau cu însuflețire. Ultimele raze de soare se strecurau pieziș prin fereastră, înroșind pereții, iar servitorii alergau de colo-colo ca să aprindă torțele. Văzând bereta din mătase albă și mantia neagră a lui Nogaret, Will o luă prin mulțime și se îndreptă către el.

Chipul ministreului se înnegrise pe măsură ce înaintaseră spre sud după plecarea din Paris în iulie. În chip ciudat, odată cu apariția culorii în obraji, vechiul său accent devenise mai pregnant, infiltrându-se în dialectul tipic nordului. Nogaret arăta mai tânăr, mai voinic și mult mai calm decât era atunci când îl cunoscuse Will, iar chipul lui nu lăsa să se vadă nicio urmă de nesiguranță în privința a ceea ce urma să facă. Dacă n-ar fi știut că Nogaret e un adversar al Bisericii, Will ar fi putut spune că ministrul se află într-o misiune sfântă având în vedere zelul cu care își ducea la îndeplinire planul perfid.

În apropierea lui Nogaret se aflau ceilalți cinci soldați din garda regală care călătoriseră cu ei, căpitanul din Ferentino și câțiva cavaleri și lorzi de-ai locului. Mai văzuse și un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu o mantie roșu-închis pe care Will nu-l recunoscu. După atenția de care se bucura, Will presupuse că trebuia să fi fost mult-așteptatul Sciarra Colonna. Avea o înfățișare dură, tenul îi era bronzat, ochii săi negri ca tăciunele cercetându-i pe cei aflați în sală, cu un zâmbet ușor în colțul gurii. Arăta ca o persoană gata să se angajeze într-o bătălie despre care credea că o câștigase deja.

– Trebuie să mai sosească alte câteva companii, spuse Rainald, căpitanul din Ferentino. Însă vom fi pregătiți de plecare mâine, cel mai târziu poimâine.

– Ne bucurăm că ai venit, Sciarra, spuse Nogaret, privindu-l pe Will și pe Gautier, care tocmai li se alăturaseră. Maiestatea Sa, regele Filip m-a rugat să-ți

mulțumesc pentru suportul pe care ni-l oferi în această situație delicată. Este conștient de riscul la care te expui întorcându-te aici. Știu, bineînțeles, că ajutorul tău va fi neprețuit în ceea ce vom face. Nogaret zâmbi mulțumit cercetând sala plină până la refuz. Cu toate că nu mă așteptam să poți strânge o armată atât de puternică într-un timp atât de scurt.

– Am așteptat foarte multă vreme momentul acesta, onorabile de Nogaret. Vocea lui Sciarra era puternică și aspră, accentul său nativ fiind foarte pronunțat. Și l-am plănuit în detaliu. Dacă nu m-ați fi contactat, aș fi făcut o asemenea mutare de unul singur. Familia mea are toate motivele pentru a dori înlăturarea de pe tron a asupritorului.

– Cu toții am avut la fel de mult de suferit sub pontificatul lui Bonifaciu, Sciarra, spuse Rainald, cu o notă de resentiment în voce.

– Așa e, adăugă un nobil trupeș de lângă el.

Sciarra își întoarse privirea către cei doi.

– La fel de mult? Sora ta a fost forțată să divorțeze de un membru al familiei Caetano, Rainald. Iar tu, Niccolo, i se adresă el nobilului masiv, tu și familia ta ați pierdut un oraș. E drept că sunt niște abuzuri și acestea. Dar sunt neînsemnate în comparație cu răul care i-a fost făcut familiei mele. Chipul lui Sciarra era plin de ură; ochii îi străluceau furioși, iar vocea îi era aspră. Unchiul meu Giacomo și fratele meu Pietro erau membri eminenți ai colegiului cardinalilor. În timpul pontificatului papei Celestin au primit nenumărate privilegii și erau foarte bine văzuți tocmai pentru

devotamentul lor față de scaunul papal. Când suveranul pontif a început să aibă îndoieli cu privire la abilitățile sale de a îndeplini sarcinile care îi reveneau după alegerea sa, membrii familiei mele au fost cei care l-au susținut. Bonifaciu, în schimb, i-a șoptit vorbe pline de venin și l-a făcut să creadă că nu e demn de a sta pe tronul Sfântului Petru, l-a convins să abdice, apoi și-a asigurat alegerea. Bonifaciu a fost cel care l-a întemnițat pe Celestin tocmai pentru lucrul pe care el l-a convins să-l facă, iar apoi l-a ucis.

Vocea lui Sciarra era tot mai puternică pe măsură ce vorbea, astfel că cei prezenți în sala mare tăcură, ascultându-l.

– Când membrii familiei mele i-au denunțat crima, Bonifaciu i-a alungat pe unchiul și pe fratele meu, și i-a deposedat de veșmintele lor și de drepturile lor ecleziastice. Toate proprietățile și posesiunile familiei Colonna au fost confiscate, iar noi am fost excomunicați. Toate bogățiile noastre, câștigate pe drept în atâția ani, au fost pierdute. Fără să se mulțumească doar cu asta, Bonifaciu a proclamat o cruciadă împotriva familiei Colonna și a susținătorilor noștri, oferindu-le celor care ar fi acționat împotriva noastră aceleași beneficii pe care le primesc cei ce ridică sfânta cruce împotriva sarazinilor. În cele din urmă, acum cinci ani, când familia mea era practic distrusă, cei care nu fuseseră uciși ori întemnițați au fost forțați să plece în Franța, iar soldații papei au luat cu asalt Palestrina, ultima noastră redută, aflată la nici cincizeci de kilometri de aici. Sciarra se întoarse către Nogaret. Când

vom ajunge în Anagni, o veți putea vedea, onorabile de Nogaret. Ce era pe vremuri un oraș impresionant și frumos acum nu e decât o ruină. Bonifaciu a ras de pe fața pământului toate clădirile, lăsând în picioare o singură biserică, drept o aluzie la cel care a dus la îndeplinire toate astea. Pământul a fost amestecat cu sare pentru ca nimic să nu mai poată fi sădit vreodată. În fiecare dimineață, Bonifaciu deschide ferestrele palatului său și privește către locul în care am fost înfrânți și în fiecare dimineață, de cinci ani încoace, am în față pământuri străine mie. A trecut de mult timp vremea de când trebuia să-și primească pedeapsa de la Dumnezeu.

Will privi în jurul său către cei care aprobau și ale căror chipuri erau pline de aceeași ură, fie că erau oamenii lui Sciarra sau aliați. Cercetând mulțimea, Nogaret se încruntă, ochii săi privind cu prudență în jur, ba poate chiar cu o ușoară neliniște. Will înțelese imediat de ce. Nogaret își dorise o armată. În loc de asta se alesese cu o adunătură de tâlhari.

– Trebuie să acționăm rapid, spuse Nogaret, privindu-l pe Sciarra. Când am ajuns aici am fost înștiințați că papa se pregătește să-l excomunice pe regele Filip. Împreună cu cavalerii pe care i-ai adus, armata noastră are aproximativ o mie de oameni, deși majoritatea sunt pedestrași. Vom avea o misiune grea. Papa se bucură de suportul familiei sale din Anagni, și mulți cardinali își au reședința tot acolo. Mi s-a spus că orașul este bine apărat, că se află pe o colină și e înconjurat de zidurile trainice construite de romani. Fără mașini

de asediu ne va lua ceva timp să pătrundem în cetate, iar dacă garnizoana e bine organizată, vom fi întârziați și mai mult.

Will se perpelea gândindu-se ca nu cumva speranțele sale să fi fost deșarte.

Sciarra, totuși, nu părea să fie deloc îngrijorat.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, onorabile de Nogaret. Nu avem nevoie de mașini de asediu. Avem un om în Anagni care se va asigura de faptul că porțile vor fi larg deschise în fața noastră.

– Cine e omul acesta? întrebă Nogaret, surprins. Stă în putința lui să pună la cale așa ceva?

– Numele său este Godfrey Bussa, replică Sciarra. Și da, stă în puterea lui un astfel de lucru. Este comandantul gărzii papale.

Will reuși cu greu să-și mascheze surprinderea.

Uimirea zăbovi câteva clipe și pe chipul lui Nogaret, fiind apoi înlocuită de un zâmbet.

– Atunci poate că vom reuși să terminăm treaba mai repede decât credeam eu.

– Bonifaciu și familia sa și-au făcut mulți dușmani în ultimii ani, interveni Rainald. Până și oamenii simpli sunt gata să stârnească o revoltă împotriva familiei Caetano. Chiar și în Anagni se află oameni printre cei apropiați lui care îl vor plecat.

– Atunci ne vom bucura de ajutorul lor, răspunse Nogaret. Însă trebuie să ne asigurăm că papa nu va păți nimic. Toată lumea trebuie să știe că am venit aici pentru a-l aresta în numele Franței sub acuzația de erezie.

Sciarra își înclină capul, dar nu spuse nimic.

Reticența lui îl îngrijoră pe Will. Nu întrezărea dorința de a se face dreptate pe chipurile oamenilor lui Colonna și ale celorlalți soldați. Era doar dorința de răzbunare. Cunoștea expresia aceea foarte bine: o văzuse de atâtea ori pe fața lui încât o putea recunoaște.

Cu toții rămaseră în sala mare, discutând despre asaltul asupra cetății Anagni. Will stătu în dreapta lui Nogaret până la sfârșitul întrunirii, tăcut, presimțind ceva rău. Când servitorii fură chemați ca să pregătească încăperea pentru masa de seară, reuși să se strecoare afară.

Era într-atât de adâncit în gânduri, încât, urcând scările către dormitorul său, era cât pe ce să treacă pe lângă el. Când ajunse în dreptul unei ferestre cu arcadă, care dădea către incinta luminată de torțe a castelului, Will se uită înspre linia de chiparoși de dincolo de ziduri. Creierul său procesă cu întârziere imaginea pe care o receptă, astfel încât fu nevoit să coboare trei trepte și să se întoarcă la fereastră pentru a se uita mai bine. Pentru o clipă crezu că mintea îi joacă feste. Însă nu era așa. Agățată de creanga celui mai îndepărtat dintre copaci, luminată slab de torțele de pe metereze, era o bucată de material roșu care părea a fi un fruct printre frunzele verzi.

Will coborî în grabă din turn și ieși în curtea interioară a castelului. Afară, în noapte, aerul era înăbușitor și se puteau auzi vocile soldaților. Își făcu loc prin mulțime, trecu pe sub o arcadă și ieși în incinta exterioară, acolo unde soldații stăteau de gardă la porți. O

umbră trecu în zbor pe deasupra capului său, iar liliacul dispăru în întuneric. Fluturii de noapte zburau în jurul torţelor care scăldau într-o lumină gălbuie pietrele arse de soare. De fiecare dată când o molie se apropia prea mult de flacără, aripile i se aprindeau pe dată, scânteind, trupul firav fiindu-i mistuit de foc.

– Campbell.

Will se întoarse când auzi vocea stridentă şi-l văzu pe Nogaret în spatele său, stând sub arcadă.

– Unde te duci?

Will îi zâmbi relaxat.

– Vreau să mă uşurez. Latrinele sunt pline-ochi.

– Să nu te duci prea departe. În seara asta vreau să fiţi cu toţii lângă mine la masă. Nogaret se uită în urma sa şi vorbi cu voce scăzută. Trebuie să fim siguri că totul va decurge conform planului.

– Nu durează mult. Will aşteptă ca ministrul să plece, apoi se îndreptă cu paşi mari către porţi.

Nu avea nici cea mai vagă idee de ce îl trimisese regele în această „misiune crucială", aşa cum o numise Filip atunci când îi ordonase să-l însoţească pe Nogaret. Lucrul acesta se întâmplase la începutul lunii iulie, la scurt timp după cea de-a doua adunare a celor trei stări, întrunire în urma căreia se hotărâse susţinerea deciziei lui Filip de a-l acuza de erezie pe Bonifaciu. Will aflase asta în zilele imediat următoare, însă nu reuşise să facă legătura între vestea tulburătoare şi misiunea care îi fusese încredinţată decât după ce părăsiseră Parisul îndreptându-se către sud. În afara oraşului, departe de urechi indiscrete, Nogaret le spuse lui Will şi celor şase

soldați din garda regală care era misiunea lor și în ce direcție mergeau. Din atitudinea sfetnicului regelui, Will înțelesese imediat că ideea ca și el să facă parte din grup nu fusese a lui Nogaret. Însă gândurile cu privire la motivul pentru care era și el implicat fuseseră repede date uitării când Will realiză că arestarea papei era primul pas pe care îl făceau regele și Nogaret pentru distrugerea Templului. Oare arestarea papei și procesul la care urma să ia parte la Paris erau menite să-l determine pe Bonifaciu să se supună dorințelor lor? Oare l-ar fi eliberat și ar fi renunțat la proces dacă le-ar fi încredințat controlul asupra Templului? Oricare ar fi fost motivul lor, Will știa că trebuia să facă tot ce îi stătea în putință pentru a împiedica aducerea lui Bonifaciu la Paris, așa că de îndată ce ajunseseră în Ferentino, sub pretextul că vrea să cerceteze împrejurimile, se dusese la cea mai apropiată biserică și ceruse ajutor.

Înclinându-și capul când trecu pe lângă soldații care făceau de gardă, ieși din cetate și o apucă pe drumul prăfuit, îndreptându-se către locul în care chiparoșii mărgineau coasta râpei pline de arbuști în care bâzâiau insecte. Privi în urma sa, către metereze, apoi o luă printre copaci și orbecăi printre tufe în căutarea unei umbre. Țepii îi sfâșiau hainele și-l zgâriau pe față, și după câteva clipe se gândi dacă nu cumva e singur acolo, însă auzi pe cineva vorbind în șoaptă în stânga sa și văzu chipul înspăimântat al unui tânăr bărbat.

– Ai întârziat, murmură Will, în vreme ce acolitul se chinuia să se apropie de el, agățându-și hainele în țepii arbuștilor.

– Îmi pare rău, răspunse bărbatul, vorbind în latină. N-am avut cum să plec.

– Ai trimis mesajul?

Necunoscutul dădu din cap agitat.

– Fratele meu l-a dus la Roma.

– Când?

– În seara în care ați venit la mine.

Will făcu repede un calcul. Până la Roma se putea ajunge în două zile călare. Reușise să-i anunțe în timp util, însă chiar dacă ar fi ajuns la Anagni înaintea lui Nogaret și a lui Sciarra, acum că știa că cei doi vor fi ajutați de cineva din interior, devenea din ce în ce mai greu de crezut că vor putea împiedica arestarea papei. Singura lui speranță era ca ei să ia decizia de a-l duce pe papă la Roma înainte de asaltul asupra cetății Anagni. Dădu din cap aprobator înspre acolit.

– Ai reușit.

– Vor ajunge la timp? șopti bărbatul, când Will se întoarse înspre povârnișul pe care trebuia să-l urce pentru a se întoarce la castel. Vor reuși templierii să-l salveze pe Sanctitatea Sa?

– Sper că vor reuși, pentru binele lor.

Templul din Paris
4 septembrie 1303

Esquin de Floyran trecu în grabă pe lângă chiliile călugărilor, îndreptându-se către clădirea administrativă. Făcu un semn înspre cineva care îl strigă, însă

nu se opri. Preceptoriul din Paris era înțesat de comandanți și cavaleri care sosiseră de pe tot cuprinsul regatului pentru a lua parte la capitulul general anual, unde avea să se discute despre activitatea Ordinului în Franța. Adunarea începuse încă de la utrenie, se luase câte o pauză pentru rostirea rugăciunii Tatăl Nostru la vremea celorlalte două slujbe, iar acum nonele trecuseră de puțin timp.

În timpul pauzei, bărbații se adunară cu toții sub lumina soarelui, discutând referitor la problemele care fuseseră prezentate. Majoritatea frânturilor de conversație pe care le auzea Esquin aveau ca punct central eșecul cruciadei Marelui Maestru. Conducătorii Ordinului erau îngrijorați, dar, având în vedere că Jacques de Molay se afla în Cipru, iar cruciada fusese oprită, erau prea puține lucruri pe care ar fi putut să le facă, astfel că își îndreptau toată atenția asupra treburilor interne: judecarea cavalerilor care încălcaseră regulile Ordinului, cereri de fonduri pentru renovarea diferitelor preceptorii, dispute teritoriale și achiziționarea unor noi proprietăți. În vremea când nu discutau despre aceste subiecte, cavalerii căscau plictisiți și se întrebau ce delicatese fuseseră pregătite pentru ospățul din seara respectivă. Unul dintre comandanții ceva mai în vârstă pomeni despre anul în care regele Ludovic al IX-lea le dăruise șapte lebede pentru ospătarea lor în timpul întrunirii de atunci.

Esquin intră repede pe ușa clădirii administrative și urcă scările fără să răsufle, târându-și mantia pe jos. Picioarele sale scurte îl dureau din pricina efortului depus.

Când bătu în ușa mare de la capătul pasajului, auzi o voce mânioasă răspunzându-i.

– Intră.

Făcându-și curaj, Esquin împinse ușile.

Hugues de Pairaud stătea la o masă plină de pergamente pe care le aranjau cei doi clerici care se aflau lângă el. Își ridică iritat privirea, rămânând la fel de încruntat după ce își fixă ochii asupra lui Esquin.

– Da?

– Inspectore de Pairaud, începu Esquin, știu că nu e un moment potrivit pentru a cere o audiență, însă mă voi întoarce mâine la Montfaucon pentru a rezolva o problemă foarte urgentă, astfel că aceasta ar fi singura mea șansă de a sta de vorbă cu domnia voastră.

Inspectorul clătină din cap.

– Cine ești?

– Esquin de Floyran, prior al preceptoriului din Montfaucon, replică Esquin, intimidat.

– Desigur, spuse Hugues dus pe gânduri, luând documentul pe care i-l întinse un cleric.

Esquin continuă, în ciuda faptului că inspectorul părea absorbit de pergamentul care îi fusese dat.

– Am venit să vă cer ajutorul pentru a rezolva o problemă de familie. Nepotul meu a fost numit cavaler al Templului din Paris anul trecut. Tatăl lui și cu mine știam că trebuia să se întoarcă la preceptoriul meu și să intre sub comanda mea, însă după inițiere a fost oprit în Paris. Sunt onorat de faptul că a fost ales pentru a rămâne încartiruit în cel mai important preceptoriu, numai că în ultimii ani tot mai puțini bărbați

și-au exprimat dorința de a intra în rândurile Ordinului, astfel că eu am rămas doar cu câțiva oameni, majoritatea fiind mireni. Pe lângă asta, în ultimele luni am primit foarte multe scrisori de la nepotul meu, în care mă roagă să cer transferul lui acasă. Astfel că acum am venit pentru a vă cere acordul să-l iau cu mine pe Martin. Esquin clătină din cap. Cred că nu se simte bine. Sunt sigur că îl supără ceva, dar refuză să-mi spună despre ce e vorba.

Hugues se opri din citit. Cel de-al doilea cleric îi întinse un alt pergament, însă inspectorul nu-l luă.

– Martin?

– Martin de Floyran. După cum spuneam, el e nepotul meu și...

– Îmi pare rău, nu pot să-ți aprob cererea. De Floyran e un cavaler extrem de folositor pentru preceptoriul acesta. Fiind cavaler, își va îndeplini îndatoririle acolo unde a fost încartiruit, așa cum i-a fost explicat în timpul inițierii. Hugues îl privi cu acreală. Oricât de cuprins de *nostalgie* ar fi.

– Dar nu am destui cavaleri care să apere preceptoriul din Montfaucon, protestă Esquin când Hugues luă pergamentul de la cleric și se îndreptă către ușă. Sunt sigur că nepotul meu va servi Templul cu la fel de multă abnegație dacă ar...

Hugues se întoarse brusc când ajunse la ușă.

– Nu avem ce să mai discutăm. Am hotărât deja. Rămâne aici.

Esquin îl țintui cu privirea pe Hugues până când acesta părăsi încăperea urmat de cei doi clerici. Afară,

se auzi dangătul clopotului care îi chema din nou la întrunire pe cavaleri. Întristat, Esquin coborî treptele și ieși în curte. Oficialii începuseră să se îndrepte către sala capitulului, însă avea să treacă ceva timp până când fiecare avea să se așeze la locul lui. Îndepărtându-se de mulțimea care înainta încet, Esquin grăbi pasul spre dormitoarele cavalerilor.

Când ajunse la ușa încăperii, era leoarcă de transpirație. Nepotul său, singur în cameră, stătea în dreptul ferestrei. Se întoarse speriat.

Privirea plină de speranță a lui Martin îl făcu pe Esquin să simtă un junghi în stomac. După ce îl privi cu atenție câteva clipe, nepotul său se întoarse din nou către fereastră.

– N-a fost de acord, nu-i așa?

Esquin se duse lângă el.

– Îmi pare rău, Martin, e limpede că Huques de Pairaud are nevoie de tine aici și ar trebui să te mândrești cu asta. E o adevărată onoare să-i slujești lui. Văzând că Martin nu spune nimic, Esquin expiră cu zgomot. Știu că e greu pentru tine să stai departe de familia ta și de locurile dragi ție, dar îți promit că în timp vei...

– Te rog, unchiule. Te rog ia-mă cu tine când pleci mâine. Trebuie să vin acasă. Nu mai pot rămâne aici.

Esquin își privi neputincios nepotul când acesta își duse mâinile la față.

– Nu pot trece peste decizia lui Hugues de Pairaud, decât dacă aș vorbi direct cu Marele Maestru. Îl apucă de umeri pe nepotul său. Toată agitația asta? Toate scrisorile pe care le-ai trimis? Și tot nu vrei

să-mi spui ce se întâmplă. Dacă mi-ai povesti ce te face să...

– Nu, replică iute Martin. Se îndepărtă, strângând din dinți. Nu. Nu pot. Se uită împrejur, temându-se ca nu cumva să-l audă cineva. Nu aici.

Esquin țâțâi când nu mai auzi bătăile clopotului.

– Trebuie să mă duc la capitul, și au rămas multe lucruri de care trebuie să mă ocup când o să ajung acasă. Făcu o pauză, apoi dădu din cap cu hotărâre. Dar mă voi întoarce de îndată ce voi putea. Iar atunci când o voi face, vom sta de vorbă. Nu-i așa, Martin? Văzând că tânărul nu răspunde, insistă.

După o lungă tăcere, Martin încuviință.

Esquin zâmbi încurajator și-l bătu pe umăr.

– Atunci vom afla despre ce e vorba.

Anagni, Italia
7 septembrie 1303

Cerul era întunecat. Soldații înarmați cu săbii și pumnale înaintau orbecăind printre bolovanii de pe marginea drumului. Luna era ascunsă în nori astfel încât drumul nu era luminat decât de stele, împrejurimile fiind cufundate în beznă. Tropăitul celor trei sute de cai era înăbușit de pământul prăfos, însă clinchetul frâielor și al armurilor spărgea liniștea, iar comandanții companiilor se așteptau să audă dintr-un moment în altul alarma care avea să trezească orașul adormit din vârful colinei. Însă nu trebuiau să-și facă

griji în privința asta, căci înaltele ziduri romane care înconjurau Anagni împiedicau atât zgomotele nopții, cât și apropierea unor potențiali atacatori, astfel că putură înainta nestingheriți până la poarta Tufoli.

Sciarra Colonna, care călărea în avangardă, trimise doi dintre soldații săi înainte. Nogaret își întinse gâtul pentru a-i urmări pe cavalerii care se apropiară la trap de poarta arcuită. Torțele licăreau în suporturile lor, aruncând umbre lungi pe ziduri. Întorcându-se, unul dintre cavaleri dădu semnalul. Sciarra zâmbi, își puse coiful și-i dădu pinteni calului. Ușurați, soldații își aruncară priviri triumfătoare când văzură că porțile nu erau doar deschise, ci complet lipsite de apărare. Sciarra luă una din torțe. Își scoase piciorul din scară, lovind poarta din lemn, intrând în cetate ținând torța cât putea de sus. Scârțâind, poarta se deschise și mai larg. Restul cavaleriei îl urmă.

Odată ajunși dincolo de ziduri, nu mai trebuiau să se ferească. Sciarra vru ca toți locuitorii să știe cine a sosit și de ce. Vocea sa sparse tăcerea, acoperind până și tropăitul copitelor pe străzile înguste și abrupte.

– Cetățeni ai orașului Anagni! Treziți-vă! Din ordinul regelui Franței, papa Bonifaciu va fi arestat pentru erezie și dus la Paris pentru proces!

Vocea lui fu propagată de pereții palatelor din jurul porții Tufoli, multe dintre ele aparținând unor membri ai colegiului cardinalilor. Obloanele fură ridicate, iar ușile deschise, în tot orașul de jos. Treziți din somn, oamenii ieșeau punându-și mantiile. Copitele cailor tropăiau în liniștea nopții, iar mamele

alergau să vadă ce fac copiii lor, care se ghemuiseră de frică în camerele pe pereții cărora erau proiectate umbrele cavalerilor cu săbii în mâini. Pedestrașii veniră în grabă în urma cavalerilor, cu torțe care ardeau sfârâind, astfel că străzile care duceau către catedrală și palatul papal erau luminate de parcă ar fi fost ziuă. Păsările se înălțară ciripind.

– Treziți-vă! Am venit să-l arestăm pe ereticul papă!

Frica de pe chipurile bărbaților și femeilor care ieșiseră din casele lor se transformă în curiozitate când își dădură seama că armata nu venise pentru a-i ataca pe ei. În vreme ce unii își baricadară ușile și începură să-și ascundă aurul și bijuteriile sub podea, alții rătăceau pe străzi privindu-i cu uimire pe cavaleri, de parcă ar fi fost sărbătoare, iar bărbații aceștia aduseseră în orașul lor vreo relicvă sfântă. Curând, în spatele soldaților lui Sciarra se strânseseră o mulțime de oameni, majoritatea fiind încă îmbrăcați cu cămășile de noapte. Câțiva strânseră în mâini armele pe care le luaseră când ieșiseră din case, gândindu-se să se apere. Când compania trecu pe lângă o biserică, Sciarra strigă un ordin. Câțiva soldați se repeziră și-l dădură la o parte pe preotul care stătea în prag, intrând în clădire. Părintele se luă după ei, protestând. Câteva clipe mai târziu, clopotul din turlă începu să bată.

Will privi în sus când trecu pe lângă biserică, văzând clopotul care bătea, trezindu-i pe toți locuitorii orașului. Uitându-se peste umăr, văzu că mâna de oameni care li se alăturase inițial se transformase într-o mulțime. Către est, dincolo de coamele întunecate

ale dealurilor, se crăpa de ziuă. Nogaret, care se afla lângă el, luminat de flacăra unei torțe, se încordă tot mai mult pe măsură ce în jurul lor se strânseră o grămadă de oameni, cu toții vrând să ia parte la acțiune. Rainald avea dreptate: Bonifaciu își făcuse mulți dușmani, iar acum chiar oamenii lui se întorseseră împotriva sa, învinuindu-l pentru tot felul de lucruri: fie că era vorba de zeciuiala pe care o ceruse, de faptul că odată le ignorase rugămintea de a accepta primirea de daruri, ori că unul din nepoții lui îl hărțuise pe copilul cuiva. Will, călărind în mijlocul lor, le asculta nemulțumirile și dădea din cap înțelegător, ca un dop de plută purtat de valurile unui ocean. Pe durata călătoriei dinspre Ferentino, Nogaret îi chemase la el pe soldații din garda regală și pe Will, dându-le ordine cu voce scăzută.

Papa trebuie să rămână în viață. Țineți-l departe de Sciarra.

Speranțele lui Will, spulberate de ușurința cu care intraseră în Anagni, stăteau acum în posibilitatea ca papa să rămână destul de mult timp în viață pentru a-i permite lui Nogaret să-l aresteze, fapt care i-ar fi permis poate eliberarea lui Bonifaciu pe drumul spre Paris.

Apropiindu-se de catedrală, Will se uita cu atenție la zidurile palatului papal, rugându-se să zărească soldați îmbrăcați în alb, însă ferestrele clădirii erau întunecate, iar obloanele trase. Sciarra se întoarse și îndrumă mulțimea către piața orașului. Când ajunseră, găsiră alți oameni adunați acolo. Trebuie să fi fost vreo cinci mii, poate chiar șase mii. Se părea că niciun

locuitor al cetății nu voia să lipsească; să se trezească a doua zi dimineață și să vadă că istoria fusese scrisă fără ca ei să fi luat parte la evenimente.

În centrul pieței, în apropierea unei fântâni mari, se afla un bărbat înalt și bine făcut, care purta o barbă ca un trident și armură strălucitoare, peste care avea o mantie purpurie. În jurul său erau alți doisprezece soldați, cu toții purtând aceleași uniforme.

Rainald descălecă primul.

– Sir Godfrey, spuse el, îndreptându-se cu pași mari către bărbatul cel înalt.

Gândindu-se că acesta trebuie să fie Godfrey Bussa, comandantul gărzilor papei, Will sări și el din șa. Nogaret descălecase deja și-și făcea loc printre Niccolo și ceilalți lorzi, urmându-i pe Sciarra și pe Rainald. Will se apropie și rămase în spatele ministrului.

Mulțimea din jurul lor flecărea zgomotos, astfel încât Sciarra fu nevoit să ridice vocea.

– Ferestrele palatului nu sunt luminate. Papa e încă înăuntru, nu-i așa?

Fața lui Godfrey era gravă.

– Cred că da, dar nu știu sigur. Când eu și oamenii mei ne-am întors la palat acum două seri am găsit porțile ferecate. Fusesem plecat pentru a pune la punct detaliile asaltului. I-am strigat pe cei pe care îi lăsasem în cetate, dar n-am primit niciun răspuns.

– Ce te face să crezi că Bonifaciu e încă înăuntru? întrebă Rainald.

– Am văzut mișcare în spatele obloanelor. E clar că cineva mai este înăuntru. Godfrey clătină din cap. Cred că papa a aflat de atac și s-a baricadat înăuntru.

Probabil că unul dintre oamenii mei m-a trădat. Ridică din umeri. Asta nu știu.

– Câți soldați îl apără? întrebă Nogaret, înainte ca Sciarra să poată spune ceva.

– Cei din garda papală, care i-au rămas loiali, servitorii lui, familia și doi cardinali. Majoritatea membrilor colegiului cardinalilor se află la Roma, iar cei trei cardinali care ne susțin au fost înștiințați să părăsească Anagni înaintea atacului.

Sciarra tăcu, în vreme ce oamenii din jurul lui continuară să-i pună întrebări lui Godfrey. Brusc, își făcu loc printre ei și se urcă pe marginea fântânii, ținându-se de un stâlp.

– Cetățeni ai orașului Anagni! strigă el. Mulțimea amuți. Numele meu este Sciarra Colonna, frate al lui Pietro și nepot al lui Giacomo, care au fost deposedați pe nedrept de uzurpatorul care își spune papa Bonifaciu. Omul acesta, care a trăit și s-a îngrășat pe spinarea voastră, profitând de generozitatea voastră, este un eretic și un blasfemiator!

Răsunară murmure de aprobare și de teamă. Copiii fură ridicați pe umerii părinților pentru a vedea mai bine.

– Am venit să-l arestăm pentru crimele sale, în numele regelui Franței. În loc să ne înfrunte, în loc să nege aceste acuzații, papa s-a ascuns în palatul său pentru că este vinovat. Oameni buni, vă promit că, dacă ne veți ajuta să eliberăm orașul de sub tirania lui, vă voi dărui toate bogățiile din palat. Aurul și relicvele din tezaurul papal! În schimbul suportului vostru pentru capturarea acestui răufăcător vă veți îmbogăți!

După ce termină de vorbit, se făcu liniște. Apoi toți începură să strige. Will blestemă când văzu că mulțimea se îndreaptă spre palatul papal, gata să spargă porțile cu mâinile goale. Sciarra sări de pe marginea fântânii și urcă în șa, strigându-le ceva soldaților.

După-amiaza înainta cu încetineală, soarele luminând pereții albi ai clădirilor. Peste drum, porțile palatului papal erau baricadate. Lemnul era crăpat și spart pe alocuri, însă stricăciunile fuseseră provocate în timpul primului atac, iar de atunci nimeni nu mai încercase să intre. În jurul porților erau multe cadavre. Cămașa de noapte pătată cu sângele tinerei femei care zăcea ghemuită lângă zid flutura ca un steag în aerul fierbinte. Săgeata care îi ieșea din piept era un avertisment pentru ceilalți.

Atacul asupra palatului fusese haotic. Mulțimea o luase la goană, călărind ori alergând pe străzile în pantă ale orașului, pentru a se întâlni în fața complexului de clădiri care cuprindea reședința papei, casele membrilor familiei sale și catedrala, toate aflate în spatele zidurilor groase la baza cărora solul era denivelat. Cavalerii, pedestrașii și locuitorii orașului se luaseră la întrecere cu toții pentru a ajunge primii, ca nu cumva să fie lipsiți de glorie sau de bogăție. În ciuda strigătelor furioase ale lui Sciarra Colonna și ale lui Godfrey Bussa, care nu reușiseră să disciplineze decât trupele aflate în imediata lor apropiere, gloata înaintase ignorându-i. Caii se ridicaseră pe picioarele din spate, aruncându-i la pământ pe cei din jur. Când primii atacatori ajunseseră la porți și începuseră să lovească în ele cu

pumnii şi cu armele, deasupra lor se observase mişcare. Răsunaseră strigăte. Abia după câteva momente îşi dăduseră seama că erau atacaţi cu săgeţi din nişele din zidurile palatului.

Îmbulzeala de la porţi se transformase în debandadă, oamenii luând-o la fugă. Călăreţii se îndepărtară primii, urmaţi de soldaţii care îşi ţineau scuturile deasupra capetelor. Cei loviţi din plin de apărătorii palatului fuseseră locuitorii oraşului, toţi neinstruiţi şi lipsiţi de apărare. Aceia care nu căzuseră fugiseră pe aleile prin care veniră ori dăduseră buzna în case pentru a se adăposti. Rămânând la fel de eficient şi de îndârjit chiar şi în zăpăceala aceea, Sciarra reuşi să-şi disciplineze soldaţii şi să-i regrupeze pe străzile din jurul zidurilor.

La scurt timp după aceea, când cerul deveni albastru-sidefiu, cineva de pe zidurile de apărare strigă, cerând să afle motivul atacului. Când Sciarra vru să răspundă, Nogaret i-o luă înainte. Era atât de disperat să recapete controlul asupra situaţiei, încât ieşi pe străzile pline de cadavre fără scut sau armă.

– Bonifaciu va fi arestat sub acuzaţia de erezie din ordinul regelui Franţei, Filip cel Frumos, strigă sfetnicul. Dacă se va supune, va fi dus la Paris pentru a fi judecat.

– Vrem să ajungem la o înţelegere, răspunse vocea.

– Aveţi timp să luaţi o decizie până la none, replică Sciarra, alăturându-i-se lui Nogaret. Va trebui să acceptaţi unele condiţii. Ca ultim act al său ca papă, Bonifaciu îi va numi din nou cardinali pe Giacomo şi Pietro Colonna. După aceea va împărţi averea papală tuturor cardinalilor şi se va preda autorităţilor franceze.

De îndată ce fură stabilite condițiile, soldații lui Sciarra începură să aștepte. Câțiva fură trimiși să inspecteze zona din jurul zidurilor palatului, în vreme ce Colonna și Bussa se retraseră într-o capelă pentru a pune la punct un eventual asalt. Locuitorii orașului, ignorați de cavaleri, se îndepărtară plini de amărăciune. Pierduseră mai mult de doisprezece oameni în atac, iar străinii aceștia nici măcar nu luau în seamă sacrificiul lor. Odată cu revărsatul zorilor, devenise clar că promisiunea că averea papei avea să le fie împărțită lor nu avea să fie respectată, și, cu toate că mulți se întoarseră năuciți la casele lor, câteva mii de nemulțumiți își revărsară toată furia, nerăbdători să primească bogățiile promise. Dezlănțuiți, luară cu asalt casele impunătoare ale cardinalilor. Spre sfârșitul zilei, Sciarra și oamenii săi auziră strigăte și văzură fum ridicându-se din casele de la baza cetății, iar violențele continuară.

La expirarea răgazului acordat, primiră răspunsul papei. Bonifaciu refuza să se predea. Furios, însă așteptându-se la un astfel de răspuns, Sciarra se pregăti pentru cel de-al doilea atac.

Will urmări cum câțiva soldați ridicară un trunchi de copac. Când aceștia plecară, ținându-și scuturile deasupra capului cu mâna rămasă liberă, îl auzi pe un francez vorbind cu Nogaret.

– Cum putem ști cu siguranță că papa e înăuntru? Toată treaba asta ar putea foarte bine să fie o diversiune. Dacă a fost înștiințat despre atac, nu e posibil să fi plecat deja?

Nogaret continuă să-i privească pe soldaţii care se îndreptau către porţile palatului purtând pe braţe buşteanul.

– N-avem cum să ştim cu siguranţă dacă e sau nu înăuntru, însă după cele spuse de Bussa, Bonifaciu ar fi avut prea puţine şanse să fi scăpat neobservat. Nu putem decât să sperăm că încă-i acolo. Orice s-ar întâmpla, noi trebuie să ajungem primii înăuntru.

Francezul încuviinţă, apoi Will se întoarse către cei cu berbecul. Apărătorii de pe ziduri începură să tragă cu arcul. O săgeată străpunse gheata unui soldat, intrându-i în picior. Scăpând scutul, dădu drumul buşteanului şi se prăbuşi, apăsându-şi rana cu mâna. Apoi o a doua îl nimeri în umăr. Se zbătu puţin, dar a treia săgeată îi curmă suferinţa. Indiferent cine erau, arcaşii aceia nu erau amatori. La ordinul lui Sciarra, un alt soldat ţâşni din spatele baricadei ridicate în mijlocul străzii pentru a lua locul celui ucis. Căzură alte săgeţi, însă erau trase sporadic şi din doar şase sau şapte lăcaşuri din ziduri. Cu toate că ţinteau cu acurateţe, cei din linia de apărare puteau face prea puţin. Soldaţii care rămaseseră în picioare ajunseră la porţi şi începură să lovească în ele cu buşteanul, fiecare bufnitură crăpând lemnul tot mai mult.

– Domnule de Nogaret!

Ministrul se întoarse către soldatul care venea în goană către el.

Bărbatul respira sacadat.

– Eram în latrină, gâfâi el, arătând către una din clădirile din susul străzii. Ferestrele dau către palat

și am văzut o companie de soldați care înconjoară colina, înaintând pe lângă ziduri. Păreau să fie oamenii lui Sciarra.

– Câți sunt?

– Vreo patruzeci.

Nogaret se duse repede înspre Sciarra, care stătea în spatele baricadei, strigând ordine.

– Colonna! Ai trimis o companie de soldați în partea cealaltă?

Sciarra păru surprins, însă încuviință din cap cu o mișcare scurtă.

– Da. Vor încerca să intre pe acolo. Bussa crede că poarta de la catedrală e cea mai puțin apărată.

– De ce nu mi-ai spus și mie?

Sciarra îl privi mânios.

– M-ai chemat pentru că aveai nevoie de suport militar. Fac întocmai lucrul pentru care am fost adus. Lasă-mă să-l fac.

– Ți-am spus că eu trebuie să intru primul!

– Chiar te rog, răspunse afectat Sciarra, arătându-i locul în care alți doi soldați căzuseră răpuși de săgețile apărătorilor. Cei rămași loveau porțile cu înverșunare. În centru apăruse o gaură mare.

Nogaret se întoarse în grabă la Will și la soldații din garda regală.

– Pe cai, strigă el. Pregătiți-vă. Privi înfuriat spre Sciarra. N-o să-l omoare pe Bonifaciu înaintea mea.

Gărzile alergară către locul în care își priponiseră caii. Will se întoarse, dar se opri după ce auzi ultimele cuvinte ale lui Nogaret.

Văzându-l că ezită, ministrul îl țintui cu privirea.

– Ce mai aștepți, Campbell? răcni el, fără să-și dea seama că rostise ceva nepotrivit.

Gândurile lui Will cu privire la ce-o fi vrut să spună Nogaret se spulberară în cele câteva clipe care precedară ultima lovitură a berbecului. Din spatele zidurilor răsunară strigăte de alarmă.

Cavalerii lui Sciarra reușiseră să pătrundă în incintă.

Urmară câteva momente de confuzie generală. Comandanții își intrară în drepturi și începură să strige ordine. Soldații încălecau, își luau scuturile și armele de la pajii lor. Cei care așteptau la adăpost de soarele arzător se ridicară în picioare și-și traseră săbiile. Berbecul continua să lovească porțile care începuseră să cedeze atacului furibund. Săgețile încetară să mai cadă, iar unii dintre soldați își aruncară scuturile și-și reluară asaltul cu și mai multă îndârjire. Will se urcă în șa și călări alături de gărzile franceze până la baricadă, în vreme ce Nogaret sprintă până la calul său. Porțile cedară. În spatele lor se aflau cavalerii lui Sciarra. Aruncând berbecul, soldații se avântară dincolo de porți, urmați îndeaproape de Sciarra, care intră vijelios alături de oamenii săi în palat.

Dincolo de ziduri, câțiva arcași se mai aflau încă pe metereze; alții, uciși de oamenii lui Sciarra, zăceau morți. Unii își țineau arcurile cu pumnii încleștați. Pe terasa palatului se văzu mișcare. Câțiva apărători alergară înăuntru și baricadară intrarea. În curtea interioară, dincolo de care se înălța catedrala, încă se mai purtau lupte. Ușile lăcașului de cult erau deschise

şi dinăuntru se auzea zăngănit de arme. Primii soldaţi care intrară se duseră direct către clădirile unde stătea familia papei. Cei care aveau topoare începură să spargă obloanele frumos colorate ale ferestrelor de la etajele inferioare. Alţii intrară pe uşă, lovind cu piciorul sau cu umărul. Dinăuntru se auziră ţipete.

Şarja cavaleriei îl duse şi pe Will dincolo de porţi, călărind chiar în primele rânduri. Îi lăsase în urmă pe Nogaret şi pe soldaţii francezi. Fanta din coiful său îi permitea să vadă doar înainte. Zări spatele cavalerilor care călăreau în faţa sa, sclipirile orbitoare ale săbiilor şi scuturile pe care le ridicau pentru a se proteja. Îl văzu pe Sciarra îndreptându-se către un palat mare aflat în partea cealaltă a curţii. Mânându-şi calul cu abilitate prin mulţimea de oameni, Will se luă după el, gândindu-se doar să-l protejeze pe papă. Când Sciarra descălecă, ordonându-le soldaţilor să arunce torţe aprinse la baza uşilor, Will îşi împlântă pintenii în crupa calului şi-l scoase din înghesuială. Uşile se înnegriră, apoi începură să ardă. Will strânse cu putere mânerul sabiei, simţind respiraţia sacadată a oamenilor din jurul său, care aşteptau nerăbdători. Protejându-şi feţele, câţiva soldaţi loviră cu putere uşile. În cele din urmă, unul reuşi să intre, jumătate din uşă prăbuşindu-se în interior şi iscând un nor de scântei. Will se luptă să ajungă în faţă, în vreme ce compania intră pe un culoar larg, plin de fum. Soldaţii alergară în direcţii diferite, încercând să fie primii care-l găsesc pe papă şi bogăţiile lui.

Sciarra, părând să ştie încotro se îndreaptă, o apucă înspre scările de la capătul culoarului. Sperând ca

nici unul dintre oamenii lui Colonna să nu facă vreo mişcare fără să fi primit în prealabil ordin, Will se luă după el. Dându-i la o parte pe soldaţii din faţa sa, urcă în grabă scările. Sciarra, mult mai tânăr decât el, dispăruse deja din câmpul său vizual. Scările răsunau de zăngănitul armurilor. Will continuă să urce în spirală, zgâriind pereţii din când în când cu sabia. Plămânii îi ardeau din pricina efortului, iar sângele îi clocotea. Tocmai când încetini, ajunse la capăt. Adunându-şi ultimele forţe, alergă de-a lungul unui culoar pavat cu marmură. Sciarra, aflat mult înaintea lui, înconjurat de cavaleri, îşi ţinea sabia ridicată şi conducea compania către nişte uşi.

– Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă, gâfâi Will, chinuindu-se să-l ajungă din urmă, în vreme ce uşile fură deschise cu forţa, iar oamenii lui Sciarra pătrunseră în camera de dincolo de ele.

Odată intraţi, se opriră.

Pe tron, purtând o tiară încrustată cu pietre preţioase şi veşmintele bogat ornamentate ale funcţiei sale, stătea papa Bonifaciu. Într-o mână ţinea o cruce din aur, iar în cealaltă o sabie cu mâner din cristal. Chipul său lătăreţ şi brăzdat de riduri era palid de oboseală şi de spaimă, dar papa privea cu hotărâre şi încăpăţânare, căci nu era singur. În faţa sa, înveşmântaţi în alb, cu săbiile îndreptate spre cei care tocmai intraseră, se aflau douăzeci şi şapte de templieri.

24

Anagni, Italia
7 septembrie 1303

Când sprintă în camera tronului, Will fu cuprins de un nebunesc sentiment de bucurie când văzu templierii dispuși într-un cerc protector în jurul papei.

Veniseră.

Pentru o clipă, vru să treacă de partea lor și să se întoarcă împotriva lui Sciarra și a oamenilor lui. Se răzgândi și se opri în cealaltă parte a camerei, îndreptându-și sabia către templieri, asemenea tuturor celor din jurul său, fericit că reușise. Prin ferestre se puteau auzi zgomotele atacului asupra palatului papal: săbii încleștându-se, țipete, lemn făcut țăndări, sticlă spartă.

Sciarra își scoase coiful și-l lăsă să cadă pe podea, pentru ca papa să poată vedea chipul dușmanului său.

Bonifaciu se ridică.

– Ce mai aștepți, Colonna? Ia-mi gâtul! Taie-mi capul!

Sciarra, provocat, făcu un pas în față, încleștându-și mâna pe mânerul sabiei. Își mută apoi privirea asupra templierilor, care se încordară când îl văzură înaintând și-și fixară ochii asupra lui.

– Ce se întâmplă? Unde e papa? Vocea sfârșită a lui Nogaret se auzi din spatele mulțimii care bloca intrarea. Lăsați-mă să trec!

Soldații se dădură cu greu din calea lui, iar ministrul își făcu apariția. Și el își dădu coiful jos, ca să vadă mai bine. Nogaret fu uimit să-i vadă pe templieri și pe papă în spatele lor, apoi se înfurie de-a dreptul.

– Ce înseamnă asta?

– Stai deoparte, Nogaret! bombăni Sciarra. Asta nu mai e lupta ta.

Strigătele de afară deveniră din ce în ce mai puternice. În aer se ridicase un fuior de fum.

– Guillaume de Nogaret? Vocea papei era de gheață. Așadar tu ești șarpele care l-a otrăvit pe regele tău? Șarpele al cărui venin pune în pericol însăși Biserica? Ochii lui Bonifaciu scânteiară. Ar fi trebuit să fii și tu aruncat în foc cu maică-ta și cu taică-tu, ticălos blasfemiator!

Nogaret făcu câțiva pași în față, vânăt de furie. Doi dintre oamenii lui Sciarra, pregătiți de luptă, observară mișcarea. Crezând că e un atac general, cei doi se îndreptară către linia templierilor. Sciarra țipă, însă era prea târziu. Doi templieri le ieșiră în întâmpinare. Unul se feri de sabia atacatorului său, apoi lovi, împlântându-și tăișul în partea laterală a soldatului. Celălalt cavaler pară lovitura cu o mișcare arcuită,

apoi îşi trecu sabia prin oponentul său. Lăsând trupurile sângerânde pe podeaua de marmură, templierii îşi reocupară poziţiile. Zguduit de cele întâmplate, Bonifaciu se lăsă greu pe tronul său. Fu şi mai surprins când îl văzu pe Godfrey Bussa intrând împleticindu-se în încăpere.

Comandantului era palid şi se ţinea de braţ. Printre degete îi curgea sânge. Se duse lângă Sciarra.

– Locuitorii oraşului s-au revoltat, rosti el printre dinţi. Au intrat după noi. Vin tot mai mulţi. Au invadat curtea.

– Godfrey? şopti papa. Se ridică, lăsând moale mâna în care ţinea sabia. Templierii mi-au spus că sunt implicaţi şi oameni de-aici, însă nu mi-am imaginat că tu ai fi unul dintre ei. Expresia de pe chipul lui Bonifaciu se înăspri. Şi când te gândeşti că mi-am făcut griji în privinţa ta când mi-au cerut să închid porţile şi să nu mai permit accesul nimănui. Câţi mai sunt împotriva mea? strigă el, dându-şi capul pe spate.

Dinspre coridor se auziră ţipete şi o mulţime de paşi. Soldaţii din uşă se întoarseră, începând şi ei să strige în vreme ce valul de oameni continua să se apropie de ei. Locuitorii oraşului Anagni veniseră să-şi primească răsplata.

Îmboldiţi de victoriile obţinute în palatele cardinalilor, ameţiţi de la vinul furat şi îmbătaţi de promisiunea unor capturi şi mai mari, înaintau cu repeziciune către soldaţii îngrămădiţi la intrarea în camera tronului. Unii aveau săbii, luate de la soldaţii

pe care îi bătuseră, alţii doar bâte şi bolovani. Oamenii lui Sciarra îşi ridicară săbiile, însă răsculaţii erau animaţi de un avânt mult prea mare pentru a se mai putea opri, astfel încât cei din faţă erau purtaţi către linia neclintită dinaintea lor de elanul celor din spate. Loviră cu picioarele, cu săbiile, cu coatele şi cu pumnii. Sunetul săbiilor încleştându-se dispăru brusc, fiind înlocuit de mormăituri şi răcnete înăbuşite care umplură încăperea de zarvă.

Sciarra, care se întorsese înspre soldaţii săi ca să le dea ordine, strigă furios când văzu că templierii îl dau jos de pe tron pe papă şi-l scot afară pe o uşă laterală. Sciarra lansă un atac nesăbuit, urmat de Nogaret. Câţiva templieri se despărţiră de grupul principal şi le veniră în întâmpinare. Will vru să-l ajute pe ministru, care era atacat de unul dintre cavaleri, însă locuitorii oraşului forţară intrarea prin mulţimea de soldaţi şi pătrunseră în sala tronului. Prin ferestrele înalte intră fum, făcând aerul greu de respirat. Clădirea alăturată era în flăcări. Will zări chipul cuiva în norul negru, clocotitor, apoi fu atacat de un bărbat care rotea o bâtă.

Papa şi escorta sa de cavaleri dispăruseră. Sciarra ucisese un templier, iar acum se confrunta cu un al doilea, cu o expresie apoplectică. Nogaret urlă când cavalerul cu care se lupta îi străpunse garda şi-l nimeri în umăr. Templierul îşi smulse sabia şi vru să-l lovească ţinându-şi arma cu ambele mâini, lovitură care i-ar fi retezat cu siguranţă capul dacă doi localnici nu

l-ar fi doborât la pământ. Templierul mormăi plin de frustrare când alți oameni trecură în goană pe lângă el, cu toții încercând să ajungă la tron, acolo unde fuseseră abandonate sabia cu mâner de cristal și crucea din aur masiv ale lui Bonifaciu.

Will se feri de lovitura stângace a celui cu bâta, apoi pară o alta, însă tot mai mulți oameni intrau în sala tronului pentru a o jefui.

– Retragerea! strigă cineva. Retragerea!

Soldații lui Sciarra, depășiți numeric de mulțimea furioasă, începură să-și croiască drum spre ieșire, îndepărtându-se de templierii care-i loveau pe cei din mulțime fără să facă nicio discriminare.

Sciarra fu scos afară de unul dintre oamenii săi. Nogaret, rănit, își pierduse sabia și înainta de-a bușilea către uși, încercând să scape de templierul care venea după el. Will reuși și el să iasă, folosindu-se de pumni și de mânerul sabiei pentru a-i da la o parte pe cei care stăteau în calea lui.

Fiindcă palatul era asaltat de mii de locuitori ai orașului, se strigă retragerea. Templierii, neputând să-l scoată în siguranță pe papă din palat în tot haosul acela, îl duseră într-un turn și baricadară intrarea, timp în care armata lui Sciarra ieși în fugă din clădire, în lumina chihlimbarie a serii, lăsându-i pe cetățeni să distrugă neprețuitele tapiserii, să se încaiere pentru vesela de argint a papei, să târască afară relicve sfinte și să bea fără măsură din vinul de împărtășanie până târziu în noapte.

Palestrina, Italia
8 septembrie 1303

Oamenii se aruncau pe pământul acoperit de tufișuri și trăgeau din greu aer în piept. Fețele lor străluceau pline de transpirație în lumina zorilor, iar sângele îmbiba fâșiile rupte din haine și legate în grabă peste răni. Unii beau cu nesaț din burdufuri, turnându-și apoi apă în cap, închizând ochii. Caii scrâșneau din dinți, plini de spume și însetați. Câțiva fuseseră răniți în timpul retragerii din Anagni, iar acum se auzeau urlete îngrozitoare. Soldații ucideau animalele ologite.

Will stătea cu spatele lipit de un zid dărâmat și privea soldații rătăciți, majoritatea pedeștri, care mergeau târșâindu-și picioarele, urcând drumul abrupt și năpădit de buruieni. Încă se simțea epuizat, dar măcar avuse destul răgaz să se odihnească, deoarece ajunse la ceea ce mai rămăsese din orașul Palestrina cu câteva ore înainte, sosind împreună cu ceilalți cavaleri care reușiră să scape din palatul papal. Din câte își putea da seama, încă mai lipseau jumătate din soldați. Nimeni nu știa unde sunt Rainald și ceilalți oameni din Ferentino. Nimeni nu-i mai văzuse de când intraseră în palat odată cu primul val de soldați. Sciarra, Godfrey Bussa și Nogaret sosiseră cu toții, deși ministrul pierduse doi dintre soldații gărzii regale, iar Bussa zăcea la umbra unui copac, palid din pricina sângelui pierdut.

Un uliu cu aripile scânteind auriu trecu pe deasupra lor scoțând un țipăt sfâșietor. Apărură și alții, rotindu-se la înălțime, deranjați de intruși. După ce

Bonifaciu ordonase distrugerea fortăreței familiei Colonna, orașul fusese abandonat, iar natura își intrase repede în drepturi. Rămăseseră prea puține urme ale clădirilor care se ridicau odinioară în vârful colinei; piatra ori lemnele care nu fuseseră luate de localnici erau acum acoperite de lujeri și iarbă. Nu mai erau decât cioate de copaci și ziduri dărâmate, care se iteau ici și colo printre ierburile acaparatoare. Biserica era singura construcție rămasă în picioare, lăsată în părăsire de către oameni, abandonată sălbăticiei. Rădăcinile copacilor își făcuseră loc printre crăpăturile din pereți, podeaua era plină de excremente de lilieci, iar pânzele de păianjen care pluteau ca niște perdele fragile în aripa corului erau pline de muște.

Lui Will i se păru ciudat faptul că Sciarra îi dusese acolo unde familia sa fusese înfrântă ultima oară de papă. Însă Colonna căutase un loc în care armata să se poată regrupa, unul greu de observat de aliații lui Bonifaciu, iar Palestrina fusese cea mai bună opțiune. Poate că Sciarra chiar sperase să simtă mângâiere venind acolo să găsească un loc familiar în care să-și lingă rănile și să înlocuiască pierderile. Oricum ar fi fost, nu se terminase. Cel puțin lucrul acesta era limpede.

Când o umbră obtură lumina soarelui, Will își duse mâna la ochi și-și ridică privirea, zărindu-l pe Nogaret.

Veșmintele ministrului erau pline de sânge de la rana din umăr, care fusese bandajată în grabă de unul dintre soldații gărzii regale.

– Nu ai fost rănit.

Rosti cuvintele pe un ton plat, de parcă n-ar fi fost o întrebare, însă Will răspunse.

– Nimic grav. Își ridică mâinile. Pielea de pe degete îi era crăpată și avea vânătăi acolo unde lovise cu pumnii pentru a ieși din mulțime.

– A fost un dezastru.

Will se ridică în picioare, surprins. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât Nogaret, însă acesta continua să-l privească cu ură.

– Locuitorii orașului n-ar fi trebuit să fie implicați în toată treaba asta. Will se uită înspre Sciarra, care stătea cocoșat la umbra unui copac din apropierea bisericii. Am mai avut de-a face cu astfel de mulțimi. E nevoie de un singur impuls pentru a-i transforma într-o hoardă dornică de pradă și măcel. Sunt un mijloc de atac foarte periculos. Total impredictibil.

– Să-ți spun eu ce mai e impredictibil, Campbell.

Will își întoarse privirea, simțind amenințarea din vocea ministrului.

– Salvatorii în alb ai papei. Clocotul furiei puse stăpânire pe glasul lui Nogaret. Prima întrebare care-mi vine în minte e cum de a aflat Bonifaciu de atacul nostru. Cu siguranță nu de la unul din oamenii lui Bussa, pentru că a fost surprins în mod evident de participarea comandantului său la revoltă. Ba dimpotrivă, papa a spus că templierii l-au informat cu privire la implicarea unuia dintre oamenii săi de încredere. Așa că următoarea mea întrebare e cum de au aflat templierii.

– După cum a spus și Bussa, e posibil ca papa să fi fost avertizat de unul dintre soldații loiali lui.

Will continua să-l privească pe Nogaret, chiar dacă ochii negri ai ministrului forau bănuitori în interiorul lui, dornici de a da vina pe cineva.

– Poate că papa a trimis vorbă templierilor din Roma ca să le ceară ajutorul.

– N-are nici un fel de logică. Dacă ar fi știut că urmează să fie atacat, atunci ar fi părăsit orașul.

– Poate că nu a luat în serios amenințarea, iar protecția oferită de templieri a fost doar o măsură de precauție. Will ridică din umeri. E posibil ca Templul să fi aflat în vreun fel și să fi venit din proprie inițiativă. Clătină din cap. Dar nu cred că vom afla adevărul vreodată.

– Dar poate... murmură Nogaret.

Vru să continue, dar atenția îi fu atrasă de o companie de călăreți care tocmai intra în orașul-fantomă. Erau Rainald și ostașii din Ferentino.

Sciarra se ridică și merse prin iarbă ca să le iasă în întâmpinare.

– Nu credeam c-ați reușit să scăpați, spuse Colonna, strângând mâna căpitanului.

– Am fost nevoiți să ne separăm de grosul armatei. Am așteptat o ocazie favorabilă ca să putem pleca.

Sciarra încuviință.

– Și Bonifaciu? Știi cumva ce s-a întâmplat cu el? Nici una dintre iscoadele mele nu s-a întors.

– Una dintre ele mi-a spus să-ți transmit un mesaj. A aflat că templierii vor să-l escorteze pe papă la Roma.

Plănuiau să plece înainte de revărsatul zorilor. Rainald privi către soare. Cred că au făcut-o deja.

Chipul lui Sciarra fu luminat de un zâmbet uşor.

– Exact aşa cum îmi doream.

Lui Will îi fu dintr-odată limpede de ce se retrăsese italianul în oraşul-fantomă. Palestrina se afla pe drumul către Roma. Situaţia avea un lirism sumbru în ea: Sciarra avea să iasă călare din oraşul care îi aparţinuse cândva şi să se răzbune pe cel care îl distrusese.

Când Rainald luă un burduf cu apă şi începu să bea, recunoscător celui care i-l dăduse, Nogaret îl apucă de braţ pe Sciarra.

– Trebuie să vorbim.

Colonna îşi trase braţul din strânsoare, dar zări privirea fermă a lui Nogaret, astfel că făcu un semn din cap către Rainald şi apoi se întoarse şi-l urmă pe ministru în biserică.

Câţiva oameni îi priviră curioşi pe cei doi dispărând înăuntru, apoi se duseră să-i ajute pe nou-sosiţi, ducând caii către o zonă în care să poată să pască, oferindu-le oamenilor ce mai rămăsese din mâncare şi ascultând poveştile despre cum reuşiseră să scape.

Will căzu pe gânduri. Erau multe întrebări la care căuta răspuns şi la fel de multe incertitudini. Îşi aduse aminte de cuvintele pe care le rostise Nogaret, cuvinte pe care le uitase în haosul de la Anagni, dar care acum îi reveneau în minte, prevestind ceva rău. *N-o să-l omoare pe Bonifaciu înaintea mea.* Până acum încercase să-l protejeze pe papă de Sciarra. Dar dacă

Colonna nu era singurul pericol? Luă un burduf gol și o apucă înspre partea din spate a bisericii.

– Mă duc după apă, îi spuse el unuia dintre soldații gărzii regale franceze, care dădu din cap fără interes.

Asigurându-se că nu-l vede nimeni, Will se furișă pe lângă zid. Erau multe crăpături și fante, dar ieșeau copaci și flori prin ele. Mări pasul, apoi găsi ce căuta: o deschizătură în zid de forma unui trăsnet, prin care putea să vadă înăuntru.

Intrând, Nogaret merse cu pas apăsat până la naos, dând la o parte pânzele de păianjen.

– Ce vrei? îl întrebă nerăbdător Sciarra, urmându-l.

Nogaret se întoarse brusc și-l plesni peste față cu dosul palmei.

– *Nătărăule!*

Sciarra făcu câțiva pași înapoi, împleticindu-se. Vru să-și ducă mâna la obraz, dar se răzgândi și-și trase sabia.

Nogaret rămase nemișcat când văzu lama ridicându-se și ajungând la câțiva centimetri de gâtul său.

– Crezi că familia ta a suferit cumplit atunci când Bonifaciu le-a declarat război? Asta-i nimic în comparație cu ce le poate face Maiestatea Sa, regele Filip. Locuiesc cu toții în Franța acum, nu-i așa? Refugiul lor! Află că ar putea deveni mormântul lor.

Vârful sabiei tremură ușor, dar Sciarra nu cedă. Obrajii îi erau vineți.

– Nu mă poți face să renunț dacă mă amenințți.

– Nu e o amenințare.

Sciarra ezită. Își coborî sabia încet.

– Ne-ai zădărnicit planurile, sâsâi Nogaret, mergând cu pași mari prin mijlocul bisericii, îndepărtând pânzele de păianjen care i se prindeau de haine. Bonifaciu ar fi trebuit să fie acum în drum spre Paris, un papă supus și umilit de măreția Franței, dus în lanțuri pentru a fi pus în fața acuzatorilor săi, pentru a fi judecat!

– Nu puteam să-l las să scape cu viață, răspunse aproape șoptit Sciarra, privindu-l. Nu știi nimic despre crimele comise împotriva familiei mele. Se bătu cu pumnul în piept. Habar n-ai cât de mult îl urâm. Nu voiam să-l las să zacă în lux într-un turn, în vreme ce avocații săi se luptă pentru viitorul lui. Voiam să n-aibă niciun fel de viitor. Îl voiam mort!

– Și noi! strigă Nogaret, întorcându-se. Se opri când Sciarra își ridică din nou sabia, însă nu se dădu înapoi. Nici măcar n-ar fi ajuns la Paris. L-aș fi otrăvit pe drum.

Sciarra îl privi surprins.

– De ce nu mi-ai spus?

– I-am jurat regelui că nu va afla nimeni. Nici măcar oamenii mei nu știau. Am fi spus tuturor că papa s-a stins de inimă rea. N-ar fi existat nicio dovadă că a fost ucis. Nogaret se sprijini de un stâlp ciobit. Din cauza nechibzuinței tale am ratat totul. Ne va excomunica pe toți când va ajunge la Roma, și-l va excomunica și pe regele Filip, dacă nu cumva a făcut-o deja.

– Încă mai avem o șansă, spuse Sciarra, după câteva clipe de tăcere. Știm că se îndreaptă spre noi.

Nogaret clătină din cap.

– Dacă-l ucidem pe drum se va ști că a fost vorba de o crimă și se vor cunoaște și făptașii.

– Nu și dacă nu vor exista martori. Chiar și cu pierderile suferite, oamenii mei îi depășesc numeric pe templieri. Le vom distrage atenția pentru ca tu să-l poți ataca pe papă.

– Și nu va rămâne nimic în urmă, niciun cadavru. Nimeni nu va ști ce s-a întâmplat, decât că papa n-a mai ajuns la Roma.

– Violențele de la Anagni vor încurca toate istorisirile. Vei putea zice că ai venit să-l arestezi pentru erezie, lucru bine știut, dar că a reușit să scape. De asemenea, încă o să poți susține că a murit de inimă rea, sau cum vrei tu să-i spui, în drumul său spre Roma. Sciarra se încruntă, stabilind toate detaliile. Câțiva dintre oamenii lui Bussa au reușit să scape. Ce-ar fi dacă ar duce la Roma trupul neînsuflețit al papei și-ar povesti toate lucrurile astea? Nimeni nu va ști că propriile lui gărzi s-au întors împotriva sa. I-ar crede cu siguranță.

– Și cum rămâne cu templierii? Chiar dacă am reușit să-i ucidem pe toți, se știe unde au fost trimiși și de ce. Sunt sigur că vor trimite alți cavaleri, văzând că aceștia nu se întorc.

– Să trimită, răspunse Sciarra pe un ton neutru. N-o să găsească nicio fărâmă din ei pe dealurile acestea. Oamenii lui Bussa vor spune că s-au întâlnit cu ei, dar s-au separat. Templierii au rămas în urmă pentru a se sacrifica în numele ereticului papă. Ridică din umeri nepăsător. N-o să-i plângă decât Ordinul lor.

Drumul către Roma, Italia
8 septembrie 1303

Trăsura în care se afla Bonifaciu, așezat pe blănuri și perne, ținându-se cu mâna de margine, se zdruncina de fiecare dată când treceau peste câte-un dâmb de pe drumul pietruit. Era o după-amiază târzie și soarele lumina din plin pânza roșie care acoperea scheletul trăsurii, făcând-o aproape transparentă, ca pielea. Bonifaciu avu impresia că se află în burta unei fiare care merge împleticindu-se către Roma. Auzi zgomotul copitelor cailor templierilor, care loveau pământul bătătorit. Bubuitul făcea ca durerea de cap care îl necăjea să se transforme într-un adevărat supliciu. Își șterse fruntea cu o bucată de mătase. Mânia care îl cuprinsese atunci când aflase despre atac și apoi furia declanșată la vederea slujitorilor săi aliați cu șarpele acela, Colonna, se risipise. Acum se simțea ca un bătrân neputincios și înfricoșat. Rănit și trădat.

Casa aproape că îi fusese distrusă. Poate că așa s-ar fi întâmplat, dacă protestele n-ar fi încetat la scurt timp după dispariția lui Sciarra, când vinul și-a ridicat vălul de pe ochii locuitorilor orașului. Le adresase tuturor o tulburătoare rugăminte de a opri violențele, iar mulți dintre ei, văzându-l sus, la balcon, înconjurat de templieri, depuseseră armele. Ba unii chiar înapoiaseră tot ce furaseră. Era un miracol că niciun membru al familiei sale nu fusese ucis, cu toate că mulți servitori și gărzi își pierduseră viața. Templierii îi spuseseră cât de norocos fusese; dacă

n-ar fi fost acolo, cu siguranță ar fi fost mort sau în custodia ereticului aceluia, Nogaret.

Bonifaciu realiză că mâna în care ținea bucata de mătase îi tremura. O lăsă să-i cadă în poală, apoi auzi un strigăt. Fu urmat de altele și de nechezatul înspăimântat al cailor. Se auziră săbii încleștându-se, iar trăsura se mișcă dintr-odată înainte. Pierzându-și echilibrul, papa căzu pe spate. Blănurile îi atenuară căderea, dar atelajul se zguduia atât de tare, încât nu reuși decât să se ridice în patru labe. Rămase așa, neajutorat, sărind ca un sac de cartofi, ascultând tunetul copitelor care se apropiau. Se auziră alte strigăte, trosnete și bufnituri, urletele oamenilor și ale cailor.

Mergând de-a bușilea, Bonifaciu ajunse la deschizătura din spate. Când roțile trecură peste un hârtop, aproape răsturnând trăsura, Bonifaciu se agăță de pânză, apoi căzu în lateral icnind, rupând materialul. Se lovi de lemn, zgâriindu-și pumnul. Își ridică capul și privi afară prin deschizătură. Drumul din urma trăsurii era înțesat de călăreți care ridicau nori de praf în goana lor. Sute de oameni coborau de pe micuța colină răcnind din toți rărunchii și îndreptându-se către templieri. Printre țipete, Bonifaciu distinse și numele lui Colonna. Cel puțin patru templieri rămaseră lângă el, galopând nebunește, dar papa văzu înspăimântat cum sunt înconjurați de cei care coborau de pe colină. O săgeată neagră se îndrepta către el. Bonifaciu se dădu înapoi, însă proiectilul nu era menit să-l nimerească pe el. Săgeata intră în crupa unui cal, care se clătină, lovindu-se de partea laterală a trăsurii. A doua săgeată

îl nimeri pe vizitiu, iar acesta căzu de pe capră. Atelajul se zgudui şi sări, trecând cu roţile peste corpul bărbatului, apoi caii părăsiră drumul, intrând pe un câmp plin de flori albe. Bonifaciu se lovi cu capul de un cufăr şi rămase acolo, năucit, până când caii se opriră bătând din picioare şi fornăind epuizaţi.

Zgomotele luptei continuară să răsune. Papa se ridică şi se duse până la deschizătura din spate înainte ca animalele să o ia la fugă din nou. Când ajunse, în faţa sa apăru un chip plin de broboane de sudoare, dar cu o privire triumfătoare. Strigă, speriat, apoi se dădu înapoi, în vreme ce Nogaret se urcă în trăsură. Ministrul avea un pumnal în mână.

– Pleacă de lângă mine! Lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu!

Nogaret se apropie şi mai mult, ochii săi negri strălucind.

– Cum îndrăzneşti să mă ataci! strigă Bonifaciu. Sunt vicarul lui Dumnezeu! Urmaşul Sfântului Petru!

– Nu eşti decât un bătrân neghiob, care stă pe un edificiu gata să se dărâme şi care încearcă să-l ţină în picioare doar prin voinţă. Biserica decade. Curând, oamenii nu vor crede decât în lucrurile palpabile, iar cele spirituale vor deveni simple închipuiri.

– De ce? întrebă şoptit Bonifaciu. De ce vrei să se întâmple asta?

– Pentru că eşti un depravat, scuipă Nogaret. Toţi sunteţi. Nimic altceva decât nişte făţarnici! Ucideţi în numele Domnului, dar mâna voastră e cea care loveşte duşmanii, nu mâna Lui! Folosiţi credinţa

drept scuză pentru a-i distruge pe toți cei care vă stau împotrivă și nu împărtășesc aceleași convingeri. Ce voi face eu astăzi va curăța lumea de răutatea voastră.

– Nu eu am ordonat arderea pe rug a familiei tale, Nogaret, spuse Bonifaciu, speriindu-se când se lovi cu spatele de marginea trăsurii. Se așează cu greu în genunchi. Lasă-mă să-i absolv de vină, și te voi ierta și pe tine.

Nogaret clătină din cap.

– Voi anula ordinul de excomunicare pe care l-am emis pe numele tău și al Franței. Bonifaciu întinse mâinile, văzând că ministrul nu răspunde. În noaptea asta voi face totul. Dacă mă lași să trăiesc.

Nogaret stătea cocoșat în trăsură, aplecat peste papă, hainele sale negre blocând lumina soarelui. Zgomotele luptei deveniră tot mai slabe și mai rare.

– Următorul papă se va asigura de toate astea, spuse el tăios, ducând pumnalul la gâtul papei.

Când Bonifaciu țipă, Nogaret vărsă în gura papei lichidul din fiola pe care o ținea în cealaltă mână. Ochii bătrânului se făcură mari când soluția amară îi ajunse în gât. Își ridică mâinile și apucă încheietura lui Nogaret. Se înecă, încercă să întoarcă capul, însă era prea târziu; înghițise deja jumătate din conținutul fiolei. Chiar în acel moment sosiră în galop câțiva călăreți, speriind caii înhămați la trăsură. Când o luară la fugă, Bonifaciu îl lovi în stomac pe Nogaret. Ministrul făcu câțiva pași înapoi și căzu din trăsură, în vreme ce caii o luară la goană pe câmp. Aterizâ în iarbă, pe spate.

Will strigă în zadar când îl văzu pe Nogaret urcându-se în trăsură, singur în marea de iarbă aurie. Lovea cu sălbăticie în templierul din fața sa, vrând să-l dezarmeze și să meargă mai departe. Însă cavalerul, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, era un luptător bun, și cu toate că se strâmba de durere de fiecare dată când para loviturile puternice ale lui Will, ținea bine sabia și scutul. Majoritatea templierilor erau morți; doar câțiva, asemenea acestui tânăr curajos, continuau să lupte. Will auzi un strigăt dinspre trăsură. Atenția îi fu distrasă și făcu un pas greșit. Nu dură decât o secundă, dar suficient pentru templier să atace, făcându-l să scape sabia din mână, pregătit să dea ultima lovitură. Sabia se opri în aer. Will, care căzuse în genunchi, văzu o săgeată în gâtul templierului. Încă privindu-l țintă pe Will, dădu drumul sabiei, care căzu pe pământ. Cavalerul se prăbuși tocmai când un soldat al gărzii franceze se apropie călare de el, având în mână un arc.

Înghețat de frică, Will se ridică în picioare și-l văzu pe Nogaret căzând din trăsura care înainta hurducăindu-se. Oamenii lui Sciarra o opriră înainte de a ajunge prea departe. Când îl văzu pe Nogaret că se ridică și merge încet către ea, își dădu seama că totul se terminase. Privindu-l pe tânărul templier în ai cărui ochi goi se reflecta cerul tot mai întunecat, Will simți cum stafiile din interiorul lui încep să prindă contur, șușotind speriate.

Biserica Saint-Julien-le-Pauvre, Paris
20 noiembrie 1303

Auzind uşile deschizându-se, Esquin de Floyran se întoarse. Răsuflă uşurat când intră nepotul său. Se încruntă, văzând că tânărul purta o mantie maro de servitor şi avea un sac în spinare. Lumânările de la altar îi luminară chipul, în timp ce înainta grăbit pe culoar către locul în care îl aştepta Esquin. În lumina tremurătoare, Martin era de-a dreptul înspăimântat.

Esquin îşi strânse mantaua de ploaie în jurul trupului, ascunzându-şi mantia albă. Era un străin în această biserică, iar preotul deja îl privise cu interes, astfel că nu-şi dorea să atragă şi mai mult atenţia asupra sa dezvăluind faptul că era templier.

– Martin, ce-i cu ăsta? întrebă el, arătând sacul, când tânărul se apropie.

– Părăsesc Ordinul. Vin acasă la Montfaucon cu tine. În noaptea asta.

Îngrijorarea lui Esquin păli sub năvala mâniei.

– Nici vorbă! Tatăl tău şi cu mine n-am petrecut atâţia ani antrenându-te degeaba, ca să fugi în faţa primelor încercări. Am acceptat să mă întâlnesc cu tine ca să te ajut, nu să te scap de griji, ci să te fac să le înfrunţi singur.

Martin se prăbuşi la podea, lăsând sacul de pe umăr să-i cadă în poală.

Esquin trase aer în piept şi îngenunche alături de el.

– Martin, te rog. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Cumva...?

Se opri, dorindu-şi ca temerile sale cele mai rele să nu se confirme. Auzise că se petrec astfel de lucruri în alte preceptorii: maeştrii se foloseau de rangul lor în cele mai mârşave chipuri, şi se îngrozi la gândul că aceasta putea fi cauza deznădejdii nepotului său.

– Te tratează rău vreun maestru? Sau îţi face ceva... necuviincios?

Ochii plini de spaimă ai lui Martin, care îşi ridică privirea, păreau să confirme lucrul acesta. Esquin se simţi scârbit. Nu ştia ce să spună. Înainte să poată găsi cuvintele potrivite, nepotul său începu să vorbească din nou.

– Eu n-am vrut să fac asta. Îţi jur. Dar credeam... credeam că aşa se întâmplă la fiecare iniţiere. Credeam că toţi trebuie să facă asta şi că şi tu, şi tata aţi făcut la fel. Dar am vrut să fiu sigur, aşa că am început să-i întreb pe prietenii mei. Martin privi în gol, palid. Mi-au spus că n-au făcut aşa ceva.

– Ce, insistă Esquin, când tânărul se opri. Ce n-au făcut?

– Mi-au spus că voi lua parte la ceva măreţ, ceva care va schimba Ordinul. Spuneau că e ceva... *bun*. Martin începu să vorbească cu însufleţire. Dar cum poate fi bun aşa ceva? M-au făcut să beau sânge şi să aleg o cale, şi credeam că nu vor decât să mă sperie ca să-mi pună la încercare tăria şi curajul, dar apoi... Îşi plecă capul, revăzând în minte imaginea. Apoi m-au pus să scuip pe cruce.

Esquin îl privea fix pe nepotul său, nevenindu-i să creadă urechilor. Oamenii despre care îi povestise

Martin erau templieri, războinici ai lui Hristos. *Creştini.* Însă văzu în ochii lui că nu minte, că nu e decât foarte speriat.

– Cine te-a pus să faci asta? Cine ţi-a făcut iniţierea? Care dintre maeştri?

– Avea un craniu pe cap, spuse Martin cu voce răguşită, apucând sacul. Purta o mască asemenea unui craniu. Şi avea şi alte feţe. Îşi ridică brusc privirea, uitându-se la unchiul său. Toţi purtau măşti. Când am iniţiat alţi cavaleri am purtat şi eu una. Revăd continuu toate ceremoniile. Îşi duse mâinile la ochi. Visez asta. Aud vocea lui Dumnezeu, care îmi spune că voi fi osândit la chinurile iadului. Că sufletul meu e în mâinile Satanei, că m-am alăturat celor care îl preaslăvesc pe necuratul, că am făcut un legământ cu ei când le-am băut sângele! Se agaţă de braţul lui Esquin. Te rog, unchiule. Spune-mi ce să fac.

Esquin îl apucă de umeri.

– Cine ţi-a făcut asta, Martin? Răspunde-mi. Cine sunt oamenii aceştia?

– Pot să vă ajut cu ceva?

Esquin se întoarse şi-l văzu pe preot apropiindu-se.

– Mulţumim. N-avem nevoie decât de un moment de linişte.

Un curent de aer făcu ca flăcările lumânărilor să tremure. Preotul privi încruntat către uşă. Esquin, care se uita la el, văzu cum chipul părintelui se schimbă.

Preotul întredeschise gura şi-şi duse mâna către crucea de lemn de la gât.

– Dumnezeule.

Esquin se întoarse înspre uşă şi văzu în jur de douăzeci de bărbaţi care intrau în biserică. Cu toţii purtau măşti roşii cu un cap de cerb alb şi mantii albe. Când ultimul intră şi închise uşa în urma lui, Esquin avu timp să-i vadă chipul înainte ca acesta să-şi tragă masca pe faţă: avea o bărbie pătrăţoasă şi barba neagră tunsă scurt. Îi privi apoi pe cei din faţă, care îşi scoaseră săbiile.

Martin sărise în picioare şi se rezemase de un pilon.

– Vă rog, murmură el. Nu.

Esquin nu se uită în spatele său când se auziră paşi îndepărtându-se. Preotul fugise. Întinse mâna către sabie şi o trase din teacă, aşezându-se în faţa nepotului său.

– Înapoi, li se adresă el celor din faţă, care înaintau. Înapoi!

– Maestrului nostru i-a fost teamă că ne vei trăda, Martin, spuse unul dintre necunoscuţi. Dar eu credeam altceva. Credeam că ai să onorezi jurămintele pe care le-ai depus.

– Onoare? replică Esquin. Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre onoare! Ştiu ce l-aţi obligat să facă. La ce perversiuni l-aţi supus, punându-i în pericol credinţa! Unde a ajuns Ordinul nostru dacă oameni ca voi îl otrăvesc? Ar trebui să fiţi întemniţaţi la Merlan cu toţii!

– N-ai cum să înţelegi, îi spuse pe un ton sec bărbatul din frunte, vorbind pe sub mască. Dar o vei face. Îşi îndreptă sabia către Martin. Puneţi mâna pe el.

– Fugi, Martin, strigă Esquin, împingându-şi nepotul şi îndreptându-se către conducătorul lor.

Strânse din dinți când îl atacă pe bărbatul cu mască, însă acesta îi pară lovitura cu ușurință.

– Nu fi neghiob, de Floyran. Lasă sabia jos.

Esquin fandă. Bărbatul se feri către stânga, îl apucă de braț, trăgându-l în lateral, apoi îl lovi cu genunchiul în stomac. Esquin scăpă sabia și căzu în genunchi, gemând. Îi dădură lacrimile, însă îi putu vedea pe cei care se apropiau de el. Unul avea în mâini o glugă neagră.

– Să nu-i faceți nimic, îi avertiză liderul lor. Maestrul va vrea să-l chestioneze. Pe trădător îl puteți ucide.

Martin intră în sacristie, închise ușa în urma sa și trase zăvorul. Gâfâind, trase un cufăr în fața ei, apoi privi cu frenezie în jurul său. În spatele unui cuier în care erau agățate câteva haine văzu o ușă neagră, cu lemnul mâncat de cari. Părea că nu mai fusese deschisă de ani buni. Auzi strigătul unchiului său și pași apropiindu-se cu repeziciune. Când ușa începu să se zguduie, Martin dădu la o parte cuierul. Ușa era închisă, iar cheia nu se vedea prin preajmă. Se sperie când auzi un bubuit în spatele său, apoi se izbi cu umărul în ușa care se zgâlțâi, dar rămase închisă. Strângând din dinți, încercă din nou, țipând disperat. Trosniturile erau puternice și constante. Era de parcă foloseau o bancă pe post de berbec pentru a intra. Făcu câțiva pași înapoi, și se izbi iarăși de ușă. Lemnul sfărâmicios și putred cedă. Martin căzu pe aleea din spatele ușii chiar în momentul în care zăvorul se rupse. Se aruncă înainte, alunecând în noroi și gunoaie în putrefacție, speriind șoarecii

care se risipiră care-ncotro. Ridicându-se în picioare, o luă la fugă.

Martin ajunse la jumătatea distanței când văzu torțele din față. Cavalerii ieșiseră pe partea cealaltă a bisericii pentru a-i bloca calea. Se întoarse, vrând să fugă înapoi, apoi se opri, zărindu-i pe cei care ieșeau din sacristie. Căzu în genunchi, lipsit de voință. Își ridică privirea către cer și văzu o singură stea, luminând puternic. Martin își împreună mâinile.

– Bucură-te, Maria, cea plină de har. Domnul este cu tine, murmură el, închizând ochii înainte ca sabia să-l lovească.

25

Palatul regal, Paris
30 noiembrie 1303

– N-ar fi trebuit să-l implici pe Colonna.

– Înţeleg asta abia acum, răspunse Nogaret, privindu-l pe Filip în vreme ce mergeau prin grădinile palatului regal.

Servitorii puneau pe foc frunzele pe care le adunaseră în grămezi, iar flăcările care se înălţau tot mai mult făceau ca înserarea să pară tot mai îndepărtată. Steaua Nordului strălucea glacial şi aerul era înţepător din pricina fumului şi a gerului. Ministrul ridică din umeri.

– În cele din urmă totul a ieşit aşa cum am plănuit, sire. Bonifaciu a fost acuzat de erezie şi a murit de inimă rea, asta pentru toţi cei care vor să ştie de ce. Trupul lui a fost dus la Roma, acolo unde cardinalii loiali nouă au făcut publice toate crimele sale, apoi colegiul cardinalilor l-a numit papă pe Niccolo Boccassino.

– Aș fi preferat să-l aleg eu, spuse Filip, în timp ce traversa curtea, îndreptându-se către grajduri.

– A fost cu neputință. Colegiul cardinalilor a vrut să-l înlocuiască pe Bonifaciu cât mai repede posibil. Nu aveau cum să întârzie alegerea noului suveran pontif într-atât de mult încât să-mi permită întoarcerea la Paris pentru a vă înștiința cu privire la asta.

– Cum vom putea ști dacă noul papă va fi pe placul nostru? Filip se opri, apoi se întoarse cu fața către ministru. A fost o grea încercare pentru mine, Nogaret. Vreau ca lucrurile să revină la normal. Vreau să am iar o relație cordială cu Roma. Regele își reluă drumul spre grajduri. Vom putea vindeca rănile acestea, nu-i așa? Fără să aștepte un răspuns, continuă, împreunându-și mâinile de parcă ar fi rostit o rugăciune. A fost ceva greu de înfăptuit, dar absolut necesar pentru siguranța regatului.

– Benedict al XI-lea, după numele pe care l-a ales, este un om slab și suferind. Aliații noștri din colegiul cardinalilor au căzut de acord că, dintre toți candidații, el va fi cel mai ușor de manipulat. Dovada este că a cedat deja în fața presiunilor de a anula ordinul de excomunicare a lui Bonifaciu împotriva voastră. Franța e acum în siguranță.

– Însă a refuzat să-l abroge pe cel prin care ați fost excomunicați tu și Sciarra Colonna.

Nogaret se strâmbă.

– Din păcate, Boccassino a fost unul dintre cardinalii care au rămas în Anagni pe durata răzmeriței. Ne consideră răspunzători de toate stricăciunile din

acea zi. Dar, adăugă el pe un ton aspru, sunt sigur că în timp îi vom putea domoli mânia.

– Dar Campbell? întrebă Filip, aplecându-se ca să treacă pe sub arcada zidului și intrând în incinta grajdurilor. Cum s-a descurcat?

Nogaret se încruntă și-l urmă pe rege către cuștile păsărilor. Majoritatea se ascunseseră în căsuțele lor, lăsând goale suporturile pe care stăteau în timpul zilei. Singurele torțe care ardeau se aflau în fața locuinței lui sir Henric și a ajutoarelor sale.

– A respectat ordinele primite, dacă la asta vă referiți, dar eu tot nu am încredere în el.

– Templierii?

– Mi se pare o coincidență foarte stranie. Venim să-l arestăm pe papă și în jurul lui sunt numai cavaleri.

– Dacă Bonifaciu suspecta un atac împotriva sa, atunci templierii și ospitalierii ar fi fost cea mai naturală alegere. Ai dovezi că a fost implicat și Campbell în treaba asta? Ți-au iscat bănuieli și alte lucruri în privința sa?

– Nu, recunoscu Nogaret.

– Deci și-a îndeplinit datoria? A luptat alături de voi împotriva templierilor?

– Maiestate, oricât de folositor s-ar dovedi pentru a duce la bun sfârșit planul împotriva templierilor, cântărește mult mai mult îndoiala dacă putem avea sau nu încredere în el. Consider că e un risc pe care nu merită să ni-l asumăm. Vă sfătuiesc să-l trimiteți înapoi în Scoția împreună cu fiica lui. Am stat de vorbă cu regina înainte de plecarea mea în Italia. E clar că

tânăra e îndrăgostită de voi, şi asta de nu puţin timp după câte am auzit. Regina părea necăjită de lucrul acesta şi...

– Răspunde la întrebare.

– Da, spuse ministrul în cele din urmă. A luptat de partea noastră, dar chiar şi aşa, eu...

Se opri când le ieşi în cale sir Henric.

– Vreau să-l aduci pe Campbell la mine, spuse Filip.

– Acum?

– Da, acum, Nogaret. Sir Henric! strigă Filip, pe un ton ceva mai vesel. Maiden e trează?

– Este, maiestate. Să-i aduc mâncarea?

– Nu-i nevoie, răspunse Filip, ridicând o bucată de pânză. I-am pus pe bucătari să păstreze nişte carne întocmai pe placul ei.

Nogaret ezită, dorind să-l facă pe Filip să-şi schimbe decizia, însă regele deja plecase alături de dresor înspre cuşca lui Maiden, iar ordinele sale fuseseră fără echivoc.

Will stătea în faţa uşii dormitorului, pregătindu-se să bată. Ridică mâna, dar se opri când doi servitori se apropiară în grabă. Îi aşteptă să treacă, apoi îşi ridică mâna din nou. Nici de data aceasta nu bătu. În cele din urmă, enervat de şovăiala sa, se pregăti din nou să lovească în lemn, însă fu oprit de o voce puternică. Uitându-se în direcţia din care venise strigătul, îl văzu pe Guillaume de Nogaret stând în penumbra de la capătul culoarului.

– Regele vrea să-ţi vorbească.

Privind încă odată ușa de la camera lui Rose, Will se îndreptă sprinten către ministru. Se întorseseră în Paris în acea după-amiază și se așteptase ca regele să-i întrebe pe toți cum decursese misiunea lor, însă tonul și expresia de pe chipul lui Nogaret îi spuneau că nu era vorba despre un simplu raport.

Mergând alături de ministru, Will traversă palatul și ieși în grădină, acolo unde vântul întețea focul făcut de grădinari, aruncând scântei înspre cerul întunecat. Filip era la grajduri, ținând-o pe brațul înmănușat pe Maiden, care smulgea penele de pe un picior de găină, sfâșiindu-i carnea. Când Will și Nogaret intrară în lumina arămie a torței, regele îi privi.

– Maiestate, spuse Will, făcând o plecăciune.

Filip nu-i răspunse, urmărind cum sfârteca Maiden carnea de pe os. Will simți cât de tensionat era Nogaret, care stătea nemișcat lângă el.

– Presupun că ai întrebări cu privire la cele întâmplate în Italia, nu-i așa, Campbell? i se adresă regele în cele din urmă. Despre cât de morale au fost și care sunt motivele unor astfel de acțiuni.

– Am câteva întrebări, maiestate, răspunse timid Will.

– Crezi că rezultatul final scuză cumva mijloacele folosite? întrebă Filip, încruntându-se gânditor, de parcă el însuși ar fi căutat un răspuns la întrebare. Că uneori suntem forțați să ducem la îndeplinire lucruri de neînchipuit, în beneficiul tuturor?

– Aș spune că asta depinde de împrejurări, dar pentru că am luptat în cruciade, știu că uneori, pentru

binele comun al tuturor, trebuie făcute anumite sacrificii.

Filip încuviinţă. Liniştea dintre ei era tulburată de sunetele produse de ciocul lui Maiden, care sparse osul pentru a ajunge la măduvă.

– Bonifaciu era un om periculos, nebun chiar. Voia cu tot dinadinsul să-mi păteze bunul nume şi, făcând asta, să nimicească Franţa. În parte acesta a fost şi motivul pentru care ai fost trimis să-l arestezi, deşi cred că ştii deja că era doar un pretext pentru uciderea lui. Răsuflă zgomotos şi-şi ridică privirea către cer. Nu voiam să se ajungă la asta, dar nu mi-a lăsat de ales. Bonifaciu a fost sacrificat pentru binele Franţei, lucru care se va dovedi folositor întregii creştinătăţi. Şi aici intră şi patria ta, adăugă el, privindu-l iarăşi pe Will. Nu ştiu dacă ai aflat, dar regele Edward a început o nouă campanie. Victoriile pe care le-au obţinut sir William Wallace şi armata sa sunt date uitării prin acest război continuu. Edward se consideră „ciocanul scoţienilor".

Will strânse din dinţi, simţindu-se mai departe ca niciodată de ţara sa şi de războiul continuu pentru supravieţuire, de vechiul său duşman şi de posibilitatea de a se face dreptate.

– Eu îţi voi putea ajuta compatrioţii, dar numai dacă voi fi destul de puternic. Iar puterea nu se mai poate obţine cu ajutorul Bisericii, ca odinioară, ci dobândind teritorii şi având bani. Orice rege creştin îţi va spune acelaşi lucru. Ajutându-mi ţara, luptând împotriva lui Edward şi a aliaţilor săi din Flandra,

s-a redus foarte mult posibilitatea de a-mi păstra teritoriile și bogățiile. În ciuda ultimelor victorii împotriva inamicilor mei și a confiscării averilor evreilor, vistieria mea e încă aproape goală. Trebuie să o umplu din nou, căci altfel nu voi mai putea oferi sprijin Scoției și va avea de suferit chiar și poporul meu, continuă Filip. Vreau să pun în mișcare un plan pe care l-am pus la punct împreună cu Nogaret acum câteva luni. Făcu o pauză, privind-o pe Maiden cum își dă capul pe spate pentru a înghiți fărâmele de oase și penele. Intenționez să distrug Templul și să-mi însușesc toate bogățiile lui. Făcând acest lucru, voi asigura pentru totdeauna viitorul Franței, iar regatul meu va deveni iarăși unul măreț. La fel cum era pe vremea Sfântului Ludovic.

Will realiză că Nogaret îl privea atent. Știa că ministrul n-avea încredere în el, dar chiar și în privirea scrutătoare a lui Filip ghici îndoială, neîncredere. Poate că nici regele nu-l credea loial. Poate că acesta era un test. Știa cu siguranță că, dacă n-avea să-l treacă, avea să fie ucis. Aproape simți cum Nogaret strânse puternic mânerul sabiei, fiind gata să-l ucidă. Dintr-odată, se liniști. Îl cuprinse același sentiment de dinainte de bătălie; luase o hotărâre irevocabilă. Plutise în derivă mulți ani, mutându-se dintr-un loc în altul, având mereu alți maeștri, luptând pentru cauze diferite. Însă acum drumul pe care îl alesese era unul drept.

Simon avusese dreptate atunci, în Selkirk: războiul din Scoția nu era al lui; era al lui Wallace

și al lui Gray, era al nepotului său. Lupta pentru Ordin și pentru Anima Templi, strădania de a le proteja pe amândouă de dușmanii lor, fie că erau din interior, fie că erau din exterior, așa cum cereau jurămintele pe care le rostise, acesta era războiul său. Stafiile din mintea sa încetară să-și mai facă simțită prezența, tăcând, așteptând, în vreme ce el făcu primul pas pe calea de la care se abătuse atât de multă vreme.

– Veți avea nevoie de ajutorul papei, îi spuse el lui Filip. Nu veți putea să vă însușiți avuțiile Ordinului decât prin intermediul lui.

– Nu te stânjenește câtuși de puțin lucrul acesta? întrebă grăbit Nogaret. Fără să punem la socoteală faptul că ai dezertat, ai fost templier pentru mulți ani, ai crescut acolo. Încă mai ai prieteni în rândurile lor, nu-i așa?

Will se întoarse către ministru, privindu-l.

– Până și ultima fărâmă de devotament a pierit în momentul în care s-au aliat cu Edward. De ce crezi că am dezertat?

– Poate ne vei putea fi de ajutor, zise Filip. Pentru că ești un fost templier, care știe tot ce se întâmplă în interiorul structurii lor: ai detaliile cu privire la măsurile lor de apărare, resursele de care dispun, bunurile lor. Ce spui, vrei să ne ajuți?

Will își mută privirea de la Nogaret la rege.

– Cu condiția ca tratatul de pace cu regele Edward să fie denunțat. În schimbul ajutorului meu pentru distrugerea Templului, vreau să protejați Scoția.

Când ultima urmă de suspiciune dispăru din ochii lui Filip, Will știu că îi câștigase încrederea.

– După cum ți-am spus, Campbell, pacea cu Edward nu a fost decât un lucru temporar. Ai cuvântul meu. Când Templul va cădea, Scoția va fi liberă.

Templul din Paris
20 noiembrie 1303

Robert ciocăni din nou și așteptă. Nici de data aceasta nu-i răspunse nimeni. Se uită în jos, la fâșia de lumină care ieșea pe sub ușă. Poate că Hugues uitase să stingă lumânările? Era riscant să le lase să ardă. Smulse zăvorul și intră.

Focul din șemineu se stinsese, iar unica sursă de lumină erau lumânările care licăreau în vântul ce intra în cameră printre draperiile de la geamuri. Biroul inspectorului era plin de suluri și pergamente, dintre care o parte căzuseră pe jos. Robert făcu un pas înainte, dar se opri. Văzu pe cineva la birou, pe jumătate ascuns de hârtii, cu capul pe masă și cu o mână întinsă în față. Pentru o clipă, crezu că inspectorul e mort, însă auzi un sforăit și văzu că Hugues doarme.

Zâmbind, Robert traversă încăperea. Observă câteva hărți printre documentele înșirate pe masă. Una, desfăcută doar pe jumătate, era harta Prusiei. Lângă ea era un pergament marcat cu o cruce albă pe fond negru: emblema teutonilor. Mai văzu unul cu însemnul ospitalierilor și o mulțime de alte suluri frumos împodobite

cu pecetea Templului, care reprezenta doi călăreți pe un singur cal. Robert citi de pe un sul ceva despre intențiile Ordinului referitor la insula Rhodos, apoi călcă pe un pergament de pe podea, iar Hugues se trezi.

– Dumnezeule, mormăi Hugues, căutând să facă ordine pe birou.

– Scuze, spuse Robert, ajutându-l. N-am vrut să te sperii.

Hugues se opri, trecând cu privirea peste hârți.

– Ce cauți aici?

– Voiam să-ți vorbesc.

Robert fu surprins de tonul din vocea prietenului său și de felul în care-l privea.

– E târziu.

– Știu, dar am văzut lumină la fereastră și m-am gândit că ești treaz.

Robert îl urmări pe Hugues cum pune pergamentele unul peste altul cu fața în jos.

– Mă gândeam că acum e un moment potrivit să-ți vorbesc, cât nu participi la vreo întrunire sau nu ești plecat cu treburi.

Luând în brațe mormanul de documente purtând sigiliul Templului, Hugues îi aruncă o privire lui Robert.

– Uneori am impresia că sunt singur la cârma Ordinului.

– Ai primit vești de la Marele Maestru? întrebă Robert, privind pergamentele.

– Când a căzut cetatea Ruad, m-am rugat ca acela să fie sfârșitul inutilei sale cruciade. Glasul

inspectorului era plin de amărăciune. Însă a rămas în Cipru, și-mi cere lună de lună să-i trimit mai mulți cavaleri, mai mulți cai, mai mulți bani pentru campania lui. Huques ridică vocea. I-am spus de atâtea ori că am nevoie de oameni aici. Nu vede și el ce se întâmplă? Anglia și Scoția sunt în război, Franța a devenit din ce în ce mai nesigură, au avut loc răscoale, ambuscade în apropiere de graniță, și mai sunt și necazurile de la Roma. I-am povestit despre toate lucrurile acestea și el continuă să secătuiască Ordinul de singurele resurse care îl pot proteja. Am nevoie de oameni. Am nevoie de bani. De ce nu înțelege asta? Hugues își dădu seama că deja spusese prea mult, căci se opri dintr-odată și puse restul documentelor pe masă. E târziu, frate, repetă el obosit. Ce dorești?

Robert ezită. Nu voia să mai pună o povară pe umerii lui Hugues. Însă aștepta un răspuns de atâtea luni.

– Mă întrebam dacă ai apucat să cercetezi lucrul despre care ți-am vorbit la începutul anului. Zvonurile cu privire la inițieri.

Hugues oftă nervos.

– Ți-am spus și atunci, cel mai probabil erau niște clevetiri de-ale sergenților.

– Cu toate acestea, cred că ar fi fost indicat să le supunem atenției noastre. Zvonurile erau îngrijorătoare, și chiar dacă n-ar conține niciun dram de adevăr, ar fi bine să înceteze. Au existat dintotdeauna diverse bănuieli, atât în interiorul Templului, cât și în afară, cu privire la ce se întâmplă în timpul inițierii, în special dacă luăm în considerare misterul din jurul

ceremoniilor. Reputația noastră ar avea de suferit dacă cei din afară ar avea impresia că suntem puși pe rele.

– Îți sunt îndatorat pentru grija cu care privești lucrurile, dar am făcut investigații și n-am aflat nimic.

– Nimic? Nici măcar în privința sursei acestor zvonuri?

– Frate, am destule pe cap și așa, nu vreau să-mi pierd vremea cercetând fără un motiv anume închipuirile proaspeților cavaleri. Hugues ridică mâna când Robert vru să vorbească. Am încheiat. Am treabă.

– Poate dacă aș...

– Am spus c-am terminat! țipă Hugues, lovind cu pumnul în masă. Acum lasă-mă singur!

Scrâșnind din dinți, Robert făcu o plecăciune și ieși din încăpere. Dacă Hugues nu voia să continue cercetările, el nu mai putea face mare lucru. Când ieși în aerul răcoros al nopții, aproape că se convinsese pe sine însuși că, cel mai probabil, inspectorul avea dreptate. Zvonurile acelea nu erau decât niște povești de-ale sergenților.

26

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franței
11 februarie 1305

Soldatul își șterse lacrimile, însă vântul care vâjâia printre arbuști continua să-i biciuiască fața. Simți mirosul râului Garonne, sărat și acru.

– Cât mai durează, Gilles?

– Stai jos, mormăi soldatul, lovindu-și camaradul în coapsă, făcându-l să cadă dintr-odată. Vrei să te vadă?

– Sigur n-au cum să ne vadă aici sus.

– Nu ei, Ponsard, idiotule.

Gilles se încruntă, nervos, și arătă un grup de arbori din depărtare, acolo unde doi cai pășteau iarba înghețată. Lângă animale se afla un bărbat. Mergea în cerc, ca să nu înghețe.

– El.

Ponsard își mută privirea de la omul din vârful colinei la micuța casă albă de pe delușor.

– Ceilalţi nu mai au răbdare. Suntem aici de ore bune. Poate că nu vine în vizită decât vreo rudă foarte îndepărtată. Ridică din umerii săi laţi. Are destule p-aici.

– Şi de ce e aşa de misterios? De ce sunt atât de diferite relatările? De ce nu ştie nimeni din cei pe care i-am întrebat unde se duce? Gilles deveni dintr-odată atent, întorcându-şi privirea către casă. E ceva acolo, ceva despre care nu vrea să afle nimeni.

Ponsard rânji, văzându-l pe Gilles dus pe gânduri.

– Ştii care-i treaba, nu-i aşa?

– Am bănuielile mele.

– Uită-te, spuse Ponsard, înghiontindu-l pe Gilles. El e?

Gilles strânse din ochi ca să vadă mai bine la depărtare.

– Aşa cred, murmură el, privindu-l pe bărbatul care ieşi pe uşa din casă, hainele largi fluturându-i în vânt.

Vorbi cu cineva din prag, Gilles nu reuşi să-şi dea seama cu cine, apoi coborî drumeagul care ducea la copaci, aplecat ca să se ferească de vânt.

– Cheamă-i pe ceilalţi, spuse Gilles, după ce bărbatul fu ajutat de pajul său să urce în şa. Hai să vedem cu ochii noştri ce ascunde arhiepiscopul cu atâta zel.

Cei cinci soldaţi aşteptară până când Bertrand de Got dispăru din câmpul vizual, pe acelaşi drum pe care venise, înspre Bordeaux. Apoi, mergând cât mai aproape de firul ierbii măturate de vânt, urcară micuţa colină.

Apropiindu-se de casă, Gilles îşi trase sabia şi se lăsă sub fereastră.

– Rămâneţi afară şi fiţi cu ochii în patru, le ordonă el celor doi soldaţi din spatele său.

Cei doi încuviinţară şi rămaseră cu spinarea lipită de peretele de un alb spălăcit prin crăpăturile căruia crescuse mușchi. Gilles se îndreptă către uşa de la intrare. Ponsard şi încă un soldat îl urmară. Făcu o pauză, verificând dacă toţi sunt pe poziţii, apoi bătu în uşă.

Se auziră paşi. Fu tras zăvorul şi uşa se deschise. Dincolo de ea apăru o tânără femeie. Gilles rânji: bănuielile lui fuseseră confirmate. Mutându-şi privirea de la tunica albastru-stacojie, vizibilă pe sub mantia de călărie, tânăra văzu sabia din mâna lui. În vreme ce pe chipul ei începură să se citească uimire şi frică, Gilles lovi cu piciorul în uşă, împingând-o în spate. Tânăra căzu şi ţipă, timp în care el intră în casă. Întinzându-se după ea, Gilles o apucă şi o ridică. Cu o mişcare brutală o cuprinse cu braţul pe după gât şi o lipi de el.

– Sunt sigur c-a ajuns în rai cu tine, mormăi el, oprindu-se când apăru o altă femeie, grasă şi urâtă.

Gilles îşi întinse sabia înspre ea.

– Cine sunteţi? întrebă femeia, rămânând în mijlocul culoarului, însă la fel de speriată. Ce vreţi de la noi?

– Răspunsuri la nişte întrebări, răspunse Gilles. Spre exemplu: de ce vizitează atât de des arhiepiscopul de Got casa asta din mijlocul pustiului? Cu care din voi se-mpreunează?

Femeia cea grasă se făcu roşie la faţă.

– Cum îndrăznești! Arhiepiscopul de Got e un om vrednic de respect! E de ani buni un prieten apropiat al familiei mele. Sunt bolnavă de ceva timp și ajung cu greu la biserică. Vine aici ca să-mi asculte spovedania.

Gilles râse nemilos.

– Te folosești des de minciuna asta, cotoroanțo?

Își încordă brațul, strângând-o de gât pe tânără.

– Spune-mi pentru cine vine. Spune-mi adevărul! Sau îi rup gâtul.

– Lady Heloise! spuse prizoniera cu voce strangulată. Era Lady Heloise!

– Marie, taci!

– Nu, Marie, continuă, insistă Gilles, strângând mai tare. Unde e femeia asta, Heloise?

– A murit acum câțiva ani!

Gilles se încruntă. Era pregătit să pună o altă întrebare, însă Ponsard strigă la el.

– Am găsit ceva!

Întorcându-și capul, Gilles îl văzu pe unul din soldații pe care îi lăsase afară îndreptându-se către ușă. Ducea la subraț doi băieți care se zvârcoleau.

– I-am văzut când au vrut să se furișeze în vale.

– Nu!

Femeia cea grasă păși înainte, înspăimântată.

Gilles se întoarse către ea.

– De ce vine de Got aici? Răspunde-mi! răcni el, făcându-i pe cei doi băieți să plângă.

– Ca să-și vadă fiul, spuse femeia, căzând în genunchi. Vă rog! imploră ea. Vă rog, lăsați-i în pace!

Gilles privi cu atenție copiii care țipau. Trecu cu vederea peste băiatul mai mare și mai îndesat, care semăna mult cu femeia cea grasă, și se opri asupra celui mic, care avea păr brunet, bărbia îngustă și care, privit mai de-aproape, semăna izbitor cu arhiepiscopul. Gilles se simți triumfător.

– Vă veți duce la Paris de îndată, spuse el, întorcându-se către doi dintre soldați. N-o să mai pierdem timpul pe-aici. Spuneți-i ministrului de Nogaret că am găsit ce căuta.

Palatul regal, Paris
2 martie 1305

Nogaret înainta grăbit pe culoarele palatului, ignorând toate saluturile și plecăciunile pe care le făceau servitorii și oficialii deopotrivă. Vru să rânjească; așteptase multă vreme, și chiar dacă nu-și pierduse niciodată speranța că va găsi ceva folositor, nu se așteptase să fie un lucru într-atât de favorabil lui, sau atât de... delicios. Însă, în ciuda satisfacției pe care o simțea, se îndreptă către apartamentele regale cu o mină solemnă.

Filip era așezat la masă, mâncând dintr-un castron cu supă. Avea nasul roșu și ochii injectați. Era răcit de vreo câteva săptămâni, iar dispoziția sa era tot mai proastă cu fiecare zi. Își ridică privirea când Nogaret închise ușa în urma lui.

– Am găsit-o, maiestate, am găsit în sfârșit cheia care ne va deschide drumul către Templu.

Filip lăsă lingura din mână.

– Ce?

– Am trimis două companii pentru a căuta dovezi ale abaterii de la moralitate. Mijloace prin care să putem manipula. Una dintre acesta a descoperit ceva cu privire la un potențial candidat.

– Cine?

Nogaret fu din nou nevoit să-și înăbușe dorința de a rânji.

– Bertrand de Got.

– Arhiepiscopul de Bordeaux?

Filip se ridică, dând la o parte supa de care aproape că nici nu se atinsese, și se duse la șemineu, unde ardea focul. Fu străbătut de un fior.

– Ce-a făcut?

– Un copil.

Filip se întoarse brusc.

– E lucru sigur?

– Soldații noștri l-au închis pe băiat în casă. Se pare că de Got a avut relații intime cu o tânără fiică de nobil în urmă cu șapte ani. Ea a murit dând naștere copilului, însă el s-a îngrijit de creșterea lui încă de-atunci. Și asta din fondurile Bisericii, adăugă Nogaret un strop de picanterie.

Filip părea să mediteze la cele auzite.

– Cu siguranță că arhiepiscopul n-ar vrea ca secretul lui să fie descoperit. Locul său în cadrul Bisericii s-ar clătina serios, dacă nu cumva l-ar trimite la temniță sau mai rău. Teama ca secretul lui să nu fie divulgat îl va face docil pe termen scurt. Dar mai târziu? Cum

ne vom putea folosi de lucrul acesta? Filip îl privi pe Nogaret lipsit de speranță. N-o să putem. Dacă colegiul cardinalilor l-ar excomunica pentru greșeala lui, atunci unde-am ajunge? Tonul vocii sale deveni plat. Exact acolo de unde am plecat.

– Nu vreau să-i divulgăm secretul lui. Ci doar să ne folosim de copil. Nogaret traversă încăperea și se duse lângă Filip. Îl vom ține în grija noastră pe băiat până când de Got ne va îndeplini toate doleanțele. E limpede că ține la fiul său. De ce l-ar mai vizita atât de des, riscându-și funcția, viața? Orice amenințare la adresa băiatului l-ar face mai maleabil. Sunt convins de asta.

Filip clătină din cap.

– Nu. Nu voi aproba o astfel de acțiune. Un copil nevinovat? Îl trecu un fior. A curs prea mult sânge, Nogaret. Prea mult. Când o să se termine, Dumnezeule? Își duse la frunte o mână tremurândă. Când?

– Moartea tuturor celor sacrificați a fost necesară, maiestate, murmură Nogaret. Nu vă fie teamă. N-ați ucis pe nimeni cu mâna voastră.

– Oare arcul nu ajută la trasul săgeții?

– Bonifaciu ar fi distrus Franța. Era nebun, stărui Nogaret, adăugând pretexte. Era un eretic. Un depravat și un criminal. Și-a meritat moartea. Am oferit lumii o binecuvântare.

– Începi să crezi în propriile tale inepții, ministre? Filip vorbea șoptit. Cum rămâne cu papa Benedict? Vrei să spui că bătrânul acela puțin la trup a meritat să moară, când singura lui crimă a fost că mi-a

refuzat solicitările? Se așează dintr-odată pe scaun, încrucișându-și mâinile la piept și închizându-și ochii. Singurul lucru la care mă gândesc e sufletul lui Benedict, înălțându-se către ceruri, și buzele sale otrăvite pe care le întredeschide ca să-mi rostească numele în fața porților raiului.

– N-ați avut nicio vină, maiestate. Dacă a rostit vreodată un nume, acela a fost numele meu.

Filip deschise ochii.

– De ce-ai făcut-o, Nogaret? De ce? Nu trebuia decât să-l constrângi să cedeze, să-l convingi cumva. Se ridică. Dumnezeule, cred că ar fi trebuit să te spânzur pentru nesupunere.

– I-ați cerut papei Benedict să ridice ordinul de excomunicare emis pe numele meu, și a refuzat. I-ați cerut să-l proclame eretic pe Bonifaciu și să înceapă judecata post-mortem, și a refuzat. Bătrânul avea mult mai multă tărie de caracter decât își închipuiseră aliații noștri din colegiul cardinalilor. Nici unul dintre noi n-ar fi putut obține nimic din ce-și dorea de la el, cu atât mai puțin Templul. Mi-am dat seama de lucrul acesta când l-am întâlnit pentru prima oară. Ce-am făcut a fost spre binele vostru, maiestate, al vostru și al regatului. N-a existat nicio dovadă că ar fi fost un asasinat. Când m-a lăsat singur pentru câteva clipe, am otrăvit smochinele pe care le mânca. S-a spus că a murit de moarte bună. Singurii oameni care știu adevărul suntem noi doi.

– Trei, replică Filip cu brutalitate. Trei știu despre asta. Tu, eu, și Dumnezeu. Se apropie de ministru.

Ce-ai fi făcut dacă colegiul cardinalilor ar fi ales de îndată un nou papă? Ai fi rămas în Perugia să-i otrăvești și pe ceilalți, până când ar fi fost ales unul pe placul nostru?

– Era greu de crezut că se va întâmpla așa din moment ce avem atât de mulți susținători în colegiu. Datorită lucrurilor pe care am reușit să le ducem la bun sfârșit anul trecut, alegând cardinali dintre arhiepiscopii loiali nouă, curia e acum împărțită în două. Jumătate dintre ei susțin Franța, cealaltă jumătate Roma. Nici unul dintre cardinalii noștri n-ar fi vrut să aleagă un nou papă fără aprobarea voastră. Ați luat o decizie, maiestate, continuă Nogaret, vorbind tot mai tare din pricina furiei. O decizie care va face Franța puternică. Credeți că bunicul vostru n-a făcut vărsare de sânge niciodată, ori că nu a încălcat legea pentru a-și duce la îndeplinire idealurile? Dumnezeu v-a sortit să fiți rege. Sunteți mai presus de lege! Ludovic n-a devenit sfânt pentru că era slab. A ridicat crucea, a ucis sute de oameni, i-a exilat pe evrei, a mărit taxele. A luptat pentru regatul său, pentru poporul său. Cu cât vă veți da seama mai devreme de lucrul acesta, cu atât mai repede veți deveni asemenea lui.

Filip îl privea în tăcere pe ministru. După un lung răstimp, se așeză.

– Nu voi mai fi părtaș la alte crime. Își ridică privirea. Dacă vei încălca iarăși cuvântul meu, Nogaret, nu voi ezita să te condamn la moarte. Pentru moment, vom ține copilul în grija noastră și vom trimite

vorbă colegiului cardinalilor cum că am găsit candidatul potrivit.

– Să nu uităm că de Got are legături şi cu regele Edward, lucru care s-ar putea dovedi folositor şi în alte privinţe, adăugă Nogaret, bucuros că regele era din nou hotărât şi pus pe treabă.

– Şi dacă ceilalţi cardinali vor vota împotriva lui?

Nogaret clătină din cap.

– Toată perioada aceasta de aşteptare nu a fost pe placul nimănui. Cu toţii vor fi bucuroşi să vadă că cineva a fost numit papă. Şi va fi în avantajul nostru faptul că Bertrand e în afara oricăror influenţe. Acesta e şi motivul pentru care a trebuit să căutăm candidaţi din afara colegiului; nicio facţiune nu l-ar fi susţinut pe candidatul celeilalte.

– Da, şi, pe lângă asta, fie erau prea apropiaţi lui Bonifaciu sau lui Benedict, fie erau prea încăpăţânaţi pentru a putea fi influenţaţi, adăugă Filip cu înverşunare. Dacă de Got va fi acceptat de ceilalţi, va trebui să ne asigurăm de faptul că se va supune dorinţelor noastre fără să fie nevoie de o nouă vărsare de sânge. Ne vom folosi de copilul lui ca de o unealtă. Nu trebuie să păţească nimic. S-a înţeles?

– Da, sire.

– Vom vorbi imediat cu de Got. Vreau să fiu sigur că va face tot ce-i vom cere, să ştiu că ne putem folosi de cheia aceasta.

27

Castelul Vincennes, Regatul Franței
4 martie 1305

Rose urcă scările încetișor, ierburile din mâinile sale răspândind un miros înțepător în jur. Soarele ieși din nori, iar treptele fură luminate de razele care intrară pe fereastra boltită de la capătul scărilor. Se opri în lumina argintie, simțind dogoarea soarelui ca pe o prevestire a zilelor lungi și calde ce aveau să vină. De sus se auzi un geamăt. Rose deschise ochii, revenindu-și, și reîncepu să urce.

Încăperea era întunecată, draperiile din catifea erau trase pe toată durata zilei. Se simțea un iz neplăcut, venind de la vasul de toaletă de lângă pat. Așezând ierburile aromate pe masă, lângă pieptenele și unguentele reginei, Rose merse tiptil până la fereastră și deschise un pic draperiile, lăsând să intre aer proaspăt. Se auzi încă un geamăt. Așternuturile de pe pat foșniră când Jeanne se întoarse și-și mijì ochii în lumina zilei.

– Ce miroase așa? se tângui ea.

– Rozmarin, virnanț și coada-șoricelului, doamnă. Pentru baie.

Ochii umflați de somn ai reginei se fixară asupra lui Rose.

– Unde e Marguerite?

Tânăra făcu o pauză.

– La Paris, doamnă, răspunse ezitant. Nu vă mai aduceți aminte? Se simțea rău și a rămas acolo când am plecat ieri.

Văzând că regina se chinuia să se ridice, Rose se duse repede lângă ea și-i aranjă pernele la spate. Chipul lui Jeanne era palid.

– Poate că ar fi bine să chem medicul, sugeră Rose, gândindu-se cu îngrijorare că pierderea memoriei era un nou simptom al bolii de care suferea.

– Nu, mă simt bine. Sunt obosită, atâta tot.

Rose se îndepărtă de pat și rămase în așteptarea ordinelor reginei. Liniștea devenea tot mai apăsătoare. Auzind zgomot de pași, privi către ușă, simțindu-se ușurată la vederea câtorva servitori care intrară în cameră cărând ciubere cu apă. Aceștia se duseră către vasul de îmbăiat, care fusese așezat lângă șemineu, și începură să-l umple.

După plecarea lor, Jeanne se dădu jos din pat gâfâind.

– Unde e Blanche? întrebă ea, fără să se uite la Rose, ridicându-și cămașa de noapte și ghemuindu-se deasupra vasului de toaletă.

Rose privi în altă parte. Auzi un susur de scurtă durată și un icnet de durere când regina își goli vezica.

– Regele Filip a trimis-o împreună cu alți servitori să cumpere noi ierburi aromate pentru tratament. A spus că vrea să aveți tot ce vă trebuie cât timp e plecat.

– O vreau pe Blanche, murmură regina, îndreptându-se către vasul de îmbăiat, ținând o mână pe spatele ei. Întotdeauna îmi face baia Blanche.

– Va veni mai târziu.

Rose se duse la vasul de toaletă, strângând din dinți când simți izul înțepător. Ducându-l către fereastră ca să-l golească, văzu că urina avea acum o tentă roșiatică, după ce în ultimele zile fusese de un galben, tulbure. Gândindu-se că medicul va cere să o vadă, puse vasul sub masă.

– Se răcește apa, doamnă, insistă ea, luând ierburile.

Le frecă, simțind în palme înțepături, apoi le băgă în cadă, așa cum o instruise medicul pe Blanche cu o zi în urmă. Apa era călduță, căci se răcise repede de la bucătărie până acolo, însă servitorii ațâțaseră focul, iar flăcările lui încălziseră camera. Rose își suflecă mânecile și amestecă ierburile înăuntru.

– O să vă facă bine, spuse ea cu blândețe, de parcă i-ar fi vorbit unui copil, cu toate că, la douăzeci și șapte de ani, era doar cu cinci ani mai mică decât Jeanne. După ce vă îmbăiați o să vă aduc și celelalte doctorii și niște vin îndoit cu apă ca să vă puteți odihni.

Ursuză, dar ceva mai maleabilă, Jeanne o lăsă pe Rose să-i scoată cămașa de noapte și s-o ajute să intre în cadă. Rose o mai văzuse goală pe regină, însă niciodată atât de aproape, căci Marguerite și Blanche

fuseseră întotdeauna cele care o îmbrăcau sau o îmbăiau. Nu se putu abține să nu privească trupul lui Jeanne, atât de diferit de al ei: rotunjimea coapselor și a bazinului, pielea măslinie, acoperită de fire pufoase de păr negru, pântecele proeminent, plin de linii vineții acolo unde pielea crăpase, în urma celor șapte sarcini pe care le avuse, sânii ei uriași, cu sfârcurile mari și negre, care se bălăngăniră ca două pendule când se aplecă ca să se așeze în apă, triunghiul negru și păros care îi acoperea sexul. Regina se lăsă pe spate, tremurând când apa îi trecu de umeri.

Rose luă cârpa care fusese pusă pe marginea căzii. Se duse la capătul vasului, o înmuie în apă, se ghemui și tamponă fruntea lui Jeanne. Se iviseră mici broboane de transpirație pe chipul ei, fie de la febră, fie de la focul dogoritor. Rose le îndepărtă cu blândețe, iar regina oftă. Curând, geamătul deveni o grimasă prelungă.

Jeanne își duse mâna la abdomen, frecându-l cu putere.

– De ce nu încetează? Doctoriile nu mă ajută deloc. Arde ceva în mine. O simt. De ce nu încetează?

– Sunt sigură că va dispărea.

Rose se aplecă ușor ca să șteargă chipul reginei, însă Jeanne se ridică brusc în capul oaselor, împroșcând împrejur cu apă și ierburi.

– Nu mă atinge.

Rose se lăsă pe călcâie.

– Doamnă.

Jeanne se întoarse către ea, privind-o cu ochi scânteietori.

– Tu ai făcut asta. Nu știu cum, dar tu ai făcut-o. Mi-ai făcut farmece, nu-i așa?

Se ridică în picioare, lăsând apa să se scurgă de pe ea, printre sâni, șiroind de pe firele de păr. Un fir de rozmarin rămăsese agățat pe coapsa ei.

Rose o privi fără să scoată niciun cuvânt.

– M-ai vrăjit cu zâmbetele tale, m-ai convins să te păstrez lângă mine. Ar fi trebuit să te dau afară când am aflat că poftești la soțul meu.

Jeanne ieși din cadă și se postă în fața lui Rose, care rămăsese îngenuncheată.

– Hârcă ce ești! Ce mi-ai făcut?

– Doamnă, vă rog! Eu n-am... n-aș fi...

– Ce se întâmplă?

Jeanne și Rose se întoarseră către cel care vorbise și-l văzură pe Filip intrând în cameră. Se apropie repede de regină, iar aceasta se lăsă moale în brațele lui.

– Dă-mi rochia ei, îi porunci regele, arătând înspre pat, acolo unde se afla o rochie din catifea roșie.

Rose se ridică de îndată și i-o aduse. Când Filip i-o luă din mână, îi atinse degetele. Ea se sperie și-și trase mâna, de parcă ar fi ars-o. Regele nu păru să observe, ci își înveli soția cu rochia, conducând-o încetișor către pat.

– Ce s-a întâmplat? repetă el.

Rose porni în urma lor.

– A zis că se simte de parcă ar arde-o ceva în interior. Apoi a început să spună... A zis despre mine...

Rose se îndepărtă, neputând să repete cuvintele, temându-se că regina, care plângea, le va spune dintr-o clipă într-alta.

Filip dădu din cap şi-şi ajută soţia să se urce în pat, acoperind-o cu plapuma.

– Doctorul m-a avertizat că s-ar putea să aibă halucinaţii din pricina febrei. O să-i cer să o consulte din nou.

– Nu! strigă Jeanne, apucându-l de braţ când Filip vru să se îndepărteze. Mă doare. Nu vreau să mă mai atingă. Te rog, Filip, te rog rămâi cu mine.

El o strânse în braţe, mângâindu-i părul şi legănând-o încetişor.

– O să treacă, iubita mea. Curând o să treacă.

– Spune-mi că rămâi cu mine, murmură Jeanne, prinzându-se de tunica lui. Nu mă părăsi.

– Trebuie să plec, şopti Filip. Trebuie să mă ocup de ceva. Dar nu voi sta departe pentru mult timp. Se aplecă şi o sărută pe creştet. Şi când mă voi întoarce, tu o să fii sănătoasă.

Jeanne îşi înghiţi lacrimile şi-şi ridică privirea, uitându-se la el cu ochii injectaţi.

– Promiţi?

– Promit.

Se auzi zgomot de paşi pe scări, apoi intrară Blanche şi celelalte servitoare, aducând ierburi aromate. În urma lor se afla Isabella, fiica reginei, cu un buchet de flori în mâini. Chipul lui Jeanne se destinse când le primi, iar Filip o ridică pe fată pe pat şi râse văzând cât de grea se făcuse. Rose se dădu înapoi până când se

rezemă cu spatele de peretele cel mai îndepărtat, câtă vreme servitoarele se agitau în jurul cuplului regal.

După ce Jeanne îi descoperise secretul, Rose îl ascunsese într-atât de adânc în ea încât nimeni, nici măcar regina, nu mai pomenise de el. Vorbea rareori cu regele, răspunzând la întrebările pe care i le punea, și își ținea în permanență capul plecat în prezența lui, fiindu-i frică să-l privească ori ca nu cumva s-o trădeze expresia feței. Făcea întocmai precum i se poruncea și își ducea la îndeplinire îndatoririle cu multă meticulozitate, fiind cea mai tăcută și mai supusă dintre servitoarele reginei. Dorințele ei prindeau viață doar noaptea ori atunci când rămânea singură. Înfloreau în penumbră și solitudine, devenind tot mai întunecate, dar și mai puternice, asemenea buruienilor care cresc la umbră. Acum, în încăperea aceasta mohorâtă, încărcată de mirosul de transpirație și flori, fanteziile ei clocoteau din nou; văzu o nălucă ce vorbea ca Jeanne și o arăta cu un deget acuzator. De câte ori nu și-o imaginase pe regină îmbolnăvindu-se și murind, iar acum dorințele ei se împlineau.

La poarta Templului din Paris
5 martie 1305

– De ce nu mi-ai spus asta până acum?

Will se uită în altă parte, la câmpurile din jur, în vreme ce Robert continua să-l privească stăruitor.

Templierul se așeză în fața lui.

– De fapt, de ce-mi spui tocmai acum? De ce nu continui să lupți de unul singur? Ca un mercenar.

– Am crezut că s-a terminat. După ce Nogaret l-a ucis Bonifaciu, iar Benedict a devenit papă, am așteptat să văd dacă vor obține susținerea lui pentru îndeplinirea planului lor. Însă când mi-am dat seama că Benedict a refuzat, m-am gândit că au renunțat. N-aveam de unde să știu că ministrul va merge atât de departe. Will clătină din cap. Bonifaciu era inamicul personal al regelui. Fără să punem la socoteală faptul că n-au reușit să-l determine să-i ajute pentru a-și duce la îndeplinire planul, Bonifaciu ar fi putut să-l nimicească pe Filip. Era un pericol pentru Franța. Dar Benedict...?

– Ești sigur că l-a ucis ministrul regelui? întrebă Robert brusc.

– Nu. Dar îmi e greu să cred că a fost o întâmplare ca papa să moară în timpul vizitei lui de Nogaret, având în vedere ce știu despre uciderea lui Bonifaciu și planurile lor.

Un car se îndrepta către poartă. Se dădură la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Robert se uită la Templul care se înălța alb pe câmpia pustie.

– Parcă nu-mi vine să cred că regele e în stare de așa ceva.

– De-a lungul domniei, Filip s-a folosit de toate oportunitățile pentru a obține fonduri. Preoții. Evreii. Gasconia și Flandra. Cu toate acestea, vistieria lui e goală și n-a reușit să-și concretizeze planurile de expansiune. Supușii săi încep să se răzvrătească. Metodele

agresive ale regelui și în special mărirea taxelor, în ultimii ani recoltele fiind tot mai proaste, îi fac pe toți să se întrebe dacă are abilități de conducător. Guienne și Flandra au intrat sub stăpânirea sa, dar situația nu e în totalitate sub control. Filip trebuie să le ofere ceva palpabil, altfel va rămâne fără susținerea lor. Trebuie să facă uz de toată puterea sa, însă pentru asta are nevoie de bani. Robert, regele acesta ar trece peste cadavrul oricui pe drumul spre sanctificare.

– Trebuie să mergem la Hugues. Să-i povestim totul.

– Nu. Nu vreau să-i implicăm și pe alții în treaba asta.

– Cred că nu vorbești serios. Will, e peste puterile noastre ceea ce se întâmplă. Dacă regele Franței vrea să distrugă Templul, atunci întregul Ordin trebuie informat de urgență. Robert se încruntă, gânditor. Marele Maestru trebuie chemat din Cipru. Majoritatea oficialilor sunt cu el acolo. Trebuie să se întoarcă cu toții.

– Și apoi? Ce vor face Jacques de Molay, Hugues și ceilalți? Vor lua cu asalt palatul? Îl vor ucide pe rege?

– Se vor întâlni cu el. Vor ajunge la o înțelegere. Ai spus-o tu însuți: regele pierde susținerea supușilor săi. Îți dai seama ce se va întâmpla dacă va ataca Templul? Vor izbucni răscoale.

– Chiar așa? Will clătină din cap. Tu încă faci parte din rândurile lor, Robert. Tu vezi Templul prin ochii unui cavaler. De pe stradă, din perspectiva oamenilor de rând, eu văd un altfel de Templu. O frăție coruptă de mândrie și lăcomie. Văd oameni bogați și puternici, care se cred mai presus de lege, aroganți

și disprețuitori. Niște oameni suspecți care acționează în taină, având țeluri neștiute de nimeni.

– Asta crezi tu?

– Îți spun ce cred ceilalți. Ani la rând, templierii s-au ascuns în spatele zidurilor, nedorind să se implice în treburile altora decât dacă acestea îi afectau în mod direct. Iar acum Marele Maestru luptă într-o cruciadă în care nu mai crede niciun creștin. Situația s-a înrăutățit, o știi și tu. Templul a rătăcit calea. Will expiră zgomotos. De vreme ce războiul care aproape a dus la distrugerea imperiului creștin din Răsărit a fost început de un Mare Maestru templier, doar cei din Frăție s-au luptat pentru a păstra Ordinul pe drumul cel bun, cel al păcii. În vremea Marilor Maeștri Armand de Périgord și Guillaume de Beaujeu, Templul a dat greș, însă prin eforturile lui Everard, ale lui Hasan, ale tatălui meu, ale mele și ale tale, Robert, n-am pierdut.

– Căderea cetății Acra nu cred că făcea parte din planul nostru, spuse Robert cu voce scăzută, dându-se la o parte din calea grupului de călugări de la Saint-Martin-des-Champs care trecu pe lângă ei în chip solemn, urmați fiind de câțiva tineri care vorbeau cu glas răgușit.

– Acra trebuia să cadă. Elias m-a făcut să înțeleg lucrul ăsta. Cum s-ar fi putut pune bazele unei bune înțelegeri între creștini și musulmani, dacă aceasta ar fi avut la temelie cruciadele? Ne-am dus acolo pentru a cuceri. Nu mai exista posibilitatea reconcilierii. Însă acum, că armatele noastre s-au retras din Țara Sfântă, avem toate șansele să cădem la pace. Trebuie

să trimitem acolo diplomați, nu soldați. Jacques de Molay greșește purtând acest război. Noi trebuie să-l conducem pe făgașul cel bun.

– Noi? spuse Robert cu acreală. Ai părăsit Templul, Will.

– Nu și Sufletul lui. Will se întoarse către el. Recunosc, am dezertat din egoism. Voiam să mă răzbun pe Edward. Încă mai vreau. Dar ceva e mai presus de asta: dorința de a reconstrui Anima Templi și de a aduce Templul pe drumul cel bun. Am jurat că voi proteja Frăția cu prețul vieții, eu și alți oameni pe care i-am respectat și în care am crezut, iar asta înseamnă că trebuie să salvez Anima Templi de ea însăși.

– Să o salvezi de...?

– Hugues de Pairaud a fost ales membru al Frăției, dar nu a fost numit niciodată conducătorul ei. S-a autonumit atunci când am plecat. Nici unul dintre voi nu l-ați votat. Nu m-ar fi deranjat deloc lucrul acesta dacă ar fi fost un bun conducător, însă ce-a făcut el pentru a îndeplini țelurile ei în toți anii care au trecut de atunci? Ai spus-o tu însuți: Anima Templi nu face nimic. Hugues e prea ocupat cu treburile Templului pentru a mai avea timp și de Frăție. Nici măcar nu mai crede în ea. Dacă ar fi crezut, n-ar fi lăsat-o să dispară. Nu s-ar fi aliat cu cel care ne-a trădat. N-ar fi sacrificat Scoția și ar fi făcut mult mai multe, poate că ar fi fost și singurul om care ar fi putut face ceva pentru a-l opri pe Marele Maestru de Molay să pornească cruciada aceasta oarbă. Hugues nu e dușmanul meu, Robert. Dar nici aliat nu-mi e. Templul e prea

fărâmițat pentru a putea fi condus din interior. Trebuie să reconstruim Frăția în afara tuturor intereselor diametral opuse, dacă vrem să avem vreo șansă de a o proteja de ambițiile regelui.

– Tot nu înțeleg cum vom putea face asta noi singuri.

– N-o s-o facem singuri. Filip nu mi-a spus totul; Nogaret încă nu are încredere în mine, dar știu pe cine vor să numească papă. Asta dacă colegiul cardinalilor poate fi convins să-l susțină pe cel ales de ei. Regele și ministrul lui au părăsit ieri castelul de la Vincennes ca să se întâlnească cu el. Îl au la mână, nu știu cu ce, dar e ceva de care se vor folosi pentru a-l constrânge. Acum câteva luni, Nogaret a trimis câțiva soldați în căutarea unui candidat care să poată fi convins să-i ajute. Omul acesta e arhiepiscopul Bertrand de Got.

– Și ce propui?

– M-am mai întâlnit cu de Got și înainte. E un om înțelept. A avut foarte multă putere ca arhiepiscop; ca papă, va putea face orice. Dacă îl putem atrage de partea noastră, să lucrăm împreună cu el împotriva lui Filip, ne va fi îndatorat. Fără ajutorul papei nu vom putea face nimic pentru a proteja Ordinul, iar Filip, la rândul lui, dacă nu va avea sprijinul suveranului pontif, nu va putea face nimic împotriva templierilor. Dacă vom avea un aliat pe scaunul papal, poate că vom putea pune capăt în cele din urmă și războiului lui Edward împotriva Scoției.

– Și cum rămâne cu Scoția? întrebă Robert. Dacă la următorul atac al englezilor tu fugi s-o salvezi și

să-ți distrugi inamicul? Ai spus-o chiar tu, încă mai vrei să te răzbuni pe Edward.

– Războiul din Scoția nu mai e războiul meu. E războiul altora. Pe când viitorul Anima Templi e în mâinile mele și ale tale. Am nevoie de tine, Robert, dar voi lupta și de unul singur. Nu-i voi lăsa pe Filip și pe Nogaret să distrugă Templul în centrul căruia stau visurile tatălui meu și ale lui Everard. Trebuie să hotărăști dacă vrei să iei parte la asta. Trebuie să hotărăști pentru cine lucrezi. Pentru mine. Sau pentru Hugues.

28

Catedrala din Bordeaux, Regatul Franței
20 martie 1305

Bertrand de Got mergea zâmbind printre băncile din încăperea cufundată în liniște. Tinerii canonici lucrau cu sârguință, aplecați peste mesele din scriptoriul în care răsunau ritmic penele de gâscă ce treceau peste pergamente, umplându-le cu cerneală mirosind a ghinde.

– Învață repede, preasfinția voastră, șopti preotul de lângă el. Sunt încredințat că mulți dintre ei vor putea să ajute la citirea textelor biblice în timpul slujbelor.

– Ce pasaj i-ai pus să copieze?

Arhiepiscopul se opri ca să se uite peste umărul unuia dintre tineri.

– Unul dintre preferatele preasfinției voastre.

– A, da, spuse Bertrand încetișor, scrutând scrierea îngrijită. Închise ochii. *Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului!* Vocea sa

puternică umplu sala, iar cuvintele răsunară în tăcerea deplină, făcându-i pe tineri să se întoarcă spre el. *Căci, iată, Împăratul vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei.*[1]

Ușile scriptoriului se deschiseră larg. Un preot intră grăbit și se îndreptă spre Bertrand, călcând apăsat pe podeaua din piatră.

– Preasfinția voastră!

– Liniște, îl admonestă Bertrand, punându-și un deget pe buze.

Preotul își coborî glasul.

– Iertați-mă, preasfinția voastră, dar au venit niște oameni să vă vadă. Le-am spus să aștepte, dar au...

Se întoarse îngrozit la auzul cizmelor care răsunau pe culoar.

Câțiva bărbați intrară în scriptoriu. Zece dintre ei erau soldați din garda regală, îmbrăcați în armură și purtând tunici stacojii. Cel de-al unsprezecelea, care mergea în mijlocul lor, era un om mic de statură, slab, și purta o mantie neagră și o beretă de mătase.

– Ministre de Nogaret, murmură arhiepiscopul, înghițind în sec. În spatele său, scrâșnetul penelor de gâscă încetase, iar toți tinerii priveau curioși grupul. Continuați lecția, îi ceru Bertrand preotului. Grăbi pasul către Nogaret. Ministre, spuse el, încercând să zâmbească cât mai natural. Ce surpriză! Cu ce vă pot fi de folos?

– Vreau să vii cu mine, răspunse Nogaret, fără să rostească salutul cuvenit ori măcar rangul lui Bertrand.

---

[1] *Zaharia*, 9:9 (n. tr.).

Zâmbetul arhiepiscopului dispăru. Se opri în fața ministrului.

– S-a întâmplat ceva?

– O să se-ntâmple dacă nu vii cu mine.

Bertrand se încruntă, clătinând din cap.

– Trebuie să mă îngrijesc de o mulțime de lucruri: să particip la întruniri cu episcopii din provincia mea, oameni care au călătorit zile bune pentru a sta de vorbă cu mine. Nu pot pleca fără un motiv întemeiat.

– Motivul pentru care o vei face, arhiepiscope de Got, e că regele vrea să-ți vorbească despre o problemă foarte importantă.

– Regele?

– Regele Filip e în afara orașului. Te așteaptă. Nogaret se îndreptă spre ușile deschise. Mergem?

Bertrand își mută privirea asupra soldaților, care se dădură la o parte pentru a-i face loc să treacă. După câteva clipe, îl urmă pe ministru și ieși din scriptoriu.

Fu condus către o trăsură acoperită și, o jumătate de oră mai târziu, după un drum plin de hârtoape alături de doi soldați care nu scoseseră niciun cuvânt, Bertrand ajunse într-un luminiș verde, zidurile orașului rămânând mult în urma sa. În mijlocul poieniței, ridicându-se în chip caraghios din iarbă, se afla un pavilion roșu-sângeriu. Bertrand mormăi, vizibil jenat de cei doi soldați care îl ajutară să se dea jos din trăsură. Durerea de stomac, care îl deranja de ceva ani, părea să se agraveze de fiecare dată când era cuprins de îngrijorare. Nu spuse nimic și se lăsă condus de Nogaret către pavilion, acolo unde-l găsi pe regele Filip așteptându-l.

Catedrala din Bordeaux, Regatul Franței
23 martie 1305

– Nu, nu se poate. Preasfinția Sa nu vrea să fie deranjat.

– Trebuie neapărat să vorbim cu el.

– Reveniți mâine, solicitați o întrevedere cu el.

Will făcu câțiva pași înapoi când ușa se închise în fața sa. Nervos, se uită la omul care mânca un măr ascuns în spatele zidului porticului.

– Ai fi putut spune și tu ceva. Să mă ajuți.

Ștergându-se la gură, Robert ieși din penumbră. Aruncă cotorul în spatele său.

– Ei bine, ți-am zis că nu ne vor lăsa să intrăm, dar n-ai vrut să mă asculți. La ce te așteptai? Probabil doarme.

– Abia s-a încheiat vecernia, răspunse Will, coborând scările și uitându-se în sus la catedrala care se ridica amețitor de înaltă deasupra lui, cu zidurile albe scăldate în lumina lunii, garguiele și îngerii stând pe soclurile lor ca niște fantome. Fâșii de nori alergau pe cer. O să încercăm altă dată.

Robert o luă după el, uitându-se în urmă pentru a vedea dacă nu cumva erau urmăriți, în vreme ce Will merse tăcut pe lângă zidul catedralei. Amândoi purtau mantii din lână și tunici care le ascundeau armurile. În pereții clădirii principale erau uși la intervale regulate, însă Will nu le dădu importanță și se duse către o poartă mare dintr-un zid înalt. Părea că străjuiește un spațiu deschis, probabil grădinile sau curtea interioară.

– Asta e intrarea servitorilor, murmură el, când Robert se apropie.

Apucă inelul de fier și-l învârti cu grijă. Acesta scârțâi, însă ușa nu se clinti.

– E încuiată.

– Chiar dacă reușim să intrăm, cum te aștepți să-l găsești pe arhiepiscop? Că tot veni vorba despre el, de unde știi că stă aici? Mulți episcopi au reședința în afara bisericii.

– Prietenul nostru ne-a spus că nu vrea să fie deranjat. Will se îndepărtase, privind acum pietrele colțuroase. E înăuntru. Sunt sigur.

– De ce nu așteptăm până dimineață? Câteva ore în plus nu mai contează. Robert privi către partea de sus a zidului. Dumnezeule, Will, nu mai avem cincisprezece ani.

– Ți-ai pierdut curajul?

Will zâmbi. Se dădu înapoi câțiva pași, apoi alergă înspre ușă, izbindu-se cu umărul în ea.

Robert blestemă când auzi bufnitura. Doi porumbei, albi pe cerul întunecat, zburară dintr-un columbar. Will încercă din nou, gemând din pricina efortului. La cea de-a treia tentativă, lacătul se rupse, iar ușa se deschise. Reuși să o prindă înainte să se izbească de perete și intră repede, masându-și umărul lovit. Ajuns în curtea interioară, își trase sabia. Pietrele așezate în iarbă formau o cărare care ducea către clădirea mare din spatele catedralei. În curte erau câteva dependințe și un bazin.

Închizând ușa în urma sa, Robert intră și el în curte, trăgându-și sabia.

– N-ai reparat-o?

Will se îndrepta către pasajul din clădirea unde se oprea cărarea din pietre.

– Ce? murmură el distras.

– Vechea ta sabie.

Cei doi se lipiră cu spatele de pereții coridorului. În vreme ce Robert privea în penumbra de pe culoar mijindu-și ochii, Will se uită la sabia din mâna sa. Iataganul său rupt era în camera din palatul regal, încuiat într-un cufăr învelit într-o bluză veche. Multă vreme plănuise să meargă cu sabia la armurier, știind că putea fi reparată. Dar nu o făcuse. Simțea că ar fi fost o greșeală. Lucrul acesta îl înțelesese când o scosese într-o zi, nu cu mult timp în urmă, și găsise urme de sânge uscat în canelurile lamei. Îndepărtându-le cu unghia, se gândise că sângele era al ultimei persoane pe care o omorâse: templierul de la Falkirk. Era mai bine dacă rămânea așa. Se uită la Robert, simțind nevoia de a se justifica, dar chiar în acel moment se auziră niște pași grăbiți răsunând de-a lungul culoarului.

Își făcu apariția un om îmbrăcat într-o haină cenușie cu glugă. Ținea în mână o torță și se îndrepta către ușa pe care o spărseseră. Gluga îl împiedica să vadă în jur, astfel că nu-i zări pe cei doi până când Will nu-l apucă din spate.

Bărbatul strigă și-și scăpă torța, care sfârâi când căzu pe pământul umed.

– Du-ne la arhiepiscopul de Got, îi porunci Will, presându-şi sabia pe gâtul bărbatului, atât de tare încât să-l facă să înţeleagă că vorbeşte serios, dar fără să-l taie. Haide!

Omul se întoarse, apucând-o cu paşi şovăielnici pe acelaşi drum pe care venise. Will trecu în spatele său, apăsându-şi vârful sabiei pe spinarea bărbatului. Mergând astfel, avându-l pe Robert alături de ei, ieşiră din coridor, ajungând la nişte dependinţe luminate de lună, traversară o peluză şi intrară într-o clădire impozantă. Era târziu, şi mulţi dintre preoţii catedralei dormeau, urmând să se trezească înainte de revărsatul zorilor pentru a cânta la utrenie. Văzură pe cineva trecând printr-un coridor din faţa lor, iar când ostaticul lor şovăi, Will îl împunse cu vârful sabiei, făcându-l să rămână tăcut. În cele din urmă, ajunseră fără să fie observaţi la un set de uşi frumos sculptate care se aflau la etaj.

– Vă rog, îi imploră bărbatul, rămânând în faţa uşilor, nehotărât. Nu faceţi asta.

– Intră.

Tremurând, omul întinse mâna şi apucă mânerul. Întorcându-l ca să deschidă uşa, împinse.

Încăperea era întunecată, mirosea a tămâie şi se auzeau şoapte. Privind prin cameră, Will văzu mobila, un pat răvăşit, cufere, sfeşnice din argint şi nişte draperii negre pe care fuseseră brodate sute de cruci aurii. Apropiindu-se de ele, şoaptele deveniră tot mai puternice. Lăsându-l pe Robert să păzească ostaticul, Will se duse şi dădu la o parte una din draperii.

Se auzi un strigăt speriat și cineva se întoarse cu fața la el. Era Bertrand de Got. Îngenunchease în fața unui mic altar acoperit cu o pânză albă, pe care să aflau o cădelniță ce răspândea miros de tămâie și o Biblie. Tonsura arhiepiscopului fu luminată de raza de lumină care pătrunse în cameră printr-una dintre ferestele gotice. Înspăimântat, își mută privirea de la Will la Robert.

– Iertați-mă, preasfinția voastră, mormăi ostaticul, îngenunchind. Tâlharii aceștia m-au obligat să-i aduc aici.

Bertrand se ridică. Purta o cămașă lungă, albă, pregătindu-se probabil să se ducă la culcare. De gâtul lui atârna o cruce mare, încrustată cu pietre prețioase ce străluceau. Își duse mâna la ea.

– Luați-o, spuse el, dându-i-o lui Will. E foarte scumpă. Luați tot ce vreți!

– Nu suntem tâlhari, spuse Will cu glas aspru. Am venit să stăm de vorbă. Nu vrem să vă facem niciun rău.

Văzând că Bertrand e la fel de speriat, Will își băgă sabia în teacă.

– V-a vizitat de curând regele Filip?

Arhiepiscopul se încruntă, mirat.

– Ce-i asta? Cine sunteți?

– Niște prieteni care nu vor să-l lase pe rege să vă folosească după bunul lui plac.

Bertrand înghiți în sec. În cele din urmă, se întoarse către cel pe care îl luaseră prizonier.

– Poți pleca, Pierre.

Bărbatul se ridică în picioare.

– Preasfinția voastră!

– N-o să mi se întâmple nimic rău.

Parcă pentru a-i confirma spusele, Robert își băgă sabia în teacă. Fără să fie nevoie de alte încurajări, bărbatul părăsi încăperea. Îi auziră pașii grăbiți pe culoar.

– Cred că va da alarma, spuse Bertrand, ducându-se la patul său și luând de pe el o mantie purpurie, pe care și-o puse peste umerii uscățivi. Spuneți ce vreți. De unde știți de vizita regelui? Se uită la chipul luminat de lună al lui Will. Te cunosc de undeva?

– Am participat și eu la întâlnirea de la Templul din Londra la care ați luat parte acum zece ani și v-am mai văzut de câteva ori de atunci prin palatul regal din Paris, unde sunt oaspete al suveranului de câțiva ani.

– Ești unul din oamenii lui Filip? întrebă Bertrand cu voce aspră, strângându-și mai bine mantia. E vreun șiretlic? Clătină din cap. Ce altceva mai vrea regele de la mine?

– Nu m-ați înțeles, preasfinția voastră. Nu sunt un om al regelui și nici un aliat al lui. Am venit să vă ajut, dacă îmi veți permite asta.

Bertrand strânse din buze, apoi se întoarse.

– Nu știu ce să fac, murmură el. Nu știu.

– Spuneți-mi un singur lucru: regele v-a zis și ce vrea? Care sunt planurile lui în privința preasfinției voastre?

După câteva minute lungi, Bertrand dădu din cap. Se așeză pe pat.

– Mi-a dat de înțeles că voi fi numit papă, șopti el. Că niște persoane de încredere din Perugia se vor asigura de alegerea mea.

– V-a spus și de ce?

– De îndată ce voi fi încoronat, vrea să duc la îndeplinire cinci sarcini.

– Care sunt acestea? îl presă Will.

– Că voi ridica ordinul de excomunicare pus asupra lui Guillaume de Nogaret. Că îi voi numi în colegiul cardinalilor doar pe acei cardinali care îl susțin pe Filip și Franța, că voi finanța din fondurile Bisericii războaiele cu Edward și cu breslele din Flandra și că-l voi denunța drept eretic pe papa Bonifaciu.

– Sunt doar patru, preasfinția voastră, spuse Robert, văzând că arhiepiscopul tăcu.

Bertrand își ridică privirea.

– Și că voi dizolva Ordinul Templierilor, lăsându-i lui Filip și moștenitorilor săi toate bunurile Templului.

– Dumnezeule, murmură Robert.

După șocul din vocea cavalerului, Will își dădu seama că până acum Robert nu crezuse ce-i spusese.

– Ce i-ați răspuns? îl întrebă el pe Bertrand.

– Am refuzat, le spuse Bertrand, furios dintr-odată. Le-am spus că nu voi defăima scaunul papal în acest fel. Cavalerii templieri sunt singurii care mai luptă pentru Ierusalim, iar eu nu-i voi distruge! Clătină din cap. Dar mi-au spus că-l vor ucide dacă refuz. Pe față i se văzu durerea. Dumnezeule, îl țin captiv pe fiul meu! Nemernicii l-au găsit!

Will îl privi plin de uimire pe Robert, apoi se duse la arhiepiscop, care își luase capul în mâini.

– Unde se află, preasfinția voastră?

– La nici zece kilometri de aici, într-o casă pe care am cumpărat-o pentru el. Căzut pradă deznădejdii, Bertrand se uită în ochii lui Will. Nu vreau să-l pierd, spuse el, strângând mâinile lui Will. Frumosul meu băiat. Vă rog. Nu pot!

– Ce-au zis că se va întâmpla de acum încolo?

Bertrand expiră zgomotos.

– M-au pus să semnez o înțelegere și mi-au spus că în momentul în care voi fi numit papă și-mi voi îndeplini toate obligațiile, îmi vor elibera fiul.

– Vă vom ajuta, replică imediat Will. În schimb, va trebui să ne ajute și preasfinția voastră. Când va fi momentul, nu trebuie să cedați în fața ordinelor regelui. Nu veți dizolva Templul. Ordinul trebuie protejat. Ca papă, preasfinția voastră e singura persoană care poate face asta.

– Nu!

Înspăimântat, Bertrand devenise incoerent, rostind iar și iar numele fiului său. Undeva afară se auzi un clopot, prea devreme pentru slujba de dimineață.

– Preasfinția voastră, ascultați-mă. Will se lăsă pe vine în fața lui, astfel că arhiepiscopul fu nevoit să-l privească. Raoul nu va păți nimic. Veți urma ordinele lui Filip. Apoi, când veți fi numit papă, vă vom elibera fiul, pentru ca regele să nu vă mai poată manipula.

– Să-l eliberați? Pe chipul lui Bertrand apăru o rază de speranță. Puteți face asta? Puteți face asta acum?

– Nu. Filip trebuie să creadă că are suportul preasfinției voastre. Îl vom salva pe Raoul atunci când va fi prea târziu pentru rege și veți fi fost numit papă. Will se ridică, ochii negri și deznădăjduiți ai arhiepiscopului urmărindu-l. Aceasta e singura șansă de a vă salva fiul.

– Cum rămâne cu Nogaret? întrebă Bertrand, ridicându-se în picioare când se auziră pași în spatele ușii, apoi voci care îl strigau.

Robert se duse în grabă la ușă și o încuie. În clipa imediat următoare se auziră bătăi. Bertrand îl privi iarăși pe Will.

– Am auzit că papa Bonifaciu a murit de inimă rea după șocul suferit la Anagni și din pricina felului în care s-a purtat cu el ministrul. Iar zvonuri mai înfricoșătoare susțin că papa Benedict nu a murit din cauze naturale. S-ar putea ca Nogaret să-mi aplice și mie același tratament.

– Trebuie să aveți încredere în mine, preasfinția voastră. Bizuiți-vă pe mine, îl voi salva pe Raoul.

– Am încredere, spuse Bertrand, când ușile fură sparte. Am încredere!

29

Castelul Vincennes, Regatul Franței
9 aprilie 1305

Când intră în pădure, Filip dădu pinteni calului său, îmboldindu-l să alerge mai repede. Gărzile regale și sfetnicii se chinuiau să-l urmeze. Lumina filtrată de frunzele arborilor făcea ca drumul bătătorit să pară de aur. Filip cunoștea bine pădurile acelea. Copilărise acolo, cățărându-se în stejari și castani cu frații săi, învățând să călărească și să vâneze. Tot aici își antrenase și primul șoim, cu mulți ani înaintea lui Maiden. Asemenea amintiri îl făceau să se simtă liber, departe de poverile maturității și de cele ale demnității de rege, de politică și de intrigile aferente și de jocurile care decurg din ele. De fiecare dată când călărea pe drumul către castel, lăsând în urmă haosul și mizeria orașului, obstacolele din fața sa dispăreau pur și simplu, făcându-l să se simtă din nou tânăr.

Astăzi, fără mâncărimea pe care i-o provoca cămaşa din păr de capră, era cu atât mai bucuros. Nu o mai îmbrăcase de aproape două săptămâni, iar pielea începuse să se vindece, rănile deschise devenind o ţesătură palidă pe spatele său. Din moment ce călătoria la Bordeaux îi dăduse atât de multe speranţe, îşi îngăduise un scurt răgaz de la penitenţa de zi cu zi, care, înainte de întâlnirea cu Bertrand de Got, devenise tot mai frecventă şi mai dură. Acum, scăpat de disconfort şi îngrijorare, îşi permitea să facă din sosirea acasă un lucru foarte plăcut. Putea să se desfete cu căldura soarelui şi mirosul proaspăt al arborilor din jurul său, putea să se aventureze în umbrele care promiteau atâtea aventuri. Acestea erau pădurile prin care alergase alături de fraţii săi, vânând mistreţi şi cerbi. Aceştia erau copacii la umbra cărora se aşezase pentru prima oară, timid, lângă Jeanne, arborii în care se căţăraseră copiii lui, ţipând de frică şi de încântare când ajungeau pe crengile de sus.

Zărind turnurile gri ale castelului, Filip îşi încetini calul, mergând într-un galop uşor, vrând să-şi prelungească desfătarea. Vântul adia uşor, iar cerul era senin – o zi perfectă pentru vânătoare. Se hotărî să organizeze una în ziua următoare, doar pentru el, sir Henric, şi alţi câţiva curteni. Râvnea la sentimentul de împlinire pe care îl simţea la capătul unei hăituiri încununate de succes; apogeul care era atins atunci când dădea drumul săgeţii sale sau când pasărea îşi ucidea prada, învingătoare. Politica îi dădea atât de rar asemenea satisfacţii. Totul era foarte complicat şi

întortocheat. Ca rege, credea că lucrurile trebuiau să se pună în mişcare atunci când voia el; oamenii trebuiau să facă plecăciuni şi să i se supună, să-l respecte şi să îndure loviturile sale de bici. Treburile încurcate de la Roma, războiul cu Bonifaciu şi agresivitatea lui Benedict îl epuizaseră peste măsură. Acum, în cele din urmă, părea că toate se vor împlini după pofta lui. Nogaret era în Italia, asigurându-se că asupra cardinalilor din Perugia e pusă destulă presiune pentru a-l alege pe de Got; dacă nu ar mai fi apărut alte obstacole neprevăzute, era în sfârşit pe calea către salvarea regatului şi, cel mai important lucru, către salvarea sa.

Apropiindu-se de castel, Filip zâmbi, fără să observe privirile îngrijorate ale gărzilor de la poartă ori felul preocupat în care slujitorii ieşeau de la grajduri pentru a-i lua calul obosit. Când îl întâmpinară intendentul regal şi cei mai apropiaţi sfetnici ai săi, Filip se opri, iar zâmbetul de pe chip îi păli. Privi chipurile solemne, triste şi ceva rece îi strânse inima.

Regele se gândi prima dată la Isabella şi la Ludovic: fiica lui preferată şi moştenitorul său. Probabil că le rostise numele cu voce tare, căci intendentul clătina din cap, apropiindu-se de el.

– Maiestate, spunea acesta. Maiestate, îmi pare atât de rău. Regina...

Însă nu apucă să termină, căci Filip o luă la goană pe lângă el, intrând în grabă pe culoar, alergând ca un nebun către apartamentele soţiei sale, fără să audă strigătele din spatele său.

Palatul regal, Paris
12 aprilie 1305

Apa se scurgea şiroaie de pe acoperişuri, transformând murdăria care acoperea străzile într-o mâzgă cenuşie. Cerul era plumburiu, iar norii joşi pluteau grei, umflaţi de apă. Turlele Catedralei Notre Dame erau cufundate în nori. Dedesubt, oraşul părea prizonier, oamenii stăteau cu capetele plecate sub ploaia necontenită, chipurile fiindu-le ciupite de frig. Uşile prăvăliilor erau închise, iar obloanele erau trase pentru a le proteja împotriva frigului, şi numai câţiva negustori se mai aflau în piaţă, zgribuliţi sub acoperitoarea dughenelor, strigând cu indiferenţă la cei care treceau grăbiţi pe lângă ei. Cerul albastru-senin şi căldura care făcuse ca mugurii copacilor să crape acum câteva zile păreau foarte îndepărtate. Se părea că iarna se întorsese.

Will descălecă în curtea interioară a palatului şi se uită în jur după un paj care să-i ia calul, dar cu excepţia câtorva gărzi indiferente, nu văzu pe nimeni, aşa că îşi duse singur calul la grajd. Era ud leoarcă şi plin de noroi după lunga sa călătorie, însă nu disconfortul îl preocupa acum. Îşi petrecuse ultimele zile perfectând scuza pe care avea să o folosească pentru a-i explica regelui de ce lipsise, însă de fiecare dată când revenea asupra ei, suna tot mai mult ca o minciună, cum de altfel şi era. Înainte să plece către Bordeaux cu Robert, îi explicase lui Pierre Dubois că primise un mesaj de la William Wallace, care îi cerea să se ducă la Lyon pentru a se întâlni cu o persoană care ar fi putut

susține financiar războiul scoțienilor. Dubois nu manifestase niciun fel de interes, însă Will știa că Filip avea să-l întrebe mai multe despre plecarea sa. Acesta fusese și motivul pentru care sperase că avea să ajungă în oraș înaintea regelui. Și ar fi putut s-o facă, dacă nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplase în Bordeaux.

Când preoții catedralei intraseră în camera lui Bertrand de Got, el și Robert fuseseră luați pe sus și băgați într-o celulă, unde fuseseră ținuți câteva zile. Adunarea canonicilor îl convinsese pe arhiepiscop că trebuie pedepsiți pentru încălcarea proprietății, dar fuseseră eliberați în cele din urmă, doar după ce de Got își revenise și reușise să-și recapete autoritatea. Cu această întârziere și cu ploaia care le îngreunase călătoria, Will era sigur că regele ajunsese la Paris înaintea lor, și nu avea niciun dubiu că avea să-i pună o mulțime de întrebări cu privire la motivele absenței sale.

Apropiindu-se de grajduri, Will văzu câțiva grăjdari adăpostindu-se de ploaie. Stăteau îngrămădiți unul în altul, așezați pe snopi de fân, vorbind încetișor. Când Will se aplecă pentru a intra, trecând prin apa care curgea din jgheaburi, doi se ridicară imediat în picioare.

– Îmi pare rău, domnule, spuse unul, luând hățurile calului. Nu v-am văzut.

Will se uită împrejur, uimit de liniștea și pustietatea palatului. Grăjdarii păreau să n-aibă nici maeștri, nici ceva de făcut. Se uită prin perdeaua de apă către curtea goală. Fie ploaie sau ninsoare, curtea palatului era întotdeauna înțesată de oameni care umblau de colo până colo.

– Unde sunt cu toţii?

Grăjdarul îi privi şovăielnic pe camarazii săi.

Unul din ei, cel mai în vârstă dintre toţi, se apropie.

– La înmormântare.

– Înmormântarea cui?

Tânărul păru uimit.

– A reginei.

Will trase aer în piept printre dinţi. După risipirea şocului iniţial, în mintea lui îşi făcu loc o fărâmă de speranţă care îl făcu să se ruşineze. Oare tragedia aceasta nu avea să întârzie punerea în aplicare a planurilor lui Filip în privinţa lui Bertrand şi a Templului, acordându-i ceva mai mult timp pentru a-şi pune la punct propriul său plan? Ştia cât de apropiaţi fuseseră regele şi regina. Însă speranţele sale fură de îndată zdrobite de îndoială. Trecutul îi demonstrase că suferinţa putea să impulsioneze sau, dimpotrivă, să distrugă. Se gândi la Edward, care devenise şi mai neîndurător după pierderea iubitei sale regine. Will îşi dădu seama că nu se gândise decât la durerea provocată de moartea lui Elwen, durere care îl scufundase într-un ocean de suferinţă. Nu. Nu aveam cum să anticipeze ce influenţă avea să aibă asupra lui Filip sau a planurilor lui.

– Sosesc!

Will se întoarse când văzu un băiat venind în goană către boxe. Dintr-odată, toţi grăjdarii începură să se foiască. Will auzi copitele cailor lovind pietrele umede. Ieşi în ploaie ca să vadă cortegiul funerar intrând în palat.

În fruntea acestuia se aflau gărzile regale, care intrară în curtea interioară cu uniformele ude leoarcă, soldații clipind din pricina apei care le șiroia pe față. În spatele lor se afla regele, singur, mergând pe jos, chipul său exprimând deopotrivă suferință și uimire, un amestec care-i făcea greu de ghicit gândurile. Mantia sa neagră era plină de noroi. Imediat în urma sa veneau cei mai importanți sfetnici, Pierre Dubois și Guillaume de Plaisans, intendentul palatului regal și duhovnicul Guillaume de Paris. Will observă că Nogaret nu era prezent. Urmau copiii. Isabella, micuță și tristă, își ținea de mână doica și avea un singur trandafir roșu. În spatele lor se aflau slujitoarele reginei, Marguerite, plângând în pumni, Blanche lângă ea, calmând-o. Cortegiul cuprindea o mulțime de îndoliați: slujitori de la palat, episcopi și preoți, duci și înalți demnitari, cu toții intrând solemn pe poartă.

Printre aceștia, Will văzu o siluetă subțire, îmbrăcată cu o rochie neagră. Simți o strângere de inimă când își văzu fiica, singură în mijlocul acelei mulțimi, mergând împleticit. Într-un fel, hotărârea cu care urmărise să-l împiedice pe rege să distrugă Ordinul Templierilor fusese o ușurare, dându-i posibilitatea să ignore falia care se transformase într-un abis între el și Rose. Își spusese că imediat ce avea să se asigure că Templul e în siguranță, avea să-și îndrepte toată atenția înspre fiica sa. Însă știa că ideea aceasta nu era decât o altă metodă de a scăpa de responsabilitate, și în ultimii ani făcuse exact la fel. O iubea ca pe fiica lui, chiar și dacă n-ar fi fost sânge din sângele lui, iar

sentimentul nu se schimbase și nu se pierduse. Doar curajul îi pălise.

Acesta fu gândul care îl făcu să se îndrepte către ea, înaintând prin bălțile din curte. Rose tresări când o apucă de braț, însă se lăsă purtată afară din cortegiu, în partea cealaltă a curții. Părea să fie încă în stare de șoc, moale și supusă. Will o conduse prin grădinile palatului către o bancă dintr-un cotlon îndepărtat, aflat la adăpostul unui gard lat de tisă.

– Ești udă leoarcă, murmură el, în timp ce se așezară.

Dându-și seama că nu avea cu ce să o învelească, căci și el era ud până la piele, se mulțumi să-i îndepărteze șuvițele de păr negru și pline de apă care i se lipiseră de frunte. Will își lăsă mâna jos, privind atent chipul ei palid, pe care se vedeau doar două puncte roșii deasupra obrajilor, în vreme ce ochii priveau în gol, lipsiți de strălucire. Nu mai fusese atât de aproape de ea de luni bune. Când era doar o copilă, Will era uimit de cât de mult semăna cu Elwen, însă orice asemănare cu mama sa dispăruse între timp, iar acum avea o înfățișare aparte. Chipul ei era plin de tristețe și goliciune, un sentiment pe care îl trăia atât de profund încât îi tăie respirația lui Will. Îi luă mâna rece într-a sa.

– Rose, știu că nu mă crezi și nici nu ți-am dat vreun motiv să o faci, dar eu n-am încetat niciodată să te iubesc. Dacă nu crezi nimic altceva, te rog să crezi doar în asta. Mi-a fost teamă. Clătină din cap. Nu, am fost un egoist. Am pus durerea înaintea dragostei. Am lăsat ca lucrul ce i s-a întâmplat lui Elwen – mamei tale – să eclipseze sentimentele mele pentru

tine și ceea ce ar fi trebuit să fac eu ca tată. Nu mă aștept să mă ierți. Dar sper...

– Eu am făcut-o.

Vorbise atât de încet, încât îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama ce spusese. Inima îi bubui în piept. Nu spusese „nu".

– Eu am omorât-o pe regină.

Will simți cum speranțele sale sunt spulberate.

– Poftim?

Ea își ridică ochii, privind grădinile învăluite de ceață și de ploaie.

Will o apucă de umeri, întorcând-o înspre el.

– Rose, vorbește-mi. Ce vrei să spui?

Ea îl țintui cu privirea.

– Mi-am dorit de atâtea ori să o văd moartă. Însă n-am vrut asta cu adevărat. Rose clătină din cap. Am văzut cum a murit. Dumnezeule. Chipul ei se schimonosi, plin de dezgust. Mirosul din camera aia. Putoarea morții care a pus stăpânire pe ea în același timp cu febra care i-a otrăvit sângele. Avea dureri atât de mari și a murit atât de încet. N-am putut face nimic, decât să ne uităm.

– A fost o boală? insistă Will, neîndrăznind să se simtă ușurat încă. Febră?

– Aici.

Rose își puse mâna în partea de jos a abdomenului.

Will se simți ușurat. Se lăsă pe spate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spui că ai ucis-o tu?

– Nu m-ai auzit? Rose se ridică, expresia chipului ei devenind fermă. Am spus că mi-am dorit-o.

– De ce? A fost nemiloasă cu tine?

Rose vru să se îndepărteze, însă Will se luă după ea și o apucă de braț.

– De ce ai vrut să moară regina?

– Pentru că îl iubesc.

– Pe Filip? întrebă el, după un lung răstimp.

Când ea încuviință, Will se întrebă cu amărăciune dacă nu cumva el fusese motivul pentru care se întâmplase lucrul acesta; faptul că o abandonase o împinsese cumva să caute afecțiune oriunde în altă parte. Gândul că fiica lui dorise moartea unei femei în fanteziile ei cu un bărbat atât de periculos și de schimbător, un bărbat împotriva căruia acționa el însuși, era unul cel puțin îngrijorător. Încercând să dea la o parte astfel de griji, își îndreptă toată atenția înspre ceva ce înțelesese.

– Ascultă-mă, Rose, spuse el, convingând-o să se așeze din nou pe bancă. N-ai ucis-o pe regină doar pentru că ți-ai dorit-o.

– N-ai de unde să știi.

– Ba da. Eu am crezut că i-am făcut același lucru surorii mele.

Rose întoarse capul înspre el.

– Nu ți-am spus niciodată nimic din toate astea. Însă ăsta a fost motivul pentru care tatăl meu m-a îndepărtat de Scoția când am fost mic, motivul pentru care s-a alăturat Templului, devenind cavaler, și motivul pentru care am încercat atâta amar de timp să calc pe urmele lui.

Ea își îndreptase acum toată atenția către el.

– Eu și sora mea, Mary, eram rivali, mai apropiați ca vârstă ca surorile mele mai mari. Ea era preferata tatălui meu, lucru care nu mă ajuta deloc. Mi-am dorit atât de mult ca ea să dispară, să fugă. Nu-mi mai aduc aminte dacă mi-am dorit vreodată să moară, dar sentimentele mele erau foarte limpezi: nu voiam să locuiesc în aceeași casă cu ea, ori să-l împart pe tatăl meu cu ea. Cu multă vreme în urmă ți-am spus că sora mea s-a înecat. Ce nu ți-am mărturisit a fost că eu i-am provocat moartea. Will privi în altă parte, nereușind nici măcar după atâția ani să privească pe cineva în ochi când recunoștea lucrul acesta. A fost un accident. Eram în apropierea lacului de lângă moșia noastră și ne certam, iar eu am împins-o mai tare decât aș fi vrut. A căzut și s-a lovit la cap. Am încercat să o salvez, dar n-am reușit. Familia mea s-a despărțit. În anul imediat următor, tatăl meu a plecat în Țara Sfântă și nu l-am mai văzut niciodată. Nici pe el, nici pe mama. Will avu impresia că zărește compasiune în privirea lui Rose, ba chiar empatie, însă expresia de pe chipul ei dispăru înainte ca el să fie sigur de asta. Am trăit cu povara asta în suflet mulți ani, și probabil o voi duce cu mine în mormânt. Dar pentru multă vreme mi-a influențat toate deciziile, făcându-mă să înfăptuiesc cele mai regretabile și mai necugetate lucruri, toate în speranța că-mi voi ispăși pedeapsa. Nu i-am cauzat moartea pentru că am vrut-o, ci din greșeală. Acum știu asta. Însă am pierdut atât de multe crezând asta, Rose. Nu pot îndura gândul că și tu ai

putea face la fel. Will îi luă mâinile într-ale sale. Să nu porți povara asta. Uită. Sentimentul de vinovăție, frica, iubirea asta – clătină din cap – imposibilă.

Expresia chipului ei se schimbă dintr-odată. De parcă s-ar fi înălțat un zid între ei.

– Imposibilă? Crezi că nu mă poate iubi?

– Rose, vreau doar...

– Pentru că sunt prea urâtă pentru a fi iubită?

Își suflecă mâneca rochiei, scoțându-și la iveală cicatricele.

– Urâtă? Will se ridică. Dumnezeule, nu. Ești frumoasă.

– Pentru că tu ești cel care a făcut asta, *tată*. Își întinse mâna în față, către el, ochii ei fiind acum goi, reci ca marmura. La fel cum ai provocat și moartea surorii tale.

Încercă să o apuce de braț atunci când ea o luă la fugă, însă nu reuși să apuce decât partea din spate a voalului, care se desprinse de rochie. Rămase pe loc, cu bucata de mătase în mână, privind-o pe fiica lui dispărând în ploaie, simțind cum o nouă rană se deschide în sufletul lui.

Palatul regal, Paris
30 iunie 1305

Rose zăbovea în fața ușii, ascultând sunetele care veneau din camera regelui: un foșnet, urmat de o bufnitură puternică și de respirația cuiva. O durea spatele fiindcă stătuse prea mult rezemată de perete,

ținând ușa cu mâna pentru a o împiedica să se izbească din pricina brizei de aer cald care venea prin ferestre. Refuza totuși să se miște, nedorind să plece, însă neîndrăznind nici să-i treacă pragul. Din când în când auzea pași pe coridor și-și apleca capul într-o parte ca să vadă dacă se apropie cineva. Însă nu venea nimeni. Apartamentele regale nu mai erau vizitate atât de des în ultima vreme.

După moartea mamei lor, prinții și Isabella își petreceau majoritatea timpului alături de doicile lor. Ministrul de Nogaret era plecat cu treburi, iar restul dregătorilor erau rareori primiți în audiență la rege, cu toții umblând tăcuți prin palat, abținându-se să râdă ori să vorbească tare. Singura persoană în compania căreia Filip petrecuse mai mult de câteva ore fusese duhovnicul lui, evlaviosul dominican Guillaume de Paris. Apartamentele regale păreau pustii și cufundate în liniște după plecarea lui Marguerite și a altor două slujnice, care intraseră în slujba soțiilor fraților regelui. Rose, Blanche și o altă servitoare rămăseseră să îngrijească copiii. Deja umbla zvonul că regele avea să se căsătorească din nou în viitorul apropiat, însă Rose știa că acesta era ultimul lucru la care se gândea Filip.

În ultimele luni, stătuse în preajma lui pe cât de aproape cu putință, ieșind din dormitorul ei pentru a strânge hainele pe care regele le arunca nepăsător pe podea, cosând tivul uzat al mantiei lui preferate, așezând flori proaspete lângă pat. Toate acestea erau lucruri pe care le-ar fi putut face și alții, lucruri pe

care bănuia că el nici măcar nu le luase în seamă, dar pe care ea voia, ba nu, trebuia să le facă.

În ciuda tuturor născocirilor ei, faptul că regina murise cu adevărat o făcuse să se simtă scârbită de ideile ei. Poftele trupești care o făcuseră să îndure atât de mult, așteptând, începură să se întoarcă împotriva ei. Sentimentul de vinovăție și rușinea se umflaseră ca un furuncul, otrăvind-o din interior. În timpul slujbei din Sainte-Chapelle se ruga cu și mai multă ardoare, închizându-și pentru prima dată ochii fără să viseze în secret, ci pocăindu-se sincer pentru păcatele ei. Micile sarcini pe care le ducea la îndeplinire nu le îndeplinea pentru a obține afecțiunea lui. Ci sperând să dobândească iertarea, o speranță deșartă, era conștientă de asta, căci el nu știa nimic despre gândurile sau despre sentimentele ei.

Rose tresări când auzi un icnet de durere venind din spatele draperiilor din camera regelui. Filip respira repede și greoi, în același timp cu plesnitura. Toate sunetele o făceau să se înfioare, de parcă ea ar fi fost cea lovită. Nemaiputând îndura, deschise ușa și făcu câțiva pași în cameră. Se opri. În oglinda de lângă patul lui i se reflecta imaginea. Își ridicase mâinile, apăsându-și degetele pe buze. Auzi o altă plesnitură și-și mută privirea asupra draperiilor negre, brodate cu stema Franței. Fără să-și îngăduie nici măcar o clipă în care să cugete, să se oprească și să se întoarcă, înaintă și dădu la o parte draperiile.

Filip era în genunchi, în fața altarului. Nu purta tunică, iar spatele plin de sânge îi strălucea în lumina

soarelui care pătrundea în colțișorul lui. În mână avea un bici din păr de cal. Podeaua din jurul lui și pânza albă de pe altar erau împroșcate cu sânge. Își întoarse capul, cu ochii goi, injectați.

Rose se lăsă pe vine în fața lui, rochia-i albastru-închis așezându-se în jurul ei.

– Vă rog, maiestate, șopti ea, întinzând mâna ca să ia biciul. Vă rog, opriți-vă.

Filip o lăsă să-și pună mâna peste a lui, însă nu dădu drumul biciului.

– Te rogi pentru sufletul meu, Rose? întrebă el, vorbind cu voce aspră.

– În fiecare zi, stăpâne.

– Crezi că vor fi de-ajuns? Rugile supușilor mei?

Neînțelegând ce voia să spună cu asta, Rose clătină din cap.

Filip privi în gol către altar.

– Duhovnicul mi-a spus că după îndeajuns de multă penitență și rugăciune o voi auzi.

– Ce să auziți, maiestate?

Rose nu-și luase mâna de pe a lui. Rămaseră neclintiți în acea poziție nefirească, ea continuând să-și țină mâna întinsă înspre el, arsurile de pe brațul ei părând la fel de vii precum rănile lui în lumina gălbuie care intra în încăpere. Mirosul de sânge era copleșitor.

– Vocea lui Dumnezeu. Filip își întoarse privirea către ea. Atât de mulți oameni de seamă, preoți, prinți, regi și cărturari au vorbit despre ea; uniunea aceea minunată, exaltarea de care ești cuprins atunci când divina iubire a lui Dumnezeu te inundă, vocea

Lui ca un clopot care răsună în sufletele lor. Bunicul meu a vorbit deseori despre ea, așa mi-a spus tatăl meu. Spunea că Dumnezeu era ca un fluviu în interiorul lui, ghidându-l, împingându-l. Însă eu n-am auzit-o niciodată. Se încruntă. Iar dacă eu nu-L aud, asta înseamnă că nici El nu mă aude pe mine, nu-i așa? Că niciuna dintre rugăciunile mele nu a fost destul de puternică pentru a ajunge la El?

Rose vru să-i spună că nu are de ce să-și facă griji. Nici ea nu-L auzise pe Dumnezeu, cu toate că deseori simțea că e acolo sus, privind-o și judecând-o. Dar rămase tăcută. Cuvintele ei ca niște șoapte n-ar fi putut acoperi niciodată vocile puternice ale unor oameni atât de iluștri.

Filip, pe de altă parte, nici nu se aștepta la un răspuns, căci continuă să vorbească.

– Din cauza asta, regina mea e moartă. M-am rugat lui Dumnezeu să o aibă în grijă pe Jeanne cât timp am fost plecat, m-am rugat să o însănătoșească, dar sunt sigur că nu m-a auzit. Ori m-a auzit și a hotărât să mă ignore, să mă pedepsească.

– Nu, stăpâne, eu...

– La ordinul meu s-au făcut o mulțime de lucruri rele. S-a vărsat sânge, iar duhovnicul mi-a spus că singurul fel în care-mi pot îndrepta greșeala este să-l vărs pe al meu.

Filip își trase mâna dintr-a ei și lovi cu biciul peste umăr. Acesta se lipi de pielea lui.

– Vă rog, maiestate! spuse Rose, apucându-l de mână. Mă voi ruga eu pentru voi. Lăsați-l pe

Dumnezeu să-mi asculte rugăciunea de slavă. Mă voi pocăi eu în fața Lui!

Regele respira sacadat și chipul îi era plin de sudoare, iar când Rose apucă biciul, își desfăcu pumnul și o lăsă să-l ia și să-l pună pe jos. Rose se așeză în fața lui, târându-și rochia pe podea și întinzând sângele pe piatra albă, apoi își înclină capul și-și împreună palmele, începând să se roage.

Cuvintele care îi veneau în minte alergau anapoda, fără logică, apoi își găsiră ritmul și se transformară într-o rugăciune frumos curgătoare dacă nu inteligibilă, alcătuită din promisiuni și rugăminți, adulări, versuri din psalmi și Tatăl Nostru. Se ruga cu fervoare și cât se poate de sincer, fără să fie conștientă de prezența regelui, care îngenunchease în spatele ei, respirând mai domol și mai adânc, sunet care se îngemăna cu susurul șoaptelor ei.

– *Iartă-i păcatele, Doamne, așa cum ne ierți și nouă greșelile noastre.*

– Jeanne mi-a spus că a vrut să te dea afară odată.

Rose se opri și pentru câteva clipe, fiind atât de absorbită de rugăciunea sa, crezu că îi vorbise Dumnezeu. Își deschise ochii larg când îl simți pe Filip mișcându-se în spatele ei.

– Mi-a spus că mă doreai trupește. Că afecțiunea ta era un lucru primejdios.

Rose își strânse palmele atât de tare încât mâinile începură să-i tremure.

– Am râs și i-am zis că e prostuță să creadă una ca asta. Și că ar fi păcat să piardă o slujitoare atât de

cinstită pentru ce și-a imaginat o tânără femeie. Spre binele ei, am convins-o să te păstreze, însă sincer vorbind, m-am bucurat să aud că mă venerezi. Vocea lui se auzea de mai aproape, cuvintele-i rostogolindu-se pe gâtul ei gol. Supușii ar trebui să-și iubească regele în toate chipurile pe care le îmbracă dragostea. Sunt bucuros că te rogi pentru mine, Rose. Trebuie să te închini pentru mine.

Rose îi simți brațele strângându-i umerii. Nu voia să respire.

– Nu te opri, murmură el.

Ea își închise ochii și încercă să-și continue rugăciunea, însă nu mai știa ce să spună și se simți cufundată într-o beznă ametitoare.

– Maiestate.

Amândoi își întoarseră capetele către cel care vorbi.

Chipul palid al lui Guillaume de Nogaret apăru dincolo de draperiile negre care rămaseră depărtate. Regele se ridică și trecu dincolo.

– Ai devenit și prost-crescut de când ești plecat, Nogaret? răspunse el cu glas aspru. De ce n-ai bătut la ușă?

– Am bătut, sire. Însă nu m-ați auzit.

Rose se ridică și ea în picioare. Îl simți pe Nogaret privind-o cu răceala unui om care îi cunoaște secretele. Se îmbujoră.

– Maiestate, șopti ea, înclinându-și capul și îndreptându-se către ieșire. Înainte să închidă ușa, îl auzi pe ministru vorbind.

– Am aflat de moartea reginei în drumul meu către Franța. Îmi pare atât de...

– N-am nevoie de mila ta, Nogaret. Vreau să aud că vii cu veşti bune.

– Ei bine, maiestate, veştile mele o să fie o mângâiere. Două treimi din cardinalii electori ne vor susţine. De Got va deveni papă. El va fi următorul papă. Calea către porţile Templului e liberă.

30

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franței
14 noiembrie 1305

– Ești sigur că ăsta e drumul?

Robert se ridică în scări și se uită împrejur. Frunzele viței-de-vie se îngălbeniseră și erau sfărâmicioase, strugurii fiind culeși de mult și făcuți vin.

– Poate că ar fi trebuit să o luăm la stânga la răscrucea aceea?

Se uită la Will, încruntându-se. Însoțitorul său era la câțiva pași în urma sa și privea peste umăr.

– Mă auzi măcar?

Will își îmboldi calul.

– Poftim?

Robert se uită în lungul drumului către locul în care privise Will.

– Tot mai ești îngrijorat? întrebă el, privindu-i pe cei patru bărbați care călăreau la trap în spatele lor.

Purtau mantii închise la culoare, asemănătoare celor ale lui Robert şi Will, ascunzându-şi astfel armurile. Văzând că Will nu răspunde, Robert eliberă zgomotos aerul din piept.

– Ce vrei să-ţi mai zic ca să te conving?

– Voi fi sigur de cele ce mi-ai spus când ceea ce trebuie să facem se va înfăptui.

– Sunt soldaţi destoinici. Îi cunosc de ani buni. Vor face ce le spunem noi să facă.

– Mă îngrijorează mai mult faptul că trebuie să-şi ţină fleanca dup-aia.

Când bărbaţii se apropiară, Will îşi îmboldi calul, trecând la trap. Îi auzea pe doi dintre cavaleri vorbind în şoaptă. Toţi erau mai tineri decât el şi decât Robert, având probabil douăzeci de ani. Îl făceau nostalgic. I se părea ciudat să călărească iarăşi alături de templieri după atât timp. Nici unul dintre ei nu purta uniforma, dar toţi aveau acelaşi fel de a se comporta şi erau într-un gând în permanenţă, îngenunchind împreună la marginea drumului pentru a rosti Tatăl Nostru la vremea fiecărei slujbe, rupând pâine şi împărţind-o între ei la vremea mesei ori trecându-şi din mână în mână burdufuri cu apă, unul dintre ei rămânând în permanenţă de veghe atunci când restul dormeau. Uitase complet cum e să facă parte dintr-o unitate militară. Acum îşi dădu seama că îi era dor de aşa ceva.

– Au jurat să păstreze tăcerea, îl asigură Robert.

– Le-ai spus că Maestrul Franţei ţi-a ordonat să pleci în misiune. Ce se întâmplă dacă vor merge să vorbească cu el când se vor întoarce la Paris?

– Au venit la ordinele mele, nu ale maestrului. Dar dacă eşti atât de îngrijorat de lucrul acesta, n-ar fi mai bine dacă le-am spune adevărul? Ei ştiu că am venit să salvăm copilul unuia dintre oamenii de seamă ai locului. Cu ce schimbă lucrurile dacă vor şti cine este acest om şi de ce este ţinut captiv de regele Franţei? Aşa vor afla măcar cât de gravă este situaţia şi că trebuie să reuşim.

– Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine, răspunse Will. Nu vreau să risc ca toate astea să ajungă la urechile lui Hugues, în special faptul că sunt şi eu implicat.

– Uite că am ajuns şi aici.

– Ce vrei să spui?

Robert se uită peste umăr ca să fie sigur că cei patru cavaleri erau destul de departe încât să nu-i poată auzi.

– Frica asta a ta ca nimeni să nu afle de planul regelui se referă numai la Hugues, nu-i aşa? Deşi nu ştiu sincer dacă ascunzi lucrurile astea de teamă că te va pedepsi pentru că ai dezertat, asta dacă află că te-ai întors în Paris. Ori faptul că faci totul fără ştiinţa lui şi mă implici pe mine şi pe alţii în secret e un fel de a-l pedepsi pentru că ţi-a luat locul. Oricum ar fi, cred că pui în pericol Ordinul.

– Ţi-am spus de ce nu vreau ca Hugues să ştie despre asta.

– Dacă nu reuşim să-l salvăm pe băiat, n-avem altă şansă decât să-i spunem totul, murmură Robert. Poate că arhiepiscopul e încoronat chiar acum. Dacă

nu-i salvăm fiul, sunt sigur că de Got va face orice îi va cere regele, şi-i va da Templul fără să crâcnească.

Văzând că Will nu răspunde, Robert se uită din nou la cavaleri.

– Şi oricare ar fi motivul pentru care nu vorbeşti, te asigur că n-am fi reuşit singuri. Ţi-am spus să-l iei şi pe Simon, dar n-ai vrut să mă asculţi.

– Încă îmi susţin decizia.

– Nu e un prost, Will. A stat destul de mult prin preajma noastră încât să ştie că nu suntem nişte cavaleri ca toţi ceilalţi cavaleri. V-a ajutat pe tine şi pe Everard să recuperaţi Cartea Graalului, pentru numele lui Dumnezeu.

– Poate că bănuieşte ceva, dar asta nu-i acelaşi lucru cu a cunoaşte.

– Mi-ai spus că vrei să reconstruieşti Anima Templi, să alegi noi membri. Printre cei doisprezece am avut întotdeauna şi un sergent.

– Nu vreau să-l implic în aşa ceva, şi cu asta am încheiat discuţia.

– Atunci pentru ce...?

– Ascultă-mă! spuse Will furios, întorcându-se în şa, fixându-l cu privirea pe Robert. Ştii la fel de bine ca şi mine riscurile la care eşti expus după ce devii membru al Frăţiei. Pericolele, singurătatea, sacrificiile pe care trebuie să le facem. Frăţia a rămas mereu ascunsă în ultimul secol, am lucrat împotriva maeştrilor noştri, ne-am folosit de resursele Templului pentru a ne duce la îndeplinire planurile, planuri care ar putea fi un blestem pentru Biserică şi pentru ordin, poate şi pentru

majoritatea creștinilor. Planuri care cu siguranță ne-ar duce la streang pe toți. Am vărsat sânge pentru cauza noastră și am ucis. Simon ar fi vrut de bunăvoie să ne ajute, știu asta, dar nu în numele cauzei. Ar fi făcut asta pentru mine. A fost la un pas de moarte când a venit după mine în Scoția, și nu vreau să fiu responsabil de moartea lui. Va fi numit grăjdar-șef și vreau să se întâmple asta. Vreau ca iarna asta să fie cea mai frumoasă iarnă a vieții sale de la Templu. Casa lui. În parte, acesta e lucrul de care vrem să ne asigurăm acum, aici; că cei asemenea lui Simon vor avea un cămin și un viitor.

Tăcură amândoi, continuând să meargă pe drumul mărginit de butucii de vie prin care vântul vuia jeluitor.

– Dacă vom reuși, încă vrei să mai mergi la Lyon? întrebă Robert, rupând tăcerea.

– Da. De Got trebuie să afle cât mai repede. Până când nu va ști că fiul lui e în siguranță, Filip încă îl poate manipula. Va trebui să mă mișc repede. Îmi vor trebui cel puțin două săptămâni pentru a ajunge în oraș.

– Poate c-ar fi mai bine să mă duc eu sau unul dintre cavaleri. Regele, sfetnicii lui, Rose, cu toții știu că ești plecat să te întâlnești cu Wallace. Vor fi toți la ceremonia de încoronare a papei. Dacă te vede cineva?

– Rose nu va fi acolo, spuse Will, pe un ton scăzut. L-am rugat pe Filip să o lase la Paris. I-am spus că sunt îngrijorat în privința stării ei de sănătate. Îl privi pe Robert. Știu că a trecut multă vreme de atunci, dar atunci când ai stat de vorbă cu ea, ți-a...?

Robert privi în altă parte când Will se opri.

– Ce? întrebă el, defensiv.

– Ți-a povestit despre sentimentele ei pentru rege?

– Îl iubește?

– Acolo, spuse Will dintr-odată, arătând un stejar mare care crescuse în mijlocul câmpiei acoperite de iarbă uscată. În depărtare se vedeau două coline. Exact așa cum ne-a descris de Got împrejurimile. Suntem pe drumul cel bun. Își opri calul și descălecă. Să căutăm un loc în care să ne adăpostim caii. De aici vom merge pe jos.

Robert făcu un semn cavalerilor să descalece.

– Pe mine mă miră faptul că au decis să țină copilul în casă.

– E departe de drumul principal, izolată; o temniță perfectă. Singurul om care știe unde e casa aceasta e Bertrand, și cui i-ar putea spune despre asta? Dacă ar face-o, își dezvăluie secretul și se pune în pericol pe sine și-l pune în pericol și pe fiul lui. Unicul motiv pentru care ne-a destăinuit lucrurile astea este pentru că știam despre faptul că regele l-a șantajat.

Când cavalerii se apropiară, Robert sări din șa.

– Am hotărât să nu-i lăsăm în viață pe cei care-l țin prizonier pe băiat, nu-i așa?

– Dacă le cruțăm viața, s-ar putea să se afle cine suntem. Nu avem altă opțiune.

– Credeam că cei pe care i-am ucis în cruciade aveau să fie ultimii.

Will privi în lungul drumului care se deschidea înaintea lor.

– Mi-e teamă că vom fi nevoiți să mai vărsăm sânge.

Lyon, Sfântul Imperiu Roman
14 noiembrie 1305

Bertrand de Got apucă brațul tronului și încercă să nu scape crucea papală. Lectica în care se afla se balansa puternic, cei care o purtau fiind împinși de mulțimea agitată. Zgomotul era asurzitor. Îl bucura faptul că tronul era înconjurat pe trei laturi de paravane din brocart întărit. Mulțimea clocotitoare arunca înspre el flori și frunze, însă judecând după bufniturile puternice care se auzeau din când în când, era clar că unele buchete îl puteau lovi. Stomacul îi ardea și simți acidul gastric urcându-i în gât, însă se forță să zâmbească senin, făcând din când în când cu mâna credincioșilor care îl venerau, aliniați pe marginea drumului către catedrală. Stând pe malurile râului Saône, oamenii așteptau să-l vadă pe noul vicar al lui Dumnezeu, îmbrăcat în veșminte ceremoniale și purtând bijuterii de o frumusețe nemaivăzută. Veniseră cu miile pentru a-l vedea pe fiul lor, un francez, încoronat cu tiara papală. Cei mai mulți erau din Gasconia și Bordeaux, îmbulzindu-se pentru a vedea mai bine, la fel de agitați ca marea învolburată. Îl strigau după numele pe care și-l luase după numirea sa ca papă. Încă nu se obișnuise cu el.

Clement al V-lea.

Rostit la unison de mulțimea aceea, se auzea ca un urlet sălbatic.

Nori negri se adunau deasupra orașului Lyon, în contrast cu peticele albastre de cer care se vedeau

printre ei. Când soarele ieșea din nori, lumina sa puternică făcea ca râul să pară o pânză de argint, apoi se ascundea iarăși, apele devenind din nou negre precum cerneala. Pumnul în care strângea *ferula* era transpirat pe sub mănușile de mătase pe care le purta. Sub veșmintele largi simțea furnicături pe corpul său fierbinte, cu toate că vântul rece de noiembrie sufla cu putere. Undeva în față văzu turlele albe ale catedralei, încadrate de colina care se ridica în spatele ei. Norii își aruncau umbra la baza ei, transformând auriul copacilor în negru. Regele Franței și cardinalii care făceau parte din Colegiu îl așteptau acolo. Aflat în mijlocul mulțimii adunate cu ocazia unei ceremonii atât de fastuoase, în urma căreia avea să se alăture și el acelei magnifice linii de succesiune care începuse odată cu Sfântul Petru, Bertrand nu putea să se gândească decât la fiul lui.

Trecuseră nouă luni de când îl văzuse pe Raoul pentru ultima oară. Nouă luni de când se întâlnise cu regele Filip în cortul amenajat în afara orașului Bordeaux. În zilele acelea reușise cu greu să închidă vreun ochi, odihnindu-se, căci se simțea cuprins deopotrivă de furie, disperare și speranță. Astăzi era încrezător. Avea să fie numit papă, apoi fie Campbell avea să îndeplinească ceea ce jurase, fie el, Bertrand, avea să-i dea regelui și ministrului său ticălos tot ce își doreau. Luase decizia în ziua în care veniseră să-i ceară acele lucruri și să-l amenințe. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea să-l sacrifice pe Raoul, chiar dacă în schimbul lui ar fi trebuit să-i sacrifice pe cei care ar

fi putut să-i îndeplinească visul de a elibera Ierusalimul. Mai erau și alți soldați care să ridice crucea. Însă el nu putea să mai aibă un fiu. Un alt miracol.

Mulțimea din față era mai densă. Drumul se îngusta, trecând printre râu și zidul gros al unei mănăstiri. Sute de oameni se înghesuiseră acolo, fiind ținuți la distanță de soldații din garda regală. Mulți dintre ei se urcaseră pe zid, picioarele lor atârnând deasupra capetelor celor de jos. Strigătele pline de bucurie începeau să se stingă, rămânând în urmă. Urletele mulțimii de aici erau diferite: mai puternice, mai aspre. Bertrand deschise ochii. Se auzeau strigăte pline de ură, pline de violență. La început, se gândi că strigătele erau adresate soldaților care păstrau ordinea, împingându-i înapoi pe oameni pentru a elibera drumul, făcând loc procesiunii. Apoi, după ce se apropie, își dădu seama că bărbații și femeile care țipau furioși se uitau la el. Sute de oameni își ridicaseră pumnii.

– Papă fals! scandau ei. Papă fals!

Cuvintele erau rostite în franceză, însă Bertrand, reușind să le distingă clar în amestecul discordant de sunete, își dădu seama că nu erau spuse în limba nativă a oamenilor. Ici-colo, cuvinte într-o altă limbă erau aruncate asupra sa aidoma florilor. După câteva clipe, o identifică a fi italiană. Știa că italienii se răsculaseră, protestând față de numirea sa, mulți fiind încredințați că membrii colegiului cardinalilor fuseseră constrânși să-l aleagă. Cei prezenți acolo cunoșteau implicarea Franței în arestarea violentă a lui Bonifaciu, despre solicitarea regelui de a-l judeca post-mortem

drept eretic, apoi de a-l deshuma și a-l arde pe rug. Pe lângă aceasta, zvonurile cu privire la circumstanțele morții lui Benedict se răspândeau cu repeziciune. Oamenii spuneau că regele Filip ceruse bani pentru răscumpărarea Sfântului Scaun. Bertrand nu putea să-i învinuiască; știa că zvonurile erau adevărate. Însă chiar și așa, auzindu-i și văzându-i pe cei care își revărsau toată furia asupra sa, se simți lovit în plin, cutremurându-se.

Când lectica trecu prin culoarul îngust creat de gărzile regale în mulțime, se auziră două izbituri mult mai puternice decât înainte în brocartul care proteja tronul. Unul dintre purtători se prăbuși la pământ, lovit în cap de un bolovan, astfel că lectica se înclină într-o parte. Ceilalți începură să meargă mai repede, dar mulțimea înaintă. Bertrand văzu cum unul dintre soldați îl lovește în figură cu mânerul sabiei sale pe un bărbat. Omului îi țâșni sânge roșu aprins și căzu sub pumnii ridicați ai celor din jurul lui. Mai căzu unul, ținându-se cu mâinile de față, apoi un altul, în vreme ce soldații începură să lovească cu scuturile în rândurile din față, forțându-i să se dea înapoi, rupându-le degetele și maxilarele.

Intensitatea loviturilor trimise o undă de șoc prin mulțime. Oamenii încercară să se întoarcă, îndepărtându-se de soldați, călcându-se în picioare ca să scape. Unii se prăbușiră la pământ, împinși de picioarele și mâinile celorlalți. Bărbații și femeile care ajunseseră la zidul mănăstirii strigau de frică și durere, fiind striviți de mulțime. Cei de pe zid încercară să-i ridice pe

prietenii și pe rudele lor, însă zidul nu era destul de puternic pentru a rezista greutății. Ici-colo, de-a lungul curbei, pietrele începură să crape și să se spargă. Un bărbat alunecă și căzu peste cei de jos, trăgând după el bucăți de tencuială. Se auziră mai multe bufnituri și strigăte, tot mai puternice, până când se transformară într-un huruit înfundat, care fu urmat de urlete când zidul se prăbuși, ridicând în aer un nor de praf și bucăți de piatră. Strigătele continuară să se audă chiar și după așezarea molozului. Bertrand închise ochii și încercă să blocheze sunetele care se auzeau în urma sa. Fu dus departe de mulțimea dezlănțuită, la adăpost în lectica sa. Își simți stomacul întorcându-se pe dos și se gândi doar la chipul fiului său.

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franței
14 noiembrie 1305

Ponsard traversă curtea, înjurând când cizmele îi alunecară în noroi. Își băgă în gură o bucată de pâine și își scutură firimiturile din barbă în vreme ce se îndrepta către șopron uitându-se împrejur. Se apropia seara, iar lumina era tot mai puțină, la casa din spatele său obloanele fiind deja trase. Ponsard se opri la intrarea în șopron, mijindu-și ochii ca să vadă în interior, de unde venea miros de paie umede și balegă. Pe un scăunel ședea o siluetă subțirică care mulgea o capră.

Când se aplecă și intră, silueta se întoarse speriată.

– Nu, Marie, spuse Ponsard, când ea vru să se ridice.

Îi făcu semn să se aşeze, apoi se duse în partea opusă a şopronului, paiele de pe jos înăbuşind zgomotul cizmelor sale. Caprele dintr-un staul de sub podul pentru fân behăiră speriate.

– Nu mă lua în seamă, insistă el, rezemându-se de stâlpul de care era agăţat un căpăstru.

Marie se aşeză ţeapănă pe scaun şi se aplecă înainte, băgând mâna sub burta animalului.

Zâmbind tot mai larg, Ponsard privi cum ea strângea şi trăgea ţâţele caprei. Laptele curgea în vadră. Sub braţe, rochia ei se subţiase, devenind aproape transparentă. Îi putea număra coastele. Yolande îi implorase s-o lase să meargă la Bordeaux pentru a cumpăra provizii, însă Gilles nu era prost. În ultimele nouă luni, numai el se dusese la oraş, şi asta foarte rar, doar de câteva ori pentru a achiziţiona de-ale gurii şi o dată pentru a se întâlni cu întăririle trimise de rege.

Ponsard se împinse în stâlp, apropiindu-se ca să vadă mai bine. Remarcă imediat cât de tensionată era, cât de albe şi de subţiri erau degetele ei când mulgea. Simţind ceva întărindu-se în el, se duse în spatele ei.

– Vă rog, şopti ea.

– Taci, fato, murmură el, când ea se feri de atingerea lui. Ştii că nu-mi place să vorbeşti.

Ponsard îşi deplasă încetişor mâinile de pe umeri către sânii ei mici. Îi apucă lacom, masându-i.

– Întoarce-te, îi ordonă el cu glas aspru, simţind că e gata să ejaculeze.

Ea începu să plângă, dar se conformă, întorcându-se pe scăunel. El îşi ridică tunica şi-şi desfăcu

nădragii în grabă. O apucă de bărbie cu cealaltă mână şi o aduse mai aproape. Se opri, auzind ceva în spatele lui. Întorcându-se, se aşteptă să-l vadă pe Gilles sau pe ceilalţi stând în prag. Însă nu era nimeni.

Puţin încurcat, îşi băgă penisul în pantaloni. Puse un deget pe buzele lui Marie, forţând-o să-şi ţină gura, apoi se duse la intrare, dojenindu-se pentru neatenţie. Fusese neglijent şi se dusese la fată în timpul zilei. Dacă Gilles ar fi ştiut că îşi abandonase postul, l-ar fi crucificat. Ponsard privi cercetător către casă. Lumânarea arunca văpăi de lumină printre stinghiile obloanelor, iar curtea era pustie. Stătu pe gânduri o clipă, ştiind că ar fi mai bine să se întoarcă la locul lui. Ar fi putut veni la fată mai târziu, când toţi aveau să fi adormit. Însă după această scurtă ezitare, pofta trupească îl împinse din nou către şopronul întunecat.

Ponsard se apropie încetişor de Marie, aşteptând să aibă din nou erecţie, şi îşi duse o mână la pantaloni. Behăitul caprelor acoperi paşii care se apropiară cu repeziciune şi fără zgomot din spatele său. Când fata făcu ochii mari, el crezu că era înspăimântată şi nu observă pumnalul decât atunci când trecu prin faţa lui, pentru ca apoi să-i taie beregata.

Will se mişcă iute, apropiindu-se de tânăra de pe scăunel. Tocmai când ea se pregătea să ţipe, îi puse mâna pe gură şi se ghemui în faţa ei.

– Linişteşte-te. Nu vrem să-ţi facem niciun rău.

Ea îşi îndreptă privirea asupra bărbatului din care ţâşnea sânge ca dintr-o fântână, prăbuşit în colţul opus

al hambarului. Robert își băgă pumnalul în teacă și apucă de brațele soldatului. Ceilalți patru cavaleri ieșiră de sub podul pentru fân și veniră să-l ajute, unul dintre ei împrăștiind fân peste urmele de sânge.

– Cum te cheamă?

Will își luă încetișor mâna de pe gura ei.

– Marie.

Will îi zâmbi încurajator.

– Arhiepiscopul de Got mi-a vorbit despre tine. Ascultă-mă, Marie. Am venit să-l eliberăm pe băiat, pe Raoul. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea clătină din cap. O mână tremurândă se ridică și îi acoperi buzele. Îl privea din nou pe cel mort. Robert și ceilalți îi luau armele și tunica albastru-stacojie. Floarea de iris din piept era pătată de sânge. Când tânăra se ridică șovăitoare, Will îi făcu loc să treacă pe lângă el, lăsând-o să se ducă la cel mort.

Marie se uită la gâtul spintecat al acestuia, ținându-și mâinile în jurul corpului. Se aplecă și-l scuipă. Ștergându-se la gură, își întoarse chipul palid, dar hotărât, către Will.

– Ce vreți să fac?

– Câți gardieni sunt?

– Șapte. Gilles e căpitanul lor.

– Sunt toți în casă?

Marie încuviință.

– Ponsard ar fi trebuit să stea de veghe, însă... Se uită din nou la el și trase aer în piept. Gilles și ceilalți sunt la parter, o așteaptă pe Yolande să le aducă

de mâncare. Raoul stă de obicei în camera lui. Nu-l lasă să iasă afară.

– Acesta e un lucru bun, spuse Will, privindu-l pe Robert și pe ceilalți ca să se asigure că auziseră totul. Te-ai descurcat bine, Marie. Nu mai trebuie să faci decât un singur lucru.

Arătându-i curtea cufundată în întuneric, îi spuse repede ce voia de la ea.

Marie ascultă, părând speriată la început, dar atunci când el termină, ea încuviință.

Zâmbetul de pe chipul lui Will dispăru în momentul în care tânăra ieși din șură. Se îndreptă către Robert și ceilalți.

– Jean, zise el, făcându-i semn unuia dintre templieri, du-te în curte și ascunde-te. Când vor ieși gardienii, vreau să te duci în casă. Găsește-l pe Raoul. Orice s-ar întâmpla, vreau ca băiatul să rămână în viață. S-a înțeles?

Când Jean se uită la Robert, cavalerul dădu aprobator din cap.

– Astea-ți sunt ordinele.

– Voi trei, ascundeți-vă în altă parte, le spuse Will celorlalți, după ce Jean ieși. Robert, tu vii cu mine.

Îl privi în ochi pe Robert în timp ce se îndreptau către ușă.

– Am avut noroc cu gardianul care și-a părăsit postul. Să sperăm că vom avea noroc și în continuare.

Din casă se auziră strigăte. Auziră vocea lui Marie, țipând înspăimântată.

– *E cineva în șopron! Vă rog, veniți repede!*

Robert își ridică sabia.

– N-avem nevoie de noroc.

Cei doi bărbați se ghemuiră de o parte și de cealaltă a intrării, mantiile închise la culoare făcându-i una cu întunericul. Pe chipurile lor, brăzdate de cicatrice din războaie și pline de riduri, unul purtând barbă, celălalt nu, se citeau îndârjirea și hotărârea.

Strigătele lui Marie fură urmate de pașii apăsați ai celor care traversau curtea.

– Cine-i acolo? se auzi o voce răgușită. Arată-te! Vocea scăzu în intensitate, de parcă cel care vorbea se întorsese. Tu. Du-te și caută-l pe Ponsard. Întreabă-l dacă a văzut pe careva.

Will strânse sabia în mână când auzi pași îndepărtându-se.

În clipa imediat următoare, apăru o siluetă în cadrul ușii, mantia stacojiu-albastră strălucind în penumbră.

– Cred că servitoarea s-a înșelat, Gilles, se auzi o voce din spatele siluetei care se oprise la intrare. Poate că a fost un lup.

– A spus că a văzut un bărbat, murmură Gilles drept răspuns, fără să se miște. Dracu' să-l ia de întuneric. Nu văd nimic.

Făcu un pas înainte, încordat, apoi se opri din nou, uitându-se în jur. Behăitul caprelor răsuna ca o tânguire.

– Dacă ieși acum, n-o să pățești nimic.

Gilles înaintă sigur pe el, pregătit de atac. În spatele său se aflau doi gardieni. Apoi intră un al treilea. Se împrăștiară.

Unul o luă la dreapta. Lovi cu piciorul într-o grămadă de paie, apoi strigă speriat când văzu ceva fugind înspre el.

– La dracu'! înjură el, râzând uşurat când văzu capra care ieşi în curte alergând.

– Ai păţit ceva? întrebă cel de-al patrulea gardian, care tocmai intrase.

Camaradul său se întoarse.

– M-am...

Îşi înghiţi cuvintele când o siluetă mult mai mare sări asupra lui din întuneric cu ochii scânteind. Îşi ridică sabia la timp, parând lovitura.

Will îşi încleştă dinţii, simţind izbitura puternică. Bărbatul îi dădu sabia într-o parte şi se ghemui, gata de luptă, în vreme ce în jur începură să răsune strigăte. Cel de-al cincilea gardian veni în grabă să-şi ajute tovarăşii.

– Nu! strigă Gilles, lovind cu sălbăticie pe templierul care îl atacase. Du-te la băiat!

După ce gardianul dispăru, Will îl atacă prin învăluire pe adversarul său, vederea periferică fiindu-i distrasă de mişcările rapide ale celor care se luptau. Pe sub bluza sa lungă, gardianul purta armură, iar mâinile îi erau protejate de mănuşi din zale, la fel ca Will. Purta, fără îndoială, şi un fel de protecţie pentru picioare. Însă nici unul dintre ei nu avea scut. Will le ordonase cavalerilor să le lase lângă cai. Scuturile în formă de romb ale templierilor s-ar fi dovedit a fi greu de folosit în timpul unui atac rapid, lansat prin surprindere. El însuşi se dezobişnuise să poarte unul

în timpul petrecut în Scoția, bazându-se mai degrabă pe un scut rotund, mic, folosit de pedestrași.

Dintr-odată, gardianul lansă un atac către partea dreaptă a lui Will. Observând cât de stângace era postura soldatului, Will își dădu seama că mișcarea era o fentă. Întocmai cum anticipase, sabia se îndreptă spre partea stângă în ultima clipă. Îi urmări traiectoria și îndepărtă cu abilitate arma gardianului, apoi îl lovi cu putere în stomac cu piciorul. Când bărbatul se împletici, Will îi tăie gâtul cu sabia. Mușchii puternici ai gâtului făcură ca sabia să se oprească la jumătate. Când Will o smulse, gardianul căzu în genunchi, gâlgâind și scăpându-și arma. Începu să-și ridice mâinile, ducându-le către rana deschisă din care țâșnea sânge, însă Will îi reteză capul cu o lovitură puternică cu ambele mâini.

Will se întoarse la timp, auzind pași în spatele său. Era Gilles. Căpitanul se lansă într-un atac sălbatic asupra lui. După câteva eschivări rapide, Will își dădu seama că bărbatul era un foarte bun luptător. Sabia lui era ca un fulger care îl ataca din toate părțile. Întâi gâtul, apoi coapsa, o lovitură rapidă către vintre, o șfichiuire șuierătoare pe la beregată, o spintecătură înspre coaste. Făcu abstracție de tot ce se întâmpla în jurul lui, de icnetele și gâfâielile celorlalți, atent să pareze loviturile care ar fi putut să-i străpungă apărarea și să-l ucidă. Loviturile lui Gilles erau puternice. Aproape fiecare dintre ele făcea ca din săbiile lor să se desprindă fărâme de metal care scânteiau între ei. În câteva clipe, fruntea lui Will se umplu de broboane de sudoare, iar

mușchiul antebrațului începu să-l doară, încordându-se tot mai mult cu fiecare eschivă ori lovitură de atac.

Chipul lui Gilles exprima încrâncenare și concentrare, însă atunci când ajunseră mai aproape de ieșire, fața lui Will fu luminată de amurgul cenușiu, iar căpitanul făcu ochii mari.

– Te-am mai văzut, gâfâi el. La palat. Lansă o nouă lovitură. Lângă rege!

Căpitanul își pierdu concentrarea doar câteva clipe, suficient pentru ca Will să-i împingă spada în lateral. Will își roti sabia pe deasupra capului său, țintind țeasta lui Gilles, iar dacă ar fi lovit, i-ar fi crăpat capul în două. Neîndemânatic, dar foarte rapid, Gilles își reveni și-și ridică spada, parând lovitura. Cele două săbii formară o cruce în aer, apoi Gilles, mârâind cu sălbăticie, apucă vârful spadei sale cu mâna liberă, care era protejată de o mănușă din zale, apoi o dădu în lateral cu forță. Spadele scrâșniră puternic. Gilles reuși să prindă sabia lui Will în ghearele de vultur ale mânerului, apoi o împinse în jos și în lateral, dezechilibrându-l. Când Will se aplecă într-o parte, Gilles își ridică spada, lovindu-și adversarul în față cu mânerul.

Cu nasul spart și orbit de lacrimi, Will simți adierea ușoară a vântului. Se încordă, pregătindu-se să primească lovitura care avea să-i aducă sfârșitul. Auzi fierul străpungând armura, zalele spărgându-se, răsuflarea întretăiată a cuiva, și apoi o bufnitură. Timp de câteva clipe, crezu că nasul îl durea atât de tare încât eclipsă agonia provocată de lama care îl străpunsese. Însă atunci când își șterse ochii și se dădu înapoi,

împleticindu-se, îl văzu pe Gilles stând în genunchi în faţa lui, cu sabia lui Robert înfiptă în spate. Robert îşi smulse spada, iar căpitanul se prăbuşi cu faţa în paie.

Privind în jurul său cu ochii înceţoşaţi, Will văzu că toate gărzile regale erau la pământ, iar unul dintre templieri stătea rezemat de peretele şopronului, alb la faţă, apăsându-şi umărul cu mâna.

– Ceilalţi, veniţi cu mine. Au mai rămas doi gardieni.

Ieşind în curte, Will îi făcu un semn lui Robert.

– Mulţumesc.

– Ei, n-aveam de gând să-mi laşi mie cea mai grea treabă.

– Bine zis, icni Will, astupându-şi una dintre nări ca să dea afară sângele pe cealaltă. Altfel, soarta noastră ar fi fost pecetluită.

Se încordară cu toţii când uşa casei fu deschisă larg. Jean ieşi cu sabia înainte, lumânarea din mâna sa revărsându-şi strălucirea împrejur. În spatele templierului se afla Marie, care ţinea în braţe un băiat înspăimântat.

– I-ai omorât pe gardieni? întrebă Will, îndreptându-se către cavaler.

– Gardieni? Jean clătină din cap. Nu era decât unul. A venit după băiat.

Se întoarseră, auzind paşi bocănind. O femeie grasă care ţinea în mână un cuţit de bucătărie ieşi de după casă. Gâfâia.

– Slavă Domnului! Slavă Domnului că aţi venit!

Îşi îndreptă privirea către şopron.

– Sunt toţi...?

Când Will încuviință, femeia se aplecă înainte, încercând să-și recapete suflul.

– Am încercat să-l opresc pe celălalt, dar și-a luat calul și a fugit.

Robert se apropie.

– A scăpat unul?

Îl privi cu îngrijorare pe Will.

– Oare ne-a văzut?

– Nu cred. Totuși, spuse Will înjurând printre dinți în timp ce-și băgă sabia în teacă, speram să avem mai mult timp la dispoziție pentru a ne pierde urma.

Catedrala din Lyon, Sfântul Imperiu Roman
30 noiembrie 1305

Filip intră cu pași mari în cameră și-și scoase mănușile.

– Puteți ieși, se răsti el la slujitorii care zăboveau pe lângă ușă.

Se uită fix la cel care stătea cocoșat pe scaunul de la fereastră. Scrâșni din dinți, nervos, însă așteptă să se închidă ușa înainte să vorbească.

– Mă lași să aștept două săptămâni și acesta e felul în care-mi dai binețe? Nu faci nicio plecăciune, nu rostești niciun cuvânt? De ce ai refuzat să mă primești în audiență? Văzând că cel de la fereastră nu se întoarce, Filip se îndreptă către el. Cardinalii mi-au spus că ești bolnav și că nu poți fi vizitat de nimeni. Dar

nu văd niciun semn de boală. Nu se auzi niciun răspuns. Răspunde-mi, de Got! De ce nu m-ai primit?

Bărbatul se ridică încetişor, spatele lui fiind luminat de amurgul însângerat. Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a regelui.

– Nu mai sunt Bertrand de Got. Sunt papă şi mi te vei adresa cu respectul cuvenit. Ochii regelui scânteiară plini de furie, însă papa continuă. Cardinalii ţi-au spus adevărul. Am fost bolnav. Îmi pare rău dacă lucrul acesta ţi-a zădărnicit planurile.

Filip şovăi, uimit de modul în care îi răspunsese papa. Parcă ar fi stat de vorbă cu altcineva. Acesta nu mai era fricosul care se lăsase manipulat, înfricoşat şi intimidat în cortul său din afara oraşului Bordeaux, bărbatul care cedase la aflarea veştii că fiul său bastard era ţinut ostatic şi avea să fie ucis dacă nu le îndeplinea cererile. Cel care se afla înaintea sa fără îndoială că nu era un neghiob; lucrul acesta putea fi ghicit din postura sa dreaptă, ţeapănă, cu pumnii strânşi. În ciuda încordării, Bertrand părea a fi mult mai puternic şi mai hotărât decât îl văzuse Filip vreodată. Îl enerva asta. Oare urcarea pe tronul pontifical crea o legătură directă cu Dumnezeu pe linia Sfântului Petru? Să fi primit putere cerească prin comuniunea aceasta?

Îşi drese glasul şi se îndepărtă, temându-se dintr-odată să privească ochii aceia negri, care nu clipeau, ca nu cumva să vadă în ei ceva mai măreţ şi mai înfricoşător. Se blestemă pentru faptul de a-l fi trimis pe Nogaret înapoi la Paris după ceremonia de

învestire, însă creșterea taxelor stârnise revolte în oraș și voia ca sfetnicul său să fie acolo pentru a ajuta la calmarea situației.

– Îți accept scuzele, spuse el, încordat. Dar având în vedere că acum ești sănătos, vreau să-ți îndeplinești obligațiile pe care ți le-ai asumat când ai fost numit papă. Filip făcu o pauză pentru a-și aduce aminte sfaturile lui Nogaret. Întâi de toate, căci acesta e lucrul cel mai important, îl vei chema înapoi din Cipru pe Marele Maestru Jacques de Molay. Șeful Ordinului trebuie să fie aici dacă vrem să-l distrugem. Atunci când se va întoarce, vom organiza la Paris o întrunire a celor trei stări, care vor fi informate în prealabil cu privire la ce se va discuta. Vei anunța că Templul a devenit nefolositor și că a împovărat oamenii și papalitatea cu încercările sale zadarnice de a recuceri Țara Sfântă. Vei sublinia faptul că averea Templului ar fi mult mai bine utilizată pentru menținerea păcii în Apus decât în țări străine, că de pe urma ei vor avea de câștigat toți locuitorii Franței, că taxele vor fi reduse și că granițele vor fi întărite. Apoi, prin puterea dăruită de Dumnezeu, vei dizolva Ordinul Templierilor și vei transfera toate bunurile, proprietățile și averile lor regatului Franței.

Cuvintele sale fură urmate de liniște. Filip se încruntă și vru să vorbească din nou, întrebându-se dacă Clement îl auzise. Însă papa răspunse înainte ca el să poată face asta.

– Ați terminat, maiestate?

Remarcând tonul pompos al papei, Filip se încruntă și mai mult.

– Da, am terminat, dar...

– Foarte bine, maiestate, pentru că și eu am terminat. Nu mai accept să fiu torturat de tine și de șarpele acela veninos, Guillaume de Nogaret, nu mă mai puteți constrânge sau amenința. Sunt papă, vicarul lui Dumnezeu și vocea lui Dumnezeu pe pământ, și nu mă mai puteți manipula. Nu mă voi supune cererilor voastre și voi declara nulă înțelegerea pe care am semnat-o, pentru că n-am semnat-o de bunăvoie. Clement își ridică vocea, cutezător. Nu-l voi rechema pe Jacques de Molay, căci el și cavalerii săi sunt singurii oameni care mai năzuiesc la creștinarea Țării Sfinte. Sfântul tău bunic a luptat și a murit degeaba în pustiurile acelea? Să abandonăm speranțele noastre atât de ușor? Papa clătină din cap. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-i ajuta atât spiritual, cât și financiar pe templierii din Cipru să-și continue războiul sfânt.

Filip se uită la el năucit.

– Te înșeli, te înșeli *amarnic* dacă crezi că nu voi face lucrul cu care te-am amenințat. Își duse mâna la mânerul spadei. Ai uitat, Clement? Fiul tău e în custodia mea. Îți jur că-l voi ucide dacă-mi refuzi asta!

– Nu vei face așa ceva, murmură Clement, privind sabia de la șoldul lui Filip. Fiul meu nu mai e în grija oamenilor tăi. Azi-dimineață am aflat că a fost dus într-un loc sigur. Nu-l vei găsi niciodată, iar dacă vei încerca, voi face ceea ce predecesorul meu nu a avut ocazia să facă. Te voi excomunica. Se îndreptă către

rege, părând din ce în ce mai mare cu fiecare pas pe care îl făcea, până când Filip fu nevoit să se dea înapoi. Vei putea spune că am un fiu ca să încerci să mă distrugi, însă eu voi nega asta, iar cuvântul tău nu reprezintă nimic, maiestate. Oamenii, supușii *tăi,* sunt din ce în ce mai nemulțumiți sub stăpânirea ta și contestă alianța ta cu criminalul acela, Nogaret. Deja s-au ridicat împotriva ta. Crezi că locuitorii ducatului Guienne au uitat atât de repede violența cu care i-ai supus? Arestarea nobililor și confiscarea proprietăților lor? Știu că nu mai ai nici fondurile și nici susținerea necesare înăbușirii unei revolte. Dacă mă ataci, vei regreta amarnic.

Filip clătina din cap, însă nu putea să rostească niciun cuvânt. Se lovi cu spatele de perete. Ochii negri ai papei îl sfredeleau acuzatori și mânioși. Plini de aversiunea lui Dumnezeu față de el. Regele n-ar fi putut decât să-și pună mâinile pe față pentru a se proteja de privirea aceea acuzatoare.

– Te-au otrăvit cei din jurul tău. Ai devenit la fel de lipsit de credință ca sfetnicul tău cel eretic! Tu, care ai ucis doi vicari de-ai lui Hristos!

– Nu, mormăi Filip. Nu. Am făcut așa cum mi-ai poruncit! Căzu în genunchi, ridicându-și mâinile și împreunându-le ca pentru rugăciune. Am făcut-o pentru tine! Pentru poporul tău!

Auzindu-i răspunsul, Clement ezită.

– Pentru mine?

Însă Filip nu-l mai auzea. Își închisese ochii, ținându-și mâinile ridicate către ceruri.

– Doamne, iartă-mă! Iartă-mi păcatele!

Catedrala din Lyon Sfântul Imperiu Roman
1 decembrie 1305

– Am făcut-o.

– Credeți că regele va accepta asta?

Will îl urmări cu privirea pe papă în timp ce acesta se îndreptă către scaunul de la fereastră. Părea epuizat și mult mai bătrân decât era atunci când îl văzuse Will ultima oară, în Bordeaux. Veșmintele sale din mătase roșie îl făcură să pară mai mic atunci când se așeză, împreunându-și mâinile în poală.

– Nu cred că are de ales. Dacă refuz dizolvarea Templului, atunci nu-și poate îndeplini ambițiile. Papa își ridică brusc privirea. Și fiul meu n-a pățit nimic?

Will încuviință nerăbdător. Clement îl întrebase deja o mulțime de lucruri despre băiat în dimineața zilei trecute.

– Oamenii mei l-au dus împreună cu Yolande și Marie la sud de sat, întocmai cum ne-ați poruncit. Filip nu va putea să-i găsească pe nici unul dintre ei.

– Bine. Clement zâmbi. Sora mea va avea grijă de ei.

– Deci s-a terminat? Am făcut tot ce trebuia pentru a apăra Templul?

Clement privi înspre el încruntându-se.

– Nu. Nu s-a terminat încă. Cel puțin nu atât timp cât ministrul de Nogaret continuă să-l otrăvească, întorcându-l împotriva Bisericii.

– Regele știe ce face, Sanctitatea Voastră. O fi Nogaret cel cu viziune, însă Filip nu e nici prost, nici slab de înger.

– Poate că da, spuse Clement, fluturându-și mâna de parcă asemenea lucruri nu ar fi fost importante, dar cred că regele ar fi mai puțin agresiv dacă șarpele acela nu l-ar mai influența. Se ridică. Nu-i pot face nimic lui Filip, nu sunt atât de puternic, și chiar dacă aș putea, aș declanșa un adevărat război în regat. Dar Guillaume de Nogaret nu e rege. L-aș putea pune sub acuzare pentru crimele împotriva predecesorilor mei, însă zvonurile nu-mi vor fi de folos. Am nevoie de dovezi clare.

– Știu sigur că regele și Nogaret au pus la cale uciderea papei Bonifaciu. Filip mi-a spus asta în timpul discuției în care mi-a mărturisit intenția lui de a distruge Templul.

Fața lui Clement rămase gravă, însă clătină din cap.

– Cuvintele tale nu sunt suficiente, cel puțin nu împotriva unor astfel de oameni. Un templier care a devenit mercenar? Regele e înconjurat de avocați și oameni plini de viclenie. Va fi nevoie de ceva mai mult decât mărturia unui dezertor pentru a-l confrunta. Mergea cu pași mari prin încăpere. Mai mult decât atât, sunt mai degradă interesat de găsirea unor dovezi în ce privește moartea papei Benedict. Oricât de condamnabil a fost atacul asupra lui Bonifaciu, acesta avea mulți dușmani în colegiul cardinalilor, dușmani care probabil că nu sunt foarte interesați să afle că a fost ucis. Adu-ți aminte, jumătate din colegiu e format din cardinali francezi care îl susțin pe

Filip. Însă despre Benedict se spune altceva. Era pe placul multora, iar zvonurile în privința decesului său prematur cer să se facă dreptate. Clement îl privi pe Will. Găsește-mi dovezi clare că Guillaume de Nogaret l-a ucis pe papa Benedict și voi lua măsuri împotriva lui. De îndată ce nu va mai fi în anturajul regelui Filip, vom putea sta liniștiți.

– Va trebui să fiu foarte atent. După cum v-am spus, unul dintre soldații care îl țineau captiv pe băiat a scăpat.

– Spuneai că nu te-a văzut, nu-i așa?

– Da, dar e riscant totuși. Nogaret n-a avut niciodată încredere în mine. Însă promit că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a găsi dovezile care să-l incrimineze, atât timp cât veți continua să protejați Templul.

– Ai cuvântul meu.

Clement se îndreptă către masa pe care fuseseră așezată o carafă de vin și două pocale.

– Să vorbim despre altceva. Spuneai că te-ai folosit de templieri pentru a-l apăra pe fiul meu. L-a pomenit pe Marele Maestru vreunul dintre ei? Au zis ceva despre planurile lui pentru o nouă campanie în Țara Sfântă?

Will clătină din cap.

– Ultimele vești pe care le-am primit vorbeau despre faptul că Jacques de Molay încerca să obțină susținere și fonduri pentru o nouă cruciadă, însă solicitările sale n-au fost încununate de succes.

Clement păru dezamăgit când își turnă vin.

– Ei bine, poate că încă n-am primit veștile cele bune.

– Da, murmură Will, poate.

31

Palatul regal, Paris
21 decembrie 1305

– Nu pot să înțeleg cum de s-a întâmplat așa ceva, maiestate.

Regele deschise o ușă joasă, pe jumătate ascunsă de iederă, iar Nogaret îl urmă. Își aplecă capul, observând că se află într-un loc pe care nu-l cunoștea. Erau chiar pe vârful Île de la Cité, având în spatele lor înaltul zid care înconjura grădinile palatului regal. În față, malurile mâloase cădeau abrupt și dispăreau în Sena umflată și cenușie după trecerea furtunilor de iarnă. Din apă se ridicau trei insule mici, precum cocoașele unui monstru uriaș scufundat în mijlocul fluviului. Pe deasupra apelor tulburi se arcuia un vechi pod de lemn care ajungea până la cea mai apropiată insulă. Nogaret văzuse podul de pe maluri, însă nu știuse că în zidul palatului se găsea o ușă.

– Tatăl meu l-a construit, spuse Filip, privind podul. Arătă cu mâna insula cealaltă. Pământul gălbui era sterp şi uscat de vânt. Nu se vedeau decât câţiva copaci crescuţi la întâmplare şi păsări care se bălăceau la mal. Ar fi vrut să pescuiască de pe Île des Juifs.

– Maiestate, se aventură Nogaret, încercând să-l determine pe rege să se întoarcă la subiectul despre care discutau.

– Nu cred că a reuşit. Dificultăţile din perioada domniei lui l-au împiedicat să facă asta. Tatăl meu era un om slab, era tras încoace şi-ncolo de cei apropiaţi lui şi de familie, niciodată nu se gândea la el însuşi, niciodată nu făcea ce voia el. Abia dacă-şi mai aduc aminte de el. Tot ce ştiu despre el e că tatăl lui a fost un sfânt. Filip se întoarse către Nogaret. Vântul rece îi umflă părul. Tot aşa vor gândi şi despre mine atunci când voi muri? Că am fost prost şi neputincios şi i-am lăsat pe sfetnicii mei să mă manipuleze după placul lor? Că n-am făcut nimic cu adevărat important? N-o să fiu decât nepotul unui om de seamă?

– Veţi fi cunoscut drept cel care a reîntregit Franţa, spuse Nogaret cu hotărâre. Cel care a adus regatului său prosperitate şi pace, care a pus bazele unei epoci în care înţelepciunea e mai importantă decât credinţa oarbă.

– L-am subestimat pe noul papă, murmură Filip, privind iarăşi insula lăsată în părăsire. Soldatul nu poate să ne spună nimic despre cei care i-au atacat?

Nogaret se înfurie.

– Nu i-a văzut. Când și-a dat seama că Gilles și ceilalți pierdeau, a șters-o. Dacă ar fi avut ceva mai multă minte, ar fi trebuit să se ascundă în apropierea casei, ca să-i vadă pe intruși. Mi-e teamă că acum nu vom mai afla niciodată cine au fost.

– Cred că erau niște mercenari plătiți de Clement pentru a-i salva copilul. Filip se apropie de podul de lemn, târându-și tivul mantiei negre prin mâl. Are mai mult curaj decât credeam. Regele se sprijini de parapetul din lemn, însă nu păși peste scândurile acoperite de mușchi.

– Am putea să-l căutăm pe băiat, sugeră Nogaret, frecându-și bărbia. Sunt aproape sigur că cineva din apropiații lui Clement știe unde l-au dus pe copil.

Filip clătină din cap.

– Nu. S-a terminat. Fără sprijinul papei nu mai putem distruge Templul. Începu să meargă pe pod. Planurile mele de cucerire a unor noi teritorii vor rămâne doar la stadiul de planuri. Fără fonduri nu mai pot face nimic. Se încruntă. Oare să mai creștem taxele?

– Ar fi un lucru primejdios. Locuitorii orașului sunt mânioși, și același lucru se poate spune și despre toți ceilalți francezi. Abia am reușit să înăbușim revoltele. Atmosfera este tensionată. Nogaret oftă. Templul e...

– Templul e pierdut pentru totdeauna pentru noi, îl întrerupse Filip, întorcându-se de pe pod și îndreptându-se către ușa din zid. S-a terminat.

– Vom găsi o altă cale, sire, sunt sigur. Nogaret îl urmă în grabă pe rege. Nu trebuie decât să ne gândim la ea.

– Eu m-am gândit destul. Capul mi-e atât de plin de gânduri, încât cred că o să crape. Lasă-mă singur.

Nogaret vru să spună ceva, însă se opri și rămase în urmă, lăsându-l pe rege să se îndepărteze, străbătând singur grădinile palatului. Nu era momentul potrivit să-l forțeze pe Filip. Avea să aștepte ca apele să se liniștească nițel înainte de a-și încerca din nou norocul. Era un adevărat dezastru. Bertrand de Got părea să fie un fruct atât de copt, atât de pregătit pentru a fi cules și pus sub o presă. Însă aleseseră persoana greșită. Nogaret intră în palat fierbând de furie: soldații puși de pază fuseseră niște incompetenți, iar papa își schimbase brusc atitudinea. Templul era cea mai bună opțiune pentru protejarea și întărirea regatului, însă Filip avea dreptate: fără susținerea papei, nu aveau cum să se folosească de ordin.

Ministrul era atât de adâncit în gândurile sale încât nu-l observă pe Will care se îndrepta către camera sa decât atunci când trecură unul pe lângă celălalt. Se opri brusc și se întoarse, mijindu-și ochii.

– Campbell?

– Ministre de Nogaret, răspunse Will, înclinându-și capul.

– Te-ai întors mai devreme decât mă așteptam. Credeam că o călătorie până în Scoția e un drum foarte dificil.

– N-a trebuit să mă duc prea departe. M-am întâlnit în Anglia cu unul dintre generalii lui Wallace.

Nogaret privi pergamentul din mâna lui Will.

– O scrisoare?

– De la sora mea, spuse Will, ridicând-o pentru ca Nogaret să poată vedea numele lui, scris pe una din feţele pergamentului. Când m-am întors am găsit-o aici. Zâmbi. Mă aştept să fie o lungă scrisoare despre câte cuvinte ştie să spună copilul nepoatei mele şi câţi dinţişori i-au ieşit. Dar mă îndoiesc că v-ar interesa aşa ceva, ministre. Cum a decurs ceremonia din Lyon?

– Au fost câteva probleme, răspunse Nogaret, privind atent chipul lui Will, suspectându-l de ceva, însă fără să ştie de ce. Au murit doisprezece oameni când s-a prăbuşit un zid, însă papa nu a păţit nimic.

– Bănuiesc că regele va începe să-şi pună în aplicare planurile.

– S-a întâmplat ceva neprevăzut, spuse Nogaret, după un scurt răstimp. Dar nu cred că e momentul potrivit pentru a discuta despre asta. Îmi închipui că regele te va chema la el cât de curând. Sunt sigur că aşteaptă cu interes veştile pe care le aduci din Anglia. În ultima vreme am aflat tot mai puţine despre vecinul nostru.

– Voi fi bucuros să-mi îndeplinesc această îndatorire.

Will se îndepărtă, iar Nogaret îl urmări cu privirea pentru o vreme, înainte să pornească în cealaltă direcţie, simţindu-se învins.

Filip mergea clătinându-se de-a lungul culoarelor către apartamentele sale. Într-o cameră din apropiere auzi râsetul unei copile, probabil fiica sa. Sunetul acela îl făcu să tresară. Îşi grăbi pasul, mergând către

camera sa și către solitudine. Coridoarele întunecate ale palatului erau friguroase, însă abia simțea gerul, căci înăuntrul său clocoteau ca într-un furnal o mulțime de sentimente: furie, disperare, umilință. Se opri în fața apartamentelor sale, punându-și palma pe ușă, asaltat de amintirea momentului în care îngenunchease în fața papei, care fusese uimit de gestul lui. Știa că în acele clipe nu-l încercase decât un sentiment de frică, însă aproape imediat după ce-l lăsase pe Clement să se întoarcă la Paris, el rămânând învins, simțise rușinea crescând ca o flacără în el. Cum de se lăsase intimidat așa de ușor? Deschise brutal ușa, apoi se opri, rămânând cu ochii ațintiți asupra femeii care se ridicase de pe patul său.

Rose rămase tăcută. Chipul regelui fu străbătut de furie, liniile de pe frunte i se adânciră, iar gura și maxilarul i se încordară. Ea vru să se miște, anticipând porunca lui de a părăsi încăperea, însă se opri de îndată ce realiză că el nu spusese nimic. Închizând ușa în urma lui, se întoarse către ea. Părea că trecuseră mai mult de trei luni de când îl văzuse ultima oară. Se întorsese din Lyon cu o zi în urmă, însă luase parte la multe întruniri.

– Ce cauți aici, Rose? întrebă Filip, luându-și privirea de la ea și dându-și jos mantia.

Când o aruncă pe pat, tânăra se uită la ea, întrebându-se unde fusese. Tivul veșmântului era murdar de noroi.

– Am vrut să vă văd.

Cuvintele ei părură o şoaptă. Ar fi vrut să fi vorbit mai tare. Ochii albaştri ai lui Filip o priviră glacial. Ea clătină din cap, dându-şi seama cât de riscant era ce făcuse; cât de mult întrecuse limitele.

– Îmi... îmi pare rău, spuse ea, bâlbâindu-se în vreme ce traversa încăperea. Plec îndată.

– Aşteaptă.

Rose ezită, întinzând mâna ca să deschidă uşa.

– Stai. Filip îşi dădu jos cizmele şi se aşeză pe pat, rezemându-şi spatele de pernele din mătase. Aşază-te lângă mine.

Rose se întoarse încetişor, ţinându-şi ochii în pământ pentru a nu-şi dezvălui emoţiile care clocoteau în ea. Se aşeză temătoare pe marginea imensului pat, în apropierea unui stâlp frumos sculptat. Văzu că de pe mantia lui se scurgea noroi pe podea. Filip îşi închisese ochii şi stătea cu capul rezemat de perete. Spre deosebire de felul în care respira ea, răsuflarea lui era înceată şi regulată. El puse o mână pe pat, lângă el.

– Vino aici.

Rose se aplecă ca să se descalţe. Când ea se aşeză acolo unde îşi pusese mâna regele, acesta şi-o retrase. Îşi simţea fiecare părticică a corpului: sângele din obraji, mâinile care-i tremurau, bătăile rapide ale inimii. Se lăsă pe perne, cu muşchii încordaţi, gândindu-se că niciodată nu mai fusese atât de plină de viaţă şi de înspăimântată în acelaşi timp. Se sperie, simţind ceva rece atingându-i degetele, apoi văzu că era mâna lui. El rămase cu ochii închişi, mângâindu-o fără grabă şi cu delicateţe, trecând peste încheietura mâinii, apoi

urcând pe sub mâneca rochiei negre. Încercă să-şi închidă ochii, însă senzaţia atingerii lui fără ca ea să vadă o făcea să ezite. Respiraţia lui se acceleră. Dintr-odată, se ridică în capul oaselor. Se întoarse cu spatele şi-şi dădu jos coroana, aşezând-o pe masa de lângă pat. Se aplecă, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a trupului ei. Rose îşi închise ochii când simţi gura lui presând-o pe-a ei. Trupul lui mirosea a râu. După câteva clipe, se ridică din nou. Se priveau în ochi, fără să spună nimic, în vreme ce el desfăcea şireturile rochiei ei. Rose se ridică, lăsându-l să i-o dea jos. Aerul răcoros o făcu să-şi ducă mâinile instinctiv la piept, aşezându-le una peste alta astfel încât să-şi ascundă arsurile.

Filip îşi trase tunica peste cap şi-şi desfăcu cingătoarea cu care-şi încinsese mijlocul şi flanela din păr. Când şi-o înlătură, Rose urmări cu privirea liniile roşii de pe pielea lui, urme făcute de biciul cu care se pedepsise, plin de ruşine. Îşi dădu mâinile la o parte, descoperindu-şi cicatricele. Voia să le întindă şi să atingă rănile lui ca nişte pânze de păianjen. În minte îi răsună glasul reginei.

Toate venele lui sunt pe afară.

Regele deveni nerăbdător, iar mişcările lui tot mai repezi. Îi băgă mâna între picioare, depărtându-le. Degetele îi erau încă reci. Rose ar fi vrut să o ia mai încet, să fie mai blând. Ar fi vrut să-i şoptească ce gândea, temerile şi dorinţele ei, să-i spună cât de mult aşteptase ca el să-şi întoarcă atenţia asupra ei. Ar fi vrut să fie sărutată iarăşi. Însă nu ştia cum să-i spună asta unui rege, aşa că rămase tăcută când el se aşeză deasupra

ei cu fața roșie, fierbinte. Avea ochii închiși. Nu o văzu când își întoarse capul, ascunzându-și durerea pe care-o simțea, și nu observă nici când își depărtă mâinile, apucând cuvertura. Rose strânse din ochi simțind cum e pătrunsă, însă îl auzi șoptind ceva. Își întoarse capul, apropiindu-se de el ca să-l asculte. După câteva clipe, îl auzi din nou.

– Jeanne, murmura el, penetrând-o orbește. Jeanne.

Îndepărtându-se, Will se simți urmărit cu privirea de Nogaret. Când coti, îndreptându-se către camera sa, nu se uită înapoi. Pergamentul din mâna sa, pe care îl împăturise între timp, era moale, umed.

Când ajunse în micuța sa cameră care îi fusese casă pentru atât de multă vreme, închise ușa cu recunoștință. Geamul de la fereastra care dădea către curtea interioară era crăpat, iar în încăpere era frig. Singurele piese de mobilier, cu excepția cufărului ferecat pe care își așezase sabia, haina de zale și mantia de călătorie, erau un scăunel și o măsuță pe care se aflau un urcior cu apă și câteva capete de lumânare. Când se întorsese azi-dimineață, găsise un strat subțire de praf așezat peste toate lucrurile din cameră, însă acum, când își trecu un deget peste masă, văzu că era curată, și-și dădu seama că servitorii trebuie să fi trecut pe-acolo. Se întrebă cine altcineva îl mai observase întorcându-se, simțindu-se neliniștit dintr-odată, de parcă palatul era înțesat de oameni care-l urmăreau, așteptând să greșească, să se dea în vileag. Alungând asemenea gânduri, Will se așeză pe patul său de paie. Era un oaspete de onoare

al regelui; era de aşteptat ca oamenii să-l observe atunci când venea sau pleca. Privea totul cu prudenţă doar pentru că Nogaret îl primise cu răceală, însă felul bănuitor de a fi al ministrului nu era ceva neobişnuit. Nimeni nu-l suspecta de nimic.

Îşi îndreptă atenţia asupra scrisorii din mână. Veştile care veneau de la familia sa erau foarte rare, aşa că nu voia să strice momentul gândindu-se la altceva. Zâmbind nerăbdător, rupse pecetea şi desfăcu bucăţile de pergament. Trecând cu privirea peste pielea plină de cute, îi pieri zâmbetul de pe chip.

Dragul meu frate,

Sper ca atunci când vei primi această scrisoare să fii sănătos. Căci, vai!, nu pot spune că noi suntem bine acum ori că vom fi vreodată. Îmi pare rău că nu ţi-am mai scris de atâta amar de vreme, însă aici au fost timpuri grele, şi am avut prea puţine ocazii pentru a face altceva în afară de a încerca să supravieţuim. Recoltele nu au fost îndestulătoare şi, de parcă lucrul acesta nu ar fi fost deja o lovitură puternică, regele Edward îşi continuă războaiele. Noi sărăcim pe zi ce trece, iar cămările sunt mai goale ca niciodată. John Balliol este în continuare exilat în Franţa, şi noi am renunţat la speranţa de a avea din nou un rege, dacă nu cumva o să fie chiar Ciocanul. Cel puţin am avut norocul să fim în nord, căci am scăpat de violentele lui campanii, cu toate că după căderea de anul trecut a cetăţii Stirling în mâinile englezilor nu s-au mai purtat bătălii. Poate ai aflat între timp că nobilii

scoțieni au fost obligați să se supună regelui și să semneze un armistițiu, însă ceea ce mulți dintre cei aflați dincolo de granițele noastre nu știu este că au fost lăsați în libertate doar cu condiția de a-l hăitui pe singurul om care l-a sfidat pe regele Angliei, prietenul tău, generalul sir William Wallace. Până și lui sir David Graham i s-a cerut asta, dar el a refuzat.

Însă nu se poate spune același lucru și despre ceilalți. Mulți dintre cei trimiși de Edward să-l prindă pe sir William au dat greș, însă sir John Menteih a reușit. A aflat că sir William se ascundea împreună cu Gray într-o casă din pădurea din apropiere de Glasgow. Cei doi au fost atacați noaptea. Cu părere de rău, te anunț că Gray a fost ucis. De durere, Christian abia dacă mai rostește vreun cuvânt. Se pare că sir William s-a luptat și a ucis mulți dintre atacatori, însă au fost prea mulți chiar și pentru el, astfel că a fost nevoit să cedeze. A fost dus degrabă la Carlisle, legat de calul său, apoi a fost predat nobililor englezi, care l-au dus la Londra. Totul s-a întâmplat atât de repede, astfel încât atunci când am aflat noi, cei din Elgin, despre asta, trecuse deja mult timp. Totuși, David, care se afla în apropiere de graniță împreună cu stăpânul său, a luat hotărârea de a-i urmări. Încă nu știu ce voiau să facă prin asta. Cred că fiul meu cel curajos spera să-l poată salva pe sir William. De îndată ce au ajuns în Londra și-au dat seama că totul fusese în van. Sir William era ținut sub pază, iar străzile din jurul temniței erau atât de înțesate de oameni, încât ar fi fost cu neputință să se apropie.

În a douăzeci și treia zi ale lunii august, sir William Wallace a fost dus la Westminster, spun ei, pentru a fi pus sub acuzare și judecat, dar cred că știi la fel de bine ca și mine cât de ridicol sună asta. Sir William, care niciodată nu i-a jurat credință regelui Angliei, a fost acuzat de înaltă trădare. Procesul s-a desfășurat în aceeași zi și i s-a stabilit și pedeapsa. David mi-a povestit câte ceva din ce a urmat, însă nu totul. Cred că n-a făcut-o pentru că a vrut să-mi ascundă acele lucruri îngrozitoare care știu că-l chinuie, chiar dacă a văzut atâtea altele. Când încep să mă gândesc la asta – mulțimile, căldura, frica – îmi plânge sufletul. Cu toții am văzut vărsare de sânge, prea mult sânge, însă nimic nu se compară cu ce a pățit acel om frumos și trufaș în Londra. Aș fi vrut să scriu despre asta, însă acum văd că nu-mi găsesc cuvintele. Nu pot scrie nimic...

Will scăpă scrisoarea dintre degete, lăsând-o să cadă pe podea. Rândurile se estompară, iar mintea i se umplu de imaginile și sunetele pe care sora lui nu le putea articula.

Văzu mulțimea nervoasă adunată pe străzile care duceau de la Westminster către eșafod. Pumnii lor ridicați și gurile lor deschise, roșii. Auzi strigătele și înjurăturile, batjocura și râsetele lor la adresa căpcăunului din nord care era dus gol prin fața ochilor lor, legat. Simți cum îl scuipau în față, cum îl loveau cu picioarele. Le mirosi duhoarea, transpirația provocată de căldură și agitație, căci toți se împingeau, încercând

să-l zărească pe dușmanul atât de urât de ei. Simți groaza care-i clocoti în viscere când văzu spânzurătoarea ridicându-se în față, știreangul gol, ca un cerc greu pe cer; nicidecum sfârșitul, ci începutul unor chinuri cu neputință de imaginat. Își imagină sfâșietoarea singurătate pe care o simți atunci când urcă treptele către eșafod pentru a privi marea aceea în clocot. Atât de multe chipuri haine. Își simți mâinile legate la spate, strânsoarea răsucindu-i și tăindu-i pielea la fiecare mișcare, asprimea funiei care trecu peste obrazul lui, sentimentul că e închis într-un spațiu îngust când știreangul se strânse în jurul gâtului. Auzi uralele mulțimii când începu să fie ridicat în aer de călăii îmbrăcați în negru. Respirația i se tăie. Își deschise gura. Limba începu să i se umfle.

Will încercă să înlăture imaginile care îl copleșeau, venind una după cealaltă, amestecându-se cu vocea lui Edward și cuvintele pe care le rostise în temnița din Stirling.

În tot acest timp, se golește vezica urinară, apoi intestinele.

Încercă să și-l amintească pe William Wallace așa cum îl văzuse ultima oară, în urmă cu patru ani, atunci când își luase rămas-bun pe docurile din Paris. Vru să se gândească la puternica strângere de mână a lui Wallace, la acel surâs care îi lumina ochii albaștri. Însă tot ce putea să vadă era trupul lui, bătut și sfârâmat, cum e dat jos din frânghia care se leagănă. Încă n-a murit, trage aer în piept, încercând să se agațe de ultima fărâmă de viață cu aceeași îndârjire și hotărâre cu care se agățase de speranța că va dobândi libertatea.

Vei fi întins pe o masă, ca să te vadă toți. Un adevărat spectacol.

Simți duritatea băncii de sub el, durerea sfâșietoare provocată de tăierea organelor genitale. Astfel virilitatea și puterea sa erau distruse. Simți loviturile și tăieturile pe care le făceau ustensilele călăilor în pieptul și-n stomacul său. Dumnezeule, lasă-l să fi murit acum.

...fiecare organ va fi scos și ars în fața ochilor tăi.

Will se ridică brusc. Ducându-se la fereastră, își puse mâinile pe piatra rece. Închizând ochii, încercă să-și canalizeze toată atenția către vântul răcoros care pătrundea prin crăpătură. În mintea sa văzu cum călăul bagă mâna înăuntrul trupului și smulge inima încă bătând, și auzi uralele mulțimii atunci când acesta o ridică. Își încleștă dinții și toate imaginile dispărură, amintindu-și de momentul în care Wallace se urcase în barcă. Vâslașii trăgeau și împingeau, purtându-l departe, pe Sena cea albastră. Își ridicase mâna pentru ultima oară, apoi se întorsese cu fața înspre vânt, ducându-se acasă.

Will își înfipse degetele în piatră. Wallace murise. Patria lui, familia lui, toți rămăseseră fără speranță.

Edward ieșise învingător.

Will simți din nou vechea ură, alungată de eforturile făcute pentru salvarea Templului, răbufnind cu și mai multă putere. Furia, neagră și amară, începu să fiarbă în el. Urlă, lovi masa, aruncând-o cât colo, spărgând cana și împrăștiind lumânările. Îi apăru în minte chipul plin de trufie al lui Edward, zâmbind, apoi lovi cu pumnul în perete. Întorcându-se, își lipi

spatele de zid și se lăsă la pământ, respirând sacadat, cu mâna sângerând. Cu toate că era cuprins de furie și deznădejde, simți un alt sentiment născându-se, unul nou, însă puternic. Văzu chipul papei Clement. Dacă i l-ar fi dus pe Nogaret, atunci poate ar fi reușit să obțină ceva: ministrul la schimb cu un ordin papal care să-l oblige pe Edward să pună capăt războiului. Sentimentul acela, își dădu el seama, era speranța.

Încă mai putea spera.

Închisoarea Merlan, Regatul Franței
25 decembrie 1305

Bărbatul se ghemui în întuneric, ascultând sunetele slabe care răsunau în jurul său: clinchetul îndepărtat al cheilor, o ușă închisă, un zăvor tras, un țipăt sinistru care-l făcu să tresară. Ascultând, se legăna încoace și-ncolo, lovindu-se cu spatele de piatra dură. Obișnuia să țină socoteala mișcărilor sale; fiecare atingere era un nou număr. Unu. Doi. O sută. Două mii. Era un fel de a măsura timpul într-un loc fără zile și fără anotimpuri. Sub pământ soarele nu răsărea. Nu existau decât două nuanțe de întuneric, în funcție de cât de mult se apropiau gardienii cu torțele lor. Acum pierdea șirul numărătorii după primele câteva sute. Mintea îi rătăcea aiurea și uita de câte ori se lovise cu spatele de piatră, cufundându-se în cine știe ce amintire.

Locurile și persoanele din visele sale erau simple, dar neobișnuit de lipsite de culori. Copacii erau negri,

cerul era cenușiu. Albastrul părea să fie cu neputință de imaginat. Aici totul era gri, părul, pielea, îmbrăcămintea sa ferfeniță, pereții și podeaua, ba chiar și mâncarea, toate erau gri și murdare, toate cu excepția unei singure culori. Era o culoare de rău augur: culoarea sângelui, a păcatului, a focului. Culoarea crucii de pe mantiile gardienilor. Îl dureau ochii atunci când aceștia veneau să-l biciuiască. Simțea chinul pricinuit de plesnetul fierbinte pe brațele pe care și le ridica pentru a se proteja. Învățase să se teamă de el, învățase cuvintele pe care nu trebuia să le rostească atunci când era lovit. Cuvintele durerii: vinovăție și nevinovăție, pedeapsă și acuzare. Erezie. Crimă.

Se auzi un nou sunet printre zumzetul continuu de șoapte și gemete, scâncete și suspine. Era sunetul unor pași care se apropiau. Bărbatul se aplecă în față. Inelele de fier de la picioare se mișcară. Își înclină capul într-o parte, ascultând. Pașii se opriră în fața ușii sale. Văzu focul licărind printre crăpăturile din lemnul mâncat de cari și-și mii ochii, pregătindu-se să privească lumina aceea puternică. Se auzi zăvorul, apoi se deschise ușa. Lumina și căldura focului îi scăldară trupul cu frumusețe și cruzime. Își ridică mâinile, putând să privească torța doar printre degete. În spatele focului zări fața unui tânăr bărbat. Avea în mână un castron. Tânărul îl așeză cu grijă pe podea, fiind suficient să se ghemuiască în prag, căci celula era foarte mică.

Bărbatul privi înspre castron. Înăuntru văzu bucăți de carne acoperite de un sos gros.

– Ce e, Gérard?

Vocea îi era răguşită.

– V-am adus nişte resturi de la bucătărie, şopti tânărul. Gărzile şi-au mâncat deja cina. N-or să-şi dea seama că lipsesc.

– Carne?

Gérard încuviinţă.

– Ne-a fost trimis un cerb pentru masa de Crăciun.

– E Crăciunul?

– Da. Astăzi.

Bărbatul se lăsă pe spate, rezemându-se de perete, neîndrăznind să se mai uite la castron.

– Ar fi mai bine să-l iei, Gérard. Dacă află, te vor pedepsi.

Tânărul tăcu un răstimp, chipul luminat de flăcările torţei exprimând exaltare şi îngrijorare.

– Nu contează, spuse el. Asta e ultima mea zi aici. Mâine plec la Paris. Tatăl meu a reuşit în sfârşit să-mi găsească un loc, din păcate la grajduri. Dar, cine ştie, poate că într-o zi, dacă voi munci destul de mult, voi fi iniţiat.

Bărbatul simţi ceva zvârcolindu-se în el când văzu că băiatul era serios, hotărât, chipul său amintindu-i de acela al cuiva drag lui.

– Să nu te duci, Gérard, spuse el, întinzându-şi mâinile către tânăr. Urmele din jurul inelelor de metal de la încheieturi erau albe în lumina torţei. Să nu te duci la Paris. Sunt oameni răi acolo. Eretici. Îşi ridică vocea. Criminali!

Gérard privi agitat în jurul său.

– Nu spuneți asta. Să nu v-audă ceilalți cavaleri că vorbiți așa. Știți ce vă vor face.

Însă bărbatul nu-l asculta. Se întinse și apucă brațul tânărului, simțind căldura pielii unui alt om pe sub tunica din lână aspră.

– Atunci spune cuiva că mă aflu aici. Te implor. Spune-le că sunt nevinovat. Că n-ar trebui să mă aflu aici.

Tânărul își smulse brațul din strânsoare și se ridică, scuturând din cap.

– Tăceți. Să nu vă audă. Vă rog să mâncați acum, înainte să se răcească.

Ușa fu închisă în grabă, iar căldura torței dispăru. În vreme ce pașii tânărului se îndepărtau cu repeziciune, Esquin de Floyran se lăsă pe mâini și începu să plângă în întuneric.

PARTEA A TREIA

32

Templul din Paris
7 noiembrie 1306

Tânărul bărbat înainta grăbit, degetele sale trăgând de un fir descusut al tunicii. Mirosul de paie umede, balegă și piele tăbăcită din șopron era înăbușitor. Nu reușise să se obișnuiască cu el. În cârligele bătute în peretele de piatră atârnau hățuri. Șeile erau aranjate frumos pe câteva polițe. Plafonul boltit era întesat de pânze de păianjen în forma unor coșuri de fum. Înainte nu-și dăduse niciodată seama cât de multe erau, chiar dacă ultimul an și-l petrecuse în mare parte în acea încăpere. Fu străbătut de fiori și se dădu înapoi, îndepărtându-se de pânza foarte mare suspendată deasupra lui, cu firele pline de praf și de muște. Își aduse aminte de momentul în care trecuse printr-unul dintre culoarele temniței, de șocul avut simțind-o trecând peste chipul lui ca niște degete care îi mângâiau obrazul.

Se sperie când văzu doi bărbați intrând pe ușă. Unul dintre ei era grăjdarul-șef. Chipul lui luminos și zâmbetul ușor erau lucruri familiare care-l făceau să se simtă încrezător în sine. Celălalt oferea puțină mângâiere. Tânărul îl văzuse pe înaltul cavaler în preceptoriu, însă nu avusese niciodată ocazia să stea de vorbă cu el, adresându-i-se o singură dată, cu „sir", în momentul în care îi luase hățurile calului. Cavalerul avea păr cenușiu și un chip pătrățos, dur, încadrat de o barbă albă, tăiată scurt. Era îmbrăcat cu mantie și tabar, purtând la șold o spadă cu două tăișuri, și era deosebit de încruntat.

– Gérard, spuse grăjdarul-șef, acesta este sir Robert de Paris.

Tânărul făcu o plecăciune, apoi trase în continuare de firul desfăcut din tunica sa, în vreme ce cavalerul îl privi cu atenție.

– Fratele Simon mi-a zis c-ai vrea să-mi spui ceva.

Gérard îl privi neîncrezător pe Simon.

– Stai liniștit, Gérard. N-ai de ce să te temi dacă vei spune adevărul. Spune-i lui Sir Robert ce mi-ai spus și mie ieri.

Gérard se luptă cu vocea interioară care nu era de acord cu vorbele grăjdarului-șef, șoptindu-i că avea toate motivele să-i fie frică dacă ceea ce avea să spună era adevărat. Însă vocea aceea era a unui om al cărui chip nu-i dădea pace și Gérard știa că nu va putea să scape de ea dacă nu avea să facă ce-l implorase omul acela. Păstrase secretul pentru destulă vreme, tot așteptând și întrebându-se cui să i-l împărtășească. În cele din

urmă, acum câteva săptămâni, se hotărâse să-i spună ce știa unui alt grăjdar, gândindu-se că avea să scape de povară, însă prietenul său îl convinsese să i se adreseze cuiva de rang mai înalt. Își drese glasul, apoi spuse:

– În urmă cu un an am fost transferat de la închisoarea Merlan, acolo unde tatăl meu a fost paznic pentru o perioadă, la acest preceptoriu. Unul dintre cei întemnițați se numea Esquin de Floyran.

– De Floyran? întrebă Robert nervos. Priorul din Montfaucon?

– Da, domnule, mi-a spus că a fost prior acolo.

Robert îl privi pe Simon.

– De Floyran a dispărut în urmă cu trei ani, cam în aceeași perioadă în care nepotul său a fost găsit mort. S-a crezut că a avut ceva de-a face cu decesul lui și a fugit de teama represaliilor.

Gérard clătină din cap.

– Nu. N-a fost așa. Esquin și-a iubit nepotul. Mi-a spus că Martin a fost... Îi pieri vocea pentru o clipă, apoi trase aer în piept. Mi-a spus că Martin a fost ucis de templieri.

– Templieri?

Gérard îl privi din nou pe Simon, care îi făcu semn să continue.

– Da, domnule. De la acest preceptoriu.

– De unde știa Floyran?

– A fost acolo când s-a întâmplat. Nepotul său s-a întâlnit cu el într-o biserică și i-a spus că eretici de la Templu i-au făcut vrăji și l-au obligat că participe la ceremonii necuviincioase. Însă aceștia l-au urmărit

când a plecat și l-au ucis. Esquin s-a gândit că le-a fost frică să-l ucidă pentru că era un înalt oficial al Ordinului și de aceea l-au trimis la Merlan. Probabil sperau că avea să moară acolo. Gérard își privi mâinile, amintindu-și de lucrurile oribile pe care le văzuse acolo. Au murit mulți. E un loc îngrozitor, domnule.

– Spune-mi mai multe despre cavalerii aceștia. Ziceai că nepotul lui Floyran i-a acuzat de erezie?

– Așa mi-a spus Esquin. Însă nu știe cine sunt. Cei care l-au prins pe el și l-au ucis pe Martin purtau măști. Esquin a fost supus unui interogatoriu în preceptoriul din Paris, crede el, însă nu poate ști dacă acolo sau în altă parte, pentru că fusese legat la ochi. Gérard făcu o pauză când Robert blestemă și-și trecu o mână prin păr. Mult timp după ce a fost întemnițat la Merlan a continuat să-și susțină nevinovăția. Gardienii l-au bătut și l-au torturat de fiecare dată când vorbea despre asta, căci le striga tuturor că Ordinul e plin de eretici care trebuie găsiți și pedepsiți pentru nelegiuirile lor. După multe bătăi, a tăcut, și mi-a spus doar mie. Gérard ridică din umeri. Bănuiesc că avea încredere în mine. Când a aflat că urmează să plec m-a implorat să-i spun cuiva.

– De ce ți-a trebuit un an ca să faci asta?

Gérard evită privirea lui Robert.

– Mi-a fost teamă că dacă îi voi spune cuiva voi păți și eu același lucru. Îl privi pe cavaler câteva clipe. N-aș fi putut accepta să fiu trimis acolo. Moartea e o binecuvântare pe lângă ce se întâmplă în temniță. Dar trebuia să împărtășesc secretul. Îmi stăruia în

minte imaginea lui în celula aceea mică, ghemuit în întuneric.

– Ai făcut ce trebuia să faci, Gérard, îl asigură Simon.

– Fratele Simon are dreptate, replică Robert. Dar vreau să-mi promiți că nu-i vei mai pomeni nimănui despre asta. Trebuie să rămână între noi.

– Bineînțeles, domnule.

– Ești liber.

Făcând o plecăciune, Gérard ieși în grabă din șopron, pășind în lumina îmbietoare a soarelui. Deja se simțea mai bine, ușurat de povara de pe umerii săi, trecută acum pe ai altcuiva.

Când sergentul plecă, Simon se întoarse către Robert.

– Mi-am spus că ai fi interesat de lucrurile astea. De îndată ce mi-a povestit, mi-am amintit că mă rugaseși să plec urechea la zvonurile care circulă printre sergenți. Însă trebuie să recunosc, adăugă el, la vremea aceea am crezut că e puțin probabil ca lucrurile pe care ziceai că le-ai auzit să fi fost adevărate.

– Ca să fiu sincer, și eu am ajuns la aceeași concluzie. Nicio pistă nu a dus către ceva concret.

– Sau duceau către Merlan, rosti Simon încruntându-se. Spuneai că inspectorul de Pairaud a făcut cercetări. Cum de nu știa de întemnițarea lui Esquin de Floyran?

– Orice oficial din cadrul preceptoriului, Maestrul Franței sau mareșalul, pentru a-i numi doar pe doi dintre ei, ar fi putut autoriza încarcerarea cavalerului.

E posibil ca Hugues să nu fi știut nimic despre asta, în special dacă cei implicați au făcut totul în secret. Robert clătină din cap, iritat. Oricum ar fi, nu pot să-l întreb despre asta. Încă nu s-a întors din Anglia, și va mai sta acolo ceva vreme.

– E limpede că Gérard e convins că ce i-a istorisit prizonierul e adevărat și înclin să cred că povestea asta seamănă prea mult cu zvonurile despre care discutam pentru a fi o coincidență, murmură Simon, privind înspre ușa închisă. Din spatele ei se auziră nechezatul cailor și râsetele a doi grăjdari. Templieri acuzați de erezie? Nu poate fi adevărat. Privi cu atenție chipul grav al lui Robert. Nu-i așa?

Închisoarea Merlan, Regatul Franței
19 decembrie 1306

Ieșind de sub pasajul arcuit, Robert își ridică privirea către fortăreața cenușie. Copitele calului său tropăiau zgomotos pe caldarâm. În urma sa se auzi un zăngănit, iar bariera fu închisă. Cavalerii care îl lăsaseră să intre își reluară locul în fața drugilor de fier. Peisajul mohorât făcea mai apăsătoare pustietatea locurilor. Zidurile înalte erau împrejmuite de câmpii sterpe, iar pământul era la fel de negru precum cerul de iarnă împânzit de corbi ce croncăneau, rotindu-se în jurul turnurilor închisorii.

Robert aflase despre Merlan de mic copil, iar prima impresie pe care și-o făcuse acum se potrivea de

minune cu povestirile din dormitoarele sergenților, rostite în șoaptă și cu teamă în glas. Ajuns în curtea măturată de rafale de vânt, descălecă și îi dădu hățurile unui paj îmbrăcat în negru, aducându-și aminte de istorisirile din miez de noapte care relatau despre torturile îndurate de prizonieri, cu toții slujitori ai Templului care încălcaseră jurămintele și ordinele maeștrilor lor. După numirea sa în rândul cavalerilor, își adusese uneori aminte de șoaptele acelea, simțindu-se neliniștit, gândurile sale zăbovind asupra bine cunoscutelor celule ale morții: gropi săpate în pământ în care abia încăpea un om, acolo unde prizonierul era lăsat în întuneric, fără mâncare sau apă, până când se stingea.

Aruncându-și pe umăr sacul, Robert urcă treptele către intrarea care se căsca în zidul din fața sa. Cei doi cavaleri care stăteau de pază la poartă îl priviră tăcuți, stând cu mâinile pe mânerele spadelor lor.

Robert îl salută cu o scurtă mișcare din cap pe unul dintre ei.

– Am venit să văd un prizonier.

– Trebuie să vorbești cu intendentul, replică templierul, făcându-i semn înspre ușă. A doua ușă pe stânga.

Robert intră pe culoarul răcoros, se opri în fața unei uși și bătu de două ori. Auzind glasul iritat care îi strigă să intre, împinse ușa și păși înăuntru, fiind nevoit să se aplece pentru a nu se lovi de pragul prea jos. Încăperea în care pătrunse era mică și neaerisită. La singura masă aflată acolo era așezat un bărbat gras, care mușca plin de lăcomie dintr-o pulpă de pasăre, mijindu-și ochii deasupra unui pergament, urmărind

textul cu degetul. Mantia sa era mai degrabă cenuşie decât albă şi părea că nu mai fusese spălată de luni bune. Îşi ridică ochii şi-l privi încruntat pe Robert.

– Da?

– Bună ziua! Numele meu este sir Robert de Paris. Am venit de la preceptoriul din Paris pentru a sta de vorbă cu unul din prizonieri.

– Ai împuternicire?

Robert îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un pergament făcut sul.

Continuând să privească la fel de încruntat, intendentul îşi linse degetele zgomotos şi apucă sulul. După ce-l desfăcu, îşi ridică iute privirea şi se uită dincolo de Robert, de parcă se aştepta să vadă pe altcineva în spatele lui.

– A sosit şi inspectorul de Pairaud?

– Nu, doar eu.

– Cine e prizonierul? Văzând că Robert nu răspunde, intendentul deveni defensiv. Esquin de Floyran? Am primit ordine stricte în privinţa lui. Nimeni în afară de gărzile de la celulele inferioare nu are voie să-l vadă.

– Împuternicirea aceasta mi-a fost dată chiar de către inspector.

Robert arătă pergamentul, degetul lui făcând un cerc deasupra sigiliului roşu aflat în partea de jos a documentului. Încercă să-şi păstreze tonul vocii cât mai puternic, însă devenea tot mai neliniştit pe măsură ce intendentul întârzia să ia o hotărâre, privindu-l cercetător. Vocile unor copii îi şopteau că celulele morţii

se aflau chiar sub picioarele lui, amintindu-i că intrarea prin efracție în biroul lui Hugues și folosirea sigiliului său erau niște delicte majore. Putea fi descoperit în orice clipă. Podeaua avea să-l înghită și să-l dea uitării, scufundându-l în beznă. Ar fi trebuit să lase totul așa cum era. Ar fi trebuit...

– Bine. Intendentul se ridică în picioare, țeapăn. Te voi însoți jos.

Robert apucă sulul și-l urmă pe bărbat, ieșind din încăperea neaerisită, știind că pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Mergând de-a lungul unui labirint de coridoare și scări, ajunseră la nivelurile inferioare ale temniței. Pasajele deveneau tot mai înguste și mai reci pe măsură ce înaintau, iar după ce se lovise de două ori cu capul de tavanul jos, Robert fu nevoit să meargă aplecat, apăsând cu o mână pe mânerul spadei sale pentru a o face să nu se mai lovească cu vârful de ziduri. Intendentul cel corpolent nu întâmpina niciun fel de problemă, deplasându-se cu eleganță printre coturile coridoarelor întortocheate.

În cele din urmă, ajunseră într-un loc ceva mai larg, unde se aflau câteva paturi de scânduri acoperite cu pături și o masă cu scaune. Un grup de bărbați îmbrăcați cu hainele negre tipice sergenților, erau așezați la masă. Câțiva jucau dame, tabla de joc fiind scăldată de lumina arămie a torțelor. Când apăru intendentul, se ridicară cu toții.

– Deschideți celula lui Floyran.

Unul dintre sergenți luă o torță și un set de chei ruginite. Trecând pe lângă ei, o luă înspre o ușă mare, neagră, ridică drugul de lemn care o bloca și o deschise împingând cu umărul. Dincolo de ea se afla un tunel cufundat în beznă. Robert porni pe culoar în urma sergentului și intendentului. De-o parte și de alta a coridorului se aflau uși dispuse la o distanță egală. Mirosea îngrozitor și la fiecare câțiva pași călca pe ceva mâlos. I se păru că aude un scâncet înfundat din spatele unei uși când lumina torței trecu prin dreptul ei, însă, cu excepția acelui sunet, tăcerea era atotstăpânitoare. Ajunși la capătul tunelului, sergentul și intendentul se opriră. Sergentul băgă cheia în broască, trase zăvorul și deschise ușa unei încăperi minuscule.

Robert văzu pe cineva stând ghemuit, cu mâinile ridicate la ochi. Brațele îi erau subțiri ca niște vreascuri. Erau acoperite de niște haine ferfenițite printre care cavalerul văzu o mulțime de răni, unele vechi și rozalii, altele proaspete. Câteva cicatrici erau infectate, pielea vișinie fiind înconjurată de umflături galbene, pline de puroi. Își dădu seama că intendentul și sergentul rămăseseră pe loc.

– Vreau să vorbesc singur cu el, le spuse el, în voce simțindu-i-se greața pe care i-o provoca putoarea din temniță.

Intendentul scutură din cap.

– Nu, e impo...

– Mă aflu aici din ordinul inspectorului de Pairaud, spuse Robert cu asprime, ridicând pergamentul. Te vei supune cerințelor mele, altfel inspectorul îți va

cere explicații cu privire la motivele pentru care am zăbovit aici atât de mult.

Intendentul își mijì ochii, însă după câteva clipe îi făcu un semn gardianului, dând din cap cu nervozitate.

– Lasă-i torța.

Robert se dădu deoparte, permițându-i sergentului să aprindă o torță de perete. Când făcu această mișcare, își aduse aminte de lucrul pe care îl omisese gândindu-se prea mult la posibilitatea de a i se interzice să-l vadă pe Floyran.

– Încă ceva, zise el, când intendentul dădu să plece. Spuneai că ai primit instrucțiuni precise în privința încarcerării prizonierului. Cine ți le-a dat?

– Nu știu. Intendentul arătă înspre pergamentul din mâna lui Robert. Însă documentul avea sigiliul inspectorului.

Robert reuși cu greu să-și ascundă uimirea. Când intră în celula îngustă închizând ușa în urma sa, prizonierul se dădu înapoi, lipindu-se cu spinarea de zid. Bărbatul își coborâse mâinile. Puțina lumină care pătrundea printre crăpăturile din ușă îl făcea să arate ca o stafie. Pielea lui, ochii lui, trupul descărnat: totul părea să fie lipsit de culoare și materialitate. Buzele lui cenușii erau crăpate și sângerau, iar părul de pe față crescuse lung, încâlcindu-se. În vreme ce-l privea, Robert văzu ceva negru sărind pe obrazul lui Esquin și apoi dispărând în barba stufoasă. Bărbatul era probabil plin de păduchi. Gândindu-se ce să-i spună acestui om care părea mai mult mort decât viu, Robert auzi un sunet aspru, realizând că prizonierul vorbise.

– Acum o să mor?

Rostise întrebarea de parcă ar fi sperat să fie așa.

Robert se ghemui în fața lui.

– Nu, Esquin. Am venit să discut cu tine. Vorbea cu voce scăzută, conștient de faptul că intendentul probabil nu se dusese prea departe. Vreau să știu ce ți s-a întâmplat. Care e motivul pentru care ai fost întemnițat.

Înspăimântat, Esquin scutură din cap.

– Nu vreau să-ți fac niciun rău. Îți dau cuvântul meu de onoare. Când Esquin începu să se legene înainte și-napoi, Robert expiră zgomotos, profund nemulțumit. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Auzindu-i ultimele cuvinte, Esquin pufni în râs.

Robert tresări, privind înspre ușa închisă.

– Gérard mi-a povestit ce ți s-a întâmplat. Însă vreau să aud asta de la tine.

Esquin se aplecă în față, făcând lanțurile să zornăie.

– Gérard? E sănătos? După ce Robert încuviință, prizonierul zâmbi, deschizându-și gura știrbă. E un băiat bun. Tatăl lui o să fie mândru de el. Zâmbetul i se stinse. Însă n-o să fie așa. E mort.

– Gérard n-a murit, Esquin.

– Nu el, prostule! Esquin își apucă genunchii costelivi, trăgându-i înspre el. Martin.

– Martin? Vorbești despre nepotul tău?

– Nu-ți spun nimic, sâsâi înfiorător Esquin. N-o să-l mai poți găsi. E în siguranță acum. E în mâinile Domnului!

– Te rog, Esquin, trebuie să știu.

– Trebuie? Ochii lipsiți de culoare ai lui Esquin se îngustară. Frate, trebuie să ies din văgăuna asta.

– Asta nu se poate.

– Atunci n-o să afli nimic de la mine. Dacă nu mă scoți de-aici n-o să-ți spun nimic. Esquin se lăsă pe spate, rezemându-se de zid. Era epuizat fizic, dar de neclintit.

Robert se întrebă dacă să-l amenințe cumva, însă se gândi că nu avea cum să-i provoace mai multă suferință decât îndurase până acum.

– Nu pot. Nu încă. Însă dacă ce-mi vei spune e adevărat, atunci...

– Gardian! strigă Esquin. Gardian, vreau să plece bărbatul acesta!

Auzind pași pe culoar, Robert blestemă și se uită insistent la Esquin, care îl privi amenințător. Cavalerul se ridică în picioare, stând aplecat de mijloc. Avea în mână scrisoarea ce purta sigiliul lui Hugues. Marca aceea îi dădea dreptul să facă ce-i ceruse Esquin. Însă nu mai avea cum să dea înapoi după aceea. Dacă zvonurile ori chiar mărturia lui Gérard erau false, atunci avea să plece din locul acesta și să nu se mai întoarcă niciodată. Însă ordinul ca Esquin să fie izolat venise chiar din biroul în care li se pusese capăt cercetărilor sale cu privire la acuzațiile de erezie în privința unor membri ai Ordinului. Nu putea să se întoarcă la Templu fără să găsească răspunsul la toate întrebările. Dacă dorea să afle adevărul din spatele acelor ziduri de tăcere, doar bărbatul din fața sa i-l putea revela.

Apărură intendentul şi sergentul. Aplecându-se, Robert ieşi pe uşă.

– Descătuşaţi-l. Va veni cu mine.

– Haide.

Robert îl împinse în grajd pe bărbatul care tremura. Amândoi era uzi până la piele. Afară se auzi un tunet puternic care răsună prelung printre colinele din împrejurimi.

Când totul fu luminat de fulgerul de afară, albindu-se dintr-odată, Esquin tresări. Stătea nemişcat, acoperindu-şi pieptul cu mâinile, în vreme ce ploaia continua să curgă printr-una din găurile din acoperiş.

Robert se dusese în cealaltă parte a şopronului părăsit, folosindu-se de fulgere pentru a vedea. Pe podea se aflau o mulţime de trunchiuri de copaci. Când lovi cu piciorul într-unul, lemnul putred crăpă, într-un nor de praf.

– Locul acesta e mai adăpostit, strigă el, întorcându-se către Esquin.

Văzând că bărbatul nu se mişcă, Robert se duse lângă el şi-l apucă de braţ. Esquin se înfioră, însă îl lăsă pe cavaler să-l ducă într-acolo printre bălţi. Robert îşi dădu mantia jos şi o aruncă peste o bârnă ruptă care se sprijinea de un zid. Îşi desfăcu cingătoarea de care era prinsă spada şi-şi trase peste cap tunica. Atunci când vru să i-o dea lui Esquin, acesta făcu câţiva paşi înapoi, uitându-se la veşmânt de parcă Robert tocmai îi întinsese ceva neplăcut şi periculos.

– E uscată, insistă Robert. O să mori de frig în hainele astea ferfeniţite.

– Nu, şopti Esquin.

Era primul cuvânt pe care îl rostise de când ieşiseră din temniţa de la Merlan. Deasupra lor se auziră tunete puternice.

– Nu vreau să port chestia aia.

Robert privi mantia din mâinile sale: crucea roşie părea neagră în lumina intermitentă a fulgerelor.

– Cum vrei, spuse el îmbufnat, trăgându-şi tabarul înapoi peste armură. Îţi voi găsi altceva de îmbrăcat. Vom avea nevoie de un foc. După o scurtă ezitare, apucă cingătoarea şi-şi scoase teaca de pe ea. Pune-ţi mâinile în jurul acelei bârne.

Esquin îl privi fix.

Pentru o clipă, Robert crezu că n-avea de gând să se mişte, apoi, ca un câine de vânătoare bătut, bărbatul se duse la bârnă şi se aşeză jos, ridicându-şi braţele slăbănoage. Simţindu-se ca o brută, Robert trecu cingătoarea de piele pe sub mâinile lui Esquin şi o legă strâns în jurul bârnei. Acum că-l legase, se îndreptă către intrarea şopronului, acolo unde-şi priponise calul, desfăcu săculeţul prins de oblâncul şeii şi scoase o pătură. După ce îl înveli pe Esquin cu ea, începu să strângă lemne uscate, paie şi iarbă pentru iască. În vreme ce făcu focul, Esquin îl privi în tăcere, ochii săi obosiţi strălucind în întunericul dintre două fulgere. Când primele flăcări prinseră viaţă, aruncând lumină şi încălzind şopronul, Robert luă o bucată de pâine uscată din săculeţul său şi rupse o jumătate

pentru Esquin. Dându-şi seama că bărbatul nu putea să mănânce cu mâinile legate, desfăcu cingătoarea şi-l lăsă să-şi scoată o mână.

– Bine, spuse el, când Esquin apucă pâinea şi începu să mănânce din ea cu o foame de lup, clefăind cu gingiile sale lipsite de dinţi. Te-am scos din Merlan şi probabil că voi fi încarcerat pentru asta. Acum e rândul tău. Vreau să-mi spui tot ce s-a petrecut înainte de întemniţarea ta.

Esquin scoase pâinea din gură. Gingiile sale începuseră să sângereze.

– Vreau să se facă dreptate, zise el cu glas hârâit. Vreau ca aceia care l-au ucis pe nepotul meu şi m-au trimis aici să plătească scump. Mă vei ajuta? După ce Robert încuviinţă, făcu o scurtă pauză, privindu-l neîncrezător, apoi începu să vorbească.

Robert ascultă în linişte povestea lui Esquin, începând cu refuzul categoric al lui Hugues de Pairaud de a-l lăsa pe nepotul lui să se întoarcă acasă, până la tainica întâlnire din biserica Saint-Julien-le-Pauvre, apariţia bărbaţilor mascaţi şi uciderea nepotului său. Când termină, Esquin rămase nemişcat, ţinând în pumn bucata de pâine rămasă, extenuat.

– N-ai recunoscut pe nimeni din cei care te-au prins?

– Ţi-am spus, frate, purtau măşti.

– Dar vocea cuiva? Nume? Accent?

– Tocmai îi văzusem târând trupul nepotului meu pe-o stradă lăturalnică. Eram înspăimântat. Eram profund mâhnit de lucrul acesta. Îmi ceri să fac ceva imposibil!

Robert își ridică o mână ca să-l liniștească pe Esquin.

– I-ai putea recunoaște dacă i-ai auzi din nou?

Pielea subțire ca hârtia de pe fruntea lui Esquin se încreți.

– Poate... Dintr-odată, se opri. Nu. Asta ar însemna să mă întorc acolo. Clătină din cap. Nu mă mai întorc la preceptoriul ăla! E plin de eretici și de oameni care beau sânge. Oameni care scuipă pe cruce! Fiii Diavolului!

– Ai spus că vrei să se facă dreptate.

Flăcările gălbui luminau ochii strălucitori, febrili, ai lui Esquin.

– Voi găsi o altă cale. Acolo n-o să mă mai întorc. Niciodată!

Robert se lăsă pe spate, îngrijorat. Fără să afle cine era implicat în toată treaba asta, nu știa ce trebuia să facă în continuare sau, că tot venise vorba, ce avea să se întâmple cu Esquin. Se întrebă dacă ar putea găsi un loc pentru el unde să fie în siguranță până când avea să afle mai multe; oare ar fi trebuit să vorbească cu Hugues la întoarcerea lui din Anglia?

– Hai, odihnește-te! spuse el în cele din urmă. După ce trece furtuna ne vom continua drumul. Vreau să ne depărtăm cât mai mult cu putință de Merlan. Intendentul nu a avut de ales, dar n-a fost deloc bucuros să ne lase să plecăm. Nu vreau să creadă că a luat decizia greșită și să trimită oameni pe urmele noastre.

Ascultător, Esquin își rezemă capul de bârnă și-și închise ochii. După ce mai puse niște lemne pe foc, Robert se acoperi cu mantia sa îmbibată de apă și se

lăsă pe spate, ascultând zgomotele furtunii, care răsunau prelung peste colinele din împrejurimi, şi respiraţia întretăiată a prizonierului, care se auzea în răstimpul dintre tunete.

Esquin deschise ochii. Focul se stinsese, iar aerul era liniştit şi răcoros. Cavalerul din faţa lui stătea cu bărbia pe pieptul care urca şi cobora regulat. Printre scândurile zimţate ale acoperişului se putea zări cerul albastru-sidefiu. Când îl zări, Esquin se cutremură. Câtă vreme să fi trecut de când văzuse ultima dată cerul? Vru să se mişte, însă îşi dădu seama că mâinile îi erau prinse de bârnă. Probabil cavalerul o legase pe cea liberă în timp ce dormea. Îşi întredeschise buzele crăpate şi vru să-l strige, amintindu-şi de posibilitatea ca intendentul de la Merlan să trimită oameni în căutarea lor. Însă îşi înghiţi cuvintele înainte să le rostească.

De ce să aibă mai multă încredere în bărbatul de lângă el decât în cei care îl torturaseră în temniţă ori cei care îl azvârliseră acolo? Cu toţii purtau aceeaşi uniformă. Esquin îşi fixă privirea asupra crucii roşii de pe mantie, cruce pe care o ura atât de mult, şi rămase atent la ea, gânditor. Oare nu cumva îl minţea cavalerul? Nu cumva voiau cei care-l întemniţaseră să vadă cât din cele întâmplate îşi mai aducea aminte înainte de a-l ucide? Când era în celulă îşi aşteptase moartea cu nerăbdare de-a lungul anilor în care trupul său slăbise treptat. Însă acum, văzând cerul care se lumina şi simţind frigul dimineţii învăluindu-l, oferindu-i

perspectiva libertății, a vieții, își dădu seama că nu voia să moară. Voia să trăiască.

Cu grijă, Esquin întinse înspre foc unul din picioarele sale goale și ațâță o rămășiță de lemn ce ardea înăbușit. O prinse cu degetele de la picior și o trase înspre el de-a lungul podelei. Se opri când focul trosni și cavalerul mormăi în somn. Văzând că nu s-a trezit, Esquin își mișcă mâinile, trăgând cingătoarea în josul bârnei, trecând-o cu grijă peste cioturile și crestăturile din lemn. În cele din urmă, simțindu-se epuizat din pricina efortului, reuși să poziționeze cureaua peste lemnul care ardea mocnit, aproape atingând podeaua cu capul. Treptat, pielea începu să se înnegrească. Închise ochii când fierbințeala îi arse părul din jurul încheieturilor și pielea începu să i se strângă, înroșindu-se. Mirosul usturător de piele arsă era insuportabilă. După un răstimp care păru să țină cât o eternitate, cingătoarea se rupse.

Eliberat din strânsoare, Esquin merse tiptil până în partea cealaltă a hambarului. Se opri când ajunse la ușile distruse, privind câmpurile verzi-cenușii deasupra cărora plutea ceața, apoi dezlegă cu grijă calul cavalerului.

33

Sainte-Chapelle, Paris
21 februarie 1307

– Rugăciunile mele nu sunt suficiente. Vocea lui Filip era înfundată, cuvintele fiind rostite printre mâinile împreunate în faţa chipului său. Stătea în genunchi. Nu sunt suficiente.

– Orice om de pe acest pământ, oricât de multe păcate a săvârşit sau oricât de grave sunt acestea, poate fi mântuit. Asta dacă se căieşte pentru ele.

Filip îşi ridică privirea către bărbatul din faţa sa, ale cărui veşminte negre, care-i acopereau călcâiele, îl făceau să pară înfricoşător de înalt. Chipul lui tras şi alb ca varul era încadrat de firele cenuşii de păr care creşteau împrejurul tonsurii, iar mirosul de tămâie pe care îl emana îi conferea o aură sfântă, de parcă ar fi fost o parte a Bisericii, ruptă şi pusă în faţa lui Filip pentru a-l judeca şi pedepsi. Gândindu-se la asta, regele privi dincolo de Guillaume de Paris, fixându-şi

ochii asupra îngerilor înaripați care se aflau deasupra impunătorului altar. Se aștepta să-i vadă coborând de pe piedestalurile lor și venind dinaintea lui, privindu-l acuzator cu ochii lor aurii.

– Te căiești, sire?

Auzind întrebarea, Filip se uită iarăși la preotul dominican.

– Tu știi că mă căiesc.

– Dar Dumnezeu știe?

– Ce altceva aș mai putea face? șopti Filip, închizându-și ochii, neputând îndura privirea neiertătoare a duhovnicului său. Mă rog și fac penitență în fiecare zi. Și tot nu-L aud. Tot nu-mi vorbește.

– Poate că nu vă rostiți rugăciunile cu destulă credință. Poate că penitența nu e îndestul de aspră.

Filip își deschise ochii.

– Nu e aspră? Se ridică. M-am prefăcut în bucățele pentru El. Pentru iubirea Lui. Ce altceva mai vrea de la mine? Regele își smulse mantia și trase de legăturile cămășii sale de păr. Am purtat-o neîncetat săptămâni întregi! Am dormit în ea! Vocea sa răsuna în catedrala cufundată în liniște și întuneric. Lumina palidă a lumânărilor nu lăsa să se vadă decât pieptul său gol după ce-și smulse cămașa. Nu te mulțumește nici asta? strigă el, ridicându-și mâinile și căzând în genunchi în fața altarului de deasupra căruia heruvimii priveau liniștiți trupul lui plin de răni.

– O purtați neîncetat, maiestate? În vocea lui Guillaume se simțea încordarea. Ați purtat-o și atunci când v-ați împreunat cu târfa aia?

Filip își întoarse privirea înspre el.

Dominicanul se apropie și se ghemui în fața lui, privindu-l neîndurător.

– Poate că v-ați hotărât să vă ascundeți păcatele de mine și de Dumnezeu. Însă nu le puteți ascunde de servitori. Toate lumea a aflat zvonurile. V-ați culcat cu o servitoare, nu-i așa? Când Filip își plecă capul, Guillaume se ridică brusc. Cum să vă iert păcatele dacă nu le mărturisiți? Cum vă poate ierta Dumnezeu dacă nu vă căiți?

– Mi-e dor de soția mea. Mi-e atât de dor de ea, încât îndur cu greu să fiu alături de copiii mei, căci amintirea ei îmi pricinuiește atât de multă durere. Slujnica aceea e doar o... Filip clătină din cap neputincios. Consolare.

– Maiestate, Jeanne e acum alături de Dumnezeu. A găsit odihna cea veșnică. Acum trebuie să găsiți pacea aici, pe-acest pământ, înainte de a i vă alătura. În fiecare zi trebuie să luptați pentru a menține vie credința în Dumnezeu. Oamenii vor să-i conduceți.

– Poporul meu? Tot ce-am făcut a fost pentru binele lor, și cu toate astea tot mă urăsc. Când aprind lumânări la biserică o fac pentru Ludovic, niciodată pentru mine. Dacă recoltele n-au fost bune, dau vina pe mine. Dacă măresc taxele pentru a putea proteja granițele regatului se răzvrătesc împotriva mea. Cunoști la fel de bine ca și mine ce cred oamenii despre mine în acest oraș. Filip se ridică, vocea sa fiind plină de amărăciune. De fiecare dată când dau o proclamație, izbucnesc proteste. Dar dacă Dumnezeu nu mă aude,

cum voi ajunge eu în rai fără rugăciunile poporului meu? Am nevoie de dragostea lor, Guillaume.

– Nu trebuie să vă bizuiți pe alții pentru salvarea sufletului vostru, sire. Trebuie să vă supuneți întru totul și în mod cinstit voinței lui Dumnezeu, dăruindu-vă Lui pentru iertarea păcatelor. El vă va auzi doar atunci când rugăciunile și penitența vor fi sincere. De asta sunt sigur.

– Atunci mai e timp pentru asta? murmură Filip. Timp pentru a fi iertat de păcate? Pentru a simți iubirea lui Dumnezeu indiferent de lucrurile pe care le-am săvârșit?

– Bineînțeles. Vocea lui Guillaume nu mai era tăioasă, însă privirea rămăsese la fel de fermă. Traversăm o perioadă foarte dificilă, maiestate. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fiți un exemplu pentru popor. Știți ce cred despre acțiunile sfetnicului vostru, însă soarta lui Guillaume de Nogaret nu o pot decide eu. Dragostea lui pentru lege va fi judecată de o entitate superioară. Acum, că Biserica și Franța nu mai sunt în război, vă îndemn să vă puneți toate speranțele în strânsa legătură pe care ați clădit-o cu papa Clement, de dragul supușilor voștri. Dominicanul se apropie de altar. Trebuie să fie conduși pe calea cea dreaptă, calea celor cinstiți. Vulgaritatea și lipsa de respect au ajuns de nestăvilit. Prin bunăvoința sa, ordinul meu a pus capăt influenței nefaste a catarilor din sud, a căror impietate a fost lăsată pradă focului cel sfânt. Însă căderea cetății Acra ne-a arătat tuturor cât de nestatornică e credința multora,

dovadă fiind convertirea lor la religia păgânilor. Trebuie să lucrăm împreună pentru a avea grijă ca astfel de erezii scandaloase să nu se mai extindă.

– Nu se vor răspândi, răspunse Filip pe un ton plat, încă în genunchi, epuizat. Catarii care nu au murit în timpul cruciadei Bisericii au fost nevoiți să se ascundă. N-au mai rămas destui pentru a-i putea converti și pe alții. Îl privi pe dominican. Sunt sigur că și ministrul de Nogaret vă poate confirma asta.

– Și totuși, în fiecare zi, în calitatea mea de inchizitor, îmi sunt aduse la cunoștință noi lucruri dezgustătoare. Guillaume se întoarse înspre el. Săptămâna trecută a trebuit să judec o astfel de problemă, una care m-a pus serios pe gânduri. Un bărbat de la mănăstirea noastră din oraș pretinde că Ordinul Cavalerilor Templieri e infestat de erezie.

– Poftim?

– A sosit în oraș în urmă cu zece zile, delirând, înfometat și cerând adăpost. A vorbit cu unul dintre frații mei, însă atunci când acuzațiile sale s-au dovedit a fi deosebit de grave, mi-au fost aduse la cunoștință. Am purtat numeroase discuții cu acest bărbat, care afirmă că a fost întemnițat de unii membri ai Ordinului atunci când a descoperit că erau implicați în ceremonii necuviincioase. Se pare că nepotul său li s-a opus și a fost ucis pentru că a refuzat să li se supună.

Filip se ridicase, lăsând cămașa de păr și mantia pe podea, la picioarele sale. Îl urmări cu privirea pe duhovnic, care se duse la o lumânare ce picura grăsime și rupse o bucățică din fitil.

– Pe trupul lui se văd urmele torturii la care a fost supus, iar lunga încarcerare îl determină să-şi dorească răzbunarea. Întotdeauna am fost prevăzător în ceea ce priveşte răzbunarea ca motiv pentru bărbaţi şi femei deopotrivă de a ne atrage atenţia cu privire la erezii. Mi-e teamă că unii oameni au fost arşi pe rug degeaba. Guillaume de Paris trase aer în piept. Însă aşa cum susţineau membrii ordinului dominican, e mai bine să arzi o sută de oameni nevinovaţi decât să laşi în viaţă un eretic care să-i învenineze pe credincioşii lui Dumnezeu. Se întoarse către Filip. Chiar dacă n-ar fi decât un răzvrătit care vrea să-i nimicească pe cei care l-au încarcerat, ori cuvintele sale conţin pe drept o urmă de adevăr, povestea sa este deopotrivă convingătoare şi neplăcută, dar nu poate fi trecută cu vederea. Deoarece Templul nu poate fi subiectul judecăţii mele, intenţionam să aduc această problemă în atenţia papei, însă am vrut să ascult povaţa altora înainte de a-l deranja pe Sanctitatea Sa cu ceva ce s-ar putea dovedi o minciună. Ştiind de relaţia apropiată a măriei tale cu papa Clement, mă veţi putea ajuta, maiestate?

Filip se duse repede lângă duhovnic.

– Vreau să vorbesc cu acest om.

Dominicanul fu uimit de dorinţa puternică pe care o arăta regele, însă încuviinţă.

– Opinia voastră cu privire la justeţea celor susţinute de el ar fi bine-venită, cu toate că trebuie să vă previn în privinţa faptului că e un om plin de furie, un nebun.

– Îl vom aduce aici imediat.

Guillaume de Paris îşi ridică mâna.

– Nu, maiestate. Întâi vom termina spovedania măriei tale.

După un scurt răstimp, Filip se așeză în genunchi în fața dominicanului învești mântat în negru și începu să-și mărturisească păcatele, mâinile sale împreunate ascunzându-i încordarea.

Malurile Senei, Paris
2 martie 1307

– Ascultă, încă îl pot găsi, dacă-mi dai răgazul, îi spuse Robert lui Will, care se așeză pe una din numeroasele setci de pe mal. Acum cel puțin știm că la Templul din Paris se petrece ceva ce trebuie cercetat. De Floyran a spus că nu-i poate recunoaște pe cei care l-au atacat, așa că, să fiu sincer, mărturia lui nu ne poate fi de folos și... Robert se opri, văzând expresia de pe chipul lui Will. Ce e?

– Știu unde e Esquin de Floyran.

– Poftim? Cum?

– A fost adus la palat. În urmă cu o săptămână, a fost adus sub pază strictă un bărbat de la colegiul dominican. Regele și Nogaret și-au petrecut multe zile discutând cu el. La întâlnirile lor a participat și duhovnicul lui Filip, Guillaume de Paris. Mi-am dat seama de asta în momentul în care regele a anulat ospățul și vânătoarea programate doar pentru a sta de vorbă cu acest om. Nu mi s-a spus de ce se află acolo, însă i-am aflat numele.

Când realiză ce spunea Will, fața lui Robert se întunecă.

– Dumnezeule! De ce s-a întors Floyran la Paris? Când i-am sugerat eu lucrul acesta era de-a dreptul înspăimântat de idee.

– Spuneai că voia să se facă dreptate. Dacă aș vrea să acuz pe cineva de erezie, colegiul dominican ar fi primul loc în care m-aș duce. Unde altundeva poți avea parte de tot ce-ți dorești? Mâncare, adăpost, protecție. Răzbunare.

– Sfinte Iisuse. Robert își trecu mâinile prin păr, mergând încoace și-ncolo pe malul râului. Chiar la buza apei se aflau doi băieți care se jucau de-a cavalerii, folosind bețe în chip de săbii. Strigătele lor de bucurie se îngemănau cu țipetele păsărilor care zburau deasupra Île des Juifs. Îl poți scoate de-acolo?

– A plecat sub escortă împreună cu Nogaret în urmă cu cinci zile. Se îndreptau către Poitiers.

– De ce într-acolo?

– Papa Clement a făcut câteva vizite în provinciile regatului. E în Poitiers de câteva luni. Bănuiesc că Esquin va fi dus la el.

– S-a terminat, nu-i așa? spuse Robert după un îndelung răstimp de liniște, în care se auziră numai strigătele băieților. Acesta e lucrul de care are nevoie regele pentru a-și duce la îndeplinire planurile. De îndată ce va asculta mărturia lui Floyran, papa va fi nevoit să cerceteze ce se întâmplă la Templu. Acuzația de erezie e gravă indiferent cui îi este adusă, darămite celui mai puternic ordin religios din lumea creștină.

Sanctitatea Sa nu se va putea opune cu niciun chip. Cavalerul privi apa turcoaz a Senei în care se reflectau razele orbitoare ale soarelui. N-ar fi trebuit să-l scot pe Floyran din Merlan.

Pentru câteva clipe, Will nu spuse nimic.

– Trebuia să fi venit la mine de îndată ce ţi-a atras Simon atenţia cu privire la povestea sergentului.

Robert îi aruncă o privire defensivă.

– Mă gândeam că eşti ocupat cu alte treburi.

– Alte treburi? Expresia de pe chipul lui Will deveni dură. Încerc să-mi salvez patria şi fiica. Cavalerul privi în altă parte, iar Will se ridică în picioare. Te comporţi de parcă eu aş fi vinovat pentru toate astea. Cum puteam să ştiu de ele dacă nu mi-ai spus nimic?

Robert se întoarse.

– Imediat ce ne-am întors la Paris după ce l-am salvat pe fiul lui Clement tu te-ai retras la palat. Spui că încă eşti conducătorul Anima Templi, dar nu te-am văzut făcând nimic tot anul.

– Papa Clement mi-a cerut să găsesc dovezi care să confirme că Nogaret l-a ucis pe Benedict. Dacă voi reuşi, va pune presiune asupra lui Edward şi va proteja Templul de planurile lui Filip. Vocea lui Will era dură. Fac tot ce-mi stă în puteri pentru asta. L-am convins deja pe Clement să trimită scrisori în Anglia, cerându-i lui Edward să înceteze războiul împotriva Scoţiei. După execuţia lui Wallace, era cea mai bună şansă de supravieţuire a ţării mele, a familiei mele. Mă poţi învinovăţi pentru că mi-am încercat norocul? Nu-l lăsă pe Robert să răspundă. Însă situaţia devine

din ce în ce mai dificilă. Din momentul în care planurile lor împotriva Templului au fost zădărnicite, Filip și Nogaret nu au mai avut nevoie de mine, așa că mi-a fost tot mai greu să rămân la palat, darămite să încerc să găsesc dovezile pentru papă.

– Chiar crezi că vei putea dovedi implicarea lui Nogaret în moartea lui Benedict?

Will nu răspunse. Știa cât de greu îi va fi să facă asta încă din momentul în care-l rugase papa. Era clar că Nogaret nu lăsase nicăieri vreo evidență scrisă referitor la acțiunile sale.

– Trebuie să încerc, spuse el mai degrabă pentru sine decât pentru Robert. Trebuie să fac orice pentru a-l ține pe papă de partea noastră. Regele, pe de altă parte, are tot mai puțină încredere în mine. Inspiră adânc. Cred că singurul motiv pentru care n-am fost dat afară din palat e faptul că lepădătura își face de cap cu fiica mea.

Robert îl privi uimit.

– Poftim?

Will își flutură mâna și se îndreptă către apă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, se îndârji el când Robert îl urmă. Aș vrea doar să mă crezi când îți spun că, rămânând în preajma lui Filip, fac tot ce-mi stă în putință ca să salvez Anima Templi, chiar dacă asta înseamnă să mă lupt cu dorința de a-l sugruma în somn pe nemernicul ăla.

– N-o poți scoate din Paris? întrebă Robert cu voce scăzută.

– Și să pierd și ultima mea redută? întrebă Will, privind soarele sclipitor. Aplecându-se, scoase o piatră din

nămol și o aruncă în fluviu. Dacă o voi îndepărta pe Rose de palat împotriva voinței ei, cred că o voi pierde pentru totdeauna. În felul acesta, rămân aproape de ea și de rege. Poate că sunt un neghiob făcând astfel, însă cred că fiica mea va avea nevoie de mine. Vreau să fiu aproape de ea atunci când va veni ziua aceea.

– Cum rămâne cu Robert Bruce? se aventură Robert. Acum Scoția are un nou rege. Nu înseamnă asta că mai există o șansă pentru patria ta?

– Ultimele vești pe care le-am primit vorbesc despre fuga lui Bruce și a susținătorilor săi. Au câștigat o bătălie, însă se zvonește că Edward ridică o armată puternică pentru a o trimite în nord, în ciuda obiecțiilor lui Clement. Dacă va reuși, noul rege al Scoției va privi Tamisa din vârful unei sulițe până la toamnă.

Robert se uită la cei doi băieți care se alergau de-a lungul malului noroios, pe cerul încărcat de nori albi de deasupra lor rotindu-se păsări.

– Presupun că am fost de-a dreptul naiv atunci când, la întoarcerea din Țara Sfântă, am crezut că totul are să fie mai ușor aici. Crezi că se va face vreodată pace cât timp vom trăi? E oare cu putință?

– Pe zi ce trece mă gândesc tot mai mult că nu. Însă apoi îmi aduc aminte de Everard, de tatăl meu și de Kalawun, și de toți aceia care au crezut că da, și au crezut cu atâta tărie încât au renunțat la tot pentru a o obține. Trebuie să sper că... Will se îndepărtă, clătinând din cap. N-are importanță ce sper eu. Nu va avea niciun fel de importanță ce ne dorim noi dacă regele Filip își va duce planul la bun sfârșit. Ai reușit să vorbești cu Hugues?

– Nu. Încă e în Anglia.

– Crezi că a avut vreo legătură cu întemnițarea lui Floyran?

– Nu cred că e implicat în așa ceva, replică Robert.

– Însă ordinul de izolare a lui Floyran purta sigiliul inspectorului, nu?

– Cred că am dovedit că folosirea sigiliului fără știința lui Hugues e floare la ureche.

– Oricum ar fi, nu putem ignora faptul că acuzele aduse de Esquin seamănă izbitor cu practici și ritualuri proprii Anima Templi. Inițieri secrete. Băutul sângelui celorlalți cavaleri. Scuipatul pe cruce. Toate acestea sunt prezentate în detaliul și în Cartea Graalului.

– Băutul sângelui?

– Cartea Graalului a fost scrisă la ordinul fostului Mare Maestru Armand de Périgord, care a fost și membru al Frăției. Conform spuselor lui Everard, maestrul era în special preocupat de povestea lui Percival și a regelui Arthur și voia ca toți inițiații să aibă parte de o ceremonie specială, diferită de ritul de învestire a cavalerilor templieri. Cartea pe care a scris-o Everard era de fapt codul secret al lui Armand.

– Știu asta, îl întrerupse Robert.

Will îl ignoră.

– Ca orice altă carte despre Graal, aceasta era plină de reprezentări neobișnuite, ba chiar profane, însă, spre deosebire de orice altă poveste, conținea țelurile și credințele care stăteau la baza Frăției, care, după cum știm amândoi, erau la fel de eretice precum Cartea. Când Armand a murit într-una din temnițele mamelucilor,

Cartea a devenit inutilă și n-a fost folosită niciodată, însă unele din ideile care apar în ea au rămas la baza Frăției. Adu-ți aminte cum spunea Everard că Acra e Camelotul nostru, adăugă Will, văzând că Robert se încruntă întrebător. Bineînțeles, era o alegorie. Nimeni nu trebuia să bea sângele nimănui; era doar un simbol al Frăției. Cartea nu era o poveste idilică, menită să fie citită de doamnele de la curte. Era o scriere periculoasă pentru noi, de-a dreptul eretică pe alocuri și, mai mult decât atât, era o dovadă a existenței noastre. Acesta este motivul pentru care au furat-o ospitalierii. Doreau să o facă cunoscută și, astfel, să distrugă Templul. Din același motiv și-a dorit-o și Edward. Intrând în posesia ei, ne putea amenința cu dezvăluirea secretelor noastre pentru a se folosi după bunul plac de fondurile noastre. Everard a regretat întotdeauna faptul că n-a distrus-o după moartea lui Armand.

– Cine altcineva mai cunoaște lucrurile acestea? Mi-ai spus că, după ce ai găsit-o, Everard a aruncat cartea în foc. Everard a murit acum câteva zeci de ani, iar de când ai renunțat la Frăție, n-am mai rămas decât o mână de oameni.

– Unul sau doi, spuse Will, privindu-l pe Robert, care începuse să se îndepărteze. Unul în mod special.

Robert se întoarse brusc.

– Îl cunosc pe Hugues încă de mic copil. Și tu îl cunoști.

– I-am trimis scrierile lui Everard înainte de căderea Acrei. Poate că a extras unele lucruri din paginile sale.

– Nu-mi vine să cred că-l crezi capabil de uciderea unui om nevinovat și de întemnițarea altuia. Văzând că Will nu răspunde, Robert expiră zgomotos. N-ai văzut ce se-ntâmplă la Merlan, Will. Cel pe care-l cunoaștem noi n-ar face așa ceva.

Castelul, Carlisle
11 martie 1307

Pajul îl conduse pe Hugues de Pairaud până la ușa camerei. Era întuneric înăuntru, storurile fiind lăsate peste ferestre, astfel încât îi trebuiră câteva clipe înainte să-l observe pe cel proțăpit pe un pat mare, luminat de flăcările care se ridicau în vatră. Când omul dădu din cap, servitorul ieși pe ușă mergând cu spatele și o închise cu grijă.

– Maiestate, spuse Hugues, făcând o plecăciune dinaintea lui Edward, al cărui chip părea roșiatic în lumina flăcărilor.

Fu uimit de cât de bătrân arăta regele. Cât de bătrân și mărunt la trup. În anii care trecuseră de când îl văzuse ultima dată, părul alb al lui Edward devenise tot mai subțire și mai rar, pielea de pe creștet fiind încrețită și pătată. Obrajii îi erau scofâlciți și trași, ochii erau adânciți în orbite, și părea mult mai bătrân decât cei șaizeci și șapte de ani pe care-i avea.

– Vino mai aproape, îi spuse Edward, vocea sa, deși slabă, fiind încă destul de puternică pentru a-l determina pe Hugues să se conformeze imediat.

– Îmi pare rău să aud că ați fost bolnav, sire.

– Doar febră, inspector de Pairaud, răspunse scurt Edward, nimic mai mult. Deci ai primit în cele din urmă convocarea mea? Era limpede că era nemulțumit.

Hugues își înclină capul.

– Fie-mi iertată întârzierea, însă am vizitat toate proprietățile Templului din Anglia. Se apropie și mai mult, simțind căldura puternică pe care o degaja focul. Însă m-a bucurat mesajul vostru, căci mi-am dorit să vă vorbesc înainte să mă întorc la Paris.

Ochii lui Edward, adânciți în orbitele ridate, îl priveau cu atenție.

– Chiar?

– În ultimii ani am purtat pe umerii noștri poveri dintre cele mai grele: Maiestatea Voastră a luptat mereu cu rebelii din Scoția, iar eu am încercat neabătut să pun temelia unei noi baze pentru Ordinul Templierilor. Știu că, atunci când am căzut de acord să ne ajutăm reciproc pentru a duce la îndeplinire obiectivele noastre, niciunul nu s-a gândit că după un asemenea răstimp vom fi în aceeași situație. Dar, doresc să vă amintesc că eu mi-am respectat partea care-mi revenea din înțelegere. Templul a luptat în două campanii în timpul cărora unul dintre cei mai respectați maeștri și-a pierdut viața. Vocea lui Hugues deveni gâtuită. Marele Maestru de Molay încă se află în Cipru și, în ciuda repetatelor mele solicitări de a se întoarce pentru a se îngriji de nevoile Templului, e hotărât să rămână acolo până când va obține ajutor pentru un nou război sfânt. Se duse mai aproape de foc, întinzându-și mâinile înspre

flăcări. De curând am aflat că papa Clement a acceptat să-i susțină pe ospitalieri în încercarea lor de a cuceri insula Rhodos, acolo unde vor să-și stabilească o bază. Marele lor Maestru a făgăduit în mod solemn că va porni o nouă cruciadă imediat ce insula va intra în stăpânirea lor.

– Nu pricep ce legătură au toate astea cu mine, spuse Edward cu voce egală.

Hugues strânse din dinți, enervat de faptul că regele părea să complice discuția.

– Maiestate, speram că vom putea vorbi despre termenii învoielii noastre și despre promisiunea voastră de a ajuta Templul să găsească un loc potrivit pentru a-și stabili cartierul general.

– Iată-mă pe patul de moarte, bolind, în vreme ce cuferele regatului se golesc, iar soldații își varsă sângele pe câmpul de bătălie și tu ai obrăznicia de a-mi cere așa ceva? Edward se ridică în capul oaselor, chipul său exprimând încordare. Cu cine crezi că vorbești, de Pairaud?

Hugues nu cedă.

– Avem o înțelegere, sire.

– Pfui! Edward se lăsă pe perne, respirând sacadat. Am făcut înțelegerea aia înainte ca regatul meu să fie nimicit de jigodia aia de Wallace și de lepădăturile care l-au ajutat. Acum, când în calea mea stă Robert Bruce, n-am nici timpul și nici dispoziția de a te ajuta. Își miji ochii, privind flăcările. Îi voi face pe scoțieni să îngenuncheze chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care-l voi face. Soția și majoritatea copiilor mi-au

murit de-a lungul acestei campanii. Nu mi-a rămas decât un fiu care e pe-atât de lipsit de curaj pe cât e de prost. Cine va mai mânui ciocanul pe care l-am făurit pentru a pune stăpânire asupra nordului după moartea mea? Nu pot lăsa datoria asta nimănui. Eu trebuie să o duc la bun sfârșit. Nu mi-am irosit în zadar optsprezece ani din domnie.

– Deci nu mă veți ajuta, maiestate?

Regele rămase tăcut. Un buștean din vatră se prăbuși peste ceilalți tăciuni împroșcând scântei.

– Spun doar că nu pot. Nu acum. Tăcu. Dar dacă îi voi învinge pe Bruce și pe susținătorii lui, vei avea ce-ți dorești.

– Un teritoriu? întrebă în grabă Hugues.

– Mă gândeam să propun ca o mică parte din Scoția să intre în proprietatea Templului, dacă următoarea campanie va fi încununată de succes. Îți voi pune însă o condiție. Acesta e, de fapt, și motivul pentru care te-am chemat.

Hugues așteptă.

– Dacă vreau să câștig în Scoția, voi avea nevoie de ajutorul tuturor supușilor mei. Îmi e necesar sprijinul baronilor pentru a strânge armata necesară, consimțământul poporului din taxele căruia o voi plăti, precum și de aprobarea Bisericii, de la care voi obține alte fonduri. Acest ultim pas e unul greu de îndeplinit. William Wallace beneficia de sprijinul papei Bonifaciu, care a fost cel mai îndărătnic adversar al meu în timpul primelor campanii. În ultimul an, succesorul lui, Clement, a adoptat o poziție similară. Când

am trimis câțiva mesageri la Preasfinția Sa, răspunzând scrisorilor în care se împotrivea campaniei mele, aceștia au descoperit ceva foarte interesant. Din câte se pare, papa a format o alianță cu un vechi dușman de-al meu. Felul în care s-au cunoscut îmi e străin, însă important nu e de ce s-au întâlnit, ori pentru care motiv. Ceea ce *e* important este că trebuie să i se pună capăt. Aici voi avea nevoie de ajutorul tău.

– Vreți să-l îndepărtați pe acest dușman? întrebă Hugues, încruntându-se.

– Nu. Vreau să fie capturat și adus aici.

– Maiestate, sunt sigur că unui om care dispune de atâtea resurse îi va fi ușor să-l găsească și să-l rețină pe acest om, fără să fie nevoie și de...

– În prezent se află în Paris, ca oaspete al regelui Filip, unde fără îndoială c-a pus la cale alte planuri împotriva mea. Ochii lui Edward îl priveau sfredelitori pe Hugues. Omul acesta este William Campbell. Văzând că inspectorul nu răspunde, regele dădu ușor din cap. Expresia de pe chipul tău îmi spune că cele auzite te-au luat prin surprindere. Chiar mă întrebam dacă știi.

– Credeam că e mort, murmură Hugues.

– Mi-a fost prizonier în urmă cu mulți ani, întemnițat la Stirling, însă a scăpat. În trecut, Campbell nu era decât o viespe inofensivă, enervantă doar. Înțepăturile sale încep acum să mă doară. Îl vreau mort. Dar asta o să o fac eu, ai înțeles? Edward îndreptă un deget descărnat către Hugues. Adu-mi-l pe Campbell și o să-ți dau teritoriul, templiere.

34

Prioratul franciscan, Poitiers
8 aprilie 1307

Privindu-se în oglindă, Guillaume de Nogaret îşi pieptănă pe spate părul său rar şi-şi puse bereta pe cap. Rămase nemişcat o clipă, privindu-şi palida reflexie, zâmbind uşor, satisfăcut, înainte de a-şi arunca pe umeri mantia de călătorie proaspăt spălată. Cineva bătu în uşă. Când deschise, Nogaret văzu un acolit ţinând un coş acoperit cu o pânză. Simţi un puternic miros de brânză.

– Preasfinţia Sa a spus că aţi cerut să vi se aducă provizii pentru drumul de întoarcere la Paris, ministre.

Acolitul întinse coşul înspre el, aşteptând.

– Dă-i-l scutierului meu. Când bărbatul dădu din cap şi se întoarse, Nogaret îl opri. Dacă tot te-ndrepţi într-acolo, pune-l să-mi înşeueze calul. Vreau să plec imediat.

Închizând uşa, ministrul îşi băgă toate lucrurile într-un sac de piele. Când termină, ieşi.

Mergând cu pas iute de-a lungul culoarului care dădea în curtea interioară, auzi vocile corului care cânta în biserică, sunetele ridicându-se deasupra acoperişurilor locuinţelor călugărilor. Gândindu-se că aceasta trebuia să fie slujba de dimineaţă, se opri să asculte, soarele încălzindu-i chipul. Zâmbi tot mai larg şi se gândi la plăcerea pe care i-o producea sunetul acela, care de obicei îl enerva la culme. După câteva clipe îşi dădu seama că nu cântarea călugărilor era cea care îi aducea bucurie; era mai degrabă faptul că, pentru prima dată, Biserica îi oferise altceva în afară de suferinţă. Zâmbetul său era al unei victorii mult aşteptate.

Cu toate acestea, sentimentul dispăru repede, iar când ajunse în curtea interioară ridurile îşi făcură din nou apariţia, încreţindu-i din nou fruntea. Mai greşise şi în trecut, gândindu-se că a reuşit să-şi atingă ţelul. Faptul că papa ascultase cu mult interes mărturia lui Esquin de Floyran, atunci când acesta fusese adus de Nogaret, era primul pas. Apoi, trimiterea unei scrisori Marelui Maestru al Templului din partea lui Clement, e drept, cu ceva muncă de convingere, era al doilea pas. Acum misiva traversa Franţa, iar Esquin de Floyran era în siguranţă, astfel încât Nogaret n-avea decât să se întoarcă la Paris, în aşteptarea următoarei etape.

Trecu pe lângă chiliile călugărilor şi se îndreptă către clădirea de la capătul curţii, mergând pe un culoar larg, scăldat de lumina soarelui, când observă trei oameni îndreptându-se către el. Se aflau la oarecare

distanță în față și discutau aprins. Primul era un călugăr învesmântat într-o mantie cenușie. Ceilalți doi purtau mantii de călătorie. Nogaret îl recunoscu imediat pe unul dintre ei. Pentru un scurt răstimp nu știu ce să facă, dorind întâi de toate să-l strige pe nume. Însă ceva îl opri. Deschise repede una din ușile de pe latura culoarului și intră într-o cameră pustie în care se aflau o mulțime de băncuțe de scris. Lipit de ușă și ținând strâns mânerul, ascultă cu atenție pașii celor care se apropiau. Auzi o frântură de conversație.

– ...dar puteți aștepta...

Cuvintele deveniră șoapte, rămânând doar sunetul pașilor. Nogaret deschise încetișor ușa și văzu spatele bărbaților care se îndepărtau. Rămase cu privirea ațintită asupra celui din mijloc până când cei trei o luară la stânga, dispărând. Adâncit în gânduri, Nogaret fu cât pe ce să se lovească de un acolit care mergea grăbit de-a lungul coridorului. Era tânărul care îi adusese coșul cu provizii. Îl apucă de braț.

– Cei doi bărbați care mergeau împreună cu unul din frații tăi, spuse el, arătând cu degetul în direcția în care dispărură cei trei. Vreau să afli cine sunt și de ce au venit.

– Dar...

– Acum! îi porunci Nogaret. Îl ținu ceva mai mult, degetele cu care strângea făcându-l pe acolit să se tragă-napoi. Însă ai grijă, nu vreau să-și dea seama că te-a întrebat asta cineva anume. Ai înțeles?

Acolitul încuviință imediat.

– Voi avea, ministre.

– Te aştept la grajduri.

Tânărul se îndepărtă, masându-şi braţul, iar Nogaret se îndreptă către curtea interioară.

Scutierul îl aştepta cu caii înhămaţi şi samarele pline cu mâncare şi pături, daruri din partea mănăstirii. Îi spuse scutierului să aştepte şi intră în grajd. Doi grăjdari scoteau şeile de pe doi cai obosiţi. Nogaret recunoscu imediat calul bălţat. Celălalt era un cal de luptă puternic, al cărui harnaşament era simplu, însă bine lucrat. Îi întrebă pe cei doi grăjdari despre călăreţi, însă niciunul nu ştia cine sunt. După câteva minute, Nogaret deveni nerăbdător. Cântările călugărilor se terminaseră, iar mănăstirea începea să prindă viaţă.

În cele din urmă, se deschise o uşă situată în partea cealaltă a curţii, iar acolitul veni în grabă către grajduri.

– Deci? întrebă Nogaret.

– Am vorbit cu fratele Alain, ministre. Mi-a zis că cei doi voiau să ştie dacă Esquin de Floyran se află aici. Când li s-a spus că acesta a plecat, au cerut o întrevedere cu Sanctitatea Sa.

– Ai aflat şi cum îi cheamă?

– William Campbell şi sir Robert de Paris.

– De Paris?

– Da. Mai doriţi şi altceva înainte de a...?

Nogaret înaintă cu paşi mari către calul său, fără să mai aştepte. Îi făcu un semn servitorului şi se săltă în şa.

– Să nu le spui c-am întrebat lucrurile astea, îi zise acolitului, întorcându-şi calul. E ordinul regelui.

– Bineînțeles.

Tânărul se duse repede la porți, ca să le deschidă, iar Nogaret privi în urma sa, către dependințele mănăstirii. Campbell avea să afle cât de curând că și el fusese acolo, însă lucrul acesta nu conta. Atunci când avea să o facă, Nogaret va fi deja în drum spre Paris. Cei doi aveau să aibă o oarecare întârziere. Clement se îmbolnăvise în urmă cu câteva zile și refuza primirea vizitatorilor în apartamentele sale de la mănăstire.

Ministrul dădu pinteni calului și ieși pe poartă, ușurat că avusese încredere în instinctele sale și nu-l strigase pe scoțian. La început se gândise că regele îl trimisese pe Campbell, poate cu noi instrucțiuni. Însă cel de-al doilea bărbat, cel pe care nu-l recunoscuse, îl făcuse să se răzgândească, asta și faptul că nu avea încredere în Campbell.

Neîncrederea lui era acum pe deplin îndreptățită. Își făcu loc în mintea sa, arzătoare și puternică. Robert de Paris era numele templierului care-l eliberase pe Esquin de Floyran din temnița de la Merlan. Felul în care Campbell ajunsese să se bucure de încrederea deplină a regelui, apariția neașteptată în Anagni a cavalerilor care îl apăraseră pe Bonifaciu, eliberarea copilului lui Clement și uciderea soldaților din garda regală, toate aceste evenimente erau ca niște săgeți pe o hartă, săgeți care se îndreptau spre un singur loc. Spre Templu. Spre Campbell.

Prioratul franciscan, Poitiers
23 aprilie 1307

– Vă las până la slujba de seară.

După ce Will și Robert intrară, călugărul închise ușa în urma lor, lăsându-i singuri în cameră cu bărbatul costeliv, palid, care ședea într-un scaun de lângă fereastră.

Când îl văzu, Will își temperă nerăbdarea care clocotea în el de mai bine de două săptămâni. Papa părea că se agață cu greu de ultima fărâmă de viață din el, chipul său palid fiind aproape translucid.

– Îmi pare nespus de rău să aflu că sunteți bolnav, Sanctitate, spuse el, dându-și seama că vorbele sale erau sincere. Clement rămăsese singurul său aliat.

– Ce e mai rău a trecut, răspunse papa, aproape șoptit. Ținea în mână un săculeț dinspre care venea un miros înțepător de ierburi. Lăudat fie Domnul! Încercă să se ridice, însă se lăsă iarăși în scaun, oftând. Deși sunt încă slăbit. Ridicând săculețul, inspiră adânc, strâmbându-se. Bolnicerul mi-a spus să fac asta pentru a mă însănătoși, dar mi-e teamă că exact asta m-a îmbolnăvit de la bun început. Ochii săi injectați îl priviră lung pe Will. Călugării m-au anunțat c-ați sosit. Presupun că din același motiv pentru care a venit și ministrul regelui, nu-i așa?

Will se apropie de el.

– Unde se află Esquin de Floyran, Sanctitate? Nimeni nu a vrut să ne răspundă la întrebări.

– Majoritatea nu știu nimic despre lucrurile acestea. Am vorbit pe îndelete cu Floyran în urmă cu câteva săptămâni, înainte de a mă îmbolnăvi. Nogaret a fost cel care l-a dus de-aici. Mi-a spus că e într-un loc sigur, însă n-a avut destulă încredere în mine pentru a-mi spune unde, chiar dacă am insistat. Ori nu l-a dus departe, ori îl așteptau oameni de-ai lui în apropiere pentru a-l lua pe Floyran, căci ministrul s-a întors aici în aceeași zi.

– Ce v-a povestit Esquin?

– Că Templul e plin de eretici care l-au omorât pe nepotul său și l-au întemnițat pe el.

– Ați crezut tot ce v-a spus?

– Relatarea sa a fost convingătoare. Clement făcu o pauză. Însă a fost mărturia unui singur om, a unui om măcinat de dorința de răzbunare, fără îndoială.

– Deci nu i-ați dat ascultare? L-ați trimis pe Nogaret înapoi la rege?

Clement se ridică, sprijinindu-se de scaun pentru a-și menține echilibrul.

– N-am putut să nu iau măsuri în privința asta. Sunt acuzații grave.

– Cunoașteți motivul pentru care l-au adus aici, continuă Will, privindu-l îngrijorat pe Robert. Acesta e fără îndoială lucrul de care aveau nevoie regele și ministrul său; o falsă acuzație prin intermediul căreia să-și poată pune în aplicare planurile în privința Templului.

– Falsă? Vocea lui Clement deveni aspră. Vrei să spui că ceea ce mi-a spus Floyran a fost o minciună? Ai dovezi?

– Oare nu Templul trebuie să hotărască dacă mărturia lui este falsă sau nu, Sanctitate? întrebă Robert. Ordinul are putere de decizie în ceea ce-i privește pe membrii săi. Această problemă e una ce ține de organizarea noastră internă. Și trebuie investigată ca atare.

– Întocmai, răspunse papa, acesta fiind și motivul pentru care am trimis un mesaj în Cipru, rugându-l pe Jacques de Molay să se întoarcă.

– Nogaret v-a cerut asta? întrebă Will.

– Am luat singur decizia. Când e vorba de erezie, eu sunt cel care ia decizia finală.

Tonul irascibil al papei îl făcu pe Will să creadă că într-adevăr fusese forțat să facă asta de ministrul regelui. Înainte de a avea răgazul de a se gândi la consecințele unei astfel de măsuri, Clement continuă.

– Marele Maestru de Molay și ceilalți oficiali ai Templului mă vor ajuta să soluționez problema. Vom stabili împreună dacă mărturia lui de Floyran este adevărată sau nu și vom lua măsurile necesare. Poate că regele și ministrul său văd în asta o cale către Templu, însă vă promit că Ordinul Templierilor nu va avea de suferit decât dacă voi considera acest lucru drept absolut necesar. De altfel, adăugă Clement, îmi doream să stau de vorbă cu Marele Maestru. A trecut foarte multă vreme de când am primit ultimele veşti din Orient. Vreau să aflu care sunt planurile sale

în privința cruciadei și ce pot face pentru a ajuta Ordinul. Zâmbi ușor. Toată treaba asta o văd mai degrabă ca pe o binecuvântare decât ca pe un blestem.

Will nu spuse nimic, asigurările papei nereușind decât să-l îngrijoreze și mai mult. Nu luase niciodată în serios dorința lui Clement de a organiza o nouă cruciadă, sperând că refuzul de a ridica crucea al unora precum Edward sau Filip, precum și eșecurile lui Jacques din Răsărit aveau să facă din vrerea papei doar un vis. Însă acum părea, în orice direcție ar fi decurs lucrurile, că o întâlnire între Clement și Marele Maestru nu putea să fie decât de rău augur. Se gândi să se ducă în Cipru pentru a-l preveni pe Jacques, însă, chiar dacă i-ar fi spus adevărul, lucru care în sine nu putea decât să facă rău Templului, Marele Maestru n-ar fi avut de ales și în cele din urmă ar fi trebuit să răspundă convocării papei.

– Acum spune-mi, Campbell, zise Clement, tonul vocii sale semnalând faptul că nu dorea să mai continue discuția în acea direcție, ce-ai reușit să afli despre Guillaume de Nogaret? Ai găsit dovezi ale implicării sale în moartea lui Benedict?

– Din păcate, nu. Nogaret s-a îndepărtat de mine, iar de la moartea reginei, regele și-a micșorat cercul de apropiați într-atât de mult încât nici cei mai buni dintre sfetnicii săi nu-i mai pot oferi sfaturi.

– Ai face bine să găsești ceva cât mai curând, răspunse gânditor Clement. Mi-e teamă că șarpele acela, dacă va fi lăsat să-și facă mendrele, ne va ucide cu veninul lui pe toți.

Palatul regal, Paris
14 mai 1307

Will se afla în camera sa când auzi un sunet înăbuşit. După câteva momente se auzi din nou şi atunci îşi dădu seama că cineva bătea la uşă, însă foarte încet, de parcă ar fi vrut ca el să nu audă. Traversând încăperea, repetă în minte minciuna cu privire la recenta sa călătorie în Anglia, în eventualitatea în care oaspetele neaşteptat se dovedea a fi Nogaret, apoi deschise uşa.

– Rose, murmură el, prea uimit pentru a putea spune altceva.

Niciodată în toţi acei ani de când era oaspete la palat fiica sa nu venise la el. Îl cuprinse un sentiment de bucurie, însă şi-l reprimă imediat, neîndrăznind să spere că prezenţa ei însemna o schimbare a atitudinii lui Rose.

Tânăra deschise gura, însă nu spuse nimic. Încercă încă odată, apoi chipul i se schimonosi de durere şi se întoarse, plecând în grabă.

– Aşteaptă! Will alergă după ea şi o apucă de braţ. Te rog, Rose. Hai înăuntru.

Ea ezită, apoi se lăsă condusă înspre dormitorul lui.

Will închise uşa în urma ei şi se duse înspre patul pe care se aflau mantia sa de călătorie şi sabia. Le luă şi le puse pe un cufăr.

– Tocmai m-am întors, spuse el, dându-se înapoi şi trecându-şi o mână prin păr.

Când îi făcu semn, ea se aşeză pe marginea patului, punându-şi mâinile de-o parte şi de alta a corpului,

uriaşa mantie albastră pe care o purta făcând-o să pară pitică.

– Nu ştiam unde-ai fost.

Will fu uimit de vocea ei tristă.

– Îmi pare rău. Îşi împreună mâinile şi expiră greoi. Însă, ca să fiu sincer, nici nu m-am gândit să-ţi spun că plec. Am fost convins că nu ţi-ar păsa.

Rose privi în podea şi murmură ceva neinteligibil. Văzând că Will nu răspunde, îşi ridică privirea.

– Aveam nevoie de tine.

Will se aşeză pe pat lângă ea, încercând să-şi stăvilească emoţiile care erau cât pe ce să-l copleşească la auzul cuvintelor ei. Ezitând, luă mâna ei subţire şi plină de cicatrice într-a sa, bătucită şi cu venele puternic reliefate.

– Acum sunt aici. Vorbeşte-mi.

– Filip.

Pentru câteva clipe lungi nu mai spuse nimic, iar Will se întrebă dacă avea să continue, însă în cele din urmă vorbi, bâlbâindu-se, şovăind.

– El şi cu mine, noi am... Suntem... amanţi, încheie ea, ţintuindu-l cu privirea. Văzând că nu răspunde, continuă. Însă în ultimele luni s-a schimbat. A devenit rece. Rose se uită în altă parte. Violent.

Will strânse mai tare. Simţi că ceva răbufneşte în el, ceva puternic şi sălbatic, însă rămase tăcut.

– Mi-e teamă de ce-o să-mi facă în continuare. I-am aflat planurile, lucruri despre care vorbeşte cu Guillaume de Nogaret atunci când cred că nu aud. Tată, ştiu că vrea să-şi însuşească toate bogăţiile Templului.

– Așa ceva nu se va întâmpla.

– Știai deja despre toate astea?

– Da, de ceva vreme. Însă nu va reuși. N-o să-l las.

Rose clătină din cap.

– Nu știi ce poate face. Își mușcă buza. E atât de mânios. Mă sperie.

– Atunci de ce te mai duci la el?

Rose își smulse mâna dintr-a lui și se ridică.

– Cum pot să mă împotrivesc unui rege?

Will se ridică în picioare, temându-se că avea să iasă pe ușă și din viața sa încă o dată.

– Îmi pare rău, m-a luat gura pe dinainte. O apucă de umeri. Ascultă-mă, Rose. Ai toate motivele să-ți fie frică de Filip. E un om răzbunător, cu sânge rece, care-i va distruge pe toți cei care-i stau în cale. Însă înțeleg – strânse din dinți când rosti cuvintele – legătura ta amoroasă cu el. Știu că e foarte fermecător și convingător. L-am crezut un aliat de încredere ani la rândul, înainte de a fi martor la faptele sale pline de cruzime. Dar totul trebuie să se termine. Trebuie să mă lași să te ajut. Vrei să faci asta? După ce încuviință, Will zâmbi și îi mângâie obrazul cu degetul. Pot să te duc departe de palat. Departe de el.

– Unde să mă duc? întrebă ea cu voce scăzută.

– La surorile mele, Ysenda și Ede, în Scoția.

– Dar tu?

Will ezită. Nu putea decât să se gândească la cât de mult și-ar fi dorit să meargă cu fiica sa la grajduri, să fure doi cai și să călărească mai iute ca vântul către țărmul mării. Puteau să găsească o navă de comerț

la Honfleur, iar el să-și vândă sabia pentru a urca la bord. Ar fi putut ajunge în Scoția până în iunie.

– Trebuie să rămân, spuse el, cuvintele acestea părându-i-se a fi cele mai greu de rostit. Voi încerca să limitez relele pe care le pot face regele și Nogaret.

– Cum?

– Cu sprijinul papei. Will se îndreptă către cufărul pe care își aruncase mantia și spada. El se va asigura că Templul e la adăpost de planurile lui Filip. Luându-și cingătoarea, și-o petrecu pe după mijloc, aranjând-o în așa fel încât spada să-i atârne pe lângă picior.

Ea îl privi îngrijorată.

– Unde te duci?

– Trebuie să mă întâlnesc cu Robert la Templu. Trebuia să discute ceva foarte important cu inspectorul și vreau să știu ce s-a întâmplat. Îl voi ruga să vorbească cu Simon, să-i explice că trebuie să ajungi în Scoția. Se apropie de ea. Între timp, vreau să te duci în camera ta și să-ți aduni toate lucrurile. Ai grijă să nu te vadă nimeni. Mă voi întoarce la tine peste câteva ceasuri. Sper că Simon va reuși să te-ajute să-ți găsești un loc pe o corabie. Oricum ar fi, mă voi asigura că vei fi în deplină siguranță.

Rose se lăsă condusă de tatăl ei până la ușă. Ajunși pe coridor, îl privi îndepărtându-se grăbit, punându-și mantia peste umerii lați. O parte din ea ar fi vrut să-l strige, însă frica și indecizia avură câștig de cauză, astfel că nu mai spuse nimic și se îndreptă

către apartamentele regale mergând de-a lungul coridoarelor luminate de soarele gata să apună.

Când intră în camera regelui, Nogaret se ridică, roşu la faţă, nerăbdător.

Filip, însă, rămase aşezat, privind-o cu răceală, liniştit.

– Ei bine?

Rose îşi întoarse capul, neputând rezista privirilor aţintite asupra ei. Îşi puse mâinile pe uşa de la spatele ei, simţind răceala şi duritatea lemnului, apoi fu cuprinsă de ruşine, un sentiment care o îndurera. Văzu în minte chipul tatălui ei, care o privea îngrijorat şi iubitor. Nimeni nu o mai privise aşa de mulţi ani. De la plecarea din Acra. De când era copil. I se făcu greaţă şi-şi ridică ochii, uitându-se la Filip. Expresia de pe chipul lui nu vădea decât aroganţă, răceală şi indiferenţă. Era atât de inuman. Chiar şi atunci când o pătrundea, pasiunea lui era rece ca gheaţa şi trecătoare. De parcă ar fi făcut dragoste cu o statuie.

– Vorbeşte, fato! răcni Nogaret, făcând-o să tresară.

– Ştie că plănuiţi să obţineţi bogăţiile Templului, murmură ea, bâlbâindu-se.

Filip se ridică şi se îndreptă înspre ea.

– Asta ştim deja. Ce altceva ţi-a mai spus? O apucă de bărbie, astfel încât ea să fie nevoită să-l privească în ochi. Spune-mi, Rose, ce ţi-a mai spus tatăl tău? Acţionează împotriva mea, încercând să-mi zădărnicească planurile? E în cârdăşie cu papa?

– Te rog, lasă-mă, mă doare.

Vocea lui deveni mai moale, însă nu-i dădu drumul.

– Trebuie să te gândeşti la ce e mai bine pentru tine, Rose. Să te gândeşti la cine va avea grijă de tine. Un tată care te-a abandonat cu mulţi ani în urmă? Sau un rege care-ţi poate oferi tot ce-ţi doreşti. Dădu la o parte mantia ei albastră şi-şi puse mâna pe pântecele ei. Eu voi avea grijă de tine.

Rose îi privi mâna, care îi cuprinsese pântecele ce începuse deja să crească.

Când termină de povestit, Filip îşi luă mâna de pe ea şi o lăsă să treacă pe lângă el. Rose se duse în camera ei şi închise uşa. Plânsetele ei ajungeau până la ei.

Nogaret era roşu de furie.

– Trădător nenorocit! Mergea de colo-colo prin cameră. Ar trebui să-l jupuim de viu!

Filip se duse la fereastră, privind afară.

– Trebuie să aflăm ce alte rele a mai făcut. Oare mai ştie şi altcineva de la Templu despre planurile noastre, în afară de Robert de Paris? De cât timp e Campbell omul de încredere al lui Clement? Oare convocarea lui Jacques de Molay chiar a fost trimisă?

– A fost, se repezi Nogaret, continuând să meargă nervos prin încăpere. L-am trimis pe unul din oamenii noştri împreună cu mesagerul papei, ca să mă asigur. Se îndreptă către Filip, coborându-şi vocea. Cel puţin acum veţi putea scăpa de două probleme, maiestate. Făcu un semn către uşa în spatele căreia Rose continua să plângă. Trădătorul acela şi fiica lui.

Filip îl privi scurt.

– Nu, ne-ar putea fi de folos în continuare. O vom putea folosi în cazul în care Campbell nu vrea să vorbească.

– Va vorbi, maiestate. Va vorbi până-o să rămână fără cuvinte! Nogaret își miji ochii. Însă fiica lui nu e decât o povară inutilă, iar copilul pe care-l poartă-n pântece n-o să vă aducă decât necazuri. Ce-o să faceți atunci când îl va naște? Amărăciunea pricinuită de moartea soției poate explica aventura cu ea, însă copilul va fi...

– Destul! spuse Filip, repezindu-se la Nogaret. Adu-mi-l pe Campbell. Acestea sunt ordinele pe care le vei îndeplini. Dacă de-abia a plecat înspre Templu, înseamnă că n-a ajuns prea departe. Vreau să-l ajungi din urmă. Ia cu tine și câțiva oameni din garda regală.

– Și după aceea, sire? După ce-l vom întemnița și vom afla tot ce-a făcut împotriva noastră, ne vom continua planul?

Ochii lui Filip scânteiară.

– Dacă Jacques de Molay va răspunde convocării papei și se va întoarce în Apus, vom putea face următoarea mișcare. Între timp, acuzele aduse de Esquin de Floyran vor fi făcute publice. Oricare ar fi sentimentele lui Clement, va fi nevoit să răspundă învinuirilor dacă destui oameni vor cere asta. După ce ne vom ocupa de Campbell, vreau să pregătim ordinele de arestare a Marelui Maestru și a celorlalți oficiali. După cum am discutat deja, totul se va face în baza mărturiei lui Floyran, care va trebui să fie cât se poate de șocantă pentru a atrage simpatia supușilor mei. Erezia e un cuvânt puternic în sine, însă nu trebuie să

uităm cu cine avem de-a face. Templierii au două sute de ani de faimă și autoritate. Mantiile lor simbolizează idealul de puritate și neprihănire, se ghidează după legea unui sfânt și sunt considerați războinicii lui Hristos. Detaliile acuzațiilor care le vor fi aduse sunt extrem de importante.

– Știu ce trebuie să conțină, maiestate. Nogaret vorbea cu voce scăzută. Știu de ce au fost învinuiți părinții mei.

35

Rue du Temple, Paris
14 mai 1307

Alergând pe drumul ce ducea către Templu, Will își simțea gâtul arzând. Soarele coborâse sub nivelul acoperișurilor și turnulețelor clădirilor, astfel că străduțele înguste pe care le străbătea erau întunecoase. La ceva distanță în urma sa, clopotele Catedralei Notre Dame de pe Île de la Cité începură să bată, anunțând slujba de seară. Sunetul reverbera pe suprafața apei fluviului, împânzind orașul când și celelalte clopote începură să bată. Will încercă să-și canalizeze atenția asupra întâlnirii sale cu Robert și a ceea ce reușise acesta să descopere în urma confruntării sale cu Hugues, însă îi era aproape cu neputință să se gândească la altceva decât la fiica sa. Furie, speranță, teamă, bucurie: toate clocoteau în el pe când alerga pe stradă în dangătul asurzitor al clopotelor, îndreptându-se către poarta Templului. Parte din el credea că Rose, în timpul cât

îi va lua lui să se întoarcă, se va răzgândi și va refuza să părăsească palatul. Gândul acesta îl făcu să alerge și mai repede când ajunse la poartă, trecând în viteză pe lângă un grup de negustori care se ciorovăiau cu gărzile orașului.

Goni pe drumul care ducea către preceptoriu până ajunse la marginea pădurii de stejari crescuți chiar la baza zidurilor. Acolo încetini și se opri, părăsind drumul. Când se aplecă, încercând să-și recapete suflul, broboanele de transpirație îi intrară în ochi, usturându-l. Copacii din fața lui își pierdeau forma, devenind simple umbre, dar Robert nu se vedea nicăieri. Will se îndreptă de spate, își șterse fruntea cu cotul și privi în jur, auzind zgomot de copite. Cinci călăreți se apropiau în galop, ridicând un nor de praf în urma lor. Will îi urmări până se îndepărtară, pietrele prăvălindu-se la vale după trecerea lor.

– Campbell.

Se întoarse către cel care-l strigase.

– Robert? strigă el, mijindu-și ochii pentru a vedea printre copaci. Zărind mișcare, Will se îndreptă spre umbre și crengi, călcându-le în picioare pe cele care le rupea. Făcu doar câțiva pași când cineva îi ieși în cale. Când observă sabia din mâna necunoscutului, Will își duse mâna către sabie, dar chiar când o scotea din teacă simți mișcare de jur împrejur. Patru, ba nu, cinci siluete se ițiră dintre copaci. După ce reuși să-și scoată sabia, se lansă asupra celui care-i ieși primul în cale, însă acesta pară lovitura cu pricepere. O cizmă îl lovi cu putere în spatele genunchiului și se

prăvăli icnind, ridicându-şi sabia pentru a devia lovitura celui din faţa sa. Însă aceasta nu avea menirea decât să-l ţină ocupat pentru a nu-i da răgazul să se ferească de cea de-a doua lovitură cu piciorul, în rinichi, ori de cea de-a treia, care îl izbi în spate. Will răcni de furie şi durere când cineva călcă pe spada lui, ţintuind-o la pământ, prinzându-i degetele sub ea. Îşi ridică cealaltă mână, încercând să blocheze pumnii şi picioarele care-l izbeau. Ultimul lucru pe care-l simţi fu o lovitură puternică în ceafă, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Se auzea un bubuit înfundat, rapid şi puternic, asemenea bătăilor de inimă. Răsuna de jur împrejurul său. Avea impresia că se află sub apă. Lumea părea îndepărtată, aflându-se undeva deasupra lui. Dintr-odată, îşi reveni. Era târât de-a lungul unui coridor, cu faţa în jos. Se vedeau torţe arzând, şi mantia cuiva îi trecu prin faţa ochilor. Era tras de braţe, iar picioarele îi erau libere, târându-se peste dalele de piatră. Bubuiturile acelea, îşi dădu el seama, erau paşii celor care-l cărau. Se simţea ameţit şi slăbit, neputând nici măcar să-şi ridice capul. Auzi o uşă deschizându-se, apoi simţi curenţi de aer în jurul său. Cei care-l cărau se opriseră. Se auzi un hârşâit puternic, veni un damf de aer stătut, încărcat de tămâie, apoi începură din nou să meargă, coborând pe nişte scări înguste, picioarele sale târându-se pe trepte şi căzând de pe una pe alta. În cele din urmă, se opriră într-o încăpere bine încălzită, luminată de lumânări. Fu ridicat şi aşezat pe un scaun. Cineva îi trase mâinile şi i le legă strâns la spate cu

o funie. Fu străbătut de un fior rece ca gheața, trase aer în piept și-și ridică privirea. Apa i se scurse pe față și pe piept. Vederea i se limpezi și văzu pe cineva îndepărtându-se de el cu o căldare în mâini.

Privind în jurul său, Will văzu că încăperea era întunecată. Pe un perete erau agățate niște draperii negre în fața cărora se afla o siluetă luminată de licărirea lumânărilor și care purta o haină făcută din sute de cerculețe de mătase strălucitoare. Când cel din fața sa își dădu gluga pe spate, Will se uită năucit la figura lui.

Ochii negri ai lui Hugues de Pairaud îl priveau lung. Pometii inspectorului se zbârciseră odată cu trecerea anilor, iar barba care fusese neagră pe vremuri era acum sură și mai rară. Continuă să se uite lung la Will, gânditor și întrebător.

Cineva aflat în penumbră începu să se miște. Apăru o a doua siluetă, purtând o mantie albă și o mască roșie pe care era pictat un cap de cerb; la fel ca și cei care-l bătuseră în pădurice. Acesta îi șopti ceva lui Hugues, care încuviință și-l privi din nou pe Will.

– În toți acești ani ai fost în Paris? De cât timp știa Robert că locuiești la palatul regal?

Will înghiți cu greutate, simțind gustul sângelui amestecat cu țărână. Mirosul de tămâie era înțepător.

– Ce i-ai făcut? întrebă el cu voce îngroșată. Unde e Robert?

– Cum ai reușit să-l întorci împotriva mea? Hugues făcu câțiva pași înainte. Cum ai reușit să-l convingi să mă trădeze?

– Vorbești despre trădare ca despre ceva înfricoșător, deși ție ți-e atât de ușor să trădezi.

Will simți pe cineva apropiindu-se din spate. Fu lovit cu pumnul în partea laterală a capului și se izbi de spătarul scaunului. În chip ciudat, lovitura îl făcu să-și vină în simțiri. Scuipând sângele din gură, îl privi iarăși pe Hugues, de data aceasta văzându-l mai clar.

– Am avut încredere în tine, Hugues, de asta te-am și ales membru al Frăției. Credeam că vei înțelege ce vrem noi să facem și că vei încerca să îndeplinești obiectivele noastre, nu să le perverteşti.

Mascatul se apropie din nou, însă Hugues ridică o mână.

– Tu ești cel care a părăsit Anima Templi, Campbell. Dacă Frăția însemna atât de mult pentru tine, ar fi trebuit să rămâi. Cu toate astea, mi-ai dat posibilitatea să fac ceea ce trebuia făcut, ceea ce tu nu ai fi putut face niciodată. Tu și cu Robert ați fost niște orbi. Everard ne-ar fi putut conduce pe drumul către mărire dacă ar mai fi trăit, pentru că el înțelegea *pe deplin* ce înseamnă cu adevărat Anima Templi.

– Nu știi nimic despre Everard sau despre țelurile lui, rânji Will, furia declanșată de presupunerea că nu l-ar fi cunoscut cu adevărat pe bătrânul său mentor și prieten clocotindu-i în vene.

– Nu?

Hugues se îndreptă spre un fel de altar de unde luă ceva.

Când inspectorul reveni în lumina lumânărilor, Will recunoscu cartea legată în piele în care Everard își consemnase memoriile.

– Cred că-l cunosc destul de bine, răspunse Hugues, răsfoind filele de pergament. Știu că recunoștea importanța sacrificiului și știa că libertatea se obține uneori cu prețul sângelui. Credea în autoritatea Anima Templi și că, în cazul în care ar fi fost necesar, Frăția trebuie să îndrume Ordinul pe calea cea bună, îndepărtându-l de orice Mare Maestru care s-ar fi împotrivit țelurilor sale. Și mai știu că îi plăceau și credea în legende. Hugues clătină din cap. El e cel care a scris Cartea Graalului. N-ai învățat nimic răsfoind-o?

– Nici măcar nu știi despre ce vorbești. Will urmări cum Hugues așază din nou cartea pe altar. Cartea Graalului a fost distrusă cu mulți ani înainte de alegerea ta ca membru al Frăției. Am citit și eu memoriile lui Everard. Și-a ales cuvintele cu deosebită grijă, astfel încât numai cei care știau despre carte și despre conținutul ei să le deslușească sensul.

– Și așa a fost. Am aflat despre trecutul Frăției atunci când m-ai numit membru, pe când eram în Acra, iar despre carte și ce scrie în ea mi-au fost relatate o mulțime de lucruri: tu și Robert le-ați spus, fratele Thomas din Anglia, chiar și regele Edward, cu toate că el le privea cu mult dispreț. Cu timpul, le-am pus cap la cap, și am reușit să înțeleg totul.

– Însă nu le-ai aranjat așa cum trebuie, replică Will cu duritate. Ai răstălmăcit cuvintele lui Everard.

Oameni care să bea sângele celorlalți? Cavaleri care să scuipe crucea? Astea-s niște născociri!

– Chiar și așa. Abia acum capătă sens, pentru că sunt îndeplinite cu abnegație.

– Dacă sunt relatate într-o poveste, nu pot face rău nimănui. Dacă devin realitate, nu sunt decât niște erezii.

– Erezii! pufni Hugues. Ești la fel de depășit ca Jacques de Molay. Cu oricât de mult dispreț ar fi tratat obsesia lui Armand de Périgord pentru legendele despre Graal, Everard a știut dintotdeauna cât de vii erau ideile acelea. Însă nu s-a folosit niciodată de ele. Nu a avut ocazia să o facă. Am pus cap la cap concepțiile lui și ale lui Armand și le-am transformat în ceva real, nu doar în niște povești pentru oameni mari, ci într-un lucru care poate salva Ordinul.

– Cum Dumnezeu plănuiești să salvezi Ordinul când tu transformi cavaleri tineri și slabi de înger în niște păcătoși care beau sânge?

– Sângele este simbolul legăturii cu ceilalți frați, spuse Hugues, alegându-și cu grijă cuvintele. Acesta e și motivul pentru care s-a folosit Everard de el în povestea despre Percival. Eu n-am făcut decât să merg un pic mai departe și, făcând asta, a devenit mult mai captivant. Cavalerii aceștia – întinse mâna, arătând mulțimea de siluete care-l înconjuraseră pe Will – sunt frați adevărați.

– Mi-e teamă că Martin de Floyran n-a prețuit foarte mult ideea aceasta de frăție.

Hugues se întristă.

– Au mers prea departe în noaptea aceea. Însă îmi sunt deosebit de loiali mie și unul altuia, iar faptul că Martin a încălcat jurămintele noastre i-a jignit profund. A fost vina mea. Nu era pregătit pentru inițiere. Unii încă nu sunt.

– Iar Esquin?

– Un alt sacrificiu regretabil. Hugues inspiră adânc. Nu suntem păcătoși ori eretici, Campbell. Cred în Dumnezeu la fel de mult ca și tine. Cei pe care îi aleg pentru a fi inițiați ca membri ai Anima Templi vin aici pentru a juca un rol în călătoria lui Percival avându-mă pe mine drept ghid. Arătă spre mantia lui strălucitoare. Regele Pescar, cel care îi călăuzește pe parcursul încercărilor prin care trebuie să treacă. Sunt puși să aleagă între două căi: calea vechiului Ordin, sub comanda Marelui Maestru, un drum pavat cu sânge, violență și război, care va duce către nimicirea Templului, și calea Ordinului cel nou. Însă această nouă cale nu este una ușoară. Dacă o aleg, încalcă jurămintele pe care le-au rostit când au fost numiți cavaleri, își trădează maestrul și-și înșală până și familia. Pentru a parcurge acest drum trebuie să aibă deplină încredere în mine, iar eu în ei. Scuipă pe cruce pentru a-și dovedi loialitatea față de mine, dovedind astfel că, în ceea ce privește Frăția, eu sunt autoritatea supremă. Everard înțelegea semnificația copleșitoare pe care o au asemenea lucruri, căci altfel nu ar mai fi scris Cartea Graalului. Acesta e și motivul pentru care considera Acra Camelotul lui. Ideea de a lupta pentru un ideal alegoric e mult mai convingătoare

decât aceea de a te strădui din răsputeri să cucereşti o palmă de pământ plină de praf, nu-i aşa?

Will clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Deci ai continuat să iniţiezi noi membri? Robert mi-a spus că nu faci nimic în sensul acesta. Că membrii Frăţiei nici măcar nu se mai întrunesc.

– La un moment dat am sperat că Robert ni se va alătura, însă ştiam că vechile obiceiuri sunt la fel de înrădăcinate în el precum sunt în tine şi în Jacques. A sosit vremea unui nou Ordin. O nouă Frăţie. Cruciadele s-au încheiat, după ce Acra a fost cucerită de mameluci, iar în vreme ce teutonii avansează către Prusia, obţinând teritorii şi bogăţii, iar ospitalierii îşi pun în aplicare planul pentru cucerirea insulei Rhodos, conducătorii noştri se încăpăţânează ca nişte orbeţi, zăbovind în Cipru, încă visând să recucerească Ierusalimul. E timpul pentru întemeierea unor noi imperii, pentru expansiune, nu pentru risipirea resurselor umane şi financiare în războaie fără sorţi de izbândă. În timp ce voi vă chinuiaţi să ţineţi în viaţă idealul acela utopic din Răsărit, lumea s-a schimbat. Regii Apusului sunt interesaţi să acumuleze cât mai multă putere, să-şi întărească regatele. Şi noi trebuie să facem acelaşi lucru dacă vrem să supravieţuim. Şi noi trebuie să ne schimbăm, iar pentru asta avem nevoie de o bază la adăpostul căreia să devenim tot mai puternici. Cu timpul, vom intra într-o nouă eră, o eră a descoperirilor şi a cercetărilor, a păcii şi prosperităţii. Ochii lui Hugues

scânteiau în lumina lumânărilor. Însă știam că transformarea Ordinului nu poate decurge decât foarte încet, din interior, astfel că am început să recrutez cavaleri care să-mi fie loiali doar mie, nu lui Jacques și cruciadei lui.

– Și ce intenționezi să faci? Să cotropești o țară cu armata ta personală?

– Nu va fi nevoie de așa ceva. Regele Edward mi-a promis că va oferi Templului un teritoriu din Scoția nou cucerită.

Will se îndreptă de spate. Își mijì ochii, furios și îndurerat.

– Asta dacă o va cuceri!

– O va face mai mult ca sigur, răspunse Hugues cu calm. Robert Bruce și ai lui au fugit, iar armata lui Edward înaintează către nord chiar acum. E cea mai puternică forță de la Bătălia de la Falkirk încoace. Scoția va cădea, răpusă de săbiile englezilor, iar Templul va fi în siguranță, departe de turbulențele din Franța, Anglia, Germania și Roma.

– Ești un neghiob, Hugues, murmură Will. Edward se chinuie de optsprezece ani să cucerească Scoția. Chiar crezi că îți va ceda ție un colțișor? Ai fost orbit de propriile tale fantezii și ai răstălmăcit țelurile Frăției pentru a fi pe potriva lor. Everard, tatăl meu, Elias, chiar și Kalawun, nu pentru asta au trăit și și-au vărsat sângele. Nu acesta e Sufletul Templului.

– Acum este. Tu ai plecat, Will. Nu mai faci parte din Ordinul cavalerilor și nici din Frăție de ani buni. În vreme ce tu îl hărțuiai pe regele Edward, ca un

şoarece încercând să răpună un leu, eu am condus Templul către un viitor glorios.

– Un viitor glorios? Convocarea Marelui Maestru de Molay, care trebuie să răspundă în faţa papei la acuzaţiile de erezie care i-au fost aduse acestui preceptoriu, se îndreaptă către Cipru chiar acum. De câţiva ani, regele Filip şi Guillaume de Nogaret încearcă să distrugă Ordinul şi să-şi însuşească toate bogăţiile lui. Prin acţiunile tale i-ai condamnat la moarte pe toţi aceşti oameni.

– E ridicol. Nimeni nu ştie despre existenţa Frăţiei.

– Esquin de Floyran ştia, iar acum se află sub protecţia regelui.

– Imposibil. Eu sunt singurul om care l-ar fi putut elibera pe Floyran. Hugues se uită lung la Will, începând să înţeleagă. Să fi fost Robert de Paris mai viclean decât am crezut?

– Încă mai putem să reparăm stricăciunile. Îl pot influenţa pe papă, însă trebuie să distrugi toate dovezile a ceea ce făceai aici. Trebuie să faci Anima Templi să dispară şi...

– Să dispară? Hugues deveni neîncrezător. Ce şiretlicuri sunt astea, Campbell?

– Nici unul, îţi jur...

– Ajunge! Nu vreau să-ţi mai ascult minciunile. Hugues le făcu un semn celor care aşteptau în penumbră. Luaţi-l din faţa ochilor mei.

– Chiar dacă mă vei întemniţa la Merlan, nu vei schimba cu nimic ce se întâmplă! strigă Will, când mascaţii îl dezlegară şi-l ridicară în picioare.

– Nu te trimit la Merlan. O să ajungi în Anglia. Acesta e prețul pe care l-a cerut Edward pentru noul teritoriu al Frăției: tu pentru Scoția.

– Să nu faci asta! strigă Will. Să nu faci asta, pentru numele lui Dumnezeu!

Însă Hugues se întoarse cu spatele, iar capul lui Will fu acoperit de o glugă, împiedicându-l să mai vadă ceva.

36

Drumul spre Carlisle, Regatul Angliei
1 iulie 1307

Drumul pe care înaintau era plin de denivelări. Will stătea ghemuit în partea laterală a carului, fiecare hurducăială trimițând un val de durere prin corpul său plin de lovituri. Văzu prin țesătura glugii scânteierile ce pătrundeau prin partea din spate a coviltirului. Judecând după rarele licăriri de lumină și după mirosul diferit pe care-l simțea acum, se gândi că se aflau probabil într-o pădure. Pentru câteva momente, încercase să-și dea seama unde ar putea fi, însă timpul și distanța erau niște lucruri într-atât de lipsite de sens pentru el încât îi era cu neputință să afle.

Fusese scos din Paris în noaptea de după întâlnirea cu Hugues, cei care-l capturaseră ducându-l repede până la malul Senei, unde fusese urcat la bordul unei mici corăbii. Rănile pe care i le făcuseră oamenii lui Hugues se vindecaseră greu, iar Will oscila între

inconştienţă şi luciditate. Fusese coborât în cala care mirosea îngrozitor, legat la mâini şi cu capul acoperit. Îşi dăduse seama că ieşiseră în larg doar atunci când auzise ţipetele stridente ale pescăruşilor, care acopereau sunetele valurilor şi trosnetele corabiei. Fusese târât pe punte, unde inhalase cu nesaţ aerul sărat al mării, apoi îl transferaseră la bordul unei nave mai mari la Honfleur, dar înainte să iasă din port se stârnise o furtună de vară care îi obligase să rămână la docuri alte câteva zile.

În vreme ce valurile înspumate loveau cu putere portul, zguduind corabia, Will se gândea la fiica lui, care probabil încă se mai afla la palat. Îl aşteptase, gândindu-se apoi că o părăsise iarăşi, iar acest lucru îl enervase la culme, făcându-l să-i înjure şi să-i ameninţe pe cei care-l ţineau captiv, zvârcolindu-se şi lovindu-i cum putea, până când coborâseră alţi doi bărbaţi, care-l bătuseră până când se potolise. Drumul către Anglia îl simţise după aceea ca prin vis, fiind aproape inconştient. La Londra, fusese dus într-o clădire din apropiere de docuri, unde rămăsese întemniţat vreme de o săptămână, legat în lanţuri, supravieţuind doar cu pâine şi apă sărată, până când, în cele din urmă, fusese urcat în car.

Ascultând frânturi de conversaţii în timpul lungului drum către nord, îşi dăduse seama că cei în jur de treizeci de oameni care-l însoţeau făceau parte din garda regală a lui Edward, care venea în urma grosului armatei aflate deja în marş spre Scoţia, transportând provizii. Pe drum se mai aflau şi alte care, însă

cel în care era el era încărcat cu butoaie de vin ce miroseau îngrozitor. Căldura toropitoare din timpul zilei pătrundea cu uşurinţă prin coviltir, făcându-l să gâfâie, să transpire şi să moară de sete, bând cu nesaţ atunci când gărzile îi aruncau vreun castron cu apă.

Scânteierile de lumină pe care le vedea prin ţesătura sacului care îi acoperea capul deveniră o strălucire continuă, iar Will bănui că de-acum convoiul trebuie să fi ieşit din pădurea umbroasă. Mirosul puternic al copacilor fu înlocuit de cel colbăit al ierbii uscate, iar soldaţii bodogăneau nervoşi, vorbind despre norii de insecte care nu le dădeau pace. După aproximativ o oră, Will simţi mirosul focului de tabără şi începu să audă mormăiturile îndepărtate şi de nedesluşit ale oamenilor. Trilul păsărilor se stinse şi curând murmurul se limpezi: câini, cai, strigătele oamenilor, râsete. Roţile carului se mai învârtiră câteva minute, trecând peste câmp, iar în cele din urmă se opriră. Will simţi carul înclinându-se într-o parte când doi bărbaţi se suiră înăuntru. Îl apucară de braţe şi-l ridicară-n picioare, în continuare amorţit. Vocile care răsunau de jur împrejur îl asurzeau, după o perioadă atât de lungă în care stătuse în linişte. Dintr-odată, sacul îi fu tras de pe cap şi lumina soarelui îl orbi.

Se afla pe un câmp întins, înţesat cu sute, poate mii de corturi. Stindarde şi flamuri fluturau oriunde privea, creând o amestecătură de culori şi blazoane, pe multe dintre ele recunoscându-le din timpul campaniilor în care luptase alături de Wallace. Cavalerii şi lorzii erau adunaţi în grupuri ori se odihneau în

corturile deschise într-o parte, în vreme ce pajii și servitorii umblau de colo-colo ca niște furnici. Cât timp fu purtat de gardieni prin tabără, Will văzu o mulțime de bărbați lucrând cu migală la ochiurile de metal ale armurilor strălucitoare și subțiri ca solzii de pește pe care le mânuiau cu pricepere. Văzu bucătari cu șorțuri murdare, care-și făceau de lucru în jurul focurilor, și un grup mare de arcași ce verificau cu grijă ampenajul săgeților, fiind urmăriți cu atenție de căpitanul lor. Hugues îi spusese că armata aceasta era la fel de mare precum cea care-i nimicise pe scoțieni la Falkirk. Trecând prin mijlocul ei, Will se gândi că era, de fapt, mult mai numeroasă.

Ceva mai departe, în preajma unor corturi ceva mai mari, se afla pavilionul regelui. Simți un junghi când recunoscu leii de aur de pe stindardul de afară. În spatele pavilionului era o ridicătură de pământ, însă panta aceasta și valurile de căldură îl împiedicau să vadă ce se află dincolo de ea, astfel încât nu avea nici cea mai vagă idee în privința locului în care ajunsese. Își dădu seama că cei doi soldați îl duceau către o cușcă construită din țăruși legați între ei, în fața căreia se aflau doi bărbați purtând uniforma gărzii regale. Unul dintre ei deschise ușa, iar soldații îl împinseră înăuntru. Cușca era joasă, astfel că fu nevoit să se aplece de mijloc. Iarba dinăuntru era tăvălită și galbenă. Ușa fu închisă, iar el rămase înăuntru, patru bărbați cu chipurile pline de vânătăi urmărindu-l cu atenție.

Burgh-upon-Sands, Regatul Angliei
3 iulie 1307

Will mușcă cu sălbăticie din bucata de carne tare ca pielea. Lipsa unei alimentații corespunzătoare îi umpluse gura de pustule, iar mestecatul îi pricinuia dureri, însă dacă aceasta avea să fie ultima sa masă, era hotărât să o savureze. Era seara târziu, iar cerul de deasupra strălucirilor ca de ambră ale torțelor și focurilor era de un albastru nemărginit. Soarele răsărise de două ori de când fusese băgat în cușcă, dar armata nu părăsise câmpul înverzit. Cu toate acestea, numărul soldaților crescuse.

În ultimele două zile tot mai multe întăriri sosiseră în tabără, la care se adăugaseră și câteva convoaie cu provizii. Pedestrașii cu chipuri arse de soarele puternic al verii soseau agale în tabără, înarmați cu buzdugane și securi, sulițe și scuturi, laolaltă cu nobili ce mergeau călare în fruntea companiilor de cavaleri. Noaptea, când fiecare își primea rația, Will stătea și asculta râsetele și cântecele soldaților. Mulți dintre aceștia luptaseră cu scoțienii mulți ani. Cunoșteau zona în care se aflau, precum și tacticile dușmanului, și erau încrezători. Se zvonea că Robert Bruce plănuia să răspundă pe măsură, însă englezii vorbeau cu dispreț despre șansele de reușită ale scoțianului. În ciuda câtorva victorii repurtate de noul rege al Scoției, Edward controla aproape întreg teritoriul țării. Acum, la aproape un deceniu de la umilitoarea înfrângere de la podul de peste Stirling, soldații lui se întorseseră pentru o ultimă bătălie sângeroasă.

Will aflase câte ceva de la cei care se aflau în cuşcă cu el. Toţi patru erau iscoade ale scoţienilor, doi dintre ei plecaţi din tabăra lui Bruce, care îi trimisese să spioneze armata englezilor. Fuseseră torturaţi, cerându-li-se să divulge locul în care se aflau scoţienii, însă până acum se ţinuseră tari, cu toate că Will bănuia că nu aveau să mai reziste mult. Unul dintre ei fusese scos de dimineaţă. Încă nu se întorsese. Pe lângă teama pe care o simţea pentru ţara sa şi pentru el însuşi, se gândea neîncetat la tot ce lăsase în urmă. La Hugues, îmbrăcat în mantia sa de Rege Pescar, alături de armata lui de soldaţi mascaţi, care aştepta în preceptoriul din Paris ca Edward Ciocanul să le cureţe de scoţieni o palmă de pământ. La Robert, unul din cei mai vechi camarazi ai săi, probabil întemniţat ori mort acum. La fiica sa, în continuare captivă în palatul regal, şi la scrisoarea papei Clement care se îndrepta acum către Cipru. Se gândea şi la Esquin de Floyran, ţinut ascuns în vreun turn al lui Filip, care aştepta cu înfrigurare să-i distrugă pe cei care îl azvârliseră în temniţă.

– Campbell.

Will înghiţi şi ultima bucăţică de carne uscată, văzând doi soldaţi din garda regală apropiindu-se. Unul dintre ei îi făcu semn.

– Afară.

Will se târî către uşa cuştii, ştiind că era zadarnic să se împotrivească, iar când fu ridicat în picioare de către soldaţi, primi salutul ferm al unuia dintre prizonierii scoţieni. Când trecu printre focurile în preajma cărora se adunaseră ostaşii englezi, aceştia

îl privire lung. Un bărbat îl scuipă. Will continuă să privească înainte, dându-şi seama că era escortat către pavilionul din pânză stacojie.

Cortul era somptuos împodobit, având în interior toate acele lucruri de trebuinţă unui rege aflat în campanie: o baie, o canapea, o masă pentru cină, servitori şi muzicieni care să-i cânte spre desfătare. Cu toate acestea, spaţiului de dincolo de pereţii de pânză îi lipsea siguranţa de care dădeau dovadă cei din tabără, având un aer rezervat, în vreme ce slujitorii erau tăcuţi, părând îngrijoraţi de ceva. Will avu destul răgaz ca să-şi dea seama de lucrul acesta şi să se gândească ce putea să însemne, înainte să fie condus către un compartiment anume din interiorul pavilionului, unde se afla un pat mare, cei patru stâlpi sculptaţi înălţându-se până la plafonul roşu şerpuitor. Două mangaluri degajau căldură şi fum, însă foarte puţină lumină. Pe pat zăcea cineva.

Regele Edward se apropia de şaptezeci de ani, purtându-i pe umerii săi ca pe o mantie deosebit de grea. Will îl auzi hârâind de fiecare dată când trăgea aer în piept, şi simţi miros de urină şi de transpiraţie. Expresia plină de aroganţă dispăruse, la fel şi privirea pătrunzătoare şi statura impunătoare. Locul regelui care-l hăituise întreaga lui viaţă fusese luat de un bătrân neputincios.

– Mi-ai văzut armata, Campbell?

Glasul încă îi era puternic, iar Will recunoscu în tonul batjocoritor al acestuia ceva ce aparţinea vechiului rege.

– Nu prea are cum să-ți scape, spuse el, după care primi un pumn în rinichi de la un soldat pentru obrăznicia răspunsului.

– Să te uiți bine la ea, vorbi dogit regele, ochii săi injectați scăpărând. Va fi ultimul lucru pe care-l vei vedea. Mâine o să-ți fac exact ce i-am făcut jigodiei ăleia de Wallace. Apoi, în vreme ce măruntaiele tale încă sfârâie pe foc, îmi voi conduce armata către Scoția și... Edward fu cuprins de un acces de tuse. Unul dintre soldați făcu câțiva pași înspre el, însă regele ridică o mână tremurândă, oprindu-l. Vomă într-o cârpă, trase aer în piept și-și fixă ochii înlăcrimați asupra lui Will. Trădătorul acela, Bruce, și toată armata lui de neisprăviți o să se căiască pentru cutezanța de a mi se fi împotrivit. Vor fi trași jos de pe cai și vor fi călcați în picioare, sfârtecați cu sutele, ba nu, cu miile! Vor fi uciși și fiii și fiicele lor, chiar și copiii nenăscuți din pântecele curvelor lor. Pământul Scoției va fi spălat cu sângele lor, iar în locul colibelor din lut și al triburilor, vor fi ridicate nobile orașe englezești. Familia ta, Campbell, va împărtăși aceeași soartă. Edward se aplecă în față. Voiam să afli asta, înainte de execuția ta. Să știi ce pedeapsă vor îndura pentru acțiunile tale. Să știi...

Edward continuă, însă Will nu mai asculta ce spune. Nu putea să vadă decât chipul schimonosit al regelui, flegma pe care-o scuipa printre buzele sale cenușii. Simțea doar ura care se revărsa dinspre el. Se scurgea din el la fel de neagră și usturătoare ca smoala, furie alimentată de sentimentul de neputință al celui învins. Greutatea ei îl făcea pe Edward să se

încovoaie, copleşit de ea. Pentru Will, toate lucrurile deveniră dintr-odată limpezi, căci, în ciuda morţii celor dragi lui, a zăpăcelilor şi înşelătoriilor la care fusese martor, nu-şi pierduse sufletul. Îl simţi arzând în interiorul lui, puternic în faţa unui Edward care se îneca în ura faţă de el. Oricât de puternică ar fi fost dorinţa lui de răzbunare, nu se lăsase înveninat de ea de-a lungul anilor. Ştiu, dintr-odată, pe deplin încrezător în asta, că Edward nu avea să-şi găsească liniştea niciodată, chiar dacă ar fi cucerit Scoţia. Posibilitatea să se împace cu sine era de mult pierdută.

Tirada lui Edward se termină cu încă un acces puternic de tuse, care-i făcu pe slujitori să intre repede la el, aducându-i cârpe noi în care să-şi scuipe flegma.

– Mâine, Campbell! hârâi el. *Mâine!*

Will fu scos în zăpuşeala nopţii încă gândindu-se la revelaţia sa. Tusea lui Edward pieri în urma lui în vreme ce soldaţii îl escortară către cuşcă.

Mare parte din armata lui Edward dormea, odihnindu-se înaintea marşului către Scoţia şi a bătăliei care avea să urmeze. Stelele care sclipeau pe cer păreau să fie reflexia focurilor care încă ardeau mocnit. Neluând în seamă întrebările celor care se aflau în aceeaşi cuşcă cu el, Will îngenunche şi-şi înclină capul. Se rugă pentru fiica sa, să afle că nu o abandonase, se rugă ca ea să se ducă la Simon, iar acesta să o ajute să scape de Filip. Se rugă ca Hugues să se trezească la realitate şi Clement să se ţină tare, şi se rugă ca Robert să fie încă în viaţă, iar cruciada lui Jacques de Molay să nu aibă sorţi de izbândă. Când termină, se aşeză pe iarba caldă

și închise ochii. Cu toate că-i era teamă de cele ce vor urma, știa că durerea avea să fie trecătoare și că în cele din urmă aceasta avea să-i aducă altceva, ceva cu mult mai plăcut.

Mâine avea să-și vadă din nou tatăl și mama. Avea să fie întâmpinat de Everard, de Hasan și de Elias, avea să ia în mâinile sale pe cele ale lui Kalawun și ale lui Owein. Mâine, i se va alătura lui Elwen. Avea să-i revadă pe toți fiind împăcat cu sine însuși, știind că drumul pe care mersese fusese cel bun.

În dimineața următoare, nu veni niciun soldat care să-l ducă la spânzurătoare. Orele de după răsăritul soarelui trecură, iar armata începu să clocotească, soldații îngrijindu-se de cai, renunțând la masa de dimineață. Treptat, calmul pe care Will îl experimentase pe parcursul nopții se transformă în tensiune. Voia să se termine odată. Așteptarea aceasta nu-și afla rostul, era înnebunitoare. Însă a așteptat întreaga zi, precum și următoarea, cerul de deasupra capului său trecând de la trandafiriu la auriu și apoi la albastru. În jurul amiezii din ziua următoare, Will simți o schimbare în atitudinea celor din tabără. Niciun scoțian nu mai fu luat pentru a fi interogat, iar gardienii care le aruncau resturile de mâncare aveau buzele strânse și erau tăcuți. Nu se mai auzeau cântece în jurul focurilor, nicio glumă deșucheată, niciun râset. Și totuși încă mai aștepta.

În dimineața celei de-a patra zile de când fusese adus în fața regelui se iscă o furtună. Stătea pur și simplu,

ud până la piele, lingând picăturile de ploaie care i se prelingeau pe buze, când observă mișcare în tabără. Will merse de-a bușilea până la țărușii din față și privi cum câteva companii plecară prin ploaie, apa șiroindu-le pe coifuri și scuturi. În ora imediat următoare, tot mai mulți oameni începură să plece. Unii erau abătuți, însă alții se simțeau ușurați, însă nimeni nu părea să arate precum soldații care se pregătesc de război. Undeva departe, Will văzu un grup mare de oameni adunat în preajma pavilionului regal.

După ceva vreme, când ploaia înaintase către nord, iar exodul armatei devenise un adevărat torent, toate companiile îndreptându-se către sud, un soldat se apropie de cușcă. Era îmbrăcat ceva mai simplu decât cei din garda regală, temnicerii lor de până în dimineața aceea. Deschise ușa și le făcu semn să iasă.

– Sunteți liberi.

Ceilalți scoțieni se priviră uimiți, apoi ieșiră repede în patru labe. Will rămase înăuntru.

– Cine ne-a eliberat? strigă el, văzând că bărbatul se pregătea să se îndepărteze.

Soldatul privi înapoi.

– Noul rege. Nu vrea să ia cu el și alte poveri inutile.

Will simți că nu mai poate respira.

– A murit Edward?

– Azi-dimineață, replică îmbufnat soldatul. Fiul său i-a luat locul și a ordonat retragerea. Nu vrea să poarte bătălia tatălui său.

După ce acesta se îndepărtă, Will îngenunche pe iarba udă. Rămase acolo pentru o bună bucată de timp, în vreme ce în jurul său armata engleză se retrăgea încetișor de pe câmpie. În cele din urmă, se ridică în picioare și urcă micuța colină, ocolind cortul stacojiu, în jurul căruia încă mai zăboveau câțiva oameni. Când ajunse în vârf, văzu cum câmpia se preschimbă în mlaștină, și apoi într-un estuar larg. Dincolo de apa de culoarea aurului în lumina roșiatică a cerului frământat de furtună se puteau vedea dealurile regiunii Dumfries. Se gândi că dincolo de ele e familia sa. Îi fusese dată o nouă șansă la viață, iar acum voia să-i vadă pe cei care supraviețuiseră: Ysenda și David, Margaret și Alice, frumoasa, roșcata Christian. Îl ispitea nespus. Își îngădui un scurt răgaz, apoi se întoarse, lăsând Scoția cufundată în norii furtunii de vară, și se îndreptă către sud.

37

Prioratul franciscan, Poitiers
18 august 1307

– Sanctitate, răsună vocea aspră a lui de Molay în sala capitulului. Lăsându-se pe un genunchi, luă mâna pe care i-o întinsese Clement şi sărută inelul papal.

Suveranul pontif zâmbi binevoitor.

– Maestre templier, eu sunt cel care ar trebui să se închine dinaintea singurilor oameni cu adevărat curajoşi care încă mai luptă pentru eliberarea Ierusalimului, zise el privindu-i pe cavalerii ce se aflau în spatele Marelui Maestru.

Erau în jur de patruzeci de bărbaţi, stând în picioare, sobri, în armură, purtând spade pe lângă picior şi ţinându-şi coifurile la subraţ. Majoritatea erau înalţi oficiali ai Ordinului. Clement îi recunoscu pe câţiva dintre vechii membri: Maestrul Franţei se afla în imediata apropiere a lui de Molay, iar lângă el şedea Maestrul Normandiei, un bărbat cu ochii precum cremenea, cu

nasul coroiat, pe nume Geoffroi de Charney. Cavalerilor li se dăduse posibilitatea de a se spăla și de a se odihni înainte de a sta de vorbă cu el, însă refuzaseră, preferând să i se înfățișeze de îndată ce ajunseseră la mănăstire. Drept urmare, cu toții arătau de parcă ar fi venit de pe câmpul de luptă, cu mantiile murdare, chipurile arse de soare și pline de cicatrice.

Clement simți un junghi la gândul că cedase în fața insistențelor lui Nogaret și-i chemase în zadar pe oamenii aceștia, abătându-i de la îndatoririle lor. Însă era bucuros să-i vadă. Prezența lor acolo nu făcea decât să confirme dorința lui de a continua lupta pentru Țara Sfântă, ideal ce continua să dăinuiască, în ciuda lipsei de înflăcărare a liderilor din Apus. Poate că acum avea să primească răspunsul pe care îl aștepta cu nerăbdare. Târșâindu-și picioarele către scaunul capitonat pe care i-l pregătiseră călugării, papa le făcu un semn servitorilor aflați într-o parte a încăperii.

– Aduceți-le mâncare și băutură distinșilor noștri oaspeți.

Expresia de pe chipul lătăreț al Marelui Maestru, încadrat de o barbă aspră, cenușie, rămase neschimbată.

– Sanctitate, am venit de foarte departe împreună cu oamenii mei pentru a răspunde acestei convocări. În scrisoarea pe care mi-ați trimis-o spuneați că Templul e în mare pericol. Eu nu știu nimic despre o astfel de problemă din cadrul Ordinului, așa că, înainte de a lua loc la această masă, sunt nerăbdător să aflu care este motivul pentru care am fost chemat împreună cu oficialii Templului tocmai din îndepărtatul Cipru.

Clement ezită, fiind uimit întru câtva de concizia cu care îl interpelase Jacques. După un scurt răstimp, le făcu un semn servitorilor.

– Vă rog să ieşiţi. Spuneţi-le fraţilor voştri că vom mânca mai târziu. După ce uşa fu închisă, se aşeză mai bine pe scaun şi încercă să-şi recapete autoritatea, profund afectat de tăcerea apăsătoare a cavalerilor ce aşteptau în faţa lui. Se simţea ca un comandant pus la zid de soldaţii săi. Cunoaşteţi un cavaler pe nume Esquin de Floyran?

Jacques clătină din cap.

– Sunt mulţi cavaleri subordonaţi mie. Nu-i ştiu pe toţi după nume.

– Acesta este numele fostului prior din Montfaucon, domnule. Am primit un raport de la inspectorul Templului în urmă cu câţiva ani, în care se vorbea despre arestarea lui sub acuzaţia de erezie. A fost întemniţat la Merlan.

Clement se uită dincolo de Jacques câtă vreme vorbise Maestrul Franţei.

– Aşa este. Cu toate acestea, la începutul anului. Floyran a scăpat din temniţă şi se află acum sub protecţia regelui. Susţine că este nevinovat şi îi denunţă pe cavalerii aparţinând preceptoriului din Paris, care l-au întemniţat la Merlan, acuzându-i de erezie şi de crimă.

– Sub protecţia regelui? Marele Maestru se încruntă. Cum de a ajuns Floyran să beneficieze de protecţia regelui?

Clement răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele. Încă nu se hotărâse cât să le povestească templierilor

despre intenţiile lui Filip în privinţa Ordinului. Nu dorea cu niciun preţ să-i determine pe cavaleri să-şi retragă armata din Răsărit, renunţând la o nouă cruciadă pentru a i se opune lui Filip.

– Îngrijorat de lucrurile acestea, regele a vrut să ştie dacă acuzele aduse de către de Floyran sunt întemeiate. E dornic să vadă că bunul renume al Templului rămâne nepătat. Atât eu, cât şi regele Filip am considerat necesar să vă rechemăm din Cipru împreună cu ceilalţi oficiali ai Templului pentru a supune atenţiei voastre problema. La urma urmei, n-am vrea ca populaţia din Apus să aibă vreun dubiu cu privire la integritatea războinicilor lui Hristos. Sunt destul de îngrijoraţi după căderea cetăţii Acra.

Jacques se încruntă şi mai mult, iar cei din spatele său începură să se foiască neliniştiţi, arătând mai degrabă ofensaţi decât îngrijoraţi. Cu toate acestea, Marele Maestru încuviinţă.

– E o acuzaţie foarte serioasă şi va fi cercetată îndeaproape. Voi sta de vorbă personal cu acest de Floyran şi voi cântări eu însumi cuvintele lui, după care mă voi întâlni cu cei responsabili de arestarea sa şi voi asculta şi ce au ei de spus.

– Sunt îndreptăţit să cred că vom putea înfăptui aceste lucruri. Dornic să nu piardă încrederea cavalerilor şi încurajat de răspunsul hotărât al lui Jacques, Clement schimbă subiectul, vorbind despre ceva ce era pe placul său. Celălalt motiv pentru care v-am convocat, maestre templier, stă în dorinţa mea de a afla cum stăm în momentul de faţă în Răsărit. Am

primit dezamăgitor de puține vești din Cipru cu privire la eforturile pe care le faceți, ori despre planurile pentru o nouă cruciadă. Toți cei cu care am vorbit afirmă cu tărie că acest lucru încă este o prioritate, însă mai mult de atât nu-mi pot povesti.

Auzindu-i cuvintele, Marele Maestru păru să se relaxeze, doar expresia de pe chipul său rămase la fel de sobră.

– După pierderea ultimei noastre redute de pe insula Ruad, care a fost cucerită de mameluci, orice înaintare a noastră a fost împiedicată de lipsa suportului apusean. Nici măcar Ordinul nostru n-a reușit să ne trimită decât un număr mic de soldați și foarte puține provizii, acesta fiind un lucru pe care vreau să-l îndrept cât timp mă aflu aici. Așa cum le-am spus liderilor apuseni, o nouă cruciadă va fi posibilă doar cu sprijinul tuturor. Armate mici, cărora le lipsește un țel comun ori acordul asupra unei ținte bine definite, vor da greș.

Clement nu reuși să-și mascheze dezamăgirea.

– Vreți să spuneți că nu va fi cu putință? Speram să-mi aduceți vești ceva mai bune, căci sunt hotărât să vă ajut, maestre templier.

Geoffroi de Charney interveni:

– Suntem bucuroși să aflăm că vreți să ne ajutați, Sanctitate, însă suntem siguri că doar în urma unei acțiuni coordonate îi vom putea învinge pe sarazini, recucerind teritoriile pe care le-am pierdut. Încercăm să obținem sprijinul regelui Ciprului, precum și pe cel al Imperiului Mongol, însă pentru încheierea unor noi alianțe e nevoie de mult timp.

Jacques încuviință, mișcându-și capul său ca de leu în chip aprobator când auzi vorbele lui de Charney.

– Avem nevoie de o alianță cu un puternic rege al Apusului. Dacă am putea găsi un astfel de conducător, care să ridice crucea și să-și conducă oamenii către războiul acesta, cred că vom putea învinge. Poate regele Edward. Sau regele Filip?

– Edward a murit în iulie. Am fost înștiințat acum câteva zile. A fost urmat la tron de fiul său, prințul de Wales. Clement își strânse buzele. Se zvonește că acesta e mai degrabă interesat să benchetuiască și să-și satisfacă plăcerile trupești decât să poarte un război sfânt.

Papa se lăsă pe spate după ce îi informase despre toate acestea pe cavaleri. Se simți deznădăjduit. Speranțele ca Jacques și armata sa de cavaleri să-și ducă la îndeplinire planurile, reclădindu-și măreția, trebuia să și le pună în acești mândri bărbați din fața sa, care erau însă sleiți de puteri. Încă din momentul în care cardinalii electori așezaseră tiara papală pe capul său în catedrala din Lyon, Clement știuse, limpede ca ziua, că el va fi acel papă care va cere creștinătății să pornească o nouă cruciadă. Întreaga sa viață se pregătise pentru un asemenea moment. Acum visul său de a intra pe porțile Sfântului Oraș, mergând pe urmele Mântuitorului, se ruina văzând cu ochii. Se gândi la cele spuse de Marele Maestru și-și dădu seama că mai exista o șansă. Însă Filip, care era acum cel mai puternic monarh din Apus, își îndreptase atenția către altceva.

Palatul regal, Paris
13 septembrie 1307

Rose se înfășură cu mantia sa albastră în vreme ce sala mare a palatului vibra de zgomot și căldură. Șezând la uriașele mese care fuseseră amplasate printre cele douăzeci de coloane așezate precum o armată de soldați din marmură susținând tavanul boltit, elita nobilimii devora cu lăcomie bucatele aduse la ospăț. Oriunde privea, oamenii își îndesau în gurile larg deschise hălci întregi de carne încă sângerândă. Un duce aflat câteva locuri mai încolo spuse o glumă deocheată, scuipând printre dinți bucăți de mâncare în timp ce domnițele din jurul lui izbucniră în râs. Sfetnici cu mutre prefăcute și episcopi plini de podoabe sorbeau cu nesaț vinul din pocale, pătându-și buzele și dinții, și peste tot în jur străluceau farfurii din argint pe care fuseseră aruncați munți întregi de mâncare. În mijlocul fiecărei mese se afla punctul de maxim interes al serii: o plăcintă uriașă din carne de potârniche, prepeliță, ciocârlie și vreo douăsprezece vrăbii.

Plăcinta din fața ei fusese tăiată chiar în mijloc, iar Rose nu putea să-și ia ochii de la multitudinea de trupușoare pline de grăsime sclipitoare care erau înghesuite printre îndoiturile aluatului. Detectă mirosul ouălor care fuseseră adăugate în compoziție, aromele înțepătoare ale rozmarinului și cimbrului. Toate simțurile ei păreau să fie mult mai alerte și mai ușor de copleșit. Sunetul cuțitului care trecea prin brânză ca să lovească

apoi tăblia mesei era pentru ea o lovitură cu securea, vocea groasă a unui episcop i se părea un tunet.

– Rose, trebuie să mănânci ceva.

Se uită peste masă și o văzu pe Blanche urmărind-o.

Micuța slujnică dădu din cap încurajator.

– Măcar o îmbucătură, două. Glasul ei scăzut se prefăcu în șoaptă. Gândește-te la copilul tău.

Rose privi pântecele ascuns sub masă și printre faldurile mantiei sale. Să se gândească la copil? Asta era tot ce făcea.

Pântecele îi era la fel de tare precum pielea de pe tobă și știa că atunci când stătea în picioare, majoritatea bărbaților și femeilor din sală o priveau pe furiș. Ici, colo, câte unul își ridica mâna ducând-o la gură pentru a acoperi cuvintele pe care le șoptea vecinului său despre curva regelui și despre copilul ei din flori. Doamnele își dădeau pe spate capetele acoperite de voaluri, iar lorzii rânjeau și-i făceau gesturi obscene cu degetele lor lipicioase. Palatul nu fusese niciodată un cămin foarte primitor, însă niciodată nu-și închipuise c-ar putea fi atât de neprietenos. În unele nopți, pe când se afla în dormitorul ei întunecat, transpirând, stând ca o stană de piatră, se aștepta dintr-o clipă într-alta să audă pași apropiindu-se de ușă.

Odată, la scurt timp după ce sosise în Paris, văzuse doi slujitori ai regelui ieșind de la grajduri cu niște pisoiași abia fătați. Se oprise-n loc, privind copleșită de uimire trupușoarele moi și fără vedere care se zvârcoleau în mâinile lor. Apoi fu șocată să vadă că cei doi servitori se ghemuiseră dinaintea unui ciubăr cu apă.

Cel mai îngrozitor lucru care se întâmplase în acea zi fusese acela că nimeni din cei care trecuseră pe lângă ei nu remarcase că pisoiașii fuseseră înecați în găleată. După ce-și terminase treaba, Rose se furișase în grajd și găsi animalul ce-i fătase și care își lingea sângele de pe blană, mieunând după copiii ei. Probabil că stătuse lângă pisică mai bine de o oră, șoptindu-i cuvinte blânde și mângâind-o pe cap până adormise.

Dacă venea cineva la ea în puterea nopții, aveau să-și dea seama că lipsește?

Chipul tatălui ei încă îi stăruia în minte. Era ca o umbră sau ca o stafie, ceva fără de substanță, dar care continua să o bântuie. Cât de crudă fusese soarta. Chipul lui, acum că murise, era mai clar ca niciodată. Filip negase cu vehemență că l-ar fi omorât în acea noapte din mai, ba chiar o învinuise pe ea pentru dispariția lui, însă ea știa că regele minte și că tatăl ei era mort. Uneori, vedea loviturile puternice ale copilului ei, care o trezeau deseori, ca pe o pedeapsă pentru că-l trădase. Penitență pentru păcatul ei.

Rose își mută privirea asupra lui Filip. Regele era așezat în jilțul de pe podiumul din capătul îndepărtat al sălii mari. La masa lui, aflată deasupra tuturor celorlalte, stăteau membrii familiei sale: frații și fiii săi, cu toții fiind acum niște tineri arătoși, și mult-iubita sa fiică, Isabella. În vârstă de doisprezece ani, prințesa avea să se căsătorească cu noul rege al Angliei, Edward al II-lea, și avea să plece cu o corabie la începutul anului viitor. Luni la rând, Filip, care hotărâse unirea lor în schimbul cedării regiunii Gasconia englezilor, n-o

lăsase să-i scape din priviri nici măcar o clipă, de parcă s-ar fi ținut scai de ultimele secunde ale copilăriei fiicei sale. De-o parte și de cealaltă a regelui stăteau duhovnicul său grizonant, Guillaume de Paris, și Nogaret. Locul în care era așezată masa, înălțimea ei, felurile de mâncare, toate acestea erau menite să le arate tuturor cine erau favoriții. Nu era nevoie ca Filip să-i spună ce crede despre ea și despre copilul ei nenăscut. Faptul că stătea la mesele de jos vorbea de la sine.

Îl văzu pe Nogaret șoptindu-i ceva lui Filip, care încuviință. Acesta se ridică, lăsându-și mantia neagră, brodată cu stânjenei albi, să se reverse în jurul său, iar un paj veni repede să tragă tronul mai în spate. Menestrelii se opriră din cântat, apoi toți bărbații și toate femeile se ridicară unul câte unul în semn de respect. Fără să ia în seamă plecăciunile și reverențele acestora, Filip se îndreptă către ușile sculptate care duceau către apartamentele regale, avându-l pe Nogaret de-a dreapta sa, grăbindu-se să țină pasul. Toți cei prezenți își reluară locurile, iar trubadurii începură din nou să cânte, însă Rose rămase în picioare. Simți mâna lui Blanche pe brațul ei, dar se smulse din strânsoare și traversă sala, uitându-se mereu înainte, pentru a nu vedea chipurile care se întorceau să o privească.

Aerul rece și liniștea din spatele ușilor care dădeau într-un culoar erau de-a dreptul bine-venite. Trecu repede printr-un balcon neacoperit, lăsând ploaia care răpăia în curtea interioară să-i umezească fața. Ploua neîncetat de trei zile încoace, iar grădinile palatului deveniseră mocirloase. Băltoacele străluceau negre precum

cerneala. Cuvintele pe care le schimbau gardienii ce patrulau prin palat erau acoperite de curgerea apei. Dincolo de ziduri, Sena se umflase, ajungând până la marginea taluzurilor, și curgea cu repeziciune, aruncând scânteieri albicioase în întuneric.

Ajungând pe un coridor ceva mai larg, Rose își încetini pasul, încă îndreptându-se către camera regelui, în parte pentru a-și recăpăta suflul, în parte pentru a-și pune ordine-n gânduri. Impulsul care o determinase să părăsească sala nu dispăruse, dar acum, că ajunsese acolo, începuse să se teamă. Filip devenise tot mai distant în ultimele luni, iar ea nu reușise să-i mai intre în grații. Însă ospățul din seara aceasta, toate ocheadele acelea răutăcioase, dojenitoare, îi confirmaseră temerile cu privire la statutul ei în palat și avea disperată nevoie de certitudinea că nu se schimbase nimic. Vreme de câteva săptămâni nutrise gândul că regele avea să-i permită să se ducă la castelul din Vincennes, poate că împreună cu Blanche, acum că Isabelle avea să plece; că i-ar fi permis să-și nască copilul singură, departe de intrigile celor de la curte și de vorbele pline de venin pe care i le șoptea Nogaret.

Îi auzi pe cei doi vorbind dincolo de ușă. Tonul regelui era meditativ.

– Ești sigur că papa a făcut întocmai precum i s-a zis?

– Oficialii din Paris ar fi trebuit să fi plecat deja către Poitiers.

– Ar fi trebuit? Vreau să știu sigur, Nogaret. Să faci bine să afli.

– Desigur, maiestate.

– Vreau ca porţile Templului să fie larg deschise atunci când vom ataca. Membrii de rând ai Ordinului vor trebui separaţi de conducătorii lor. Acum, că de Molay e în Franţa, vreau să ne mişcăm repede, înainte ca planul nostru să fie descoperit.

– Toate lucrurile au fost pregătite, maiestate. Papa şi liderii Templului vor fi ocupaţi cu stabilirea temeiniciei mărturiei lui Esquin de Floyran pentru o bună bucată de timp. Când adunarea lor se va fi încheiat, oamenii noştri vor fi fost pregătiţi. Cererea de arestare a lui de Molay poate fi trimisă de îndată ce veţi da ordinul.

Rose simţi cuvintele acestea ca pe nişte cuţite, fiecare dintre ele amintindu-i de ceea ce făcuse ajutându-i să-l înlăture pe tatăl ei. Cât rău pot pricinui câteva cuvinte. Nu-şi dăduse seama cât de îngrozitoare erau faptele sale.

Făcându-şi curaj, bătu în uşă. Vocile tăcură dintr-odată. Se deschise uşa şi dincolo de ea apăru Nogaret. În spatele său, Filip stătea lângă şemineu, flăcările luminându-i chipul necruţător. Pe o masă de lângă el se aflau o mulţime de pergamente legate în piele neagră. Când neliniştea de pe chipul lui Nogaret fu înlocuită de iritare, iar faţa regelui fu brăzdată de nerăbdare, înţelese brusc cât de puţin însemna pentru ei. Nici măcar nu le păsa dacă le auzise discuţia. Era atât de lipsită de importanţă, încât ar fi putut nici să nu existe. Deschise gura pentru a-i cere regelui lucrul la care se gândise înainte, însă singurele cuvinte pe care reuşi să le rostească cu

greu, înecându-se cu ele, fură unele pe care nici nu știa că vrea să le spună:

– Te rog, Filip, spune-mi ce i-ai făcut tatălui meu.

Nogaret se întoarse brusc, înjurând.

Regele se încruntă.

– Îndrăznești să mă întrebi iarăși despre asta?

– Te implor, stăpâne. Rose intră repede în cameră și îngenunche la picioarele lui. Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea și nu voi mai vorbi niciodată despre asta. Trebuie să știu.

– Trebuie să știi? se repezi Nogaret, întorcându-se către ea. Sunt aproape sigur că din cauza ta nu putrezește Campbell în celulele noastre! L-ai prevenit cumva? O apucă de umăr, degetele sale subțiri înfigându-se ca niște clești. Spune!

Rose privi uimită cum regele se întoarce și ia liniștit un pocal de pe masă. Când strânsoarea ministrului deveni mai puternică, începu să icnească.

– Dă-i drumul, Nogaret, spuse Filip, după ce luă o gură. Nu m-a trădat. Știe ce i-aș face dacă m-ar trăda. Bău tot vinul și se uită în jos la ea. Nu-i așa?

Rose își duse mâna la umăr după ce Nogaret se îndepărtă, șovăielnic. Nu-l scăpă din priviri pe rege.

– Îmi doresc să o fi făcut, șopti ea, ridicându-se cu greu în picioare. Vreau din toată inima să-l fi prevenit. Mă urăsc pentru ce-am făcut. Rosti cuvintele înainte să și le poată înghiți. Și te urăsc și pe tine pentru că m-ai forțat să fac asta!

Nogaret făcu câțiva pași înspre ea, însă regele își ridicase o mână.

– Te-am forțat? Se strâmbă, dezgustat. Ardeai de nerăbdare s-o faci. Se duse până la masa pe care erau așezate pergamentele. Să tot fi fost vreo duzină. Întorcându-se cu spatele la ea, Filip îi făcu un semn lui Nogaret. Vreau să fie trimise mâine-dimineață tuturor seneșalilor Franței.

– Cum rămâne cu copilul tău? strigă Rose, apucându-se cu mâinile de pântece. Nu-ți pasă deloc de el?

Filip se întoarse.

– Copil? Chestia aia care crește în tine nu e un copil! Glasul său era ca o lovitură de bici. E făcut doar din amărăciune, e o umflătură scârboasă. E un furuncul. Un chist! Rose se împletici înapoi când el aruncă pocalul și porni înspre ea. Dumnezeule, ar fi trebuit înjunghiat atunci când a fost făcut, nu lăsat să crească în dihania asta pe care o porți cu ostentație prin fața ochilor mei drept dovadă a păcatelor mele! O împinse către ușă. Afară d-aici, înainte să fac asta cu mâna mea!

Rose ieși clătinându-se pe coridor și ușa fu trântită în urma ei. Lovi cu putere în perete și se lăsă la podea, simțind copilul din pântecele ei mișcându-se.

38

Templul din Paris
14 septembrie 1307

Trecuse de miezul nopții. Orașul cufundat în întuneric era mânjit de ploaia ce nu mai contenea, căzând în rafale. Licărul torțelor de la ferestrele turnurilor înalte dispărea ici și colo când ploaia se întețea, tăind aerul în fâșii.

Will se ghemui la marginea drumului, picăturile de ploaie parcă bătând darabana, ca niște degete fugare, pe gluga din piele care-i acoperea capul. Clipi, scuturându-și apa de pe gene, și privi atent către poarta preceptoriului, pe care o putea vedea printre copacii ce se legănau în bătaia vântului. În vârful turnului corpului de gardă, stindardul alb cu negru al Templului flutura apatic. Will întrezări siluetele a doi bărbați stând de pază în fața intrării, armurile lor strălucind în lumina pe care o răspândeau torțele. Mergând ghemuit, se strecură până la tufișurile dese care înconjurau

zidurile ca un parapet. Preceptoriul din Paris era un complex uriaș și, de obicei, pentru a ajunge pe jos de la poartă până la intrarea din spate, cea a slujitorilor, era nevoie de cincisprezece minute. Prin ploaia în rafală, mergând prin întuneric și nămol, lui Will îi trebui aproape o oră să treacă prin toate tufele de sub ziduri. Când ieși dintre ruguri, ajungând la cărăruia ce ducea către o poartă mică din zidurile înalte, era epuizat.

După ce trecuse de granița Scoției, ajunsese în Londra hrănindu-se cu fructe de pădure, alune și apă de râu. Îi trebuiseră două săptămâni ca să găsească un loc pe o corabie către Franța. Aceasta fusese cea mai dificilă parte a călătoriei sale. Docurile mișunau de curve, cerșetori și pungași, cu toții încercând să facă rost de bani, să-și găsească de-ale gurii sau s-o șteargă din oraș. Fără să se mai poată hrăni cu fructele pe care le găsea la tot pasul, fusese nevoit să cotrobăie după mâncare prin gunoaiele de pe aleile din jurul cârciumilor și bordelurilor.

În cele din urmă, la bordul unei corăbii ce transporta cai, ajunsese la Honfleur, apoi urmase cursul sinuos al Senei și debarcase la Paris. Nu se mai bărbierise de săptămâni bune, iar barba sa era acum la fel de deasă precum fusese în vremurile când era cavaler. Când se aplecase să bea apă dintr-un pârâu în dimineața aceea, se speriase de propria lui reflexie: de pe luciul apei îl priveau doi ochi verzi, înconjurați de o rețea de riduri, părul neîngrijit îi era aproape cenușiu, încadrând un chip ars de soare și plin de cicatricele pe care le căpătase în războaie.

Neluând în seamă oboseala care-i îngreuna membrele, Will urcă până la poartă. Zăbovi afară câteva clipe, ascultând, dar nu se auzea decât vuietul furtunii. Era târziu în noapte, între ceasul doisprezece și slujba de dimineață, iar majoritatea celor din preceptoriu trebuie că dormeau acum. După ce împinse de ușă, găsind-o ferecată, cum era de așteptat, se duse către castanul noduros ale cărui ramuri bogate treceau peste zid. Se bucură că încă mai era acolo. Odată, în urmă cu mulți ani, după ce dusese la îndeplinire o însărcinare din partea lui Everard, se întorsese târziu și găsise poarta încuiată. Nedorind să fie luat la întrebări de gardieni, se cățărase în copac și coborâse pe partea cealaltă. Însă acum avea șaizeci de ani, nu șaisprezece.

Adunându-și puterile, Will sări și se agăță de cea mai de jos cracă a copacului. Palmele îi alunecau pe lemnul umed, însă reuși să se cațere și pe următoarele două, vântul făcând frunzele să foșnească. Mergând cu picioarele desfăcute pe cea de-a patra ramură, înaintă până când alunecă jos, ghemuindu-se pe creasta zidului. Făcu o pauză, ca să-și recapete suflul, și căută un loc în care să aterizeze cu ușurință. Pământul de sub el, ca un ocean negricios, părea foarte îndepărtat. După o scurtă ezitare, strânse din dinți și sări în gol. Lovi solul cu picioarele, se rostogoli pe spate, apoi rămase cu fața în sus, privind ploaia și așteptându-se să urle de durere din pricina oaselor rupte. Însă nu simți nimic, așa că se ridică în picioare.

Alergând ușor, Will traversă grădinile înnămolite, trecu pe lângă brutărie și iazurile cu pești, o luă prin

livezile pline de bălți și ieși în zona destinată servitorilor. Era un loc atât de familiar pentru el. Chiar și pe întuneric, după atâția ani, știa pe unde merge. Clădirea principală a preceptoriului se vedea chiar în față. La ferestre ardeau câteva torțe. Când cineva trecu în grabă prin curtea interioară care se deschidea înaintea lui, se lipi cu spatele de un zid, plecându-și capul sub ploaie. De altfel, totul era cufundat în tăcere, și ajunse până la grajduri fără să fie observat, auzind nechezatul cailor. Chiar lângă grajduri se aflau căscioarele îngrijitorilor. Sperând că nu se schimbase nimic, iar clădirea aceasta încă mai aparținea grăjdarului-șef, Will se îndreptă către ușa din capăt. Trase zăvorul și intră.

Camera era încălzită niței de focul care ardea mocnit. Lângă vatră se afla un scăunel, iar pe podea erau o grămadă de frâie, așezate în apropierea unor unelte. Will se îndreptă către scările de lemn care duceau la etaj. Se opri, auzind scrâșnetul podelei. Sunetul acesta fu urmat de o voce somnoroasă.

– Gérard? Ai pățit ceva?

– Simon, eu sunt.

Urmă un răstimp de liniște, apoi se auziră pași grei chiar deasupra capului său. În capul scărilor apărură două tălpi, picioarele, apoi și restul corpului lui Simon, care coborî până jos, unde se opri.

Când îl văzu, Will rânji. Părul bogat al lui Simon, la fel de grizonant ca și al său, era sculat pe o parte a capului, așa cum dormise. Avea paie în cap, cămașa de noapte îi era boțită și ochii larg deschiși în lumina focului.

– Credeam c-ai murit, murmură Simon, strângându-l în braţe pe Will, cu toate că acesta era ud până la piele şi plin de noroi. Am trimis o scrisoare la palat în urmă cu câteva luni printr-un grăjdar de pe-aici, însă i s-a spus că nu eşti acolo. Unde Dumnezeului ai fost?

– În Anglia. Ascultă, n-am timp să-ţi povestesc acum. Hugues nu trebuie să afle că sunt aici, dar vreau să ştiu unde e Robert.

– Ei bine, Hugues nu e aici. Tonul lui Simon era grav. Inspectorul şi ceilalţi oficiali au plecat acum cinci zile. În urmă cu câteva săptămâni aflasem că Marele Maestru e în Franţa, întâlnindu-se cu papa. Hugues şi ceilalţi au fost chemaţi să i se alăture la Poitiers. Will, se zvoneşte că regele va acuza Templul de erezie. Oare toate astea au ceva de-a face cu Esquin de Floyran? Chiar a găsit eretici printre membrii Ordinului?

– L-ai mai văzut pe Robert din luna mai? insistă Will.

– Nu. Dar ştiu unde e.

– Unde?

– În carceră. Am vrut să aflu de ce, însă nimeni n-a vrut să-mi spună. Ca să fiu sincer, Will, totul a fost cam confuz în ultima vreme. Acum, după plecarea oficialilor, noi neavând nicio idee cu privire la ce se întâmplă, e cu neputinţă să afli ceva. Am încercat să iau legătura cu tine, însă când şi asta a dat greş, nu mi-a mai rămas nimic de făcut.

Will dădu din cap plin de hotărâre.

– Bine. Întâi de toate, trebuie să-l scoatem de-acolo pe Robert. Voi avea nevoie de ajutorul lui. Întâlni

privirea lui Simon. Şi o să am nevoie şi de tine, dragă prietene. Ce zici?

– Mai întrebi?

Will zâmbi uşor.

– Însă va trebui să te îmbraci înainte.

După ce-şi puse tunica neagră de sergent peste cămaşa de noapte şi încălţă o pereche de cizme, Simon ieşi după Will în curtea interioară, împroşcând cu apă când trecea prin bălţi, îndreptându-se către turnul prin care se putea coborî la temniţe. Nu era nici urmă de gardieni. Având în vedere ora înaintată şi vremea de-afară, Will se gândi că aceştia erau fie la corpul de gardă, fie la nivelurile inferioare. Lipindu-se se zid, aşteptă până când Simon dispăru înăuntru, aplecându-se pentru a intra, ploaia lipindu-i părul de ţeastă. Îi auzi vocea răguşită, apoi pe cea a altui bărbat. După câteva clipe, paşii se apropiară. Apăru un cavaler tânăr.

– Eşti sigur că nu era un slujitor cel pe care l-ai văzut, frate? întrebă acesta, ieşind în ploaie neîncrezător.

Din spate, Will îl apucă de gât pe cavaler şi strânse. Bărbatul se zbătu, înecându-se, încercând să se elibereze în timp ce era tras înapoi în turn. În cele din urmă, când faţa cavalerului căpătă o culoare purpurie, Will îl lovi cu fruntea de zid. Tânărul căzu la pământ ca un bolovan.

– Dumnezeule, murmură Simon.

– O să-şi revină, spuse Will, apucându-l de încheieturi. Ia-l de picioare.

Ţinându-l astfel, îl cărară pe cavalerul care-şi pierduse cunoştinţa până la corpul de gardă.

– Ce-o să se-ntâmple când o să se trezească Rainier şi-o să-şi aducă aminte că am fost aici? întrebă Simon, în vreme ce Will se aplecă pentru a da jos mantia albă de pe umerii cavalerului.

Dându-şi jos mantia sa plină de noroi, Will şi-o puse pe cea albă, trăgându-şi gluga şi acoperindu-şi părul ud leoarcă.

– Atunci va şti că într-adevăr era un intrus afară, spuse el, luând spada cavalerului. Will o luă înainte, coborând scările spiralate ce duceau către interiorul întunecat şi răcoros. Rămâi aici, şopti el. Vreau să te asiguri că nu vine nimeni după mine. Însă ai grijă să nu fii observat. Ar fi mai greu pentru tine să-i explici cuiva de ce te afli aici.

Simon rămase în urmă, lăsându-l pe Will să coboare plin de hotărâre, cu sabia în mâini.

Trecu pe lângă un alcov unde câţiva bărbaţi stăteau ghemuiţi pe paturi de paie, sforăind, siluetele lor fiind luminate de singura torţă aprinsă. În faţă, pe o bancă aşezată pe un piedestal, se afla un sergent frânt de oboseală, care-şi ţinea capul în mâini. Tot înainte, culoarul se continua cu scobituri săpate în stâncă, fiecare dintre ele acoperită de un grilaj din fier. Sergentul se întoarse când îl auzi apropiindu-se. Pe chipul său, luminat de flacăra torţei, se putea citi uimirea.

– Sir Rainier? S-a întâmplat ceva?

Privirea îi căzu asupra spadei din mâna lui Will, apoi din nou asupra feței acoperite de glugă. Se ridică, vrând să-și tragă sabia, însă Will sprintă ultimii metri și-l izbi de perete.

Puse tăișul la gâtul sergentului.

– Scoate-ți sabia, spuse el aproape șoptit. Încetișor.

Sergentul se conformă.

– Pune-o pe masă. Văzând că sergentul ezită, Will apăsă mai tare sabia pe gâtul lui. Bărbatul fu străbătut de un fior și-și puse arma jos. Acum du-mă la celula lui de Paris. Lăsându-l pe sergent să se îndepărteze de perete, Will îl urmă, împingându-l cu sabia.

Ajuns la cea de-a treia celulă, sergentul luă un set de chei de la cingătoare. Când descuie lacătul cu una dintre ele și deschise ușa, cel care stătea pe podea se ridică iute în picioare.

– Deci o să ajung până la urmă la Merlan, nu-i așa? se auzi o voce groasă.

– Nu încă, murmură Will drept răspuns, forțându-l pe sergent să intre în celulă după ce-l înghionti cu sabia.

Robert păși în lumina răspândită de torță, mut de uimire. Ridicându-și sabia, Will îl izbi pe sergent în ceafă cu mânerul, iar când acesta se prăbuși la pământ, Robert ieși după el pe culoar. Se opri ca să ia sabia de pe piedestal și-l apucă de umăr pe Will.

– Will, îmi pare rău. Când l-am confruntat pe Hugues, m-a întemnițat și m-a obligat să-i spun unde trebuia să ne întâlnim, ca să te poată prinde. Am încercat să rezist torturii, însă... Își abătu privirea. N-am fost destul de puternic.

– Înțeleg. Acum, hai cu mine.

Trecură repede pe lângă soldații care dormeau pe paturile de paie, unul dintre aceștia gemând în somn. În capul scărilor se ivi Simon, părând încordat.

– Unde e Hugues? șopti Robert, urcând scările împreună cu cei doi. Cum ai reușit să intri?

– O să-ți povestesc în drum spre Poitiers.

– Poitiers? bâigui Simon, uitându-se la Will, care continua să urce. Aș crede că tocmai acolo nu trebuie să vă duceți.

– Papa a jurat că nu va lăsa Templul la cheremul lui Filip, răspunse Will, gâfâind, ajuns acum aproape de capătul scărilor. Însă vreau să mă asigur că-și ține promisiunea.

– Și cum intenționezi să faci asta? zise Robert, abia respirând.

– Trebuie să-l facem pe Nogaret să-și recunoască implicarea în asasinarea papei Benedict. Știu că e un lucru aproape imposibil, însă cred că e singura noastră șansă.

Palatul regal, Paris
14 septembrie 1307

Filip deschise ochii și se ridică în capul oaselor, neștiind ce anume îl trezise. Flacăra lumânării de pe masa de lângă pat se undui în curentul care venea de undeva. Auzi ploaia răpăind afară. Trăgându-și picioarele de sub cuvertură, își puse tălpile pe piatra

rece și traversă camera până la fereastră, după care dădu draperiile la o parte. Cerul dinspre răsărit era cenușiu. Era aproape de revărsatul zorilor.

Lăsă draperiile să cadă, apoi îmbrăcă haina sa tivită cu blană de hermină și se duse către lavoarul și urciorul plin cu apă care fuseseră pregătite de ieri. Se spăla pe față când auzi un ciocănit în ușă. Intră Nogaret.

– Maiestate.

Filip se îndreptă de spate, tamponându-și fruntea cu un ștergar.

– E cam devreme, remarcă el, încruntându-se. De ce-ai venit? Își ațintì privirea asupra sacului de pe umărul ministrului.

– Să-mi fie cu iertare, sire, însă am vrut să iau acestea. Nogaret se îndreptă către masa pe care erau așezate sulurile de pergament. Cu cât pleacă mai devreme mesagerii, cu atât mai bine. Și așa vremea rea o să-i încetinească.

Filip se opri, sâcâit de înflăcărarea lui Nogaret și simțind că ministrul prelua iarăși controlul. Își mască însă iritarea, știind în același timp că avea dreptate. Pentru ca planul lor să fie dus la îndeplinire, toți seneșalii din principalele orașe ale Franței trebuiau să fi primit deja porunca regelui înainte de ziua dinainte stabilită. Totul trebuia să meargă ceas. Un singur pas greșit ar fi putut însemna diferența dintre reușită și eșec, iar în ceea ce privea confruntările sale cu templierii, avusese parte mai degrabă de eșecuri.

– Foarte bine. Filip îl privi pe Nogaret cum îndesa pergamentele în sac. Când îl luă pe ultimul,

ministrul se încruntă și blestemă printre dinți. Ce e? întrebă regele.

– Cred că le-am numărat greșit. Scoțându-le din sac, Nogaret le numără cu voce tare. Nu, spuse el, ridicându-și privirea după ce-l scoase pe ultimul. Lipsește unul.

– Le-am verificat chiar eu ieri. Cred că n-ai numărat bine.

Nogaret clătină din cap, dar se puse din nou pe numărat. Filip se apropie de el când ultimul sul îi trecu printre degete. Nerăbdător, le numără și regele, însă rămâneau la fel de puține.

Expresia de pe chipul luminat de flacăra lumânării al lui Nogaret vădea îngrijorare, iar Filip înconjură masa, căutând pe jos.

– Să fi luat unul cineva?

Filip își ridică privirea.

– Nimeni în afară de noi doi nu știa ce sunt. De ce-ar fi luat unul careva?

În liniștea care se așternu, privirea lui Nogaret se mută asupra ușii închise care separa apartamentele regelui de dormitorul servitoarelor.

– Nu, spuse Filip. Însă rosti cuvântul fără prea multă convingere. În vreme ce Nogaret se îndreptă către ușă, Filip își aminti de privirea plină de ură a lui Rose când o dăduse afară din cameră. Nogaret deschise ușa, dând buzna înăuntru. Lumânarea din cealaltă încăpere arunca o lumină slabă, proiectând umbra ministrului pe perete. Cu toate că totul era cufundat în penumbră, Filip observă că patul lui Rose era gol.

Palatul regal, Paris
14 septembrie 1307

Rose alerga pe culoarul ce ducea către sala mare, tălpile sale goale lipăind ușor la atingerea podelei din marmură. Draperiile brodate de la ferestrele boltite unduiau în bătaia vântului, iar printre ele zări o dâră de lumină cenușie. Într-o mână-și ținea pantofii. Ar fi făcut prea mult zgomot pe culoarele acelea care produceau ecou. În cealaltă strângea capătul cordonului cu care legase sacul umflat ce sălta pe spatele ei. Hainele ei, făcute ghem în jurul celorlalte lucruri din interior, împiedicau propagarea sunetelor produse de sulul legat în piele ori de spada ruptă a tatălui ei, pe care o furase din cufărul lăsat în camera lui după ce dispăruse. Nu putea îndura gândul de a lăsa o părticică din el în acel palat. Dacă asta era tot ce mai rămăsese din el, atunci asta avea să dea drept ofrandă pământului când va sosi momentul.

Deschise ușile de la sala mare și intră. Fără zgomotele și oamenii care o umpleau de obicei, vasta încăpere părea să se înfoaie în fața ei, umbrele celor douăzeci de stâlpi scăldați în lumina sângerie răspândită de vetrele imense semănând cu niște copaci uriași. Mergând printre coloane, Rose traversă sala, îndreptându-se către celălalt capăt. La jumătatea drumului, se opri brusc. În partea stângă, văzu o siluetă închisă la culoare mergând aproape de podea. În clipa următoare își dădu seama că era un câine mare. Privind-o temător, animalul se strecură până la cămin și se ghemui în fața

tăciunilor ce ardeau mocnit. Probabil că servitorii lăsaseră o uşă întredeschisă, şi astfel reuşise să intre.

Rose îşi continuă drumul, cordonul pe care-l ţinea în mână fiind acum îmbibat de transpiraţie. Înaintase doar câţiva paşi când auzi o uşă deschizându-se undeva în faţă, auzindu-se apoi zgomot de paşi. Ascunzându-se în spatele unui stâlp, văzu pe cineva mergând în direcţia din care venise ea. Când omul trecu prin faţa unui şemineu, îi văzu chipul. O străbătu un fior când recunoscu trăsăturile ca de ceară, ciupite de vărsat, ale lui Guillaume de Nogaret. Ministrul purta pe umăr un sac gol şi se îndrepta cu repeziciune către apartamentele regale. Filip dormea atunci când ea se strecurase în cameră şi furase sulul, dar era clar că Nogaret se ducea să-l trezească. Nu ştia dacă aveau să descopere furtişagul, dar era sigură că, atunci când se vor trezi Blanche şi celelalte servitoare peste aproximativ o oră, absenţa ei va fi remarcată. Aşteptă cu răsuflarea tăiată până ce ministrul trecu de uşile duble, şi după ce acestea se închiseră în urma lui, începu din nou să alerge pe cât de repede îi permitea pântecele ei umflat.

Rose urcă în grabă scările din capăt, care duceau către o altă uşă. Când o deschise, luptând împotriva vântului puternic, un val de ploaie rece se abătu asupra ei. După ce-şi puse pantofii şi-şi trase gluga peste cap, Rose se opri în capul scărilor. Se gândise ce le va spune gardienilor însă, cu toate că se vedea o lumină la corpul de gardă, nu observă nicio mişcare în apropierea porţii pe care o foloseau negustorii, aşa că traversă în grabă curtea interioară, prin ploaia torenţială,

în inima ei înflorind sentimentul de libertate. Trase zăvorul, apoi apăsă pe clanță. Dintr-o singură smucitură, poarta se deschise. Străzile înguste de pe Île de la Cité se deschideau dinaintea ei ca intrarea într-un labirint, însă știa cum să-l parcurgă, așa că înaintă cu siguranță, împroșcând cu apă în drumul ei către strada care ducea către pod. Însă când ajunse la mal, se opri.

Sena, umflată, curgând cu repeziciune în noapte, ieșise din matcă și era ca o mare cenușie, largă, castanii plantați pe malul ei înclinându-se precum catargele unor corăbii ancorate în apa învolburată. Torentul de apă se abătea cu mult în afara iureșului din mijlocul fluviului, valurile ridicându-se până în locul în care se afla ea, drumul din față dispărând sub șuvoaie. Rose își înăbuși strigătul plin de frustrare când văzu podul din depărtare, acolo unde pământul se ridica din nou deasupra nivelului apei. Oare o pedepsea Dumnezeu? O punea la încercare? Îi veniră în minte scene din Biblie: despărțirea apelor Mării Roșii dinaintea lui Moise, Iisus mergând pe apă, Noe strângând animalele înainte de potop. Însă aceștia erau niște bărbați înzestrați cu puteri supranaturale. Ea nu era decât o femeie însărcinată, cu mintea paralizată de frică și sufletul apăsat de sentimentul de vinovăție, singura sa speranță de a obține iertarea păcatelor fiind pruncul neajutorat din pântecele ei și pergamentul făcut sul din sacul ce-i atârna greu în spate.

Rose privi peste umăr. Ar fi putut să se întoarcă la palat și să strecoare sulul înapoi în camera regelui. Să se furișeze înapoi în pat. Însă gândindu-se la asta

își aduse aminte de chipul furios al lui Filip. *Ca un furuncul ce trebuie îndepărtat. Afară d-aici, înainte să fac asta cu mâna mea!* Să facă ce anume? Însă în străfundul ființei sale știa deja. Ea nu fusese decât un vas în care-și vărsase regele toată suferința și deznădejdea. Se lăsase umplută de negreala lui pentru că era atât de goală pe dinăuntru. Pentru el, copilul care îi lovea pântecele ori dormea, visând, înăuntrul ei, nu era decât o sămânță sădită aiurea, ca o buruiană care trebuia smulsă, însă pe măsură ce crescuse, și ea începuse să nutrească altceva decât durere ori furie, devenise ceva real. Ceva minunat. Își dorea ca pruncul ei să fie băiat. Avea să-l numească William, iar viața lui avea să fie diferită de a ei. Însă dacă voia să îi ofere așa ceva, nu trebuia să se înapoieze la palat.

Rose se întoarse și privi străzile pline de apă din fața ei, negricioase în lumina dezolantă a zorilor. Ultimul lucru pe care i-l spusese tatăl ei fusese acela că avea să vorbească cu Robert și cu Simon, și să-i roage să o scoată din Paris. Templul se afla dincolo de apele învolburate ale fluviului. Tot acolo sălășluia și speranța. Făcându-și curaj, Rose intră în apa rece ca gheața și începu să meargă înspre pod.

Apa deveni repede adâncă, urcându-se rece pe picioarele ei și pe coapse pe măsură ce înainta. Simți că nu mai are aer când vântul îi dădu pe spate gluga, ploaia biciuindu-i obrajii. Mantia îi fu purtată pe valuri, trăgând-o în jos, iar rochia se umflă ca o ciupercă în jurul ei, făcându-i înaintarea tot mai grea. Podul cel mare se afla în față, apa care ajunsese la un nivel

foarte ridicat trecând cu repeziciune printre piloni. În jurul ei pluteau crengi de copac și tot felul de gunoaie care se prindeau în faldurile rochiei ori treceau pe lângă picioare. De câteva ori călcă pe ceva aflat sub apă și fu cât pe ce să scape sacul. Pe pod se aflau câțiva oameni ce priveau îngrijorați în direcția ei. Un bărbat îi strigă să se întoarcă, însă ea continuă, aproape înotând acum, ținând sacul cât mai sus în spinare. Când se apropie, gâfâind din pricina efortului, bărbatul care strigase la ea sări în apă și înotă până la ea, întinzându-și brațele.

– Fată nesăbuită! strigă el, acoperind tumultul apei și trosnetul lemnelor podului. Ai fi putut să te-neci!

Se prinse de el, iar omul o trase pe pod. Clănțănind din dinți, îi mulțumi străinului pentru ajutor și alergă iute până în capătul opus. Malul era ceva mai înalt de partea cealaltă, iar apa nu-i ajungea decât până la glezne, așa că-și grăbi pasul când ajunse pe străzile orașului, înaintând printre alei și trecând pe lângă bisericile unde jgheaburile scuipau adevărați torenți. Când ajunse la poarta Templului, întregul corp o durea, și nu mai putea înainta decât mergând în salturi. Era devreme, porțile trebuiau să se deschidă abia peste jumătate de oră, însă se rugă stăruitor de gardieni și, în cele din urmă, din milă ori de furie, o lăsară să treacă.

Își încetini pasul acum, văzând preceptoriul în față. Fâșia de cer de la răsărit se lărgise, orizontul căpătând o ușoară culoare sângerie. Ploaia începuse să se domolească. Copilul din pântecele ei se mișcă,

lovind-o, iar Rose își puse mâinile în șolduri, gemând de durere. Încerca să-și recapete răsuflarea înaintea ultimului efort până la poarta preceptoriului, când auzi un strigăt. Purtat de vânt, îl auzi cu greu, și doar când răsună a doua oară își dădu seama că era un sunet familiar. Era numele ei. Se întoarse și atunci văzu patru siluete alergând în urma ei, în spatele lor ridicându-se, înalte, zidurile orașului. Trei dintre ele purtau mantii albastru-stacojii ce se umflau în bătaia vântului. Cea de-a patra persoană, aflată în față, purta haine negre și o beretă albă.

Timp de câteva clipe, Rose rămase țintuită locului. Șocul pe care îl resimțise la început fu înlăturat de conștientizarea faptului că era normal ca ei să-și dea seama unde aveau să o găsească. Unde altundeva se putea duce în oraș ca să ceară ajutor. Răcnetul se auzi din nou, de data aceasta ceva mai aspru. Parcă o însufleți. Întorcându-se, o luă la goană, plămânii și picioarele fiindu-i străbătute de durere. Se apropia de Templu puțin câte puțin. Ținând strâns sacul, Rose se uită peste umăr, privind înspăimântată la bărbații care aproape că o ajunseseră din urmă. Reuși să distingă trăsăturile lui Nogaret în lumina slabă a zorilor. Fața acestuia era ca masca unui actor furios. Se împiedică de o piatră, scăpă sacul, dar îl ridică din nou. Împunsătura din pântecele ei era un strop de suferință în plus.

Poarta era chiar în față. La douăzeci de metri. Cincisprezece. Zece. Când ajunse, se izbi în ea, bătând cu pumnii.

– Lăsați-mă să intru! Vă rog! Doamne, ajută-mă!

– Prindeți-o! se auzi strigătul lui Nogaret.

– *Ajutor!*

O mică ușă din poartă se deschise, iar ea căzu în față. Brațe puternice o ridicară de jos. Văzu chipurile a doi cavaleri, amândoi îngrijorați și uimiți, apoi fu trasă dincolo. Unul dintre bărbați, văzând soldații care alergau în urma ei, închise ușa și coborî o bârnă de-a lungul ei.

Templierul se întoarse către Rose când soldații începură să lovească cu pumnii în poartă.

– Cine ești? De ce ești urmărită de gărzile regelui?

– Vă rog, gâfâi ea, trebuie să ajung la sir Robert de Paris. Degetele-i tremurânde desfăcură legătura sacului și scoase pergamentul. Trebuie să citească asta.

Bubuiturile răsunară din nou. Se auzi apoi vocea lui Nogaret.

– În numele regelui, deschideți!

Unul dintre cavaleri se îndreptă către ușă.

Rose se făcu mică.

– Vă rog, șopti ea. O să mă omoare.

Cavalerul privi pergamentul, apoi pântecele ei, care se deslușea printre faldurile mantiei. Rose își duse mâna la gură, înspăimântată, când văzu că bărbatul se îndrepta către poartă, însă în loc să o deschidă, acesta ridică o placă de lemn ce acoperea o scobitură în lemn.

– Ce vreți?

Rose auzi răspunsul lui Nogaret:

– Femeia aceea a fugit de la palat. A furat ceva ce aparține regelui.

– Ce dovadă aveţi?

– Dovadă? scuipă Nogaret. N-am nevoie de nicio dovadă! O să mi-o predaţi imediat, ori veţi avea de îndurat pedeapsa ce vi se cuvine!

– Mi-e teamă că fără un mandat din partea regelui nu pot face asta. Vedeţi voi, femeia aceasta se află acum pe pământul nostru, iar regele nu are niciun fel de autoritate asupra celor ce se află pe teritoriul nostru.

– Naiba să te ia, nu m-ai auzit? L-a furat pe rege!

Cavalerul făcu o pauză, chipul său vădind dispreţ.

– Se pare că regelui Filip îi place foarte mult să facă acuzaţii nefondate, aşa că, până nu-mi aduceţi dovezi clare că femeia aceasta este o hoaţă, nu văd niciun motiv pentru care să v-o predau. Rămas-bun. Spunând acestea, lăsă jos lemnul şi se apropie de Rose, fără să dea importanţă bufniturilor care se auzeau în spatele lui. Acum, având în vedere că n-am dat ascultare unui ordin din partea regelui, ai face bine să-mi spui cine eşti. Arătă pergamentul din mâna ei. Şi ce e cu ăsta.

Rose strânse din buze.

– Trebuie să i-l dau lui sir Robert.

– Sir Robert e în temniţă.

Rose văzu ceva în expresia de pe chipul cavalerului. Crezu că e mânie, însă dispăru prea repede pentru a se-ncrede în ce zărise.

După o clipă, acesta îi făcu un semn camaradului său.

– Rămâi aici. Voi trimite întăriri, în caz că vor încerca o neghiobie. O duc în clădirea oficialilor.

– Dar nu e nimeni acolo, spuse tovarășul lui, acoperind cu vocea sa strigătele celorlalți soldați.

– Știu, replică îmbufnat cavalerul, dar nu poate rămâne aici. Frații noștri se vor trezi pentru slujba de dimineață cât de curând. Făcându-i semn lui Rose să-l urmeze, o luă înspre o clădire înaltă.

Rose se chinuia să țină pasul cu el. Când ajunseră aproape de intrare, dintr-un turn aflat în celălalt capăt al curții interioare ieșiră trei bărbați. Văzându-l pe Robert, pe chipul lui Rose înflori un zâmbet plin de speranță. Când privirea i se mută asupra bărbatului din spatele lui, îngheță de uimire.

Will se opri în loc. Fu primul care-l observă pe cavaler, lucru care-l neliniști, însă înainte de a-și putea pune picioarele în mișcare, observă femeia din spatele lui. Aceasta se îndreptă înspre el, căzând în genunchi pe pământul îmbibat de apă, pe chipul ei palid citindu-se șocul. Boneta era turtită, îmbibată de apă, câteva șuvițe i se revărsaseră peste umeri, iar mantia îi era udă leoarcă și plină de noroi. Însă era acolo. Nevătămată. Adresă cuvinte de mulțumire celui de sus. Făcu câțiva pași înspre fiica sa, dar se opri văzând pântecele ei umflat. Simon trecu pe lângă el și se duse repede acolo unde căzuse Rose, care încă ținea ceva strâns în mână.

Robert își îndreptă spada pe care o luase din temniță înspre cavalerul care-și ținea și el arma înspre el și Will.

– Frate Laurent, strigă el. Nu vreau să mă lupt cu tine. Dar trebuie să plec.

Încet, cavalerul își lăsă sabia în jos.

– Nu voi sta în calea ta, frate.

Robert înaintă către el, simțindu-se ușurat.

– Îți mulțumesc. Apucă mâna întinsă a cavalerului. Știu că i-ai cerut lui Hugues să mă elibereze.

– N-am fost singurul.

Will, care nici măcar nu auzi schimbul de replici dintre cei doi din cauza șocului, se îndreptă repede către fiica sa. Simon o ridicase din noroi, iar Rose, văzând că Will se apropie, își ridică mâinile, scăpând obiectul pe care-l ținuse strâns.

– Nu, plângea ea. Te rog, nu. Nu mă atinge. Te-am trădat. *Te-am trădat.*

Fără să țină seama de împotrivirea ei, Will o îmbrățișă, amintindu-și cu înspăimântătoare claritate momentul în care o strânsese la pieptul său în Acra, după ce o crezuse pierdută, devorată de flăcări. Simțea același sentiment de dragoste sfâșietoare și acum. Robert se aplecase și ridicase pergamentul pe care îl lăsase ea să cadă.

– Voia să-ți dea asta, frate, spuse Laurent. Era urmărită de gărzile regelui. Ne-au cerut să le-o predăm. Aruncă o privire înspre porți, unde bătăile încetaseră. Cred c-au plecat.

Will îl privi pe Robert scoțând pergamentul din învelitoare, însă nu-i dădu drumul fiicei sale.

– Scrie ceva pe partea cealaltă, spuse el, în vreme ce cavalerul întoarse documentul.

Robert îl ridică, mijindu-și ochii în lumina slabă.

– A se deschide de către seneşalul oraşului Troyes în seara zilei de joi, a douăsprezecea zi a lunii octombrie, şi nu mai devreme, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Privindu-l pe Will, rupse sigiliul şi începu să citească cu voce tare.

Îţi lasă un gust nespus de amar, e de-a dreptul regretabil, un lucru la care e îngrozitor să te gândeşti măcar, despre care a auzi e înspăimântător, fiind o ruşine fără de margini, un lucru inuman, cu adevărat în afara oricărei înţelegeri omeneşti. Aceasta e însăşi esenţa lucrului care a fost supus atenţiei noastre. Eu, regele Filip al IV-lea, am ascultat mărturiile unor persoane cinstite şi lipsite de făţărnicie care-i acuză pe membrii Ordinului Templierilor, cu mâhnire în glas, însă pe bună dreptate, de cele mai scârbavnice dintre crime. Precum un lup cu înfăţişare de miel, aceşti aşa-numiţi războinici ai lui Hristos au păcătuit în faţa lui Dumnezeu şi i-au înşelat pe creştinii din întreaga lume.

S-a aflat că fraţii acestui ordin au rătăcit de la credinţa cea dreaptă şi se închină la idoli în timpul ceremoniilor lor secrete şi al adunărilor lor. Însă, şi mai revoltător de atât, îl reneagă pe Hristos şi scuipă pe cruce. Practică tot felul de vrăjitorii şi se închină diavolului, şi, evitând tovărăşia femeilor, sunt încurajaţi să ia parte la acte de obscenitate în compania altor bărbaţi. Cavalerii Templului pângăresc pământul cu necurăţia lor, spurcă puritatea şi viciază aerul neprihănit. În consecinţă, cu inima grea, însă plin de

hotărâre, eu, regele acestui regat, unsul lui Dumnezeu, trebuie să-i judec pentru cele ce fac.

Vă poruncesc astfel să-i adunați de îndată pe toți soldații care vă sunt supuși și să-i arestați și să-i încarcerați pe toți cavalerii, sergenții, preoții și slujitorii Templului care locuiesc pe teritoriul acestei țări. Veți face întocmai mâine dimineață, vineri, a treisprezecea zi a lunii octombrie, Anno Domini 1307.

De îndată ce vor fi întemnițați toți cavalerii, veți pune gardieni la preceptoriile lor și la proprietățile acestora. Toate bunurile, relicvele și arhivele vor fi adunate și păstrate în deplină siguranță până când va sosi vremea să fie transportate la Paris. Proprietățile Templului și toate bunurile vor fi astfel considerate ca făcând parte din tezaurul regelui. După ce vor fi duse la îndeplinire toate acestea, veți aștepta noi îndrumări din partea coroanei.

Întocmit, în numele Maiestății Sale, de către sir Guillaume de Nogaret, prim-sfetnic al regatului și păstrător al sigiliului regal.

După ce Robert termină de citit, Laurent se îndepărtă. Era uluit, la fel ca și Simon.

Robert privi în ochii lui Will.

– Nu poate face așa ceva, nu-i așa? Cu siguranță că papa nu i-o va permite.

Rose își întoarse capul, punându-și obrazul pe pieptul lui Will.

– Regele plănuia să trimită mesajele acestea astăzi. Mai erau multe altele în camera sa în afară de cel pe

care l-am luat. Vrea să le distribuie tuturor seneşalilor din regat.

Năucit de cele auzite, Will continuă să-i mângâie părul, simţind un amestec de mândrie pentru cât de curajoasă fusese şi de îngrijorare pentru pericolul în care se pusese. Încă mai încerca să-şi revină după ce văzuse că e însărcinată, aşa că îi fu greu să se concentreze, reuşind însă după câteva clipe să-şi pună gândurile în ordine.

– Cred că regele e atât de sigur că va fi sprijinit de popor, încât are impresia că nu va mai avea nevoie de consimţământul papei Clement. De fapt, dacă destul de mulţi oameni vor cere investigarea acestor acuzaţii, pontiful nu va avea de ales, fiind nevoit astfel să se supună solicitării regelui. Ştim cu toţii că peste jumătate din cardinalii din colegiu sunt oamenii lui Filip. Pot exercita o presiune căreia lui Clement îi va fi greu să reziste.

Laurent îi aruncă o căutătură urâtă lui Will, un străin pentru el, însă îşi clătină capul, plin de uimire, şi i se adresă lui Robert.

– Inspectorul, Marele Maestru, toţi oficialii sunt la Poitiers, investigând acuzaţiile de erezie în prezenţa papei. Nu înţeleg de ce face regele o astfel de mişcare când s-a început deja cercetarea.

– E o diversiune, spuse Will, fără să-i dea lui Robert răgazul să răspundă. Vor să-i separe pe oficiali de restul cavalerilor. Atacul de la revărsatul zorilor va reduce la minimum rezistenţa pe care o vor opune

aceştia, iar fără comandanţi care să-i conducă, cavalerii vor fi lipsiţi de organizare.

– Atunci e şi papa implicat în asta? întrebă Robert.

– Nu cred. Cred că se folosesc de Clement pentru a-i ţine ocupaţi pe oficialii Templului. Cred că n-are nicio importanţă ce se va hotărî în urma acelei adunări, ori dacă papa consideră satisfăcător răspunsul pe care-l va da Marele Maestru la acuzaţiile aduse. Regele plănuieşte să atace Ordinul cu orice preţ, iar o astfel de acţiune cu greu poate fi dejucată. Când templierii se vor afla în custodia lor, va fi foarte dificil pentru ei să se apere. Cred că, dacă se va ajunge până acolo, un proces public va fi imposibil de evitat.

Rămaseră tăcuţi cu toţii.

– Mai sunt patru săptămâni până ne vor ataca, murmură Simon. Ce putem face?

– Nu e timp suficient pentru a-i preveni pe toţi, spuse Laurent. Cel puţin nu toate preceptoriile, însă dacă-i vom aduna pe toţi cavalerii de aici, din Paris, poate că am reuşi să ne retragem către... Se opri. Dar nu putem face asta. Nu fără aprobarea mareşalului ori a inspectorului. Ţin minte povestea unei garnizoane de cavaleri din Ţara Sfântă care şi-a părăsit preceptoriul atunci când au fost atacaţi de sarazini, lăsând baza fără apărare. Li s-au luat mantiile. Nu putem fugi. Se încruntă. Eu, unul, nu voi face asta.

– Trebuie să-l prevenim pe papă, răspunse Will. Oricum plănuiam să mă duc la Poitiers. Îi aruncă o privire lui Robert. Când voi ajunge acolo, voi putea sta de vorbă cu Jacques de Molay. Marele Maestru este

cel care trebuie să decidă ce e de făcut. Fratele tău are dreptate: are să fie haos dacă conducătorii Ordinului nu vor fi anunțați. Will se încruntă când îi veni o idee. Am putea face un singur lucru. Știm că acuzațiile regelui se bazează pe mărturia lui Esquin de Floyran, însă dacă nu vor găsi dovezi care să susțină spusele acestuia, nici un judecător nu va putea condamna Ordinul având ca punct de plecare acuzațiile unui singur om. Știm că Hugues îi inițiа pe noii membri ai Ordinului aici, astfel încât nu trebuie decât să distrugem dovezile care ar implica Ordinul. Vom face misiunea lui Filip cât mai dificilă cu putință. Will zâmbi. Cât despre recompensa pe care crede că o va primi, o putem face cât mai neatrăgătoare. E drept că nu putem proteja bunurile din toate fortărețele templierilor. Își întinse mâinile, cuprinzând astfel curtea cufundată în întuneric și clădirile care o împrejmuiau. Dar ne aflăm în cel mai bogat preceptoriu din lume.

– Ce vrei să spui? întrebă Laurent. Frate Robert, cine e omul acesta?

Robert însă nu-l privea. Se uita la Will, rânjetul satisfăcut al acestuia apărând și pe chipul lui.

– Vom lua comorile Templului cu noi.

– Avem nevoie de o corabie și de un echipaj pe măsură, spuse Will, ignorând obiecțiile lui Laurent. Îi făcu un semn lui Simon. Vreau să urci la bord. Și tu, Rose, adăugă el, privind-o pe fiica sa.

– Sunt câțiva oameni în preceptoriu pe care încă mă pot baza pentru îndeplinirea acestei misiuni, replică Robert. Oameni care nu fac parte din cercul

de apropiaţi ai lui Hugues. Se întoarse către Laurent. Ne vei ajuta?

Laurent îl privea nedumerit, dar după câteva clipe ridică din umeri.

– Poate că vom reuşi să pregătim o corabie până diseară, dar...

– Fă-o! Voi vorbi eu cu ceilalţi înainte de a pleca înspre Poitiers.

– Robert, vreau să fii şi tu la bordul corabiei, îi spuse Will.

– Poftim? Nu.

– În tine am foarte multă încredere, şi am nevoie de cineva care să înţeleagă ce se-ntâmplă aici pentru a fugi înainte ca regele să înceapă arestările. Nu e nevoie de amândoi pentru a vorbi cu Marele Maestru şi cu papa.

Robert rămase tăcut.

– Încotro să mergem? întrebă el în cele din urmă.

– În Scoţia. E un loc destul de îndepărtat pentru a fi în siguranţă câtă vreme aici se întâmplă lucrurile acestea, iar acum că Edward a murit, Anglia nu va mai ataca. Will se îndepărtă cu grijă de fiica sa. Du-te cu Simon, Rose, îţi va găsi el nişte haine uscate. Vreau să rămâi cu el, iar atunci când va sosi vremea, te va duce el la corabie. Îşi privi prietenul. Când ajungeţi în Scoţia, vreau să o duci la surorile mele, în Elgin.

– Aşa voi face. Simon zâmbi uşor când Will îl apucă de umăr.

Rose şovăi, privindu-l pe Will când Simon o luă de mână.

– Tată...?

– Vom avea destul timp, Rose. Dar nu astăzi. Will o privi îndepărtându-se, ea uitându-se în urmă peste umăr. Se întoarse către Robert. Haide. N-avem prea mult timp la dispoziție.

– Să cobori în temniță, îi spuse Robert lui Laurent. Am lăsat inconștienți doi cavaleri, dar cred că-și vor reveni destul de curând. Spune-le... Clătină din cap. Spune-le orice.

Traversând curtea, alergă împreună cu Will până la clădirile oficialilor.

Ușa de la camera lui Hugues era încuiată, însă reușiră să o doboare în cele din urmă. Will luase o torță de pe culoar, lumina acesteia inundând dintr-odată camera în care intraseră. Cu excepția mesei de scris a lui Hugues, a unui dulap foarte mare și a câtorva scaune și cufere, încăperea era goală.

Will începu să caute printre pergamentele de pe masă, iar Robert prin cufere.

– Ai găsit ceva? întrebă el, ridicându-și privirea.

– Nimic. Haine.

Will privi în jurul său.

– Nu m-au dus în camera asta. Cred că inițierile au loc în altă parte.

– În sala capitulului?

– Nu, nu acolo. Ar fi prea la vedere. Ar risca să fie descoperiți. Will se încruntă, încercând să-și aducă aminte. Am coborât niște trepte înguste.

– Să fie în temniță?

– Nu cred.

Will se apropie de dulap şi deschise uşile. Pe unul din rafturi se aflau un pocal, o Biblie, câteva burdufuri şi un săculeţ plin cu monede. Nimic incriminator. Înfrânt, dădu să se întoarcă, apoi se opri. Simţi un miros. Era înţepător şi ciudat de familiar. Se apropie şi mai mult de dulap, încercând să-şi aducă aminte când mai detectase mirosul acela. Dintr-odată, îşi dădu seama. Will închise uşile şi se duse în spatele dulapului. Mirosul deveni mai pronunţat. Inima începu să-i bată cu putere când simţi un curent de aer.

– Ajută-mă, îi strigă lui Robert, băgându-şi degetele în spaţiul dintre dulap şi perete.

Spre uimirea lor, dădură la o parte cu uşurinţă uriaşul dulap, de parcă ar fi fost mutat astfel de nenumărate ori. Aşa şi era, căci priviră podeaua şi văzură urme pe dalele de piatră. Dedesubt se deschidea un pasaj îngust, în care se putea intra coborând nişte trepte. După un schimb de priviri, coborâră, Robert trăgându-şi sabia din teacă, iar Will ţinând torţa cât mai în faţă.

Ajunseră într-o încăpere ceva mai mică, unde lespezile nu fuseseră la fel de bine prelucrate.. Când Will roti torţa, flacăra tremurătoare lumină statuile neterminate de pe pilaştri, care erau probabil reprezentarea unor sfinţi ori îngeri. Recunoscu perdeaua neagră care acoperea unul din pereţi. Când o dădu la o parte, descoperi un cotlon unde fusese construită o estradă pe care se afla un tron nefinisat. Încăperea fusese curăţată, însă nu era greu de ghicit că petele de pe pereţi şi de pe podea erau de sânge, la fel cum şi

mirosul ca de metal abia era mascat de cel învechit de tămâie.

– Ce-o fi locul acesta? murmură Robert, privind o statuie pe al cărui scut fusese sculptată crucea Sfântului Gheorghe. Capul nu fusese prelucrat, iar chipul, lipsit de trăsături.

– O capelă privată, cred. Will îi aruncă o privire. Probabil construcția ei a fost ideea unui fost maestru al Templului, însă la un moment dat a rămas fără fonduri, ori a plecat în Țara Sfântă, lăsând-o pradă uitării. Pare foarte veche. Se îndreptă către altar. Văzu câteva potire și cădelnițe, precum și niște pergamente pe care se vedea scrisul lui Hugues. Atinse un tom îmbrăcat în piele tocită pe care îl recunoscu, simțindu-se cuprins de amărăciune. Era cartea lui Everard.

Robert deschisese unul dintre cuferele care se aflau într-un colț.

– Dumnezeule!

Will se uită la obiectul monstruos și diform pe care îl ridică Robert. Torța lumină masca de culoare galbenă ce înfățișa un craniu cu un maxilar mare, ieșit în afară, orbite uriașe, goale și negre. Când Robert o întoarse, apăru imaginea unui tânăr bărbat, chipul acestuia fiind sculptat în lemn cu multă pricepere. O răsuci pentru a treia oară, iar Will văzu fața unui bătrân, puternic ridată, însă având o înfățișare sumbră, de deasupra frunții atârnând fire de păr alb.

– Hugues mi-a spus că juca rolul regelui Pescar în timpul inițierilor. Se îndreptă către Robert. Mi-aduc aminte că Everard zicea, că regele Pescar era

întruparea lui Hristos în povestea lui Percival. Întruparea lui Dumnezeu. Arătă către fiecare din feţele măştii. Trinitatea. Tatăl. Fiul. Sfântul Duh.

– Întotdeauna l-am considerat foarte ambiţios pe Hugues.

Will se aplecă pentru a privi înăuntrul cufărului. Văzu solzii sclipitori ai veşmântului-peşte pe care-l purta Hugues.

– Vom arde totul.

Se opri câteva clipe şi aprinse lumânările de pe altar cu ajutorul torţei, apoi urcă în grabă până în camera lui Hugues. Lângă şemineu se afla o stivă de lemne. Aruncă câteva în cămin, apoi aşeză peste ele şi pergamentele pe care le găsise în dulap şi le dădu foc. Lăsând flăcările să cuprindă lemnul uscat, se duse să-l ajute pe Robert.

Celelalte cufere erau pline cu haine; mantii albe, fără crucea purpurie templieră, măşti roşii pe care era pictat cu alb un cap de cerb, simbol al renaşterii, după explicaţiile lui Will. Mai găsiră şi câteva zeci de cărţi, toate de povestiri, de la legenda Graalului, scrisă de Chrétien de Troyes, până la scrieri şi autori despre care Will nici măcar nu auzise.

Goliră fiecare cufăr, rând pe rând, cărând cu braţul toate acele cărţi. Flăcările din cămin devorară lacome paginile volumelor. Pergamentele se încreţeau, răsucindu-se şi înnegrindu-se.

– Nu putem arde toate hainele, spuse Will, însă le putem duce în depozitul preceptoriului. Vor crede că sunt nişte mantii care n-au fost terminate.

– Cu astea ce facem? întrebă Robert, întinzându-i masca cu trei fețe și mantia strălucitoare.

Will le aruncă în foc. Mătasea din care era făcută mantia se aprinse cu repeziciune, albăstrind flăcările timp de câteva clipe.

– Și asta? Robert se aplecă și luă cartea lui Everard, pe care Will o pusese pe podea.

După un răstimp, Will clătină din cap.

– Aia nu.

Robert încuviință, înțelegând dorința lui Will.

– O voi pune alături de celelalte comori.

După ce aruncară și ultimele pergamente în foc, cei doi rămaseră în picioare în fața șemineului, privind fumul care ieșea prin orbitele craniului și limbile de foc pe care le scuipa pe gură. Când clopotele ce vesteau slujba de dimineață începură să bată, ieșiră din cameră, lăsând masca să ardă în continuare. Cele trei fețe dispăreau încetișor, cuprinse de flăcări.

39

Templul din Paris
12 octombrie 1307

– Vreau să aflu totul, se răsti Jacques, înaintând de-a lungul coridorului somptuos. Ai auzit, Rainier?

– Da, domnule, răspunse cavalerul, mergând cu paşi mari în încercarea de a se ţine după Marele Maestru, care ajunsese în urmă cu câteva ore la preceptoriul din Paris fără să-i anunţe, fiind însoţit de Maestrul Normandiei, Geoffroi de Charney, patru paji şi doi servitori.

– Cine spuneai că a făcut asta?

– Nu cunosc toate detaliile, domnule, însă cred că Simon Tanner, grăjdarul-şef, era înţeles cu cel care m-a atacat şi l-a eliberat apoi pe Robert de Paris. Au plecat acum o lună, împreună cu douăzeci dintre ai noştri. Am o listă cu numele lor. Eu şi alţi câţiva am încercat să-i oprim, dar ne depăşeau numeric.

Jacques se întoarse către Rainier.

– Ar fi trebuit să vă dați viața încercând, nu să-i lăsați să plece!

– Așa e, domnule, recunoscu Rainier, plecându-și chipul pe care încă se mai vedea vânătaia făcută atunci când fusese izbit cu capul de zidul încăperii gărzilor.

Marele Maestru îl cercetă îndelung pe tânărul cavaler, statura sa impresionantă dominând culoarul.

– Cine a pregătit corabia?

– Fratele Laurent, stăpâne.

– Și zici că încă se mai află aici?

Când Rainier încuviință, bătrânii ochi ai lui Jacques scânteiară.

– Adu-l la mine.

Cavalerul își iuți pasul, îndepărtându-se, iar Jacques se apropie de apartamentele sale și deschise larg ușile de la intrare.

– Veștile acestea sunt într-adevăr neplăcute, maestre, spuse de Charney, intrând în cameră în urma lui Jacques. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum, când regele ne-a adus acuzațiile acelea cumplite, iar papa a demarat cercetări, era ca propriii noștri oameni să acționeze împotriva noastră. Trebuie să fie existe o explicație pentru cele întâmplate. Mi se pare de necrezut ca atât de mulți frați ai noștri să fie implicați într-o ticăloșie într-atât de mârșavă.

– Vom vedea, Geoffroi, murmură Jacques, îndreptându-se către masa de scris de pe care se înlăturase de curând praful care se așezase ca o pătură albă în timpul îndelungii sale absențe.

Pe tăblie se aflau un urcior plin cu apă și un pocal. După ce-și turnă apă în cupă, se așeză cu greu pe scaunul din spatele mesei. Mâna care ridica pocalul tremura, iar Jacques se încruntă văzând că-l lasă puterile. Acest lucru i se întâmpla tot mai des în ultimele zile și se gândea că e primul semn al îmbătrânirii, căci acum trecuse de șaizeci de ani. Dar poate că nu era decât oboseala pricinuită de lunga călătorie dinspre Cipru.

Jacques ajunsese la Poitiers în august, popasul de la mănăstirea franciscană unde locuia și papa Clement oferindu-i o binemeritată odihnă, asta făcând abstracție de motivele care-l aduseseră acolo, însă clipele de repaus se sfârșiseră curând. La câteva zile după sosirea lui Hugues de Pairaud și a celorlalți oficiali ai Templului, un mesaj din partea regelui îi solicita prezența la Paris. Spunându-i inspectorului și papei că avea să se întoarcă de îndată ce se va întâlni cu regele, care promisese să-i permită să discute cu Esquin de Floyran, Jacques plecase, fiind însoțit de Geoffroi. În același timp, papa se îmbolnăvise, fiindu-i imposibil să continue cercetarea acuzațiilor. Rugămintea regelui se dovedise a fi un prilej nesperat, permițându-i Marelui Maestru să stea de vorbă chiar cu Filip. Astfel putea afla motivul gravelor și surprinzătoarelor acuzații pe care i le aducea Templului. Jacques se oprise pentru câteva zile și la preceptoriul din Orléans, pentru a lua parte la celebrarea zilei Sfântului Mihail, dar chiar și așa călătoria spre Paris îl istovise.

Bău apa.

– Aș vrea să aflu motivele întemnițării lui sir Robert de Paris. A călătorit alături de mine prin țările lumii creștine după căderea cetății Acra. Îl cunoșteam destul de bine, însă inspectorul de Pairaud îl știa încă din copilărie. Nu-mi pot imagina ce a făcut pentru a-l convinge pe Hugues să-l aresteze.

– Poate că acest Laurent știe, maestre.

Drept răspuns, Jacques mormăi ceva și se duse la fereastră. Își îndreptă ochii către cealaltă parte a curții interioare, văzându-i pe bărbații preceptoriului deplasându-se încoace și-ncolo în lumina slabă a amurgului: un sergent ducea de căpăstru înspre grajduri un buiestraș castaniu, doi servitori cărau coșuri pline cu legume, patru cavaleri, simțindu-se bine în compania celorlalți. Se încruntă când își aduse aminte de acuzațiile care li se aduceau acestor oameni. Nu era vorba doar de niște nelegiuiri, ci de *păcate*. Asta îl durea cel mai tare, căci îi știrbea onoarea. Faptul că războinicii lui Hristos, cei care trudiseră și-și vărsaseră sângele pentru întreaga creștinătate vreme de aproape două sute de ani, erau acum considerați eretici i se părea de necrezut.

Întrunirea de scurtă durată de la Poitiers, începută înainte de căderea la pat a papei, nu clarificase cu nimic situația, iar lui Jacques aproape că nu-i venea să creadă că toată această zarvă fusese provocată de acuzațiile unui singur om. Aflase de la unii frați că regele credea în veridicitatea acuzațiilor și că le făcuse publice, însă cu toate că aflarea unei astfel de vești îl neliniștise, hotărâse să nu se încreadă în asemenea zvonuri înaintea

întâlnirii cu Filip, stabilită pentru ziua următoare. Ordinul mai trecuse prin perioade dificile și înainte. Cu doisprezece ani în urmă se aflase aici, în Vest, împiedicând ca Templul să se unească cu Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan, rivalii lor, așa cum voia papa Bonifaciu. Dacă aveau să rămână la fel de fermi pe poziții și acum, cu siguranță că aveau să învingă.

Când auzi zgomot venind dinspre coridor, Jacques se întoarse de la fereastră. Îi făcu semn lui de Charney să deschidă ușile. Între Rainier și un alt cavaler se afla un al treilea bărbat. Acesta striga, încercând să scape din strânsoarea lor, dar tăcu imediat ce-l văzu pe Marele Maestru, a cărui mantie era tivită cu aur în jurul crucii roșii din dreptul inimii.

– Domnule, rosti el respirând precipitat, am aflat c-ați ajuns. Am vrut să vă vorbesc mai devreme, însă slujitorii mi-au spus că sunteți ocupat.

– De ce-ai vrut să mă vezi, frate Laurent? se răsti Jacques. Ca să-ți mărturisești vina? Ca să obții îndurare?

– Am vrut să vă previn. În urmă cu câteva săptămâni, un bărbat a plecat de la acest preceptoriu tocmai pentru a vă găsi în Poitiers, însă se pare că nu a ajuns destul de repede, căci altfel nu ați fi răspuns la chemarea regelui, aflând că este de fapt o capcană.

– Capcană? întrebă brusc de Charney. Ce vrei să spui?

Jacques vorbi înainte ca Laurent să poată răspunde:

– Vreau să știu ce s-a întâmplat cu bunurile din vistieria Ordinului. Cine le-a luat și unde au fost duse. Să-mi spui totul de-a fir a păr!

– Au fost luate pentru a le îndepărta de rege, domnule. Luna trecută a venit aici o femeie care fugise de la palatul regal. A adus cu ea un ordin de arestare a tuturor templierilor din Franța sub acuzația de erezie. Arestările vor avea loc mâine. Seneșalii din fiecare regiune vor deschide ordinele regale chiar în această noapte! Dacă e adevărat că ați fost chemat de rege, așa cum mi-a spus fratele Rainier, atunci sunt sigur că veți fi arestat. Cel care l-a eliberat pe Robert de Paris ar fi trebuit să vă prevină, iar ca măsură de precauție, tot tezaurul preceptoriului a fost dus în Scoția la bordul unei corăbii.

– De unde știi că n-a fost un vicleșug menit să te convingă să înstrăinezi bunurile Ordinului? întrebă maestrul Normandiei. Poate că oamenii noștri au fost păcăliți, iar toate bogățiile acelea au fost furate.

– Am văzut ordinul cu ochii mei, Maestre de Charney. Purta sigiliul regelui. Laurent se întoarse către Jacques. Credeți-mă, maestre, tot ce-am făcut a fost spre binele Ordinului, cu toate că astfel am încălcat flagrant regula noastră de bază.

– Mai poate confirma și altcineva cele spuse de tine? întrebă de Charney.

Laurent clătină din cap.

– Am căzut de acord să ascundem de ceilalți lucrurile acestea tocmai pentru a nu produce și mai multă agitație. Speram ca Marele Maestru de Molay să ajungă la timp pentru a lua o decizie în privința felului în care vom acționa.

De Charney îi aruncă o privire lui Jacques.

– Dacă spune adevărul, maestre, atunci...

– Nu, strigă Jacques, e o neînțelegere. Trebuie să fie. Regele Filip nu poate aresta membrii unui ordin religios. Doar papa poate face asta, și știu sigur că Sanctitatea Sa nu a dat un astfel de ordin. Mă voi întâlni cu regele, așa cum am convenit, și voi găsi cauza acestei încurcături și acestor minciuni. Îl fixă pe Laurent cu o privire plină de ură. Chiar dacă e posibil ca aceia care au luat bogățiile Ordinului să fi făcut un lucru bun, nu pot trece cu vederea nesupunerea lor. De îndată ce voi dovedi că acuzațiile care ni se aduc sunt false, îi voi căuta și-i voi pedepsi cu severitate. Îi făcu un semn lui Rainier. Du-l în temniță. Dați-i să citească Regulile Templului, ca să-și aducă aminte de legile noastre și care sunt pedepsele pentru cei care le nesocotesc.

– Maestre! Soldații regelui ne vor aresta mâine în zori! Nu putem rămâne aici!

După închiderea ușilor, de Charney așteptă ca strigătele lui Laurent să se stingă înainte de a se îndrepta către Jacques.

– Poate că ar fi o decizie înțeleaptă să părăsim orașul, îndrăzni el. Doar în noaptea aceasta. Am putea...

– Nu, Geoffroi, îi tăie vorba Jacques. Nu voi părăsi preceptoriul bazându-mă pe niște zvonuri alarmiste. Dacă am face asta, am da credibilitate acelor false acuzații. Cum ar arăta dacă am fugi? N-ar însemna asta că suntem vinovați în fața celor care ne-au învinuit? Oare n-ar crede oamenii că suntem niște lași? Suntem cavalerii Templului lui Solomon. Noi suntem sabia lui

Dumnezeu. Glasul Marelui Maestru era implacabil. Nu voi fugi din fața dușmanului. Dacă aș face asta, ar însemna că încalc legămintele pe care le-am făcut atunci când am fost inițiat. Voi apăra acest Ordin și onoarea mea, chiar și cu prețul vieții. În deșert, m-am aflat dinaintea a douăzeci de mii de soldați pregătiți să mă captureze ori să mă ucidă. Voi rămâne la fel de neînduplecat în fața celor câteva zeci de soldați ai regelui.

Templul din Paris
13 octombrie 1307

Începu cu un sunet jos, ca o tobă ce bate rar. Păsările zburară din porumbar. Zgomotul sparse tăcerea dimineții. Caii se foiau în boxele lor, scuturându-și coamele, iar grăjdarii ieșeau împleticindu-se din cămărușele lor. În cuhnii, bucătarii care pregăteau masa de dimineață își puseră jos cuțitele și se priviră unii pe ceilalți. Servitorii se opriră, neștiind ce să facă, ținând în mâini legături de zarzavat și iepuri. Preoții din capelă, care aprindeau lumânările, pregătindu-se pentru slujba de dimineață, se uitară în jurul lor cu uimire, flacăra fitilului pe care-l foloseau tremurând în mâinile lor nemișcate. Cavaleri și sergenți se ridicau din paturile lor, îi scuturau pe cei încă adormiți, își puneau ghetele și bluzele de corp. Câțiva veterani care luptaseră în cruciade, recunoscând sunetele, își luară săbiile și-i îndemnară și pe cei mai tineri să facă la fel. Curtea se umplu de cavaleri și de tineri

sergenți, cerul albastru de deasupra lor fiind subțire ca o pojghiță de gheață.

Jacques de Molay, în genunchi la marginea patului său, își înalță capul. Când se ridică, zalele armurii sale zuruiră și se așezară la locul lor. Neputând să doarmă, își petrecuse toată noapte rugându-se. Încet, se duse către locul în care își rezemase sabia de perete. După ce o băgă în teacă, își luă mantia albă cu tiv auriu în jurul crucii și și-o puse în jurul umerilor. Părul lăsat liber și barba lui stufoasă, argintii în lumina dimineții, fluturau în vânt pe când ieși din încăpere, înaintând cu pași mari. Auzi uși izbindu-se și strigătele oamenilor, iar peste acestea, bubuitul berbecului care spărgea poarta preceptoriului.

Geoffroi de Charney se întâlni cu el la parterul clădirii.

– Se pare că Laurent a avut dreptate, maestre, spuse acesta, apropiindu-se. Care sunt ordinele? Luptăm?

Timp de câteva clipe, Marele Maestru nu răspunse. Se opri pe treptele din fața palatului său, privindu-i pe cei adunați dinaintea sa. Erau în jur de o sută cincizeci de cavaleri, fără să pună la socoteală sergenții și preoții, ori numărul mare de servitori și paji, grăjdarii și muncitorii. Dacă trebuia, ar fi putut să reziste asaltului soldaților regelui câteva luni bune; ar fi atacat de pe ziduri, îndepărtându-i de poartă, apoi s-ar fi pregătit de asediu. Însă nu erau în Palestina. Între ei și cei de afară nu erau două secole de război, ci doar o cruntă neînțelegere și un monarh trufaș.

– Nu vom lupta, spuse Marele Maestru, coborând în mulțimea care îi făcu loc să treacă. Mă voi întâlni cu Filip și vom ajunge la o înțelegere. Dacă vărsăm sângele oamenilor săi, îi vom oferi încă un motiv pentru a ne condamna. Nu trebuie să ne purtăm ca niște oameni vinovați. Ne vom apăra folosindu-ne de cuvintele și de faptele noastre, nu de săbii.

Se duse până la poartă, acolo unde un grup de cavaleri erau pregătiți de luptă. Berbecul se izbea în lemn, crăpându-l. Se puteau auzi strigătele bărbaților, nechezatul cailor și lătratul câinilor de dincolo de poartă.

– Deschideți porțile! le ordonă Jacques celor doi cavaleri din apropierea sa. Acum! strigă el, văzând că oamenii șovăie.

Ridicară împreună bârna de lemn care ținea porțile. Alți doi le veniră în ajutor și deschiseră porțile.

Afară, o armată întreagă era în așteptare. Dinaintea sa se aflau mai bine de două sute de soldați din garda regală, majoritatea călare, împreună cu un mare număr de oficiali și temnicerii orașului. Soldații care mânuiau berbecul, pregătindu-se de o nouă lovitură, se opriră la strigătul unui căpitan. Alții ieșiră în față, îndreptându-și arbaletele înspre Marele Maestru.

Jacques strânse din dinți și păși înainte, urmat de cavalerii săi, care-l înconjurau protector. Dincolo de soldații regelui, văzu câțiva gură-cască ce urmăreau curioși scena. Îi aminteau de corbii ce se roteau la marginea câmpului de bătălie. Mișcările din partea

stângă îi atraseră atenția, și Jacques văzu un bărbat purtând o mantie neagră, tivită cu stacojiu, ieșind din mulțime pe cal.

– Jacques de Molay? strigă bărbatul, privind în jos din șa către Marele Maestru. Ridică un pergament când Jacques dădu din cap aprobator. Din ordinul regelui Franței, tu și oamenii tăi veți fi arestați, iar preceptoriul va trece în custodia coroanei până când veți fi judecați pentru crimele de care sunteți acuzați și se va ajunge la un verdict. Lăsați armele jos și ordonați-le cavalerilor să facă la fel.

– Cine ești tu, ca să-mi comanzi așa ceva? întrebă Jacques.

– Numele meu este Guillaume de Nogaret, răspunse bărbatul, trecându-și un picior peste șa și sărind jos. Sunt păstrătorul sigiliului și prim-sfetnic al regatului. Dacă dorești, poți citi ordinul, adăugă el, întinzându-i pergamentul lui Jacques.

Marele Maestru îl scrută cu răceală.

Văzând că nu-l ia, Nogaret zâmbi ușor.

– Bineînțeles, uitasem că majoritatea templierilor habar n-au să citească, nu-i așa? Ei bine, voi pune pe altcineva să o facă. Pocni din degete, chemându-l pe unul dintre oficiali.

Când acesta ieși în față, Jacques, furios, își ridică o mână.

– Destul! Vreau să vorbesc cu regele Filip.

– Maiestatea sa nu poartă tratative cu ereticii.

– Nici tu, nici regele nu aveți autoritatea să ne arestați ori să ne confiscați bunurile, spuse Geoffroi

de Charney, venind în dreapta lui Jacques. Ochii săi precum cremenea îl priveau batjocoritor pe Nogaret. Ordinul regelui, oricare ar fi conținutul lui, n-are nicio valoare.

Nogaret se întoarse și se îndreptă către un bărbat înalt, cu chipul palid, care purta roba neagră a dominicanilor.

– Călugărul Guillaume de Paris, conducător al colegiului dominican din oraș, are autoritatea de a aresta pe oricine e suspect de erezie. Acest drept le-a fost acordat călugărilor inchizitori de către papa Grigore al IX-lea acum mai bine de șaptezeci de ani.

– În cazul mirenilor, da, ripostă de Charney, dar pentru un ordin religios e nevoie de aprobarea papei.

– Eu cred că deja și-a dat acordul, răspunse Nogaret. A început o anchetă în privința acuzațiilor de erezie.

– Anchetă? întrebă Jacques. Între mine și papa Clement n-a avut loc decât o simplă discuție. Sanctitatea Sa nu vrea să treacă cu vederea o asemenea chestiune, însă nu crede cu adevărat spusele lui Esquin de Floyran. El însuși mi-a zis cât de mult urăște Templul acest om.

– Dacă e așa, n-aveți de ce să vă temeți de un proces. Vă veți dovedi nevinovăția.

– Amândoi știm foarte bine că menirea unui inchizitor este aceea de a dovedi vinovăția, nu nevinovăția.

Nogaret îl privi pe Jacques cu hotărâre.

– Dă-te la o parte. Soldații mei au dreptul să tragă. Văzând că Jacques nu se mișcă, Nogaret, nerăbdător,

îi arătă pe soldaţii cu arbalete. Dacă nu laşi sabia jos, vor trage în tine!

Jacques se uită în jurul său, simţindu-i pe cavaleri apropiindu-se în urma ameninţării la adresa sa. Vru să le spună să se oprească. Însă înainte de a rosti cuvintele, Nogaret îşi lăsă mâna în jos şi doi dintre soldaţi traseră cu arbaleta. Una dintre săgeţi îl lovi în piept pe un tânăr cavaler care se afla chiar în spatele Marelui Maestru. Jacques văzu cum acesta căzu pe spate, scăpând sabia din mână. Un altul, lovit în gât de săgeată, se prăbuşi la pământ într-o baltă de sânge. Simţi mişcare în jurul său, cavalerii înaintând pentru a-i ataca pe cei care trăseseră. Vreme de-o clipă, Jacques rămase ţintuit locului, privindu-i pe cei doi cavaleri morţi, nevenindu-i să creadă. Era o nelegiuire să insulţi un templier, iar rănirea unuia se pedepsea cu excomunicarea. Văzându-şi soldaţii avansând şi pe cei ai lui Nogaret ridicându-şi armele, îşi reveni din amorţire. Nu putea lăsa lupta aceasta să se transforme într-un masacru.

– *Opriţi!* răcni Marele Maestru. Lăsaţi armele jos, le strigă el cavalerilor. *Acum!*

Unul câte unul, templierii îşi lăsară săbiile jos. Nogaret zâmbi şi le făcu semn gărzilor regelui să pătrundă în complex.

Gărzile se purtară brutal, trăgându-le mâinile fără milă, legându-le la spate, doborându-i în genunchi pe cavaleri ori lovindu-i cu pumnii. Grăjdarii, bucătarii şi preoţii fură şi ei trataţi la fel de dur, urletele de durere umplând Templul când soldaţii regelui pătrunseră

în sala capitulului și în clădirile oficialilor, în donjon ori în liniștita capelă. Se mișcau repede, surescitați. Ani la rând, bărbații aceștia crescuseră cu poveștile despre ceremoniile secrete ale mândrilor și de neatins cavaleri templieri. Vorbeau în șoaptă despre mantiile lor neîntinate, despre curajul lor în luptă și despre măreţele lor fapte de peste mări și țări, despre comorile de neimaginat pe care le aveau. Acum legendele acelea se prăbușeau în fața lor, supuse, lăsându-i în sfârșit să le afle secretele și să le fure bogățiile.

În vreme ce sergenții și cavalerii erau târâți în camerele din preceptoriul devenit acum temnița lor, Jacques de Molay și Geoffroi de Charney, după ce li se luaseră mantiile, erau legați de un car ce avea să-i poarte până la Luvru, fortăreața regelui de pe malul Senei. Zorii mijiseră, cerul era senin și aerul rece, iar pentru prima oară în aproape două sute de ani clopotele ce anunțau slujba de dimineață nu bătură.

Cartierul Latin, Paris
27 octombrie 1307

Will cerceta fiecare construcție ce mărginea strada șerpuitoare pe care o parcurgea. Prăvăliile și atelierele erau înghesuite, fațadele clădirilor întărite cu grinzi și vopsite în trandafiriu șters ori alb spălăcit aplecându-se peste drumul noroios. În depărtare, domul catedralei se ridica mult deasupra puzderiei de acoperișuri. Cerul de dincolo de el era ca de plumb, pe alocuri ridicându-se

firişoare fine de fum. Aerul era răcoros, iar oamenii de pe străzi mergeau repede, înfofoliţi în mantiile şi în veşmintele lor largi, scoţând aburi pe gură. Majoritatea erau cărturari ori preoţi de la numeroasele colegii care reprezentau punctul central al Cartierului Latin. Will ştia cât de ciudat arăta el printre acei oameni, cu mantia lui din piele tăbăcită zdrenţăroasă şi murdară, cu părul şi barba neîngrijite, cu ghetele pline de noroi. Până şi calul atrăgea atenţia. Era un armăsar de luptă masiv, negru ca tăciunele, pe care i-l înşeuase Simon când plecase de la preceptoriu. Simţea că e privit cu interes de cei care se-ntrebau ce face un om asemenea lui cu un animal de rasă. Se gândea că, drept răspuns la întrebarea cuiva, putea spune că e un paj, deşi vârsta l-ar fi contrazis. Lăsând la o parte scuzele pe care le-ar fi putut inventa, îşi îndreptă toată atenţia asupra clădirilor. N-avea de gând să rămână pe-acolo prea multă vreme, stârnind curiozitatea celor din jur. Nu trebuia decât să găsească ceea ce căuta şi apoi putea să plece.

Călătoria înspre Poitiers îi luase mai mult decât anticipase, furtunile de toamnă împiedicându-i înaintarea. Odată ajuns în oraş, se ţinuse departe de drumurile principale, ştiind că ar fi putut fi recunoscut. Hugues de Pairaud îl credea mort, însă Will n-avea nici cea mai mică îndoială că inspectorul avea să-şi termine treaba dacă avea să fie prins. Când vorbi cu un călugăr pe care îl cunoştea din vizitele precedente, aflase că ajunsese la două zile după plecarea lui Jacques de Molay. Marele Maestru se dusese la Paris, lăsându-i pe vizitator şi pe restul oficialilor la preceptoriul din oraş. Clement era

grav bolnav și, în ciuda insistențelor sale, călugării nu-i dăduseră permisiunea de a-l vedea pe Clement până cu o zi înainte de cea în care fuseseră stabilite arestările.

Reușise să obțină o întrevedere de o oră cu papa, însă acesta, epuizat de boala de care suferea, nu reușise să-i ofere nici un fel de alinare ori ajutor. Rămăsese la mănăstire, sperând că Clement avea să-și revină și să ia o decizie în privința felului în care să-i răspundă regelui, și încă se afla acolo când i se spusese că preceptoriul din Poitiers fusese cucerit în urma unui asalt furibund al unui numeros contingent de soldați din garda regală. Toți cavalerii fuseseră capturați, iar Hugues și ceilalți oficiali fuseseră luați de soldații regelui pentru a fi duși la Paris. Amenințarea din ordinul pe care-l citiseră fusese astfel confirmată, și, fără să știe dacă fiica sa, Simon și Robert reușiseră să plece la bordul corabiei, Will îl imploră pe Clement să-i scrie regelui, condamnându-i faptele și cerându-i să-i elibereze imediat pe cavaleri și să înapoieze bunurile însușite pe nedrept. Papa fusese de acord să se întâlnească cu regele de îndată ce avea să se însănătoșească, însă Will, nemulțumit de lentoarea cu care acționa Sanctitatea Sa, decisese să se întoarcă la Paris. Spera că, dacă îi va aduce lui Clement dovada limpede a faptului că regele se folosise de forță ori confirmarea că-și însușise bunurile Templului, va putea astfel să-l determine să ia o decizie imediată.

Când ajunsese în Paris, se dusese mai întâi la preceptoriu, însă văzând că era înțesat de gărzile regelui, nu îndrăznise să se apropie prea mult. Locuitorii orașului vorbeau despre căderea Templului, iar lucrul acesta

era într-adevăr neplăcut. Unii își doreau să se facă dreptate, iar cavalerii să-și primească pedeapsa binemeritată pentru pierderea Țării Sfinte. Alții vorbeau despre acuzațiile care li se aduceau templierilor, privindu-i cu subînțeles pe măcelarii de la care cumpărau carne, spunând că dintotdeauna știuseră că aceștia făceau lucruri rele. Ascultându-le clevetirile aflase că nu fuseseră prinși toți cavalerii de la preceptoriu în acea zi. Oamenii vorbeau despre unii care fugiseră în timpul haosului provocat de soldații regelui. De câteva zile încoace, Will continua să-i caute, acesta fiind și motivul pentru care se afla în Cartierul Latin, cercetând clădirile, căutând un semn.

În cele din urmă, îl găsi: o ușă neagră, pe care era pictată o cruce aurie, vopseaua scorojindu-se din pricina trecerii timpului. La ferestrele de la parter, fiindcă era încă devreme, obloanele erau trase. Ducându-și calul prin pasajul boltit de lângă clădire, Will intră într-o curte mică, îndreptându-se către grajdul construit lângă zidul din spate. Un băiat mătura pe jos. Își ridică ochii când îl văzu pe Will, apoi privi cu uimire, de sus în jos, calul masiv.

– Unde-l pot găsi pe hangiu? întrebă Will, dându-i căpăstrul.

– În bucătărie, răspunse băiatul, întorcând cu îndemânare animalul și ducându-l către grajd.

– Să-l lași înșeuat, îi strigă Will, îndreptându-se către ușa din spate. Nu zăbovesc mult.

Când intră în bucătărie, doi bărbați se întoarseră mirați, privindu-l întrebător.

Unul dintre ei avea un cuțit în mână, ținându-l deasupra peștelui pe care-l eviscera.

– Ce vrei?

– Îl caut pe hangiu.

– E-n față, răspunse omul, tăind capul peștelui. Îi arătă lui Will o ușă din spatele lui. Da' n-avem camere, dacă asta cauți.

Will intră într-o încăpere întunecoasă, care mirosea a mucegai. Un bărbat costeliv, cu părul roșcat, rostogolea un butoi pe dalele de piatră neșlefuită. Blestemă printre dinți când dădu peste una din băncuțele care mărgineau încăperea.

– Lasă-mă pe mine.

Will se apropie de el și apucă butoiul din cealaltă parte.

Bărbatul păru surprins, însă îl lăsă pe Will să-l ajute să ducă butoiul acolo unde mai erau așezate și altele. Se îndreptă de spate.

– Ai venit să ceri o cameră? Pentru că...

– Nu, îi tăie vorba Will. Caut doi oameni pe care cred că-i găzduiești.

– Da?

Vocea bărbatului era limpede, însă Will își dădu seama că e ușor tensionat.

– Cred că știi despre ce vorbesc.

Bărbatul izbucni în râs.

– De unde vrei să știu dacă nu-mi spui cum îi cheamă?

– Sunt templieri.

Bărbatul își ridică mâinile, clătinând din cap.

– Îmi pare rău.

Începu să se îndepărteze de Will, îndreptându-se către bucătărie.

– N-am venit să-i trădez, spuse repede Will. Nu vreau decât să vorbesc cu ei. Vă rog. Este foarte important.

Bărbatul se lovi de o băncuță, speriindu-se.

– Uite ce e, nu fac decât să-i las să stea la mine, spuse el, chipu-i deslușindu-se palid și înfricoșat în lumina slabă, până când vor putea să fugă. Am făcut negoț cu preceptoriul și cavalerii m-au omenit întotdeauna. Mi-am spus că le datorez măcar atât atunci când au venit la mine căutând adăpost.

Will încuviință.

– Iar atunci când toate acestea se vor sfârși, fii sigur că vei fi răsplătit pentru ajutorul pe care li l-ai dat.

Bărbatul șovăi vreme de-o clipă, apoi îi arătă scările.

– Sunt patru. Trei cavaleri și un sergent. Le-am dat ultima cameră.

– Mulțumesc, spuse Will, îndreptându-se către scări.

Scândurile trosneau la fiecare pas. Urcă toate etajele, până ajunse la o ușă de la etajul patru, unde treptele se terminau. Bătu. Se auziră mișcări în cameră și câteva voci șușotind. Ușa fu întredeschisă și apăru chipul unuia dintre ei.

– Cine ești?

– Numele meu este William Campbell. Sunt un prieten al lui Robert de Paris și al lui Simon Tanner. Vreau să stau de vorbă cu voi.

– Îmi pare rău, spuse vocea, nu-i cunosc.

– Gui, stai, se auzi o altă voce de dincolo de uşă, lasă-l să intre.

Uşa se închise, iar Will îi auzi şoptind. În cele din urmă, uşa se deschise larg, permiţându-i-se să intre. Când o făcu, o sabie fu ridicată până la gâtul său, făcându-l să împietrească.

– Ia-i sabia, Albert, spuse bărbatul din spatele său, închizând uşa cu piciorul.

Un tânăr cu faţa lătăreaţă şi rumen în obraji îi scoase sabia din teacă. Între timp, Will le aruncă o privire celorlalţi doi bărbaţi din încăpere, amândoi înarmaţi şi gata de atac. Cu toţii se bărbieriseră, dar albul din bărbie îi dădea de gol. Soarele nu le bronzase pielea de ani buni. Purtau haine peticite, care nu li se potriveau, fiind prea mari sau prea mici, şi toţi aveau aceeaşi privire – vigilentă şi circumspectă –, tipică celor hăituiţi.

– Spune ce vrei, îl întrebă cel pe care-l chema Gui, care încă îi ţinea sabia pe gât.

– Informaţii.

– Cum ai dat de noi? îl întrebă Albert neliniştit.

– Un servitor de la preceptoriu care a scăpat mi-a spus.

Gui bălmăji o înjurătură.

– V-am zis eu că nu trebuia să rămânem aici. Dacă el ne-a găsit, atunci şi gărzile regelui o vor putea face. Trebuie să fugim din Paris.

– Cum? răspunse unul dintre cavaleri. N-avem bani şi suntem cunoscuţi în oraş Trase de zdrenţele de pe el. Fără nişte haine decente, n-o să putem trece

nici măcar de gărzile de la poartă. Ai auzit ce-a spus Martin. Îi iau la întrebări pe toți cei care vor să iasă din oraș.

– Ce fel de informații vrei să afli? îl întrebă Gui pe Will.

– Luna trecută, știți cumva dacă un grup de templieri a plecat de la preceptoriu? Printre ei trebuie să fi fost și Robert de Paris și Simon Tanner. Ar fi trebuit să se îmbarce la bordul unei corăbii.

Câteva clipe, Gui nu spuse nimic. Își lăsă încet arma jos, ținând-o însă încă îndreptată înspre Will.

– Da. Nimeni nu știa ce se-ntâmplă sau de ce-au plecat, însă mai târziu s-a aflat că plecaseră cu bunurile din vistierie. Se credea că din ordinul inspectorului.

Will respiră ușurat.

– Dar în ziua arestărilor? Îmi puteți spune ce s-a întâmplat? A început deja judecata lor? Cavalerii sunt doar întemnițați sau sunt și interogați?

Albert clătină din cap.

– Nu știm. Noi patru eram la infirmerie când au început arestările. Când au intrat soldații regelui și au omorât câțiva cavaleri, am decis să fugim. Ne-am gândit să mergem la un alt preceptoriu și să le spunem ce s-a întâmplat.

– N-ar fi fost o idee bună, replică Will. Arestările n-au avut loc doar la Paris.

Gui se încruntă.

– Cine ești? De unde știi toate astea?

– Cineva care nu vrea să-l lase pe rege să-și adjudece premiul, răspunse Will. Însă pentru a face asta,

am nevoie de dovada limpede că Filip e nedrept față de cei arestați, pentru a mă putea întoarce la papă.

– La papă? glăsui Albert plin de speranță.

Auziră sunet înfundat de copite și strigăte de alarmă. Will și Gui se îndreptară către fereastră. Un detașament de soldați din garda regală se îndrepta spre han, iar oamenii alergau care-ncotro, făcându-le loc. Will blestemă când soldații se opriră jos, caii rotindu-se și lovind din picioare.

– Tu i-ai adus aici? mârâi Gui, întorcându-se către el.

– Nu.

Auziră strigătele celor de jos.

– În numele regelui, deschideți!

– La dracu'!

Gui ieși cu repeziciune pe ușă. Will se luă după ei, tropăind pe scări.

– Prin spate! strigă Gui când ajunseră la catul inferior. Vom ieși prin spate!

– Nu, răcni Will. Vor avea oameni și acolo. Pe ferestre! Poate reușim să ne cățărăm pe acoperiș.

Însă cavalerii nu-l luară în seamă și-l urmară pe Gui, coborând cu repeziciune scările șubrede. Ușile de pe palier se deschideau una câte una, chiriașii trezindu-se din somn.

– Ce naiba se-ntâmplă? întrebă un bărbat care ieși din camera sa. Se dădu înapoi când îl văzu pe Will venind înspre el.

Trecând pe lângă el, Will intră în cameră și alergă până la fereastră. Înjură, văzând că dădea înspre

curtea interioară. Erau în jur de douăzeci de soldați acolo, intrând pe ușa din spate. Auzi strigăte de undeva de jos când ieși din cameră și o luă la fugă pe coridor. Încercă să intre pe o ușă, însă era încuiată, apoi găsi o alta și o izbi cu umărul, reușind să pătrundă în încăpere. Un bărbat se aruncă asupra lui ținând în mână o oală de noapte. Will se eschivă, apoi se năpusti asupra lui, lovindu-l în stomac. Omul se încovoie de durere, căzând la podea, apoi răsună țipătul unei femei care sări din pat. Era goală, buzele întredeschise lăsând să iasă încă un strigăt. Se auziră tropăieli pe scări. Ignorând-o, Will se duse la fereastră și trase obloanele. Era un pervaz. Dacă se urca pe el, poate că ar fi reușit să ajungă pe clădirea alăturată. Își trecu piciorul peste și se urcă pe pervaz, agățându-se de cadru pentru a-și menține echilibrul. În același timp intrară în cameră și trei soldați din garda regală. Femeia începu să țipe și mai tare când unul dintre ei îl apucă pe Will de glugă. Fu tras înapoi și trântit la podea. Unul îl izbi cu piciorul în față și sângele îi năvăli în gură. Amețit și înecându-se, Will fu târât afară din încăpere.

Scuipând sânge printre dinți când îl scoaseră în stradă, Will văzu că și ceilalți bărbați fuseseră prinși. Gui era pe jos, chipul său fiind schimonosit de durere. În jurul lor se adunaseră o mulțime de oameni, ieșind din prăvălii ori hanuri pentru a fi martori la evenimente. Cineva izbucni în urale când Albert, care se zbătea, fu lovit într-o parte și doborât la pământ.

– Alți șobolani care-au fugit când li s-a scufundat corabia, se auzi o voce guturală. Arestați-l pe hangiu

și pe toți ai lui. Ordinul fu rostit destul de tare pentru a fi auzit și de cei care priveau de departe. Toți cei care adăpostesc eretici vor primi aceeași pedeapsă.

Will își lăsă capul în jos când văzu pe cineva purtând o mantie neagră apropiindu-se.

– Cine sunt? Cavaleri sau sergenți?

– Nu sunt sigur, răspunse soldatul. Vom afla imediat ce-i vom întemnița.

– Cu siguranță. Duceți-i pe toți la preceptoriu.

Rămânând cu capul plecat, Will privi cum mantia neagră se îndepărtează. Se simți tras într-o parte, însă vocea guturală se auzi din nou.

– Stai!

Will se încordă.

– Omul ăla. Vreau să-i văd fața!

Will încercă să se opună, însă unul dintre cei care-l țineau îl trase de păr, ridicându-i capul. Se trezi față în față cu Guillaume de Nogaret, privindu-l drept în ochi.

Lui Nogaret nu-i venea să creadă ce vede, dar expresia de surprindere fu curând înlocuită de una plină de satisfacție.

– Să-l ducem împreună cu ceilalți, ministre? întrebă șovăielnic unul dintre soldați.

– Nu, murmură Nogaret. Îl vom duce la Luvru. Rostea cuvintele cu deosebită plăcere. Voi pregăti o celulă specială pentru el.

40

Luvru, Paris
31 octombrie 1307

Will mergea prin celulă, cinci paşi înainte, cinci paşi înapoi. În ultimele patru zile ale căror ore i se păruseră a fi o eternitate în strâmta cămăruţă lipsită de aer, acesta era singurul lucru pe care putea să-l facă fără a se simţi îngrădit de ceva. Nu-l legaseră, aşa că putuse să aleagă dacă vrea să stea jos, cugetând, să se întindă şi să doarmă pentru a-şi păstra forţele, sau să meargă încolo şi-ncoace pentru a-şi pune muşchii la lucru.

Temniţa – patru pereţi goi, nicio fereastră, o uşă simplă, cu o gaură prin care i se aducea de mâncare – îi stârnise uimirea. Felul în care îl privise Nogaret când zăcea în mâinile gărzilor regale îl făcuse să creadă că va fi bătut şi torturat. Într-un fel, pustietatea aceasta, contactul cu alţi oameni lipsind cu desăvârşire, era şi mai greu de îndurat. Aşteptarea a ceea ce avea să urmeze îl neliniştise atât de mult, încât toată fiinţa lui

tremura de încordare, așa că avu nevoie de toată puterea pentru a-și putea abate gândurile astfel încât să nu înnebunească. Trebuia să-și păstreze calmul, să se pregătească. Nu făcea decât să meargă, îndreptându-și toată atenția asupra simplității acțiunii de a pune un picior în fața celuilalt.

Ceva mai târziu, auzi pași răsunând. Will se opri, ascultând. Se apropiau. Se gândi că trebuie să fie trei, poate patru bărbați, clinchetul armurilor fiind greu de confundat. Se lipi cu spatele de peretele celulei când pașii se opriră în fața ușii. Se auzi zăvorul deschizându-se.

– Cu fața la perete, răsună o voce aspră.

Will ezită, nedorind să se arate slab, însă nu văzu niciun motiv pentru care să nu se supună unui simplu ordin, așa că se întoarse. Îl străbătu un fior în așteptarea loviturii și simți un curent de aer. Se încordă când fu apucat de brațe. Mâinile îi fură duse la spate și legate cu o funie. Auzi respirația unuia dintre ei în spatele său, și tensiunea crescu și mai mult, simțindu-și sângele clocotind în vene și palmele fierbinți și umede. Fu întors și forțat să meargă înainte, încadrat de câte un soldat.

Gardienii nu vorbiră nici cu el, nici între ei, în vreme ce el era scos din celulă și dus afară. Mergând, Will încercă să-și îndrepte atenția spre ceva dinăuntrul său, acolo unde amenințările ori durerea nu aveau cum să ajungă. Era un lucru dificil, căci gândurile i se amestecau năvalnice. Își aminti de fiica sa uitându-se peste umăr când Simon o luase cu el, apoi îl văzu pe William

Wallace dat jos din ştreang. Îşi încleştă dinţii şi le alungă din minte, concentrându-se asupra acţiunii de a pune un picior în faţa celuilalt, exact ca în celulă.

Cei care-l escortaseră se opriră în faţa unei uşi. Când fu deschisă, Will simţi un val de căldură, iar fruntea i se umplu de broboane de transpiraţie. Primul lucru pe care îl observă fu expresia necruţătoare de pe chipurile ameninţătoare ale celor doi bărbaţi pe care îi putea vedea în cameră. Îl recunoscu imediat pe Nogaret. Cu excepţia celor patru gărzi care îl aduseseră acolo, în încăpere se mai aflau alţi patru bărbaţi, cu toţii purtând robele negre ale dominicanilor. Pe unul dintre ei, înalt şi slab, cu ochi neîndurători, îl cunoştea din vedere. Era Guillaume de Paris, duhovnicul lui Filip şi şeful inchizitorilor din Paris. După ce se închise uşa, privirea lui Will se îndreptă asupra multitudinii de obiecte şi instrumente care îl ameninţau mult mai direct şi mai puternic.

O funie trecută peste una din bârnele tavanului se afla în apropierea unui cadru triunghiular care părea să aibă un troliu în vârf, pe care era încolăcită o altă funie. În faţa unor cărbuni încinşi văzu o tăblie negricioasă, aşezată lângă un castron cu ceva uleios în el. Pe un piedestal se aflau un fel de pâlnie şi un urcior mare, precum şi o masă acoperită cu o pânză, care fusese aşezată peste obiecte a căror întrebuinţare mintea sa nu putea decât să o bănuiască. Însă mult mai înspăimântătoare decât acestea erau petele de pe podea, unele mai proaspete, altele mai vechi. Simţi miros de sânge şi urină, fecale şi transpiraţie. Fiecare

pată era o urmă a durerii, un strigăt ori un scâncet. Era o cameră a terorii, o încăpere unde oricine își putea pierde demnitatea și umanitatea, fiind crestat până în miezul său, până la sânge, până la os. Își aduse aminte de Everard, care îi povestise despre torturile la care fuseseră supuși catarii, însă inchizitorii își practicaseră meseria continuu, rafinându-și metodele și adaptându-se cerințelor Bisericii. Interzicându-li-se să verse sânge, decât dacă lucrul acesta se întâmpla accidental în timpul unui interogatoriu, fuseseră nevoiți să născocească noi metode prin care să le provoace suferință bărbaților și femeilor acuzați de erezie, de la care așteptau o mărturisire. Membrele puteau fi rupte, arse, comprimate, dislocate – toate acestea fără nici măcar o picătură de sânge care să păteze Biserica.

Nogaret așteptă ca Will să cuprindă cu vederea întreaga încăpere înainte de a vorbi.

– William Campbell, ai fost acuzat de erezie. Prin împuternicirea Bisericii, vei fi supus unui interogatoriu pentru a se stabili dacă acuzația care ți se aduce este adevărată ori nu. Ți se va acorda posibilitatea de a-ți recunoaște vinovăția, iar dacă te vei căi cu adevărat, atunci îți vor fi iertate păcatele. Cum te consideri?

Will îi privi pe ceilalți bărbați, apoi se uită din nou la Nogaret.

– Cum aș putea să fiu vinovat? Nu sunt templier. Am părăsit Ordinul în urmă cu mulți ani. Care sunt dovezile care susțin că aș fi un eretic?

Nogaret zâmbi, părând bucuros să joace acest joc.

– Mărturia unui membru de rang înalt al Ordinului. Făcu o pauză, uitându-se atent la Will. Ce este Anima Templi?

Will nu răspunse, continuând să-l privească pe Nogaret.

– Tăcerea ta e surprinzătoare, Campbell. Inspectorul Templului, Hugues de Pairaud, le-a spus tuturor celor din această încăpere că tu eşti liderul acestei organizaţii.

Will continuă să rămână tăcut.

– De fapt, continuă Nogaret, multe din cele spuse de Pairaud confirmă mărturia lui Esquin de Floyran, la fel cum fac şi cele ale celorlalţi, inclusiv cele ale Marelui Maestru.

– E o minciună.

– Chiar aşa? Nogaret se apropie de cadrul triunghiular. Jacques de Molay a recunoscut asta chiar aici, pe patul de tortură. A spus că l-a renegat pe Hristos şi că a scuipat pe cruce. A spus că se închina unui idol cu trei capete în timpul adunărilor din sala capitulului şi că îi încuraja şi pe alţi cavaleri să facă la fel, şi că îşi săruta fraţii pe gură şi pe alte părţi ale corpului.

Will observă că Guillaume de Paris se strâmbă, dezgustat. Unul dintre dominicani îşi făcu cruce. Căldura toropitoare degajată de torţe şi de cărbunii încinşi îl făcu să transpire, de-a lungul coloanei sale prelingându-se picături de sudoare. Ar fi putut tăgădui totul, însă n-ar fi avut niciun fel de importanţă. Şi nici mărturisirea păcatelor, cel puţin nu atât timp cât Nogaret era cel care conducea interogatoriul. Dar

poate că ar fi putut face apel la mila lui de Paris, scăpând alți oameni de chinurile acestea. Cel puțin până la intervenția papei Clement. Își mută privirea asupra înaltului dominican.

– Anima Templi există, iar eu chiar am fost conducătorul ei la un moment dat. Nu a fost niciodată o organizație eretică, ci una în căutarea păcii. Din nefericire, atunci când am părăsit Ordinul, câțiva oameni ne-au convertit țelurile, astfel încât să se potrivească cu ale lor. Și o spun iarăși, oamenii aceștia nu erau niște eretici, doar că au apucat pe o cale greșită. Au păcătuit pentru că au fost lacomi și trufași, nu pentru că au nesocotit credința, iar judecata lor ar trebui să fie dusă la bun sfârșit de singura autoritate ce are putere asupra cavalerilor templieri: Sanctitatea Sa, papa. Repet, au fost doar câțiva. Fiți milostivi cu ceilalți frați și nu-i supuneți torturii, căci nu știu nimic despre erezie, la fel cum nu știe nici Marele Maestru.

– Cunoști numele acestor oameni? întrebă Guillaume de Paris cu severitate.

Will se gândea cum să răspundă când Nogaret păși între cei doi.

– Nu-l lăsați să vă păcălească. Încearcă doar să ne abată atenția. L-ați auzit pe de Molay recunoscându-și păcatele voi înșivă, nu mai târziu de ieri.

Will își mijì ochii.

– Fiecare om ar recunoaște orice dacă e legat de chestia aia, spuse el. Inclusiv tu.

Nogaret se înroși de furie, însă și-o stăpâni înainte să răspundă.

– Mă bucur că ți-ai mărturisit păcatele atât de repede, Campbell. E un semn încurajator pentru următoarele întrebări pe care ți le voi pune, întrebări la care regele așteaptă un răspuns imediat. Le făcu un semn soldaților. Dezbrăcați-l!

Will se încordă când gărzile se apropiară. Unul îi rupse cămașa. Altul îi tăie mânecile cu un cuțit. Tresări când simți lama lângă piele. Pantalonii fură rupți la rându-le, iar el rămase gol, vulnerabil. Își aminti că simțise ceva asemănător în timpul inițierii sale, doar că atunci exista promisiunea unei răsplăți la capătul încercărilor prin care trebuia să treacă. Însă acum nu mai avea la ce să spere.

Când fu târât până la piedestalul pe care se aflau pâlnia de metal și urciorul cel mare, Will văzu apă și tot felul de pete pe podea. Ochii săi poposiră asupra ustensilelor de pe jos, însă nu reuși să-și dea seama la ce aveau să fie folosite.

– Unde sunt bogățiile Templului, Campbell?

– Nu știu. Întreabă-i pe cavaleri.

– Deja am făcut-o. Câțiva mi-au spus că tu ai fost implicat în scoaterea tezaurului din Paris. Vocea ministrului se transformă într-un mârâit. În noaptea în care curva de fiică-ta a furat unul din ordinele regale de la maiestatea sa! Ar fi trebui să-i tai gâtul curvei ăleia când am avut ocazia!

Will vru să se ridice, să se năpustească asupra lui, însă fu tras înapoi și, la ordinul lui Nogaret, fu pus pe masă, unul dintre inchizitori luând urciorul, iar un altul pâlnia. Se zbătu, însă soldații se apropiară

și-l țintuiră de masă, legându-i strâns mâinile la spate, astfel încât propria lui greutate să-i zdrobească brațele.

– Unde sunt bogățiile? întrebă Nogaret, apropiindu-se de Will într-atât de mult, încât acesta îi putea simți respirația respingătoare.

Își întoarse fața, însă unul dintre soldați îl apucă de cap. Un inchizitor se aplecă peste el și-i băgă pâlnia în gură, apăsând până când buzele începură să sângereze, iar el fu nevoit să o deschidă. Dintr-odată, văzu buza urciorului deasupra sa. Întregul corp i se contractă când toată apa fu turnată în pâlnie. Îi umplu gura și-i pătrunse pe gât, fără să poată înghiți. Curse tot mai multă și mai multă, făcându-l să se înece și să vomite, de parcă ar fi revărsat în el un râu întreg. Nu putea să respire. Se îneca. Asta era. Murea, și în tot acest timp auzea vocea șfichiuitoare a lui Nogaret.

– Unde sunt bogățiile? *Unde?*

Luvru, Paris
24 decembrie 1307

Will se trezi speriat când ușa de la celula sa fu izbită de perete. Încercă să se ridice, însă corpul său era prea slăbit de foame și epuizare, și înainte să poată face măcar o mișcare, trei gardieni îl ridicară în picioare. Unul dintre ei avea în mâini o tunică din lână aspră pe care i-o trase peste cap, acoperindu-i corpul plin de cicatrice. Mâinile lor erau ca niște clești pe pielea sa. Nu mai văzuse pe nimeni de săptămâni

bune, astfel încât șocul pe care îl resimți fu deosebit de puternic. Când îl scoaseră afară, groaza îi umplu întreaga ființă. Ultima oară merseseră foarte departe, folosindu-se de instrumentele de tortură pentru a-i atinge cele mai moi și mai vulnerabile părți ale corpului, făcându-l să-și piardă cunoștința de durere. Probabil că acum aveau să-i provoace chinuri și mai greu de îndurat, și poată că n-avea să mai scape cu viață.

Îi răsună în minte vocea lui Nogaret, nemiloasă și batjocoritoare, care îi povestise cum unui cavaler ale cărui tălpi fuseseră unse cu grăsime și puse deasupra unor cărbuni încinși îi fuseseră date într-un săculeț oasele căzute de la picioare, pentru a și le duce în celulă. Gândurile lui Will erau acaparate de imaginea unor oameni mutilați și fără membre, târându-se și scâncind de durere în celule asemenea celei în care stătea el pe tot cuprinsul Franței. Nogaret îi spusese că peste cincisprezece mii de membri ai Ordinului fuseseră arestați. La fel ca mulți dintre aceștia, Will recunoscu tot ce dorea să audă ministrul regelui, gândindu-se că astfel aveau să pună capăt chinurilor. În timpul torturii, inchizitorii pur și simplu îi indicau ce trebuia să zică, iar el nu făcea decât să aprobe spusele lor în timp ce-l țineau bine și îi turnau ceară topită pe piele ori treceau cu flacăra unei lumânări peste coapsele lui până când începea să simtă mirosul cărnii arse. Cel mai îngrozitor lucru fusese patul de tortură, funiile legate de încheieturile sale fiind prinse de troliul pe care unul dintre inchizitori îl acționa icnind din pricina efortului, până când membrele îi erau întinse la maximum, gata să se rupă.

Însă a rămas, chiar și în momentele cele mai crunte, conștient de faptul că oamenii aceia trebuiau să-l țină în viață. Nogaret credea că numai el știe unde se află bogățiile Templului, iar atât timp cât ministrul era încredințat de acest lucru, viața lui nu putea fi pusă în pericol. Pe patul de tortură, Will îi spusese ministrului că toate comorile fuseseră duse în Cipru, însă la scurt timp după aceea, când fusese întrebat din nou, zisese că în Portugalia. Astfel că Nogaret nu reușise să afle adevărul, neștiind în care dintre mărturii să se încreadă. Acest lucru îl nemulțumise, iar Will se simți întru câtva victorios, chiar dacă îl chinuiau cumplit.

Când gărzile îl târâră în sus pe niște scări, groaza lui Will se prefăcu în buimăceală. Nu pe acolo se ajungea la camera de tortură. După câteva cotituri, mergând de-a lungul unor coridoare fără ferestre, soldații se apropiară de niște uși masive. Când acestea fură deschise, Will trase rapid aer în piept, fiind orbit de lumina zilei. Era dimineața devreme, iar frigul era pătrunzător, însă se desfăta cu puritatea aerului. Auzind voci și tropăitul cailor, privi în jur, simțindu-se mai viu și mai alert ca niciodată în ultimele săptămâni. Afară se aflau mai mulți soldați și patru trăsuri. Will îi văzu pe Nogaret și pe Guillaume de Paris. Ministrul era neliniștit și nervos. Privindu-i pe cei din mulțime, Will văzu alți bărbați costelivi purtând tunici precum a sa, păziți de gardieni. Îi recunoscu pe Jacques de Molay și pe Geoffroi de Charney. Marele Maestru, foarte slăbit, era susținut de doi soldați. Slăbise mult, iar barba îi fusese retezată. Când

fu urcat într-o trăsură din apropiere, Will văzu și alți oameni în celelalte. Câțiva prizonieri pe care nu îi recunoscu erau înghesuiți înăuntru. După ce urcară și patru soldați, se auzi șfichiuitul unui bici, iar trăsurile, înaintând greoi, ieșiră din curte.

Will surprinse privirile câtorva dintre prizonieri, însă niciunul nu rosti niciun cuvânt. Cu toții erau conștienți de prezența soldaților din garda regală, cu săbiile scoase. Încercând să-și dea seama încotro erau duși, se lăsă pe spate după ce ieșiră din curtea fortăreței. Simți mirosul râului și auzi trilul păsărilor care cântau în copacii de pe mal. Recunoscu izul ierbii umede și înțepătura fumului, însă niciodată nu i se păruseră a fi atât de dulci. Trăsura încetini pentru câteva clipe, apoi ieși pe porțile orașului. Will înțelese încotro se îndreptau când trecură peste podul cel mare și ajunseră pe Île de la Cité, însă în loc să se îndrepte către palat, trăsura coti pe una dintre străzile care duceau către Notre Dame.

Ajunși în mica piață din fața catedralei, Will și ceilalți cavaleri fură dați jos din trăsuri de către soldați. Un bărbat se împletici când sări jos. Will îl prinse, oprindu-l să nu cadă, însă de îndată ce-l apucă de mână soldații se îndreptară către ei, strigându-le să nu se atingă. Când se dădu înapoi, se lovi de un altul. Recăpătându-și echilibrul, se trezi față în față cu Hugues de Pairaud. Inspectorul era tras la față și alb ca varul, părul și barba îi erau pline de sânge, iar buzele purulente.

– Îmi pare rău, îi spuse lui Will cu glas răgușit, când unul dintre gardieni îl împinse în față. Îmi pare rău.

Will îl urmări cu privirea cât timp fură escortați înspre treptele care duceau către gura întunecată a catedralei. Simți miros de tămâie și auzi canoanele slujbei de dimineață. Pătrunseră apoi în clădirea capitulului.

Pe un piedestal se aflau trei bărbați în veșminte negre-purpurii, ce purtau la gât cruci din aur, incrustate cu pietre prețioase. Când îi văzu, toată încordarea lui se risipi, permițându-și să spere. După grimasa de pe chipul lui Nogaret, bănui că cei trei cardinali ai colegiului nu se aflau acolo din porunca regelui. Oare papa intervenise în cele din urmă? Fu înghiontit de soldați, fiind așezat în linie cu toți ceilalți în centrul încăperii. Gardienii se dădură înapoi, lăsându-i pe cei douăzeci și patru de cavaleri singuri în fața privirilor cumpănitoare ale cardinalilor.

După un răstimp, cel din mijloc, un bătrân venerabil, se ridică. Întinse în față un pergament.

– Sanctitatea Sa, papa Clement al V-lea, ne-a trimis să asistăm la judecarea membrilor Ordinului Templierilor. Vocea cardinalului deveni mai puternică. Sanctitatea Sa a fost profund mâhnit, ca noi toți, să afle că fiecare dintre voi a recunoscut oribilele crime de care ați fost acuzați. Cu durere în suflet, ne-a încredințat dificila sarcină de a judeca noi înșine mărturiile acestea, pentru a înțelege cum un respectat ordin religios cu atâta vechime s-a îndepărtat într-atât de cuvântul lui Dumnezeu. Își drese glasul. Jacques de Molay, vei păși în față cât timp vor fi citite capetele de acuzare aduse ție și oamenilor tăi.

Urmă o pauză. Apoi, dinadins cu încetineală, Marele Maestru înaintă. Mergea greu, șchiopătând. Chipul său se schimonosea la fiecare pas, însă continua să-și țină capul ridicat.

Cavalerii ascultară tăcuți cele o sută douăzeci și șapte de capete de acuzare. Ascultându-le, Will recunoscu mâna lui Nogaret. Într-adevăr, ministrul păru aproape mândru tot timpul cât bătrânul cardinal le rosti cu voce joasă, aproape șoptită. Cavalerii erau acuzați că în timpul inițierilor urinaseră și călcaseră în picioare crucea, că adulaseră o pisică și un idol cu trei capete, că își însușiră donațiile caritabile și că organizaseră adunări secrete în capitul. Chiar și cuprins de furie, nevenindu-i să creadă ce auzea, Will recunoscu măiestria cu care își formulase Nogaret lungul rechizitoriu. Recunoscu acuzațiile care li se aduseseră catarilor, evreilor și sarazinilor, cu toții dușmani ai Bisericii; învinuiri pe care oamenii simpli puteau să le înțeleagă foarte ușor și să se îngrozească de ele. Unele dintre capetele de acuzare erau adevărate: cavalerii își țineau în secret adunările din capitul, și numai cei care făceau parte din Ordin puteau citi Regula templierilor, lucru admis și de teutoni și ospitalieri. Acest lucru conferise un caracter defăimător alegațiilor. O minciună putea fi acceptată cu mai multă ușurință dacă era mascată de adevăr, iar Nogaret distorsionase cu deosebită măiestrie practicile de zi cu zi ale Ordinului, multe dintre ele bine cunoscute, astfel încât să se potrivească cu natura procesului, făcându-le dintr-odată să pară nelalocul lor.

De-a lungul celor cincisprezece minute câte îi fură necesare cardinalului să citească lista capetelor de acuzare, Jacques de Molay rămase cu capul sus. Hugues de Pairaud, pe de altă parte, privea în podea, mâinile tremurându-i pe lângă corp. Un cavaler se prăbuși la pământ, de oboseală ori din pricina șocului suferit, dar fu lăsat acolo.

După ce termină, cardinalul își ridică privirea, uitându-se în ochii lui Jacques.

– Ai recunoscut înfăptuirea tuturor acestor crime dinaintea inchizitorului Guillaume de Paris. Aici, în fața noastră, îți menții declarațiile?

Pentru câteva clipe, Jacques rămase tăcut. Apoi își ridică mâinile și apucă gulerul tunicii sale jerpelite. Se auzi un sunet de sfâșiere când trase și-și rupse veșmântul, strâmbându-se de efort, rămânând cu pieptul gol în fața celor trei trimiși ai papei. Spatele, brațele și pieptul erau pline de tăieturi adânci, toate negre și pline de puroi. În timpul cât se aflase în camera de tortură, inchizitorii se folosiseră de clești făcuți special pentru a smulge carnea celui schingiuit, clești care fuseseră înroșiți în foc, pentru a cauteriza imediat rana făcută, împiedicând astfel sângerarea. Unele tăieturi luceau în lumină, încă supurând, și Will se gândi că Marele Maestru avea dureri cumplite, chiar și acum, după atât de multe zile de când fuseseră făcute acele răni.

Chipul cardinalului deveni palid. Își ridică o mână, voind să-și acopere ochii, apoi și-o lăsă în jos și-și abătu privirea. Unul dintre cei doi care rămăseseră așezați

se lăsă pe spate, părând scârbit. Celălalt continuă să privească, îngrozit.

– Am mărturisit, spuse Jacques cu glas răguşit, dar nu sunt vinovat decât că am fost slab. Precum Mântuitorul nostru, care a cerut să Îi fie curmată suferinţa atunci când nu a mai putut îndura, la fel şi eu am căzut pradă slăbiciunii. Le-am spus inchizitorilor exact ce voiau să audă pentru a pune capăt chinurilor. Însă acum vreau să îndrept acest lucru. Lăsaţi-mă să fac acum ceea ce trebuia să fac atunci şi să mă dezic de cele ce-am spus, căci am mărturisit totul când eram în chinurile morţii.

Nogaret rămase neclintit.

– Preasfinţia Voastră...

Cardinalul nu-l lăsă să termine.

– Ministre de Nogaret, Sanctitatea Sa vrea ca recunoaşterea vinovăţiei să se facă liber şi fără preget înainte de a accepta solicitarea regelui de a dizolva Ordinul. Coborî de pe estradă şi traversă încăperea. Lucrul acesta – îl arătă pe Jacques, privindu-l îngrozit – nu poate fi acceptat.

– Inchizitorii au fost împuterniciţi de către papalitate să folosească tortura pentru a obţine mărturisirea păcatelor. Preasfinţia Voastră, toţi oamenii aceştia şi-au recunoscut vina!

– Şi dacă îi vom dezbrăca pe toţi ce vom vedea? Îmi pare rău, ministre. Îi voi aduce la cunoştinţă Sanctităţii Sale că mărturiile acestor oameni nu pot fi luate în considerare, deoarece au fost constrânşi să le facă.

41

Prioratul franciscan, Poitiers
26 mai 1308

– Dă-te la o parte!

– Maiestate, protestă călugărul, postându-se în fața ușii, Sanctitatea Sa nu e pregătit. Vă rog. Dacă mai așteptați o clipă doar...

– Mișcă! Altfel îi pun pe soldații mei să te aresteze pentru nesupunere.

Călugărul șovăi, mâhnit, însă atunci când gărzile regelui făcură câțiva pași înainte, se dădu la o parte cu greu. Împingându-l, regele deschise ușa și intră în încăpere cu pași repezi.

Când o trânti în spatele său, silueta din cameră tresări.

– Sire, murmură Clement. Tocmai își îmbrăca roba purpurie și se chinui s-o tragă pe el cât mai repede. Ce înseamnă asta? Mi s-a spus că eram așteptat în capitul.

– M-am săturat de aşteptat, răspunse regele, ochii săi albaştri strălucind plini de furie.

Era mult mai înalt decât papa, care părea că se micşorase în ultimul an, trupul său cocârjându-se, strângându-se înspre locul în care durerea persista chiar şi zilele acelea. Filip nu simţea niciun pic de compasiune pentru el. Nu-şi dorea să se afle acolo, venind din Paris într-un timp foarte scurt, pedepsindu-şi şi oamenii, şi caii. Răbdarea sa, greu încercată de evenimentele din ultimele şapte luni, ajunsese la capăt.

Atacul asupra templierilor începuse bine, poate chiar mai bine decât se aşteptase după ce Rose furase unul din pergamente. Era adevărat, bogăţiile din vistieria preceptoriului din Paris dispăruseră, însă, în ciuda acestui lucru, multe sute de alte proprietăţi ale Ordinului intraseră în posesia sa, iar Nogaret era în continuare convins că unii cavaleri, printre care şi Campbell, ştiau unde se află comorile. Jacques de Molay recunoscuse lucrurile de care era acuzat în doar câteva zile, inchizitorii depăşindu-se pe sine, iar după ce mărturia maestrului fusese făcută publică – şi ceilalţi cavaleri cedaseră în cele din urmă, unul câte unul, neputând rezista torturilor –, susţinerea publică şi politică crescuse şi mai mult. Clement, indignat, imediat după primele arestări, îi trimisese o scrisoare, întrebând care era rostul acţiunilor sale, însă Filip, ştiind că se bucura de tot sprijinul supuşilor săi, nici măcar nu se sinchisise să răspundă. La scurtă vreme după aceea, la Paris sosiseră cei trei cardinali care ceruseră să asculte mărturiile cavalerilor.

Când cardinalii își prezentară raportul, Clement suspendase activitatea inchizitorilor din Franța. Filip, rămas fără torționari, fusese astfel obligat să oprească procedurile. Drept răspuns, încrezător în autoritatea sa, regele convocă teologi reputați de la Universitatea din Paris pentru a le afla părerile cu privire la judecarea cavalerilor, însă verdictul lor, pe care îl anunțaseră mai devreme în acea lună, nu fusese pe placul lui. Un rege, concluzionaseră învățații, nu poate lua măsuri întru pedepsirea celor acuzați de erezie decât la solicitarea expresă a papei. Acesta era motivul pentru care se afla Filip acolo, în fața beligerantului vicar al lui Dumnezeu, fierbând de furie.

– Mi-a ajuns! Totul are să se termine astăzi!

Clement clătină din cap.

– Nu știu despre ce vorbești.

Filip își înăbuși cu greu dorința de a-și scoate sabia și de a-l doborî pe bătrânelul din fața sa.

– Templierii! N-o să-ți permit să-mi zădărnicești planurile pentru ei.

– Planuri? Papa își legă roba în jurul gâtului. Nu depinde oare totul de vinovăția lor?

– Să nu-ți bați joc de mine, Clement! îl avertiză regele. Nu uita că eu am fost cel care te-a urcat pe tronul papal. Pot să te dau jos la fel de ușor!

Clement îl fixă cu privirea pe Filip.

– Cum? Când papa este ales pe viață?

Filip se uită în altă parte, jenat de căutătura sfredelitoare a suveranului pontif, dându-și seama că spusese ceva ce n-ar fi trebuit să spună. Oare Clement vedea

prin el, ghicindu-i păcatele? Oare stafiile predecesorilor săi îi șopteau la ureche, îndreptându-și degetele către cel care era responsabil pentru moartea lor?

– Noi doi aveam o înțelegere. Ai semnat un document prin care te obligai să duci la îndeplinire cinci lucruri, printre care figura și desființarea Ordinului și trecerea tuturor bogățiilor lor în proprietatea mea și a moștenitorilor mei.

– Înțelegerea aceea și mărturisirile cavalerilor au fost obținute sub presiune. Am semnat-o ca să-i salvez viața fiului meu, după cum știm amândoi. Așa că, cu excepția cazului în care mă vei ucide, așa cum i-ai ucis pe Bonifaciu și pe Benedict, cum intenționezi să mă înlături din scaunul pontifical, maiestate?

Chipul lui Filip se înroși auzind acuzațiile papei, însă se forță să-i privească chipul tras și afectat de boală.

– N-am nicio legătură cu moartea lor. Nu mă fac vinovat decât pentru că am încercat să arestez un eretic și un blasfemiator.

– Mi-e teamă pentru tine, maiestate.

– Mi-am extins teritoriul și mi-am întărit puterea în regat, ținând piept vrăjmașilor mei și răsplătindu-i pe cei credincioși mie și Franței. Sunt un bun rege creștin, Clement. Nu trebuie să-ți fie teamă pentru mine.

– N-ai făcut nimic pentru poporul tău, ci pentru tine. I-ai condus în război, așa e, însă împotriva altor creștini, nu împotriva păgânilor din Palestina. Te-ai folosit așa cum nu trebuie de tronul pe care stăteai, conferindu-le putere nețărmurită celor haini și vătămând Biserica prin atacuri pline de sălbăticie împotriva

reprezentaților și a bunurilor ei. Ai devalorizat moneda, provocând sărăcie și revolte, și ai acționat mișelește împotriva tuturor celor care au luptat pentru creștinătate peste mări și țări. Un rege bun, maiestate? Vocea lui Clement deveni puternică. Bunicul tău, Sfântul Ludovic, a fost un rege bun. A ridicat crucea, în încercarea de a elibera Ierusalimul, și a condus două cruciade. Dacă n-ar fi fost dorința de glorie a fratelui său, cred că ar fi reușit, într-atât era de vajnic, neînfricat și impunător, pios și umil. Te folosești de amintirea lui ca de o sabie, însă în mâinile tale e boantă. Nu îi semeni deloc, Filip. Tot ce ai de la el e sângele.

Filip simți cuvintele acelea zdrobindu-l sub greutatea adevărului. Se îndepărtă, expresia de pe chipul său preschimbându-se într-una de ură, apoi se întoarse din nou.

– N-am atacat Templul mișelește. Ai auzit mărturia lui Esquin de Floyran. Erezie! El a susținut asta, nu eu. Nu-mi pasă ce crezi despre mine, oricum nu vei putea decât pune o stavilă trecătoare în calea mea. Poporul cere judecarea lor.

După un scurt răstimp, Clement vorbi din nou, împreunându-și mâinile la spate.

– Ai dreptate. S-a ajuns prea departe pentru a opri totul. Întotdeauna vor exista suspiciuni la adresa templierilor, chiar și dacă le vom da totul înapoi. Nu pot să nu recunosc lucrul acesta. Poporul vrea să știe dacă sunt vinovați de erezie. Are nevoie de răspunsuri și de asigurări că liderii lor spirituali și laici fac tot ce e omenește posibil pentru a apăra regatul de ticăloșie.

Dădu încet din cap, de parcă ar fi luat o decizie. Procesul împotriva templierilor va continua, însă eu voi fi cel care-i va numi pe cei care-i vor judeca. Aceştia vor fi însărcinaţi cu dovedirea vinovăţiei lor. Dacă vor fi adunate suficiente dovezi pentru a-i acuza de erezie, Ordinul Templului va fi desfiinţat.

Filip îl privea stăruitor pe papă, năucit de schimbarea sa de atitudine.

– Şi bogăţiile lor? se aventură el, încercând să nu-şi trădeze emoţia.

Clement întâlni privirea plină de speranţă a regelui.

– Îţi vor fi cedate. Când Filip expiră uşurat, papa îşi ridică o mână, chipul rămânându-i sobru. Cu o singură condiţie.

– Şi anume?

– Ridică imediat crucea şi porneşte o nouă cruciadă.

42

Luvru, Paris
8 septembrie 1308

Will se dădu înapoi, lovindu-se de zidul din spatele său, şi-şi ridică mâinile, acoperindu-şi faţa când patru bărbaţi intrară în celulă. Lumina torţelor acestora îi chinuia ochii, iar când doi dintre ei îl apucară de braţe, începu să strige. Era atât de slab, încât aproape că-l luară pe sus când îl forţară să se ridice.

– Nu ştiu unde e, rosti el cu glas răguşit, în timp ce îl trăgeau afară. Nu ştiu! Will se zbătu în zadar, continuând să strige, însă gărzile nu-şi încetiniră pasul.

Ajunseră în faţa unor uşi, apoi trecură dincolo de ele şi intrară într-o încăpere slab luminată. În centrul camerei se afla o masă de scris la care erau aşezaţi doi bărbaţi purtând veşmintele negre tipice oficialilor. Unul avea o pană în mână, pregătit să scrie pe un pergament. Gărzile se dădură înapoi, lăsându-l pe Will singur în faţa celor doi. De îndată ce îi dădură drumul,

Will se clătină, fiind cât pe ce să cadă, însă reuși să-și regăsească echilibrul și să stea în picioare. Ridicându-și capul încă tremurând, își aranjă peticul murdar de pe ochiul drept care se desfăcuse în timp ce fusese escortat până acolo.

– William Campbell? îl întrebă unul dintre cei așezați la masă, vorbind pe un ton sec.

Will se uită în spate, către gărzile care încadrau ușa, apoi dădu din cap aprobator înspre oficialul care i se adresase.

– Vorbește.

Will își drese glasul.

– Da, spuse el, înghițind cu greu.

– Cavalerii templieri continuă să-și susțină nevinovăția, refuzând să recunoască acuzațiile care li s-au adus. Conform delegației papale trimise de Sanctitatea Sa papa Clement, au dreptul de a se apăra. Pentru proces, doi dintre membrii Ordinului au fost numiți avocați, și mulți frați au jurat să le ofere susținerea lor în timpul audierilor. Ai fi de acord să te înfățișezi dinaintea unui tribunal pentru a-ți susține nevinovăția?

– Da, spuse Will, gândurile sale, până atunci năpădite de groază, începând să se limpezească. Aș fi de acord.

– Ești sigur?

– Da.

Oficialul scrise ceva pe bucata de pergament din fața sa, apoi le făcu un semn gărzilor.

Will se simți apucat de brațe.

– Când va avea loc audierea? rosti el cu glas răgușit, în vreme ce soldații îl scoaseră afară din încăpere. *Când?*

Însă nu-i răspunse nimeni.

Întors în celulă, Will se rezemă cu spatele de peretele rece și se lăsă în jos, continuând să privească ușa. Era plină de scrijelituri acolo unde bătuse cu pumnii, lovise cu picioarele sau zgâriase lemnul cu unghiile, însetat, înfometat ori înnebunit de durere.

Trecuse aproape un an de când începuseră arestările, aproape un an de când era închis în temniță. În tot acest timp îl supuseseră la torturi pe care se gândise că niciun om nu le poate îndura, aducându-l în pragul nebuniei. Fuseseră momente în care îl rugase pe Dumnezeu să-i curme suferința, să-i facă pe inchizitori să întreacă limita. Însă aceștia păreau să cunoască momentele în care corpul era gata să cedeze, așa că supraviețuise tuturor tratamentelor pe care i le aplicaseră, înfometarea și izolarea, amenințările ori dulcile promisiuni, patul de tortură ori focul. Trecuse până și peste scoaterea ochiului său drept, inchizitorii legându-l și ținându-i pleoapele deschise, vârful instrumentului venind tot mai aproape, până când începuse să țipe, iar bucata de metal să sape în globul ocular.

În urmă cu ceva vreme, când torturile încetaseră timp de câteva luni, aflase, ascultând frânturile de conversație dintre gardieni, că papa intervenise. Speranțele sale renăscuseră pentru o scurtă perioadă, apoi se năruiră din nou când deveni limpede că Clement luase controlul și că înființase o comisie papală care să supravegheze interogatoriile în loc să le pună capăt. Torturile fuseseră reluate, de data aceasta mai puțin agresive de fiecare dată când era prezent un cardinal,

iar disperarea lui Will crescuse şi mai mult când Nogaret îi spusese că papa trimisese scrisori tuturor regilor apuseni, cerându-le să-i aresteze pe templierii de pe teritoriile lor şi să le confişte bunurile. Încercă să se convingă de faptul că ministrul mintea; nu-i zisese lui Nogaret unde fusese dusă comoara preceptoriului din Paris şi era conştient că acesta era înnebunit de faptul că nu-l putea face să cedeze, însă adânc în sufletul său ştia adevărul: Clement îi abandonase.

Până acum.

Will încercă să-şi forţeze mintea obosită să înţeleagă ce presupunea procesul acela. Dacă templierilor li se permitea să se apere singuri, în public, asta însemna că regele şi oamenii săi nu mai puteau ascunde faptul că toate mărturiile lor au fost obţinute sub tortură. Felul îngrozitor în care arătau le provocase un şoc cardinalilor şi le stârnise compasiunea. Oare şi ceilalţi oameni vor simţi acelaşi lucru?

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul unor paşi care se apropiau. Se încordă, inima începând să-i bată cu putere când văzu lumină în jurul cadrului uşii. Zăvorul fu tras. Printre degetele pe care şi le ridicase ca să-şi acopere faţa, Will recunoscu trei sau patru gardieni, apoi văzu o altă persoană aplecându-se pentru a intra în celulă, ţinând înaintea sa o torţă. Era Nogaret.

Chipul tras al ministrului exprima aviditate când îl privi pe Will.

– Mă bucur să aud că eşti dispus să aperi Ordinul, Campbell. Asta înseamnă că pot să-ţi mai iau un lucru.

Remarcând nedumerirea lui Will, expresia lui Nogaret se schimbă, ochii scăpătându-i furioşi. Chiar credeai că te voi lăsa să te aperi singur? Tu ori ceilalţi?

– Atunci a fost o minciună? Will se lăsă pe spate, rezemându-se de zid. Oamenii ăia? Tot ce-au spus? Minciuni?

– Dimpotrivă, a fost adevărat. Clement, netrebnicul, vrea să beneficiaţi de un proces corect. Vrea să le dea tuturor impresia că face totul aşa cum trebuie, că el e cel care deţine controlul, când, de fapt, nu e decât o marionetă! Întotdeauna a fost doar o marionetă.

Will îşi întoarse capul, închizându-şi ochii pentru a nu mai vedea privirea răzbunătoare a ministrului.

– De ce ne urăşti?

Nogaret păru surprins de întrebarea lui.

– Nu vă urăsc, Campbell. Nu sunteţi într-atât de importanţi încât să irosesc o emoţie atât de puternică pe voi.

– Dar Clement? Bonifaciu? Benedict? Ce te-a convins să comiţi crimele acelea împotriva lor?

Nogaret închise repede uşa, pentru ca soldaţii care stăteau pe culoar să nu-i poată auzi.

– Tacă-ţi fleanca, dacă nu vrei să-ţi tai limba.

– Nu e un secret ce-ai făcut tu.

– Şi cu toate astea nimeni nu m-a învinuit de nimic.

– Poate că nu în viaţa asta. Dar în următoarea...

– Următoarea? Nogaret izbucni în râs. Întâi ar trebui să crezi în viaţa de apoi ca să-ţi fie teamă de ea. Îşi miji ochii când se lăsă pe vine în faţa lui Will, flacăra torţei arzând între ei. Tu încă mai crezi în aşa ceva,

nu? Chiar și acum, te gândești că Dumnezeu e acolo, privindu-te, oferindu-ți iubire ori judecându-te? Vocea sa deveni o șoaptă. Tatăl și mama mea credeau. Numai că erau catari, nu creștini. La vremea când m-am născut, cruciada împotriva sectei lor se încheiase. Fortăreața catarilor de la Montségur fusese cucerită în urmă cu douăzeci de ani, iar ultimele lor redute aveau să cadă curând. Părinții mei au scăpat de incendieri și s-au retras, la fel ca mulți asemenea lor, într-un orășel obscur din sudul Franței. S-au prefăcut a fi creștini, le celebrau sărbătorile, mergeau la slujbă în fiecare săptămână. Însă în timpul nopții săvârșeau în secret ritualuri eretice. Ani la rândul au dus o viață plină de minciuni, fiindu-le frică să nu fie descoperiți, însă fără să renunțe la credința lor. Am fost dintotdeauna fiul cel ascultător și am urmat exemplul tatălui meu, însă n-am crezut niciodată în ce credeau ei. Ritualurile performate cu teamă în suflet mi se păreau penibile. Buzele lui Nogaret se răsfrânseră batjocoritor. Stăteam cu toții înghesuiți într-o cămară, sora mea ținându-și mâinile căuș în jurul unei lumânări, tatăl meu murmurând și asudând.

De îndată ce s-a putut, m-am dus la universitatea din Montpellier. Am studiat dreptul roman și cel canonic, și astfel toate secretele credinței mi-au fost revelate pe de-a-ntregul, dintr-odată lipsite de substanță. Am văzut cum manipula și controla Biserica, în ce fel liderii ei aveau numai de câștigat de pe urma naivității enoriașilor. Mi s-au deschis ochii și am înțeles cum și eu, nicidecum un om al Bisericii, ci un mirean, aș fi putut să mă folosesc de lege pentru a obține ceea ce

îmi doream, cum statul putea să devină mai puternic decât Biserica. Eram înflăcărat, încărcat de cunoaștere. Am făcut greșeala de a încerca să-l conving pe tatăl meu să înțeleagă; să-l fac să renunțe la ritualurile acelea prostești. Ne-am certat și m-a îndepărtat de familie. În ciuda trecutului său, era un om respectat în comunitate și și-a arătat nemulțumirea față de mine înlăturându-mă din postul de profesor pe care îl obținusem în Montpellier.

Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face pentru a-l discredita și am informat colegiul dominican de adeziunea sa la credința catarilor. Nogaret făcu o pauză, chipul său exprimând răceală. Am vrut să-i arăt că aveam dreptate, că legea e mai presus de orice Dumnezeu. Îmi imaginasem că avea să-și renege credința și că, împreună cu mama mea, aveau să-și recunoască vina lor și să ceară îndurare. Am vrut să-i înjosesc și să-i umilesc, am vrut să-i fac să se lepede de credință. Își ațintì privirea asupra lui Will. În ciuda chinurilor la care au fost supuși de inchizitori, au refuzat să-și recunoască greșeala. S-au îndreptat cu mândrie către rugurile pregătite pentru ei și pentru sora mea. Când soldații au dat foc vreascurilor ei rosteau chiar rugăciunile pe care mă obligaseră și pe mine să le rostesc în cămara aceea micuță și întunecată, astfel încât să fie auziți de toată lumea.

– Deci ai vrut să te răzbuni pe Biserică?

– Dovezi, spuse Nogaret cu ironie. Am vrut dovezi. Doar omul îl poate condamna pe om. Biserica a dovedit acest lucru când mi-a ucis familia. Eu am

dovedit-o când i-am ucis pe Bonifaciu și pe Benedict. Se ridică brusc. Și o voi dovedi când îi voi nimici pe războinicii lui Hristos. Întorcându-se, deschise ușa. Luați-l, le ordonă el gărzilor.

Nogaret mergea cu pași mari înaintea lui, iar Will era scos de soldați din fortăreață. În cele din urmă ajunseseră în curtea interioară. Văzu o trăsură și peste două duzini de soldați călare, purtând uniforma gărzii regale. Era noapte, cerul purpuriu fiind presărat de stele. Urcat în trăsură de către gărzi, Will întrezări în penumbră chipurile a cinci oameni care își întoarseră fețele înspre el. Cavaleri, se gândi el, când compania se puse în mișcare.

Deveni limpede pentru toți că nu se îndreptau către oraș când trăsura o luă înspre nord, înaintând pe un drum denivelat, care șerpuia kilometri buni printre câmpiile luminate de stele. Will și ceilalți prizonieri nu-și adresară niciun cuvânt și nici nu se priviră. Își închipui că și ei, asemenea lui, se temeau că acesta avea să le fie ultimul drum. Fiecare dintre ei se pregătea în liniște, cu capul plecat, rugându-se ori adâncit în gânduri. Will se gândi la tatăl său. Se întrebă ce simțise James când se îndreptase către locul de execuție din afara fortăreței orașului Safed, acolo unde pământul de sub tălpile lui era uscat și fierbinte. Îi plăcea să creadă că o făcuse liniștit, mergând cu capul sus, săbiile mameluce nefiind nevoite să-l împingă de la spate.

Trăsura se hurducăi când o luă peste o câmpie, unde se și opri. Gărzile regale le strigară cavalerilor să coboare, iar aceștia săriră stingheriți, unul câte unul, în

iarba înaltă. Undeva în depărtare, Will întrezări zidurile Parisului, o urmă ceva mai deschisă la culoare pe fondul cerului întunecat. Ceva mai aproape, câțiva stejari se unduiau în bătaia vântului, crengile scârțâindu-le. În jur de cincisprezece soldați rămaseseră călare, înconjurându-i, în vreme ce caii lor fornăiau și scuturau din capete. Cu toții aveau săbiile trase și scuturile ridicate. Ceea ce i se păru ciudat lui Will era faptul că aceștia nu stăteau cu fața la prizonieri. Înainte să-și dea seama de ce, auzi un murmur înspăimântat și-l văzu pe unul dintre cavaleri privind la ceva ce se afla dincolo de trăsură. Will făcu câțiva pași și realiză ce îi atrăsese atenția bărbatului. Pe coama unui deal aflat la mică distanță se ridicau trei siluete înalte pe cerul noptatic, niște stâlpi cu vârf ascuțit și amenințători. Erau ruguri, în mijlocul fiecăruia aflându-se un țăruș zdravăn, înălțându-se ca un deget dintr-o mulțime de vreascuri, crengi și paie. Un alt cavaler, când le văzu, își făcu cruce și începu să se roage.

– Legați prizonierii! ordonă Nogaret. Repede. Câte doi pentru fiecare rug.

Calmul afișat de cavaleri pe timpul drumului se risipise cu totul. Începură să se zbată, însă după un an în temniță abia puteau să li se opună gărzilor, care îi târâră fără milă înspre ruguri.

– De ce-ți bați capul cu toate astea? întrebă Will, când Nogaret se apropie pentru a-l ajuta pe soldatul care-l prinsese. De ce nu ne-ai omorât în temniță?

– Prostule! gâfâi Nogaret, luptându-se cu Will. Clement nu ar accepta niciodată să ne dea ce vrem dacă

vă ucidem cu sânge rece. Ministrul se dădu câțiva pași înapoi, împleticindu-se, lăsându-l pe soldat să-l lovească cu sălbăticie pe Will în partea laterală a corpului până când acesta căzu la pământ. Însă Guillaume de Paris, la insistențele lui Filip, i-a proclamat pe cei care ar fi vrut să se apere singuri drept eretici recăzuți. Legea spune că cei care s-au lepădat de confesiunile lor, care sunt eretici ce nu s-au căit și pentru care nu mai există cale de izbăvire, pot fi transferați autorităților seculare pentru a fi arși pe rug.

Will stătea în genunchi, vlăguit, cu mâinile în pământul umed. În jurul său, strigătele cavalerilor erau întrerupte din când în când de nechezatul cailor. Deasupra sa, vocea lui Nogaret continuă să răsune aspru, nemiloasă.

– Regele vrea ca Templul să fie desființat cât mai curând posibil. Nu vrea un proces public. Iar în felul acesta scăpam de cavalerii care sunt dispuși că depună mărturie, și o facem conform cerințelor legii. Clement nu poate face nimic!

Degetele lui Will dădură peste ceva tare, îngropat în pământ.

– Când frații tăi vor afla ce se întâmplă cu cei care își retrag mărturiile, puterea lor de a rezista se va preface în scrum, iar Maiestatea Sa își va primi mult-așteptatul premiu. Nogaret se apropie de el. Apropo, Campbell, unul dintre cavaleri a cedat în timpul interogatoriului de săptămâna trecută. Un bărbat pe nume Laurent. Mi-a spus că bogățiile Templului au fost duse în Scoția.

Will pipăi obiectul: ceva lung, subțire, care avea într-un capăt un vârf de oțel. Era o săgeată. Pentru o clipă, fu uimit, întrebându-se cum ajunsese acolo. Însă toate nedumeririle se risipiră, copleșite de sentimentul că lumea întreagă era la unison cu Dumnezeu. Că menirea acelei săgeți era să fie acolo și că el trebuia să o găsească.

– Au luat-o douăzeci de cavaleri, mi-a spus Laurent, împreună cu o femeie însărcinată. Aia era Rose, nu-i așa? Când voi găsi tezaurul, o voi găsi și pe ea.

Adunându-și ultima fărâmă de putere, Will își strânse degetele în jurul săgeții. Nu credea că avea să scape cu viață, însă putea măcar să-l tragă pe Nogaret după el. Așa avea să se termine. Așa trebuia să se termine. Ridicându-se în picioare, se aruncă asupra ministrului. Însă înainte să lovească, aerul liniștit al nopții fu străpuns de strigătele bărbaților și de nechezatul cailor.

Totul se transformă pe dată într-o învălmășeală. Will se întoarse repede, auzind pe cineva dând ordinul de adunare. Un grup de soldați ai gărzii regale se îndreptau către șirul de stejari. Văzu mișcare în tufișuri, siluete negre făcându-și apariția, apoi doi dintre caii soldaților ridicându-se pe picioarele din spate și prăbușindu-se, zdrobindu-i pe călăreți dedesubt. Se auziră mai multe strigăte și apărură scânteieri de oțel. Will se întoarse către locul în care se aflase Nogaret în urmă cu o secundă și-l văzu pe ministru alergând către trăsură.

– Gărzi! striga acesta. Vreau să fie prinși!

Cei câțiva cavaleri care descălecaseră alergau către caii lor. Unul își fixă piciorul în scară, apoi puse mâna

pe oblânc, însă înainte de a se ridica în șa, ceva îl lovi în spate, făcându-l să se arcuiască înapoi, cu piciorul prins în scară. Calul o luă la fugă, trăgându-l peste câmp și împrăștiind soldații care stăteau în calea lui. Un alt soldat căzu la pământ, scăpând torța din mâini, împroșcând scântei.

– Omorâți prizonierii, lua-v-ar naiba! strigă Nogaret înspre restul soldaților care încă nu intraseră în luptă. Omorâți-i!

Will văzu un cavaler doborât la pământ, înjunghiat de soldatul care-l târâse înspre ruguri. Apoi încă unul. Ceilalți cavaleri începură să lupte cu noi forțe. Auzind încleștări de oțel în spatele său, Will se întoarse și văzu un soldat al gărzii regale ridicându-și sabia pentru a-l lovi. O săgeată lansată din întunericul nopții se înfipse în grumazul bărbatului. Acesta lăsă sabia să-i cadă și se prăbuși. Amețit de efort, Will apucă sabia căzută, însă înainte de a porni pe urmele lui Nogaret, o siluetă veni în fugă înspre el.

Era un bărbat înalt, cu părul lung și blond și cu un chip lătăreț. Ținea în mână un arc. Will își ațintă privirea asupra lui, uimirea făcând ca mâna să-i cadă în lateral, vârful sabiei lovind pământul. Trecuseră zece ani de când nu mai văzuse chipul acela.

– David?

– Retragerea! striga unul dintre soldați. Retragerea!

Nogaret răcnea cu glas aspru, ordonându-le gărzilor să se întoarcă la luptă, cerându-le să-i prindă pe atacatori, însă asupra lor veneau săgeți din toate părțile, iar ei nu puteau decât să-și țină scuturile ridicate, să-și

întoarcă caii și să iasă din raza lor de acțiune. Căzu încă unul, calul său prăbușindu-se după ce fusese lovit de două săgeți în crupă. În doar câteva clipe, și restul soldaților fugeau mâncând pământul, abandonând trăsura și prizonierii.

Will, încă privindu-și nepotul, mut de uimire, nici nu-i observă fugind. Când tânărul bărbat îl îmbrățișă cu putere, se simți ușurat.

– Ești rănit? îl întrebă David, făcând un pas în spate și uitându-se la el în lumina tremurândă a torței de pe jos. Se încruntă când văzu peticul plin de sânge care acoperea ochiul drept al lui Will. Ce ți-au făcut?

Will se uită la mâna lui când acesta dădu să se uite la bandaj. Nu-i făcea plăcere să-l atingă. Privind în jurul său, văzu și alți oameni ieșind de la adăpostul copacilor. Se împrăștiară, verificând dacă soldații muriseră și ajutându-i pe cei trei cavaleri care supraviețuiseră. Unul dintre ei veni în grabă înspre el și David.

– El e? se auzi o voce agitată.

Era vocea lui Robert. Împreună cu el mai erau șase cavaleri din cei douăzeci care duseseră bogățiile Templului în Scoția. Will avu nevoie de câteva clipe ca să-i recunoască, deoarece niciunul nu mai purta uniforma de templier. Robert se opri, cercetându-l pe Will.

– Dumnezeule!

Will îl apucă de braț.

– Robert, de ce ești aici? De ce e David? Clătină din cap. Cum?

– N-avem timp de povestit, Will.

Will nu-și slăbi strânsoarea.

– Fă-ți timp, spuse el, pe un ton hotărât.

Robert ezită, apoi le făcu un semn celorlalți cavaleri.

– Luați toate măsurile de apărare necesare. Vreau să mă asigur de faptul că nu se vor întoarce prea repede. Atunci o să fie pregătiți. Cavalerii plecară, ținându-și arcurile la îndemână, iar Robert se întoarse către Will. După ce am părăsit Franța, am acostat în apropiere de Aberdeen. În vreme ce restul soldaților au rămas la bordul corabiei cu bogățiile Templului, eu am plecat cu Simon pentru a o duce pe Rose la familia ta, în Elgin. S-a dovedit a fi cel mai bun lucru pe care l-am fi putut face. Privirea i se ațintì asupra lui David. Nepotul tău ne-a fost de un real ajutor pentru găsirea unui adăpost sigur.

Will îl privi cu mândrie pe David.

– Am rămas în Elgin vreme îndelungată, așteptându-te, continuă Robert. Însă văzând că nu mai ajungi, ne-am temut de ce era mai rău. În vară am aflat de începerea unui proces împotriva Templului la Paris. Am venit să vedem dacă îi putem ajuta pe frații noștri.

– Filip îi împiedică pe toți cei care vor să intervină. Ar face orice pentru a-l opri pe papă să-și bage nasul în planurile sale. Dacă sunteți prinși, veți fi mai mult ca sigur întemnițați și executați.

– Știm, spuse Robert rânjind cu îndârjire. Însă nu vrem să rămânem prea mult pe-aici. În noaptea asta intenționăm să atacăm pentru ultima oară.

– Nogaret a mai făcut asta și înainte? întrebă Will.

– De câteva ori din câte știm noi. Ne ascunsesem în oraș, încercând să aflăm informații despre cine era întemnițat, unde și...

– Sperând că aveam să te găsim, interveni David. Însă nimeni nu știa nimic. Am renunțat la gândul că te vom găsi în viață până în momentul în care te-am văzut dat jos din trăsură.

– Am aflat că soldații regelui luau prizonieri în toiul nopții și-i ardeau pe rug, continuă Robert. Am reușit să salvăm șase frați în timpul unui atac de acest fel, însă am pierdut și noi doi oameni.

Will dădu din cap încetișor, motivul pentru care erau tensionați soldații regelui fiind acum foarte clar, iar găsirea săgeții nu atât de miraculoasă pe cât își imaginase. Se gândi la reacția lui Nogaret și la cât de pregătiți erau soldații.

– Bănuiesc că voia să vă prindă în cazul unui nou asalt. A reușit să găsească o parte din templierii care au scăpat de arestări. Vrea să nu mai rămână nimeni care să poată apăra Ordinul. Vrea... Will se opri brusc, amintindu-și ultimele cuvinte ale ministrului, apoi o luă la fugă înspre locul în care oamenii lui Robert căutaseră să vadă dacă soldații erau morți. Cercetă chipurile tuturor celor căzuți, ducându-se pe rând la fiecare, cu Robert și David pe urmele lui. Cred că l-a luat unul dintre soldați, spuse Will, ridicându-se repede. Se împletici și fu cât pe ce să cadă, însă Robert îl sprijini. Trebuie să-l găsim.

– Nu. Trebuie să te ducem de-aici, replică Robert, făcându-i un gest unuia dintre bărbați, care se apropie repede. Ajută-l să se urce în trăsură.

– Știe totul despre comoară, Robert. Știe că-i în Scoția. Știe că și Rose e acolo.

– Nu va găsi bogățiile și nici pe Rose. Pot să te asigur de asta.

Will clătină din cap.

– Știe că surorile mele locuiesc în Elgin. Știe unde să le caute!

Robert îl apucă de umeri.

– Nu. Nu mai stau acolo. Will, te rog. Avem o corabie pregătită în josul fluviului. Însă trebuie să plecăm acum!

– Clement, spuse Will. Poate ne va ajuta.

– Nu cred. Cât timp am fost aici am aflat că papa a emis o nouă bulă, care conține planurile unui nou război sfânt. Se zvonește că Filip va ridica acum crucea în numele lui. Bănuiesc că au ajuns la o înțelegere: Templul în schimbul unei noi cruciade.

Will rămase tăcut.

– Nogaret mi s-a destăinuit când eram în celulă, spuse el în cele din urmă. A recunoscut că l-a ucis pe papa Benedict. Dacă ar afla Sanctitatea Sa asta, poate că va rupe alianța sa cu regele. Îl privi pe Robert. Merită încercat, nu-i așa?

După câteva secunde, Robert încuviință.

– Bine. Mă voi asigura că mesajul îi va fi transmis lui Clement, înainte de a pleca de aici. După asta, va decide el. Noi nu mai putem face nimic.

Susţinut de David, Will şchiopătă până la trăsură, lăsând rugurile neaprinse în urma sa.

Prioratul franciscan, Poitiers
24 noiembrie 1308

Clement stătea în dreptul ferestrei, privind dependinţele scăldate de lumina lunii. Camera din spatele său era cufundată în întuneric. Ceva mai devreme, un slujitor se oferise să facă focul şi să aprindă câteva lumânări, însă papa îl refuzase. I se părea mai potrivit să stea pe întuneric în seara aceea. În mână avea un pergament, moale, mototolit. Se uită peste el, însă vederea îi era tot mai slabă şi, pe lângă asta, era şi prea puţină lumină pentru a putea citi. Oricum, îi cunoştea conţinutul.

Se auzi o bătaie în uşă.

Punând pergamentul pe scaunul de la fereastră, papa se întoarse cu faţa înspre uşă, simţind arsura acidului din stomac.

– Intră.

Uşa se deschise şi apărură două siluete. Prima purta o mantie cenuşie cu glugă. Făcu o plecăciune.

– Sanctitate, a sosit oaspetele.

Clement îşi înclină capul.

– Îţi mulţumesc, Renaud. Poţi pleca.

Călugărul părăsi încăperea, închizând uşa în urma sa. Cea de-a doua siluetă rămase la adăpostul

întunericului. Clement nu putea decât să vadă că era înalt și lat în umeri. Papa își drese glasul.

– Sper că ai călătorit fără prea mari probleme.

– Sanctitate, e târziu și am venit de foarte departe. Haideți să lăsăm la o parte cuvintele nefolositoare. Spuneți-mi de ce m-ați chemat. Puternicul accent nativ se deslușea cu ușurință.

Clement încuviință, dar avu nevoie de câteva momente pentru a se hotărî cum să înceapă.

– Familia ta nu a fost cinstită de Biserică așa cum se cuvenea. Predecesorul meu, papa Bonifaciu, a fost responsabil de căderea voastră și din pricina lui ați pierdut foarte multe proprietăți și oameni.

– N-am nevoie de o lecție de istorie. Cunosc foarte bine nedreptățile pe care le-au îndurat semenii mei.

– Papa Benedict a refuzat să anuleze ordinul de excomunicare emis de Bonifaciu pe numele tău. Încă de pe vremea aceea ai rămas în Franța, în exil, în imposibilitatea de a te întoarce acasă pentru a-ți clădi o nouă viață. Clement făcu o pauză. Eu îl pot anula.

Vocea bărbatului, plină de neîncredere, răsună baritonal.

– Și de ce-ați face așa ceva?

– Drept răsplată pentru serviciile tale.

Clement se uită la mâinile sale, simțindu-și stomacul clocotind.

Omul cel înalt înaintă, apropiindu-se de fereastră.

– Ce servicii?

Clement aruncă o privire la bucata de pergament care se mişca uşor în adierea răcoroasă care intra pe fereastră. Îşi ridică capul.

– Uciderea ministrului regelui, Guillaume de Nogaret, pentru că i-a omorât pe Bonifaciu şi Benedict.

Silueta nu spuse nimic. Clement îi auzea respiraţia.

– Ei bine? insistă el, neliniştit de tăcerea apăsătoare. Ar fi lucrul acesta unul pe care ai vrea să-l faci?

Bărbatul ieşi în cele din urmă din întuneric. Ochii negri ai lui Sciarra Colonna scânteiau în lumina lunii.

43

Argyll, Regatul Scoției
20 decembrie 1308

Caii înaintau cu capetele plecate, făcându-și cu greu loc printre crengile joase, umede și reci ale copacilor, spărgând cu copitele bălțile înghețate. Vântul aducător de lapoviță, care bătuse din spate toată dimineața, se domolise, iar acum grupul de oameni putea auzi valurile furioase care se spărgeau de mal. Vârfurile întunecate ale munților care le fuseseră repere în ultimele cinci zile erau niște forme difuze în nordul îndepărtat, acoperite de nori vaporoși. Cel mai înalt vârf, Ben Cruachan, se ridica precum un gigant de granit deasupra țărmurilor nordice ale lacului Awe. De-abia trecuse de prânz și deja începuse să se întunece, pânze întunecoase țesându-se în jurul lor. Lacul, a cărui culoare se prefăcuse în negru sticlos din verde jad, încă se mai vedea la câțiva kilometri în spatele lor, căci drumul urca anevoios înspre coastă.

Will, clătinându-se în șa înfofolit într-o mantie udă cu tiv îmblănit, uitase cât de scurte erau zilele de iarnă atât de departe, înspre nord. În partea de vest a regatului, mușcată de furia mărilor, păreau încă și mai scurte. Nu asta era Scoția pe care și-o aducea aminte. Regatul acesta sălbatic al munților și al apelor era tărâmul străbunilor săi. Bunicul său, Angus Campbell, plecase de acolo și-și făurise o viață în estul blând și fertil, lăsând în urmă patru generații de Campbell. Acum o familie numeroasă și puternică, cu multe ramuri, dintre care unele foarte apreciate de regele Robert, avea în proprietate un număr impresionant de castele în Argyll. Trecând pe lângă ele în drumul lor către sud, nepotul său îi povestise câte ceva despre fiecare fortăreață în parte și cine erau lorzii care le stăpâneau acum. Ascultându-l, Will fu cuprins de un ciudat sentiment de nostalgie. Acesta era un tărâm al înrudirii, al devotamentului și al familiei. Ostilitatea peisajului favoriza asemenea lucruri, aducând oamenii împreună, în căutare de adăpost și găzduire. Era un loc în care amintirile erau îndelung prețuite, iar sângele celor care trăiau aici curgea de multă vreme prin venele lor. Însă prețul plătit pentru legăturile strânse care îi uniseră era izolarea. Traiul pe acele meleaguri nu era unul ușor, în special pe timp de iarnă, iar pentru Will, care îndurase un an de foamete și chinuri, călătoria era cea mai dificilă din viața sa.

Părăsiseră coasta Franței în septembrie, oamenii lui Robert ducându-i la Londra pe Will și pe cei treisprezece cavaleri pe care îi salvaseră de la arderea pe

rugurile lui Nogaret. Acolo, doi templieri le pregătiseră cai și provizii. Edward al II-lea reacționase cu încetineală la cererea papei Clement de a-i aresta pe templierii din regatul său, însă la presiunile tot mai mari ale papalității și ale lui Filip, acceptase în cele din urmă intrarea inchizitorilor în regatul său. Procesul împotriva templierilor englezi începuse de mult când corabia grupului de fugari acostase la malul Tamisei, așa că drumul către nord îl făcuseră cu sentimentul celor hăituiți, încetiniți de zăpada de pe coline și de lupii din păduri. După ce trecuseră granița, relieful devenise și mai neprimitor, într-o noapte foarte friguroasă pierzând doi oameni, însă, în ciuda tuturor acestor încercări, impasibilitatea Scoției îl liniștise cumva pe Will. Odată cu trecerea prin fiecare vale mlăștinoasă, cu înaintarea greoaie pe lângă crestele cenușii ale munților, ori cu fiecare lac ce se deschidea în fața lor după încă o cotitură, dușmanii săi rămâneau tot mai mult în urmă. Lui Nogaret îi putea lua o veșnicie ca să-i găsească acolo.

– Vom ajunge curând.

Will văzu că nepotul său își apropiase calul de al său. În lumina tot mai slabă, chipul lui David era roșu din pricina frigului.

David zâmbi ușor.

– Am impresia că te frământă ceva, unchiule.

– Sunt obosit, răspunse cu voce aspră Will, pus în încurcătură de agerimea nepotului său. Era adevărat. Era agitat. Sunetul mării învolburate era tot mai puternic, iar la capătul acestui drum necunoscut îl așteptau

atât de multe lucruri, atât de multe speranțe, care puteau fie să fie împlinite, fie spulberate. Se uită peste umăr la lungul șir de bărbați purtând haine ponosite care se întindea în urma sa. Sper că mama ta are o cratiță mare. Avem de hrănit o mulțime de guri flămânde. Moșia soțului ei nu ne poate adăposti pe toți, nu-i așa?

– Pentru o perioadă, da, însă ți-am mai spus că vom găsi cât de curând o casă pentru fiecare cavaler. Mi-ar prinde bine câțiva bărbați în putere în Elgin, iar regele ar fi bucuros să primească în serviciul său cât mai mulți războinici loiali, sunt sigur. Cei șapte templieri care l-au însoțit pe Robert anul trecut deja fac parte din armata sa.

Will recunoscu expresia de pe chipul lui David. De fiecare dată când vorbea despre noul rege al Scoției era foarte mândru. În drumul său către nord, îl auzise pe David povestind o mulțime de lucruri despre Bruce și oamenii săi, de la războaiele împotriva forțelor armate ale lui Edward și până la ambițioasa tentativă de a uni întreaga Scoție sub conducerea lui, neutralizându-i pe cei care îi contestau autoritatea. Englezii plecaseră pentru moment, însă cicatricele a mai bine de zece ani de războaie încă se vedeau, vrajba dintre clanuri transformându-se într-un război civil. Robert Bruce avea o misiune foarte grea, însă după respectul pe care i-l arătau scoțienii din preajma sa, se părea că ieșise învingător.

– Pentru moment, continuă David, le vom putea oferi un adăpost pe pământurile acestea. John cunoaște multe familii din zonă.

Will încuviință, fără să spună nimic. Încă încerca să se obișnuiască cu schimbările care avuseseră loc în familia sa și cu legăturile neașteptate care se întemeiaseră, dar și cu faptul că șapte oameni din curajoasa companie care-l însoțea, oameni care-și riscaseră viața pentru eliberarea lui, îi erau rude.

La început, abia dacă reușise să înțeleagă ce se întâmpla în jurul său, ajuns la capătul puterilor, prea epuizat pentru a se putea simți ușurat, însă după ce se mai întremase, devenise curios în privința celor care-l salvaseră. Cu excepția lui Robert și a celor șase foști templieri, din companie mai făceau parte și doi tineri, pajii lui David, care intrase acum în posesia unei modeste proprietăți în Elgin, obținută în urma căsătoriei. Will, tăcut și uimit, îl ascultase pe nepotul său povestind, înroșindu-se de bucurie, despre cei doi copii ai săi, pe care îi lăsase cu mama lor în Elgin, aproape de Margaret și de tânăra ei familie. O altă căsătorie care fusese o surpriză pentru el a fost cea a surorii sale, Ysenda, cu un văduv pe nume John Campbell, un cavaler foarte respectat, care provenea dintr-o ramură colaterală a numeroasei familii și care deținea o moșie mare în Argyll. Se întâlniseră în timpul campaniei din nord a regelui Robert și se căsătoriseră repede, Ysenda mutându-se în sud alături de el pe la începutul verii. Doi dintre copiii mai mici ai lui John, înalți, zvelți și cu părul castaniu, se aflau în compania lui Robert. Însă probabil cel mai puternic șoc i-l provocă întâlnirea cu nepotul său, un bărbat pe nume Colin, care era cu doar cincisprezece ani mai tânăr decât el și era

fiul celeilalte surori ale sale, Ede. Venise cu cei trei fii ai săi, toți lați în umeri și cu părul închis la culoare, semăna întru câtva cu James.

Sentimentele pe care le trăia, venind în acest loc al străbunilor săi, înconjurat de oameni prin venele cărora curgea același sânge ca al său, îl copleșeau. În ultimele douăsprezece luni se gândise în permanență că viața sa și tot ce făcea parte din ea se sfârșiseră. Faptul că era acolo, acum, știind că într-o anumită privință abia începea, părea să fi fost un dar din partea lui Dumnezeu, însă unul fragil, pe care îl strângea la piept temător, de frică să nu-l sfărâme cumva. David îi spusese că avea să fie primit cu brațele deschise, însă nu îndrăznise să-l întrebe pe nepotul său de unde știa că așa avea să fie, astfel că, în vreme ce ieșeau din pădure, iar orizontul deveni o mare întinsă, neagră, începu să fie cuprins de îndoială.

Încrezători, fiii lui John Campbell înaintau pe drumul de pe faleza stâncoasă conducându-și caii cu îndemânare. Vântul aspru și puternic le dădea pe spate glugile și le făcea ochii să lăcrimeze. Dedesubt, valurile mării se spărgeau de roca tare a muntelui, împrăștiind spumă. Înainte de lăsarea întunericului, Will văzu câteva insule ridicându-se din mare, unele mai aproape, altele mai departe, nori cenușii rostogolindu-se grăbiți pe deasupra lor, la înălțime mică. Mai aproape, într-un golf ferit de furia apelor, unde se formase un port natural, se afla un sătuc. Pe peticul acela de iarbă, adunate în jurul unei mici biserici, erau în jur de douăsprezece case, poate mai multe. Vântul

purtă până la el miros de fum și curând auzi răgetele animalelor.

Dând ocol sătucului, fiii lui John își îmboldiră caii pe un drumeag abrupt, care ducea înspre micuța colină pe care fusese ridicată o casă de piatră mult mai mare, cu acoperiș de paie, împrejmuită de un zid care apăra mai multe dependințe, un hambar, grajdurile și un padoc. Locul acela îi amintea lui Will de vechea moșie a familiei sale. Pe măsură ce se apropiară, văzu lumină la unele dintre ferestre. Ușa de la intrare se deschise brusc și ieșiră o droaie de copii, strigând bucuroși. Fiii lui John trecură la galop, mergând în întâmpinarea lor, în vreme ce din casă ieși un grup de adulți. Aflându-se în bătaia vântului, bărbații le auziră glasurile pline de bucurie. Will sări de pe calul său și văzu pe cineva întorcându-se către el. Era Ysenda, părul ei auriu fiind acum străbătut de fire argintii, însă chipul ei se-mbujoră și părea mult mai tânără când o luă la goană prin iarba pipernicită, venind înspre locul în care el rămase stană de piatră. În spatele surorii sale, trecând peste prag, dându-și pe spate părul roșcat, era Christian, căutându-l cu ochii, apoi zăbovind asupra lui. Apăru și Simon, încruntarea de pe chipul său dispărând încet, fiind înlocuită de un zâmbet larg. După Simon ieși o femeie bătrână, cu părul alb, care semăna atât de mult cu mama sa, încât fu străbătut de un fior. Era gârbovită și oarbă, căci era ajutată de o tânără, care, își dădu seama de-ndată, uluit, era Alice, nepoata sa. Mai erau și alții pe care nu-i recunoștea, strigând

înspre bărbați ori grăbindu-se să apuce caii de hățuri. Trecea cu ochii peste chipurile pe care nu le cunoștea.

Apoi o văzu.

Fugea după un băiețel durduliu, care ieșise șontâcăind în urma copiilor care strigau. Când îl ridică în brațe și-l sărută pe obrazul rozaliu, Will văzu cât de sănătoasă și împlinită era fiica lui. Cuprinse cu privirea toate lucrurile acestea în doar câteva secunde, apoi Ysenda îl îmbrățișă și-l trase și pe David, plângând și sărutându-i pe amândoi. Și toate temerile lui Will se spulberară.

Île de la Cité, Paris
21 decembrie 1308

Îndreptându-se către insulă și trecând peste podul cel mare, Guillaume de Nogaret își puse mâna la gură, mascându-și căscatul. Era târziu, iar frigul îl simțea prin mantia sa de lână până la oase. Malurile acoperite de gheață ale fluviului străluceau argintiu în palida lumină a lunii în pătrar. În urma lui Nogaret mergeau doi soldați ai gărzii regale, salutându-i cu o scurtă mișcare din cap pe străjerii de pe pod, care își înclinară capetele la trecerea ministrului regelui.

Fusese o altă zi lungă, pe care o petrecuse când la preceptoriu, când la Luvru, interogându-i pe templieri. Cel puțin fusese răsplătit cu ambele decese care se înregistraseră în acea seară. În unele zile eforturile sale păreau zadarnice, neobținând nici măcar o mărturisire,

rapoartele pe care trebuia să i le dea lui Filip fiind greu de întocmit. Regele era nemulțumit de procesul de lungă durată, întârziat și mai mult de când fuseseră interzise arderile pe rug.

După atacul în urma căruia scăpase Campbell, avuseseră loc alte două execuții, de data asta în Luvru, însă curând papa aflase că templierii care acceptaseră să depună mărturie erau trași în țeapă. Când Clement îi amenință că va pune capăt activității inchizitorilor dacă vor continua arderile pe rug fără acordul său, Filip și Nogaret protestaseră furioși, spunând că acționează conform legii care spunea că ereticii care nu se căiesc pentru faptele lor pot fi arși dacă le sunt încredințați de către dominicani, însă papa își menținuse poziția, astfel că în cele din urmă fuseseră obligați să continue tortura.

În chip enervant, cei care cedau de obicei erau sergenții și slujitorii. Majoritatea nu fuseseră niciodată pe un câmp de bătălie și nu purtaseră sabie. Nu erau antrenați pentru a face față chinurilor fizice și nici nu aveau rezistența cavalerilor. Zăpăciți și înspăimântați, o mulțime de alți tineri și de bătrâni slăbiți erau duși în camerele de tortură, unde erau forțați să-i acuze pe cavaleri de comiterea crimelor de pe lista lui Nogaret. Dacă mărturiseau, aceștia erau acuzați de complicitate, fiind condamnați la închisoare pe viață, însă de cele mai multe ori nu ieșeau vii din camera de tortură. Nici lor, și nici vreunuia dintre cavalerii care muriseră nu li se îngăduise să aibă parte de ultimele ritualuri înainte de moarte, chiar dacă cerură cu insistență

să se spovedească. În schimb, trupurile lor erau îngropate în pământ nesfințit, ca un avertisment la adresa acelora care nu voiau să cedeze în fața cerințelor inchizitorilor. Astfel, cei cincizeci de mii de oameni întemnițați pe tot cuprinsul Franței mureau încetișor, de la o lună la alta. Din păcate pentru rege, cei care rămâneau erau oficialii Templului, comandanții și cavalerii încercați în luptă, care își retrăseseră cuvintele prin care-și mărturisiseră păcatele aflându-se pe patul de tortură ori în urma altor tratamente.

Nogaret, cu mintea sa de avocat, încercase să născocească tot felul de lucruri care să grăbească procesul în urma căruia Clement avea să dizolve Ordinul și să transfere bogățiile acestuia în proprietatea lui Filip, respectând înțelegerea la care ajunseseră cei doi. Problema era că regele nu voia să ridice crucea până când Clement nu dădea verdictul împotriva Templului, iar papa era la fel de încăpățânat, insistând ca procesul să decurgă corect. La toate acestea se mai adăuga și faptul că suveranul pontif era bolnav, ceea ce crea și mai multe piedici. Acum era în joc și renumele lui Nogaret. Nu doar că atacul asupra Templului fusese ideea lui, dar își dedicase foarte mult timp și depusese mult efort în încercarea de a-și concretiza planul. Mai mult decât atât, îl iritase faptul că Will Campbell scăpase, fapt pentru care Filip dăduse vina pe el, iar bogățiile preceptoriului din Paris nu fuseseră găsite nici acum. Îi promisese regelui că imediat ce papa va dizolva Ordinul va conduce el însuși o misiune în Scoția pentru a găsi comoara și a-i ucide pe

templierii care reușiseră să fugă, și pe Rose, și pe copilul ei. Posac, Filip acceptase, în mod clar deranjat de gândul la fiul său ilegitim.

Gândurile lui Nogaret fură întrerupte de cineva care îi strigă numele. La început, se gândi că fusese un soldat din garda regală, însă când privi peste umăr, văzu doi soldați ținându-și caii în frâu și privind către o străduță lăturalnică ce dădea înspre Notre Dame. Merse la trap până la ei.

– Ce s-a întâmplat? Cine m-a strigat?

– S-a auzit de acolo, ministre, răspunse unul, încruntându-se.

Când se uită în lungul străzii, Nogaret văzu mișcare sub streașina uneia dintre clădiri, apoi un bărbat care se apropia de ei.

– Cine ești? întrebă soldatul, trăgându-și sabia. Spune ce cauți aici!

Când necunoscutul se apropie și mai mult, Nogaret scăpă printre buze un sunet de uimire.

– Colonna, murmură el, făcându-le semn gardienilor să lase săbiile jos. Nu mă așteptam la asta. Ce te aduce pe-aici?

– Trebuie să vorbim.

Nogaret se uită la turnurile palatului regal, apoi la italian.

– Va trebui să aștepți până mâine. Trebuie să-i dau raportul regelui Filip.

– E vorba despre papa Clement. Ai încredere în mine, ministre, vei vrea să asculți ce am de zis.

Nogaret ezită, dar curiozitatea învinse.

– Bine. Sări din șa.

– Oamenii tăi nu, spuse Sciarra politicos când îi văzu pe soldați descălecând. Nu vreau să vorbesc decât cu tine.

Nogaret le făcu un semn gărzilor regale.

– Așteptați aici.

Când Sciarra porni de-a lungul străzii cufundate în întuneric, Nogaret îl urmă, ocolind grămezile de moloz și gunoaie. Se sperie și înjură când câțiva șobolani trecură prin fața lui.

– Spune repede, zise el morocănos.

Sciarra nu răspunse, continuând să meargă, trecând pe lângă intrările cufundate în întuneric ale clădirilor până când coti la dreapta. Peste acoperișuri, se vedeau turnurile Catedralei Notre Dame, ca niște fantasme albe în lumina lunii. În cele din urmă, Colonna se opri.

Uitându-se în urmă, Nogaret nu-i mai zări pe cei doi soldați.

– Ei bine?

Sciarra respira repede, sacadat, scoțând aburi cu fiecare expirare a aerului. Nogaret fu cuprins de un sentiment de îngrijorare. Își duse mâna către sabie. Era pe punctul de a-i ordona italianului să vorbească, când Sciarra răspunse.

– Ne-ai lăsat de izbeliște când ai părăsit Anagni, Nogaret. Vocea îi era joasă, vădind simțăminte reprimate. Am pierdut mulți oameni în timpul asaltului asupra lui Bonifaciu. În schimbul sacrificiului pe care l-am făcut, mi-ai promis că regele Filip ne va

da înapoi bogățiile pe care le-am pierdut. Însă n-am primit nicio veste nici de la tine, nici de la el. Nicio scuză, niciun cuvânt de mulțumire, niciun dram de bogăție. I-am scris regelui de mai multe ori, însă nu mi-a răspuns niciodată. Am aflat apoi că papa Clement a anulat ordinul de excomunicare emis pe numele tău pentru crimele împotriva lui Bonifaciu. Pentru mine nu a făcut același lucru. Un singur cuvânt din partea regelui tău, și ar fi făcut-o.

Teama lui Nogaret se preschimbă brusc în furie.

– M-ai adus până-aici ca să mă ocărăști? Să te ia naiba, Colonna. N-am timp de-așa ceva! Vru să se îndepărteze, apoi se întoarse, privindu-l pe Sciarra cu acreală. De altminteri, ai obținut ce-ți doreai.

– Nu! se răsti Sciarra. Răzbunarea pe Bonifaciu era doar unul din lucrurile la care râvneam. Ce-mi doream era restaurarea puterii familiei mele: să ne fie returnate cetățile, frații mei să facă din nou parte din colegiul cardinalilor, numele Colonna să aibă din nou același renume pe care-l avea în trecut. Vocea sa scăzu din nou, cuvintele răsunând pline de ură. Ne-ai trădat, Nogaret. Tu și regele tău.

Nogaret îl văzu pe Sciarra privind undeva în stânga, dincolo de el. Un șobolan trecu repede pe lângă el și auzi apoi sunet de pași pe pământul înghețat. Își trase sabia și se întoarse. De sub arcada unei uși se apropiau doi oameni, venind înspre el. Unul dintre ei avea în mâini ceva ce părea să fie o sfoară. Știind că nu avea cum să se lupte cu toți trei, Nogaret se întoarse și se năpusti asupra lui Sciarra, care își trăsese și el sabia.

Armele lor se-ncleștară în tăcerea care se lăsase. Nogaret strigă după gărzile sale, însă în timp ce para loviturile lui Sciarra nu auzi niciun zgomot de copite și se gândi că nu mai aveau cum să-l ajute. Ferindu-se de sabia lui Sciarra, se îndreptă de spate și-l lovi cu sălbăticie pe italian în stomac, făcându-l să se prăbușească peste o grămadă de lemne putrezite. Un câine începu să latre. Cineva trase obloanele de la fereastra unei case și le strigă să facă liniște. Văzând că cei doi bărbați se apropiau, Nogaret o luă la fugă. La jumătatea drumului, alunecă pe gheață și căzu, zdrelindu-și palmele pe pământul tare. Sabia sa zbură într-o parte, în întuneric. Întorcându-se, îi văzu pe Sciarra și pe oamenii săi alergând înspre el. Nemaiavând timp să-și găsească sabia, se ridică în picioare și sprintă către capătul aleii. Se apropia tot mai mult, maiestuoasele turnuri ale Catedralei Notre Dame apărând înaintea sa. Dintr-odată, fu izbit de cineva. Căzu în față, aterizând pe burtă cu un geamăt de durere. Atacatorul său se dădu la o parte, lăsându-l pe jos, gâfâind. Simți cum e luat de brațe, tras astfel încât să stea în genunchi. Mâinile îi fură smucite la spate. Nogaret se zbătu, simțind funia care îi fu petrecută pe sub bărbie, strângându-l de gât.

– Îți dau tot ce vrei! gâfâi el, văzând că funia era strânsă tot mai mult. O să mă duc la Filip, să-i spun că vorbească cu papa, să obțină amnistierea ta. Îți jur, Sciarra!

Italianul se lăsă pe vine în fața lui, chipu-i părând palid în lumina lunii, lucind de transpirație.

– Deja am obținut promisiunea lui Clement că voi fi iertat. Tot ce vreau de la tine, Nogaret, e să-ți dai ultima suflare. Le făcu un semn cu capul celor care-l țineau pe ministru.

– Nu! strigă Nogaret, însă strigătul său se stinse când cel care ținea funia începu să tragă. Nogaret simți cum îi sunt retezate căile respiratorii. Furia din el clocotea, de nestăvilit. Clement era marioneta lui! Instrumentul său! *Nu* avea cum să fie cel care-i aduce moartea! Când începu să se înece, mânia fu înlocuită de panică. I se umflă limba și-i ieși printre dinți. Începu să se zvârcolească, iar cei care-l țineau fură nevoiți să depună mai mult efort pentru a-l ține. Însă rezistară. Când vederea lui Nogaret începu să se încețoșeze, îl văzu pe Sciarra ridicându-se în picioare. Dincolo de el se afla Catedrala Notre Dame, albă și impunătoare, măreața creație a abnegației neobosite care dădea ghes omului.

44

Palatul regal, Paris
18 martie 1314

Filip privea fix reflexia din oglindă. Servitorii din jurul său își făceau de lucru, agitați. Oglindirea sa tremura în adâncurile ca de apă din față, pietrele prețioase de pe degete reflectând lumina care pătrundea prin ferestrele înalte ale încăperii. În razele oblice ale soarelui se vedeau particule de praf, scânteind prin aerul încărcat de tămâie. Ridicându-și o mână, Filip își așeză mai bine coroana. Arăta ca tabloul unui rege: de o măreție perfectă, veșmintele din mătase albă întruchipând puritatea, coroana simplă din aur așezată pe capul său cărunt fiind simbolul demnității. Când slujitorii săi îi prezentară reverențios o mantie de un purpuriu șters, tivită cu hermină, pe chipul său apăru un zâmbet triumfător. Veșmântul acesta ceremonial aparținuse bunicului său, iar acum el, Filip, avea să poarte mantia unui sfânt. Când o puseră pe umerii săi, trecând cu palmele

peste încreţiturile materialului şi prinzându-i clema de aur la gât, imaginea din oglindă deveni perfectă. Era pregătit. După şapte ani de aşteptare, acum era pregătit.

Procesul împotriva Ordinului Templierilor fusese cea mai grea încercare din timpul domniei sale, poate din întreaga viaţă, cu mai multe amânări şi frustrări de câte îşi imaginase că aveau să fie în momentul în care Nogaret concepuse ideea aceasta pentru întâia oară în subsolurile palatului Luvru. După înţelegerea secretă pe care o încheiase cu Clement, Filip se văzuse implicat într-un război continuu cu papa, care devenise tot mai arţăgos şi mai încăpăţânat pe măsură ce îmbătrânea şi se îmbolnăvea tot mai rău. Lunile de interogări şi examinări se prefăcuseră în ani de concilii şi adunări, dezbateri şi dispute aprige. Asasinarea lui Nogaret, încă neelucidată, fusese o cruntă lovitură pentru rege, însă cu toate că-l pierduse pe arhitectul procesului, de acum bine cunoscuta listă de acuzaţii a ministrului dăinuise, la un loc cu mărturia osânditoare a lui Esquin de Floyran.

Toţi cavalerii din Cipru, Portugalia, Spania, Germania, Anglia, Italia şi Irlanda fuseseră hăituiţi şi arestaţi. Pe tot cuprinsul acestor regate, şocul iniţial şi credinţa că acuzaţiile erau false fuseseră curând înlocuite de indignare şi de strigătele care cereau să se facă dreptate, sfetnicii lui Filip muncind din greu pentru a se asigura că templierii vor rămâne fără niciun fel de sprijin. Clement insistase ca toate proprietăţile şi bunurile cavalerilor din aceste ţări să-i fie trimise lui, anunţând că, în eventualitatea în care Ordinul avea

să fie dizolvat, toate bogățiile Templului aveau să treacă în proprietatea ospitalierilor. Ceea ce nu se știa însă era faptul că Filip avea să devină noul Mare Maestru al cavalerilor Sfântului Ioan.

În cele din urmă, în urmă cu trei ani, Clement ceruse organizarea în Vienne a unui conciliu al Bisericii. Printre alte lucruri, se discutase și despre planurile papei în privința unei noi cruciade, însă singurul lucru care prezenta un oarecare interes pentru Filip era momentul în care papa avea să citească bula *Vox in excelso*. Pentru rege, nu era mult-așteptata răsplată care credea că i se cuvine în urma acțiunilor sale, însă rezultatul era același. Clement hotărâse că Ordinul Templierilor nu fusese găsit vinovat în niciunul din cele o sută douăzeci și șapte de capete de acuzare, spunând, la sfatul membrilor comisiei papale pe care o înființase, că acuzațiile nu fuseseră dovedite. Cu toate acestea, continuase spunând că, din cauza procesului, bunul renume al Ordinului fusese afectat în chip irevocabil și că ar fi fost imposibil să continue să servească creștinătatea, astfel că avea să fie dizolvat și toate bogățiile pe care le dobândise pe parcursul a două secole aveau să reprezinte fondurile care vor finanța ceea ce până la urmă cavalerii nu reușiseră să obțină: eliberarea Ierusalimului.

Multă vreme după aceea, în ciuda promisiunii făcute, Filip se luptase să nu ridice crucea. Nu avea nici cea mai mică intenție să-și riște viața peste mări și țări pentru ceea ce considera visul unui neghiob. Bunicul său, la fel ca mulți alții, murise pe acele meleaguri

străine. În cele din urmă, văzând că nu exista o altă cale pentru a obține mult-așteptata răsplată, cedase la insistențele lui Clement.

Acum, când își părăsi apartamentele și-și continuă drumul de-a lungul culoarului, în urma sa venind sfetnicii și soldații săi, ascultând strigătele îndepărtate ale mulțimii adunate dincolo de zidurile palatului și bătăile continue ce răsunau în adâncul trupului său, Filip se simți neașteptat de bucuros. Nu avea importanță dacă avea să participe la cruciadă ori nu; mulți regi dinaintea sa ridicaseră crucea, iar apoi nu făcuseră nimic altceva. Singurul lucru care conta era ca oamenii să se gândească la el în această zi măreață. Conta că urma calea pe care mersese și bunicul său, ieșind pe porțile palatului în uralele puternice ale supușilor săi.

În fruntea procesiunii se afla Guillaume de Paris, duhovnicul înveșmântat în negru al lui Filip, care condamnase la moarte sute de templieri. Lângă el era episcopul Parisului, care-și ținea cârja ridicată, iar în preajma lor se aflau mulți alți înalți prelați ai Bisericii, arhiepiscopi și episcopi, cu toții purtând veșminte ceremoniale. Acoliții care duceau cădelnițe fumegânde intonau cânturi religioase, vocile lor suprapunându-se peste glasurile mulțimii care mărginea drumul către Catedrala Notre Dame. Copii roșii în obraz, îmbrăcați în veșminte aurii, purtând pe cap cununița de laur, aruncau petale de trandafir înaintea regelui, astfel ca la fiecare pas Filip să calce pe un covor roșu cu alb. Alături de el mergeau fiii săi și soțiile lor, frații săi și copiii acestora. Procesiunea continua cu duci și

conți, prinți și lorzi de pe tot cuprinsul regatului, cu toții însoțiți de cavaleri purtând armuri argintii, ținându-și coifurile la subraț. Cea mai numeroasă suită era cea a regelui Edward al II-lea al Angliei și a soției sale, fiica lui Filip, Isabella. Cei doi mergeau separat, Isabella în compania servitoarelor sale, Edward înconjurat de cavalerii săi.

Drumul era mărginit de soldați din garda regală care țineau la respect mulțimea agitată. Regele decretase săptămâna aceasta ca fiind una de sărbătoare, iar slujitorii din întregul oraș munciseră zile la rând pentru agățarea stindardelor de clădiri până când străzile deveniseră o mare de culori. Tot felul de dulciuri și turtă dulce erau aruncate din trăsurile regale care parcurgeau străzile Parisului urmate de cete de copii și câini. Vreme de o săptămână nu se mai percepuse nici un fel de taxă, iar pentru trecerea podurilor nimeni nu mai trebuia să plătească nimic. Filip se asigurase astfel că supușii săi aveau să vină în număr cât mai mare, arătându-le nobililor din alaiul său cât de mult îl venerau oamenii. Acesta era lucrul de care aveau să-și aducă aminte, nu de taxele în continuă creștere ori de recoltele slabe, de devalorizarea monedei ori de procesul împotriva templierilor, de masacrarea evreilor ori de atacurile asupra Bisericii. Filip era convins că această zi avea să rămână în mintea tuturor. Trecând de impunătoarele uși ale Catedralei Notre Dame, intră pentru prima oară în casa lui Dumnezeu fără teamă.

Înăuntru îl așteptau Clement și cinci cardinali ai colegiului. Suveranul pontif, un bărbat mic de statură,

roba făcându-l să pară un pitic, stătea cocoşat pe scaunul papal plasat în faţa altarului, ţinând în mâinile sale tremurânde o cruce din aur. Lorzii şi doamnele îşi ocupară locurile în spatele regelui, glasurile celor din cor se înălţară până la acoperişul înalt al catedralei, iar Filip se aşeză în genunchi, mantia bunicului său învăluindu-l. După recitarea psalmilor şi a rugăciunilor, papa se aplecă în faţă şi regele Franţei întinse mâna pentru a lua crucea de aur.

Când o apucă între degete, Filip se simţi cuprins de sentimentul sacralităţii, o senzaţie pe care nu o mai trăise până atunci. Se îmbujoră de nerăbdare, aşteptând să audă în sfârşit vocea lui Dumnezeu adânc în el, însă înainte de-şi lua răgazul să asculte, nobilii se apropiară de el, jurând să-i ofere sprijinul lor în războiul împotriva sarazinilor. Filip le acceptă cuvintele gândindu-se deja cum avea să transfere bogăţiile Templului de le ospitalieri în propria sa vistierie. După încheierea ceremoniei şi împlinirea părţii sale din înţelegere, Clement nu mai putea să facă altceva decât să-i dea ceea ce-i promisese. Însă înainte de încheierea acestui pact, trebuia să mai facă un singur lucru.

Când fusese desfiinţat Ordinul, templierii care supravieţuiseră procesului din Franţa fuseseră fie condamnaţi la temniţă, fie li se îngăduise să-şi continue viaţa în rugăciune în diferite mănăstiri. În alte regate, sentinţele fuseseră mai blânde, iar cavalerii avuseseră dreptul să aleagă singuri calea pe care să meargă, dar având în vedere că mulţi îşi petrecuseră întreaga viaţă în slujba Templului, care se îngrijise de toate nevoile

lor, aveau puține opțiuni la dispoziție. Unii deveniseră mercenari, alții cerșetori. Singurii cărora nu le fusese încă stabilită pedeapsa erau oficialii din Paris care supraviețuiseră. Acum, purtați prin mulțimea care se îmbulzea în jurul lor, blestemându-i și scuipându-i, erau aduși în fața treptelor Catedralei Notre Dame, acolo unde Clement era pregătit să rostească sentința.

Dinaintea papei fuseseră aduși Jacques de Molay, Geoffroi de Charney, Hugues de Pairaud și Geoffroi de Gonneville, Maestrul Aquitainiei. Toți erau trași la față și subnutriți, aveau tenul cenușiu din pricina timpului petrecut în temniță, iar părul de pe cap lung și încâlcit, la fel ca și barba. Cu toate acestea, Marele Maestru, a cărui statură impresionantă se împuținase din pricina rănilor, își ținea capul ridicat când papa începu să vorbească cu glas nesigur.

În ciuda faptului că Ordinul nu fusese găsit vinovat de acuzațiile care i se aduseseră, cei patru bărbați își recunoscură păcatele de nenumărate ori. Clement îi condamnă așadar la închisoare pe viață, urmând să-și trăiască ultimii ani în condiții din cele mai aspre. Hugues de Pairaud și Geoffroi de Gonneville rămaseseră tăcuți, de parcă nici unul dintre ei nu auzise și nu înțelesese cele rostite, reușind cu greu să stea în picioare. Însă Jacques de Molay, crispându-se de durere, se ridică tremurând în picioare. Chiar și aflându-se pe treptele inferioare, sub rege și ceilalți nobili, Marele Maestru părea să-i întreacă pe toți cu statura sa.

– Ordinul Templierilor a fost creat pentru a apăra creștinătatea. Fiii lui și-au vărsat sângele pentru fiecare

dintre voi în deșerturile Palestinei. Toate strădaniile sale au fost de esență nobilă, a luptat vitejește în fiecare bătălie, toate cele înfăptuite au fost vrednice de respect și i-a servit Domnului cu toată cinstea. Nici acum nu s-a schimbat și va continua să rămână așa, dacă nu în vremea acestei domnii, atunci în cea care va să vie. Jacques continuă, sfredelindu-l cu privirea pe Filip. Neadevărurile care au fost țesute în jurul nostru de cei care scuipă otravă vor fi date în vileag la un moment dat, iar atunci întreaga lume va cunoaște nevinovăția noastră. Nu recunosc nimic din cele pe care le-am mărturisit, căci am făcut-o doar pentru a pune capăt suferințelor la care am fost supus. Înălțându-și și mai mult vocea sa aspră, se întoarse către mulțimea tăcută din spatele său. Resping orice acuzație adusă mie sau fraților mei. Templul este nevinovat.

Filip privi cuprins de furie cum Geoffroi de Charney se ridică cu greu și i se alătură lui Jacques, susținându-și și el nevinovăția. De Pairaud și de Gonneville rămaseseră tăcuți până acum, însă regele nu avea de gând să le acorde șansa de a se dezvinovăți. Mulțimea agitată murmura nerăbdătoare. Simți cum respectul și adulația lor se stingeau treptat, fiind înlocuite de curiozitate, oamenii fiind copleșiți de discursul înălțător al Marelui Maestru. Filip se duse repede lângă Clement, care părea vizibil încurcat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Sanctitate, rosti el printre dinți, acești doi bărbați sunt eretici care au căzut din nou în păcat. Trebuie să

ne ocupăm de ei cât mai curând cu putință, înainte să-i corupă și pe ceilalți. Trebuie să fie condamnați.

Clement îl privea fix.

– Condamnați?

– La ardere pe rug. Filip îl privi lung pe papă. De Molay și de Charney trebuie trecuți sub autoritatea mea pentru a fi executați. Așa spune legea.

Clement îl privi iarăși pe Jacques, care își ridicase brațele și stătea în fața mulțimii tăcute ca un Hristos pe treptele catedralei. Își închise ochii. Marele Maestru s-ar fi putut căi pentru păcatele sale, salvându-și viața, însă prin ceea ce făcuse acum își pecetluise soarta. Filip avea dreptate: așa spunea legea.

– Prea bine, murmură el.

45

Palatul regal, Paris
18 martie 1314

Peluza grădinilor regale era udă, iarba aruncând scânteieri în lumina amurgului. Ploaia care se năpustise asupra oraşului în acea după-amiază înaintase către vest, înecând Parisul şi ridicând aburi în urma ei. Soarele era jos, prins între un uriaş nor negru şi linia orizontului, scăldând oraşul în culori de ambră.

Umbrele celor care traversau grădinile, îndreptându-se către o mică intrare din zidul palatului, ascunsă de iedera udă ce se căţărase pe piatră, erau lungi şi subţiri. Când trecură în coloană pe sub arcadă, frunzele le picurară apă pe creştet. Departe în urma lor, clopotele Catedralei Notre Dame începură să bată, sunetul lor reverberând peste întreaga insulă, însă străzile oraşului şi cele ale Cartierului Latin rămaseră neobişnuit de tăcute chiar şi atunci când alte clopote se alăturară dangătului care anunţa începerea slujbei de seară.

Locuitorii Parisului nu se duceau la rugăciune. Se aflau cu miile pe malurile Senei, cu privirile ațintite asupra unei insule sterpe ce se ridica din fluviu și pe care fusese construit un rug. Mulțimea, în continuă creștere după aflarea deciziei papei, rămase tăcută, în așteptare. Acum, în vreme ce prin ușa din zid ieșeau alți oameni, îndreptându-se către podul de lemn, începură cu toții să șoptească și să murmure, fixându-și privirile asupra celor doi oameni a căror moarte veniseră să o vadă.

Jacques de Molay și Geoffroi de Charney, mergând împleticit între gărzile regale care îi înconjurau, fuseseră dezbrăcați, doar o simplă bucată de pânză acoperindu-le mijlocul, pe trupurile lor putându-se vedea rănile căpătate în cei șapte ani de tortură. Amândoi fuseseră rași cu sălbăticie, părul de pe cap și barba fiindu-le tăiate complet, lamele cuțitelor răzuindu-le pielea. În urma lor veneau dominicanul, Guillaume de Paris, trei cardinali și doi călăi, fiecare purtând o glugă neagră. Regele rămase pe mal, în vreme ce grupul de bărbați se îndreptă către pod. Papa nu venise.

Jacques se împiedică și căzu înainte să ajungă la pod, tălpile sale goale alunecând pe pământul mocirlos. Soldații vrură să-l sprijine, însă el se scutură de atingerea lor și se agăță de șubredele capete de lemn ale podului, ridicându-se singur în picioare. Murmurul anticipativ al mulțimii se stinse când Marele Maestru puse piciorul pe prima scândură și începu traversarea fluviului, fiecare pas apropiindu-l tot mai mult de Île des Juifs și de rug. Geoffroi de Charney șontăcăia în urma sa, ochii săi goi privind spatele plin de

cicatrice al Marelui Maestru. Cizmele soldaților scoteau un sunet spart pe scândurile podului.

Odată ajunși pe celălalt mal, călăii ieșiră în față și le făcură semn soldaților să-i lege pe cei doi bărbați de stâlpul care se ridica din mijlocul rugului. Picioarele lui de Charney cedară când puseră mâinile pe el. Cei din mulțime își ținură respirația și se împinseră unii pe alții pentru a vedea mai bine ce se întâmplă, în vreme ce gărzile îl înjurară pe de Charney și-l apucară de brațe. Întorcându-se, Jacques își făcu loc cu coatele și se duse acolo unde căzuse Geoffroi. Se lăsă pe vine și-l apucă de brațe pe fratele său. Văzând că soldații se dau înapoi, neștiind ce să facă, regele dădu să se îndrepte într-acolo, încruntându-se. Nimeni nu auzi vorbele Marelui Maestru, însă atunci când termină, Geoffroi se chinui să se ridice în picioare. Împreună, unul lângă celălalt, cei doi bătrâni se îndreptară către rug fără ajutor.

Peste grămada de crengi și paie fusese așezată o scândură lată. Soldații îi împinseră până la stâlpul din mijloc, legându-i spate în spate pe cei doi templieri, între ei aflându-se țărușul. Rugul fusese înălțat astfel încât toți cei de pe maluri să le vadă chipurile scăldate în lumina aurie a soarelui la apus. Cei doi călăi coborâră, iar scândura fu dată la o parte, lăsându-i singuri pe Jacques și Geoffroi. Unul din cei doi bărbați îmbrăcați în negru luă o torță de la Guillaume de Paris. Când o aruncă în paiele dintre crengi și bușteni, mulțimea scoase un murmur de aprobare. Se ridicară rotocoale de fum și sărira mici scântei portocalii. Cel

de-al doilea călău luă o altă torță și făcu același lucru în partea opusă. După ce fură aprinse toate cele patru colțuri, cei doi se dădură înapoi și rămaseră să privească, la fel ca restul locuitorilor orașului.

Baza rugului începu să ardă. Lemnul sfârâia, împroșcând scântei. Fumul se îngroșă, iar cei doi bărbați începură să tușească, zvârcolindu-se, însă călăii pregătiseră cu atenție lemnele, folosindu-le pe cele uscate, care scoteau mai puțin fum. Regele le ordonase să facă în așa fel încât rugul să ardă încet, punând cât mai puține paie, pentru ca templierii să ardă, nu să moară înecați cu fum. Când căldura puternică ajungea la tălpile condamnaților, aceștia începeau să strige, să ceară îndurare, să se roage, așa că nimeni nu fu uimit când Jacques începu să vorbească, glasul său ajungând până la mulțimea în așteptare. Însă cuvintele sale, atunci când fură auzite, nu erau cele la care se așteptau.

– Dinaintea Cerului și a Pământului, avându-vă pe toți drept martori, vă spun că Ordinul Templierilor este nevinovat. Vocea Marelui Maestru era răgușită din pricina fumului, însă destul de puternică pentru a-i face pe toți cei care-l puteau auzi să tacă. Hristos știe că suntem curați, la fel cum știe cât de vinovați sunt cei care au țesut minciunile acestea. Oamenii aceștia, oamenii aceștia vinovați vor primi răsplata cuvenită pentru crimele lor la judecata cea de pe urmă. Căci niciun om, fie rege ori papă, nu poate scăpa de judecata lui Dumnezeu!

Nu se auziră urale dinspre gloata privitorilor, și nici strigăte batjocoritoare. Unii se întoarseră cu spatele

când flăcările urcară, arzând lemnele de sub picioarele celor doi. Pe celălalt mal, Filip, cu chipul palid, îi privea cum ard.

Pe malul stâng al fluviului, în partea cealaltă a insulei, doi bărbați purtând veșminte cu glugă continuau să-l privească pe Jacques. Amândoi erau înalți și bine făcuți în pofida vârstei lor înaintate, cu toate că unul din ei se sprijinea cu toată greutatea într-un toiag, părul cenușiu fiindu-i dat pe spate, scoțând în evidență trăsăturile aspre ale chipului său.

– O spune de parcă e sigur de lucrul acesta.

Will se uită în jur la murmurul lui Robert. Fu nevoit să se întoarcă cu totul înspre vechiul său prieten, căci un petic din piele îi acoperea orbita goală a ochiului drept.

– Într-un fel, așa e. E nevinovat. Dumnezeu va fi cel care va judeca totul.

Robert nu-și luă privirea de la Marele Maestru și de Charney, care se zbăteau în agonie pe măsură ce flăcările din jurul lor creșteau.

– Dar noi? Nu cumva suntem și noi de vină pentru asta?

Will se uită iarăși înspre rug. Flăcările se reflectau în apa fluviului care despărțea insula de malul pe care se aflau, astfel încât Sena părea din aur topit.

– Nu.

Robert îl privi cercetător.

– E prima dată când spui ceva cu atât de multă încredere în cuvintele tale.

– A fost un drum lung. Am avut îndeajuns de mult timp pentru a mă gândi la asta. Will își dădu seama că prietenul său se aștepta la un răspuns mai lung. Toate marile imperii se prăbușesc, Robert. Nimic nu poate rămâne la fel pentru totdeauna. Lumea e în continuă schimbare, iar cei care refuză să se schimbe odată cu ea sunt nimiciți de transformările ei. Făcu o pauză, încruntându-se. Acesta e un lucru pe care cred că Everard nu l-a înțeles. Convingerile sale erau foarte bine înrădăcinate în adâncul lui, mult mai mult decât ale mele, însă tocmai lipsa lui de flexibilitate le-a făcut să nu capete substanță niciodată. N-a putut să vadă dincolo de limitele idealurilor sale, n-a înțeles că lumea înainta înspre alte direcții, făcând ca unele din planurile sale să fie imposibil de realizat. Întotdeauna a susținut că Anima Templi nu putea dăinui decât în condițiile existenței Templului, că era nevoie de banii și de resursele Ordinului dacă ar fi fost să-și continue lupta pentru a-și împlini țelurile. Eu nu cred așa ceva. Visurile nu sunt făcute posibile doar prin existența cărămizilor, organizațiilor, legilor ori aurului. Și nici speranța nu e. Lucrurile acestea sălășluiesc în adâncul nostru, așteptând să prindă viață prin ceea ce spunem, prin ceea ce facem. Visurile noastre suntem noi înșine, Robert, iar noi suntem aidoma lor. Ar fi mult mai corect să spunem că Sufletul Templului nu poate exista fără noi.

– Atunci crezi că vom putea continua.

– Deja o facem.

Robert râse.

– Cred că ai dreptate.

Întorcându-se cu spatele la rugul de pe insulă, Will își făcu loc prin mulțime, folosindu-se de toiag pentru a-și menține echilibrul. Unele dintre rănile pe care le dobândise în temnița regelui nu se vindecaseră pe de-a-ntregul, iar călătoria din Scoția până aici îl vlăguise și mai mult. Robert îl urmă, locul lor fiind luat de alți gură-cască. După ce se îndepărtară de gloată, Will îi dădu prietenului său un săculeț.

Când Robert îl luă, sacul se desfăcu și înăuntru se văzu o țesătură albă. Cavalerul îl aruncă peste umăr.

– Pentru ultima dată, spuse el încetișor.

Will își abătu privirea.

– Nu mi se pare corect să faci asta de unul singur. Ar trebui să te ajut.

– Nu sunt singur, răspunse Robert, făcându-le un semn celor doi bărbați care așteptau la capătul unei străzi din apropiere, amândoi purtând aceleași mantii de lână ca el și Will. Să nu fie cu supărare, adăugă el, mișcându-și capul înspre peticul de pe ochiul lui Will, dar ești un real pericol pentru oricine dacă-ți dăm un arc. Îi dispăru zâmbetul de pe chip. Trebuie să facem asta. Ai luat decizia corectă. Nu putem risca să fie organizată o nouă cruciadă.

– Știu. Dar pare mai degrabă răzbunare.

– Will, știi și tu cât de mare este prețul păcii.

Will se opri în loc, gândindu-se la faptul că Everard credea că uneori pacea nu se poate obține decât prin vărsare de sânge. Mult timp nu fusese de acord cu el, însă după toate cele prin care trecuseră în toți acei ani, se părea că bătrânul avusese dreptate. Strânse mâna

întinsă a lui Robert. Will aşteptă până când vechiul său camarad şi cei doi bărbaţi ieşiră din câmpul său vizual, apoi se îndepărtă. În spatele său, rugul ardea ca un soare, cei doi bărbaţi din mijlocul său fiind aneantizaţi de lumina lui.

Prioratul dominican, în apropiere de Carpentras, Regatul Franţei
20 aprilie 1314

– Mi-e teamă că lunga călătorie dinspre Paris l-a slăbit prea mult pentru a-l putea vindeca, Preasfinţia Voastră. Poate că dacă ar fi rămas să se odihnească până la calmarea puseului...

– A vrut să se întoarcă şi să pună la punct planurile cruciadei. Fruntea cardinalului se încreţi. Nu se mai poate face nimic?

– V-aş sugera, răspunse felcerul, să vă rugaţi pentru el.

După un scurt răstimp, cardinalul încuviinţă.

– Am înţeles. Vă mulţumesc.

Înainte de a intra, aşteptă ca doctorul să fie escortat de-a lungul culoarului de doi dominicani înveşmântaţi în haine negre. În preajma patului se mai aflau alţi trei cardinali ai colegiului. Îşi întoarseră privirile înspre uşă când acesta o închise, pe chipurile lor citindu-se nerăbdarea. Însă el clătină din cap.

Clement zăcea în pat. Papa respira poticnit, ochii îi erau vineţi, iar pleoapele se mişcau spasmodic. Se

foi ușor când cardinalul care intrase se apropie de el și-l luă de mână. Chipul îi era nespus de palid, pielea obrajilor fiind întinsă peste oase de parcă n-ar mai fi fost nimic între ele, nici mușchi și nici sânge. Boala de care suferea de atâția ani îl vlăguise complet, atacându-i fiecare organ până nu mai rămăsese din el decât o carcasă goală, toate speranțele și planurile sale încă rătăcind în adâncurile sale.

Afară, clopotul începu să anunțe slujba de la prânz, iar ușile chiliilor călugărilor se deschideau rând pe rând, aceștia mergând cu toții să se roage. Clement își deschise ochii. Privind dincolo de capetele plecate ale cardinalilor, își ațintì privirea asupra tabloului aflat pe peretele opus. Era imaginea Ierusalimului, țesută cu mătase. În colțul ochiului i se ivi o lacrimă când privirea lui se centră pe domurile albe-aurii, încununate de cerul albastru-pur.

– Nu, șopti el, simțindu-și inima bătând tot mai slab. Nu încă. Trebuie să reușesc.

– Sanctitate... spuse unul dintre cardinali, apropriindu-se ca să audă vocea firavă a papei.

Clement își întoarse cu greu capul înspre el.

– Îi promisesem lui Raoul.

– Cine e Raoul? întrebă cardinalul cu blândețe. Văzând că papa nu răspunde, bărbatul îi privi pe ceilalți, care își clătinară capetele, mirați.

Când clopotele nonelor își încetară dangătul, mâna papei căzu din cea a cardinalului, iar capul i se afundă în pernă.

Castelul Vincennes, Regatul Franței
29 august 1314

Filip își îmboldi calul să alerge mai repede, fără să-i aștepte pe ceilalți. Pădurea verde din fața sa avea să-i ofere libertatea pe care era atât de nerăbdător să o dobândească. Iapa albă înainta cu repeziciune pe cărarea care șerpuia printre copaci, izbind pământul cu copitele ei potcovite. Regele intră în ritmul ei, strângând hățurile cu o mână. Pe cealaltă mână, pe care și-o ținea în lateral, avea un șoim cu capul acoperit, curelușa și legătura trecute printre degetele lui. Era un șoim-călător femelă, iute ca fulgerul, primită cadou de la ginerele său, regele Edward. Maiden murise cu un an în urmă și de atunci nu mai zburase nicio pasăre, însă îi lipsea mult plăcerea hăituitului și în ultimele luni se gândise tot mai mult la pădurile și râurile din apropierea reședinței regale. Sir Henric antrenase șoimul, iar acum erau amândoi, el și ea, gata să-și pună curajul la încercare.

Luni la rând, rămăsese în Paris, simțindu-se ca într-o închisoare, nerăbdător să evadeze. Moartea papei Clement complicase și mai mult lucrurile, căci suveranul pontif dăduse o bulă prin care decretase ca toate bunurile templierilor să fie cedate ospitalierilor, însă nu exista niciun document care să ateste decizia ca Filip să fie numit Mare Maestru al ordinului. Regele nu dormise câteva săptămâni, discutând în contradictoriu cu Guillaume de Plaisans și Pierre Dubois, căutând cu disperare o soluție care să rezolve

problema. În cele din urmă, şireţii săi sfetnicii, pregătindu-se să cedeze bunurile şi proprietăţile templierilor cavalerilor Sfântului Ioan, născociseră o lungă listă de cheltuieli pe care fusese nevoit să le facă regele în timpul arestărilor şi trecerii bunurilor în proprietatea sa. Dacă ospitalierii voiau să beneficieze de pe urma numeroaselor moşii şi proprietăţi, trebuiau să plătească. Astfel, Filip obţinuse tot ce-şi dorise. Moartea lui Clement îl scăpase de povara grea a unei cruciade pe care nu şi-o dorea, iar ospitalierii aveau să-i umple vistieria secătuită.

Călărind, simţea înţepăturile cămăşii din păr. Mereu ocupat în ultima vreme, nu o mai purtase de mult timp. Cerul de deasupra sa, vizibil prin golurile dintre crengile copacilor, era roşu-auriu înspre răsărit. Era încă devreme, iar soarele de-abia începuse să urce pe boltă. Avea să fie foarte cald la prânz, iar aburii care se ridicau din iarba încărcată de rouă transformau pădurea într-un tărâm diafan, înţesat de pânze aurii şi umbre mişcătoare. Păsările zburau cu repeziciune din copacii pe sub care regele trecea în viteză. Auzind lătratul câinilor undeva în spatele său, Filip se uită peste umăr. Nu se mai vedeau curtenii care se luaseră după el. Trase cu putere de căpăstru, încetinind pasul iepei sale, o întoarse pe loc şi galopă înapoi. Auzi câteva strigăte şi vaierul unui corn de vânătoare. După o cotitură a cărării, îi văzu pe însoţitorii săi. Se adunaseră la marginea pădurii, privind în adâncurile ei. Hăitaşii, care alergaseră pe jos în urma cailor, se chinuiau să-şi potolească câinii care lătrau, trăgând de lese.

– Ce e? întrebă Filip, apropiindu-se.

– Au dat de urma vreunui animal, maiestate, răspunse unul, lovindu-şi câinele de vânătoare cu un băţ în încercarea de a-l face să tacă. Căprioară, cred.

– Atât de aproape de castel? întrebă neîncrezător Ludovic, fiul lui Filip.

Filip îşi struni calul, apropiindu-se de copaci şi privind printre ei.

– Ce spuneţi, maiestate, întrebă Henric, apropiindu-se de el. Bătrânul şoimar zâmbi, chipul său încreţindu-se. Să vânăm aici, ori la râu?

Filip îi făcu un semn hăitaşului.

– Dă drumul câinilor.

Curtenii murmurară bucuroşi, pregătindu-se, în vreme ce hăitaşii eliberară câinii. Aceştia o ţâşniră în pădure, lătrând. Vânătoarea începuse.

Filip se lansă primul, coborând panta înverzită ce despărţea drumul de la marginea pădurii de desişul copacilor. Conducându-şi calul cu îndemânare, se aplecă cât mai mult pentru a evita crengile mai joase, strângându-şi genunchii. Iapa trecu în mare viteză printre copaci. Însoţitorii săi îl urmară, împrăştiindu-se, fiecare om alegându-şi singur calea prin pădure. Filip se distanţă încă o dată de toţi ceilalţi, niciunul nefiind în stare, ori neîndrăznind să călărească la fel de iute ca el. Strânse din dinţi, simţind din plin fiorul vânătorii, în urma sa ceaţa rotindu-se în vârtejuri. Era însăşi personificarea puterii, stăpânul tuturor lucrurilor: calul său, ucigaşa de pe încheietura sa, pământul pe care gonea. Era rege, adulat şi temut. Îşi învinsese duşmanii

și-i privise pe toți prăbușindu-se dinaintea sa. Își extinsese regatul și-și umpluse vistieria. În toată lumea creștină nu mai era nimeni atât de puternic și atât de vestit.

În față, câinii păreau să o fi luat în direcții diferite. Văzu mișcare, iar ogarii țâșniră în stânga și-n dreapta.

– Avem două urme! strigă el, luându-se după cei trei câini care se îndreptaseră spre stânga. Fu trântit în șa când calul sări peste un pârâu puțin adânc. Printre copacii din spatele său și din partea dreaptă se auzeau strigătele celorlalți, care se împrăștiaseră, fiecare dorind să fie primul care zărește prada. Zgomotele erau distorsionate, răsunând în pădurea ca un labirint. Ceva mai în față, lătratul câinilor deveni mai puternic. Când ajunse într-un luminiș, Filip își încetini iapa trăgând-o de căpăstru. Nu vedea câinii, însă îi auzea mârâind. Tufișul dintre doi stejari se mișca. Întrebându-se dacă nu cumva dăduseră peste un mistreț, Filip își trecu piciorul peste șa și sări jos, încă ținându-și șoimul migrator pe mâna stângă.

Își trase sabia cu mâna dreaptă și înaintă prevăzător. Un mistreț încolțit putea fi letal. Calul său se rotea pe loc, fornăind. Soarele trimitea printre ramurile copacilor raze aurii de lumină. Pădurea era plină de sunetul cornurilor și de bărbați strigând. Se părea că ogarii îi făcuseră să se învârtă în cerc. Filip se încruntă. Era dezamăgit. Oare apucase în direcția greșită? Se apropie și mai mult de locul în care se aflau câinii. Când la o parte crengile, văzu o căprioară moartă, ogarii înfruptându-se din ea. Era gata să strige ceva înspre

hăitași când văzu o gaură în animal. Părea să fie o rană făcută de-o săgeată. Se îndreptă de spate, înfuriat la culme. Braconieri? Pe proprietatea sa? Crengile copacilor din spatele său foșniră. Regele se întoarse.

Ieșind de după ramurile verzi, învăluiți de ceață, văzu trei oameni. Razele firave ale soarelui făceau ca mantiile lor să strălucească, crucea de pe pieptul fiecăruia dintre ei fiind la fel de roșie ca sângele. Unul dintre ei ținea în mână un arc, pregătit să tragă. Îi dădu drumul, iar săgeata țâșni înspre el. Filip privi înaintarea rapidă a săgeții, nervii din trupul său fiind gata să-l facă să sară într-o parte, luptând pentru viață. Însă săgeata fusese mai iute. Când vârful ei ascuțit îi intră în piept, regele fu împins înspre spate, depărtându-și brațele. Sabia cu mâner din aur îi căzu din mână. Șoimul țipă, dând din aripi și reușind să se dezlege. Filip căzu pe spate, respirând precipitat, privind-o cum se înalță către cerul albastru de deasupra sa. Pasărea urcă tot mai mult, iar el rămase țintuit, scufundându-se tot mai mult în el însuși, în abis.

46

Argyll, Regatul Scoției
2 noiembrie 1314

Strigătele copiilor păreau stridente, purtate de vânt înapoi la adulții care urcau dealul încetișor. Ceva mai aproape, marea murmura și gemea, întinzându-și apele peste bancurile de nisip, apoi trăgându-și-le înapoi. Will se opri pe marginea sfărâmicioasă a falezei, lăsând briza să-l învăluie neliniștită, biciuindu-i picioarele cu firele înalte și tăioase de iarbă. Soarele asfințise, însă orizontul dinspre apus era încă luminat, multitudinea de insule care încărcau depărtarea părând negre pe cerul auriu.

În unele zile, petrecea acolo ore în șir. După atâția ani de incertitudini, faptul că acum putea să cuprindă cu privirea tot ce se așternea dinaintea lui era o adevărată mângâiere. Însă chiar și în acele spații mărginite era un lucru obișnuit să aibă loc schimbări. Marea se prefăcea din verde în cenușă într-o clipă și

colinele-nverzite puteau oricând să fie învăluite de ceața care arunca un văl alburiu peste lacurile care puteau adăposti în apele lor munți întregi, căci într-atât de adânci erau. Verile erau superbe, cu nopți luminoase și blânde, însă iernile erau cumplite. Comuniunea avea un sens deplin acolo, nu cel pe care-l dobândise în Londra cea întinsă ori în labirintul încurcat al Parisului. Într-un anume fel, îi amintea de Acra, cu aceeași frumusețe stearpă și nisipurile albe ca zahărul, ținutul stâncos unde oamenii erau uniți, trebuind să se încreadă unii în ceilalți pentru a putea supraviețui. Lui Everard i-ar fi plăcut să trăiască acolo, așa cum i-ar fi plăcut și lui Elwen.

Will simți mâna cuiva pe brațul său.

Ysenda îi zâmbi.

– Nu vii înăuntru? O să fie frig în noaptea asta. Se uită în spatele ei când soțul o luă de după mijloc.

John Campbell îl salută cu capul pe Will.

– A fost o slujbă frumoasă, zic eu.

Se uită în sus când își auzi numele strigat, iar chipul ars de soare îi fu îndulcit de un zâmbet când îl văzu pe băiețelul care alerga înspre el, coborând de pe colină.

Băiatul se opri gâfâind, dându-și la o parte părul din ochi.

– Putem cumpăra mai multe mere de la prăvălie?

– Pentru ce? îl întrebă John, oftând când îl ridică în brațe.

Băiatul era slab ca un băț, însă înalt pentru vârsta sa. Uneori, Will vedea pe chipul lui frânturi din imaginea lui Filip, fapt care îl îndurerase o bună

bucată de vreme, însă cu cât începuse să-l cunoască mai bine pe nepotul său, cu atât mai uşor îi fuseseră risipite temerile, căci băiatul avea un temperament foarte diferit de cel al tatălui său.

– Pentru lâna mielului. Christian spune că eu o voi face.

John zâmbi larg. Băutura, preparată din mere coapte, bere şi nucşoară, era preferata familiei.

– Îmi pare a fi ceva foarte dificil pentru cineva atât de tânăr.

– Pot să o fac.

– Sunt sigur, spuse John, chicotind, lăsându-l jos pe băiat. Poate o să te ajute bunicul tău.

Will încuviinţă când văzu că ochii copilului se îndreptară plini de speranţă către el.

– Vin îndată, William.

Ysenda îi surprinse privirea. Luându-l de mână pe băiat, soţul ei încă ţinând-o de mijloc, îi conduse pe amândoi înspre casă, mergând în urma celorlalţi copii şi adulţi care urcau pe drumeagul cufundat în întuneric.

– Curând n-o să mai poţi face nimic fără el, ştii doar.

Will nu se întoarse. Nişte degete reci se îngemănară cu ale sale, iar el închise ochii când fiica sa îşi rezemă capul de umărul lui. Rămaseră aşa câteva clipe, fără să scoată niciun cuvânt.

În cele din urmă, ea îl strânse de mână.

– Mă duc să ajut la pregătirea cinei. Rose se opri, strângându-şi mai bine mantia bătută de vânt. O să le pregătesc eu masa.

Will continuă să privească înspre mare, lăsând-o pe fiica lui să îi urmeze pe Ysenda şi pe ceilalţi.

Avea să fie o noapte de sărbătoare. Aveau să închine un pahar drept mulţumire pentru încheierea anului şi să-I mulţumească Domnului pentru binecuvântările Lui. Dar era în acelaşi timp şi o noapte a tristeţii, o masă pentru cei morţi, întru amintirea sufletelor lor. În biserică rostiseră rugăciuni pentru cei trecuţi în lumea celor drepţi, iar la masă aveau să pună un scaun în plus, onorându-le memoria. În noaptea aceasta, aerul era încărcat cu amintiri. Stând pe marginea falezei, cerul auriu devenind încetişor albastru, îi putea simţi pe toţi adunându-se în jurul său: mama sa, tatăl său, Elwen şi Owein, Everard şi Elias, William Wallace, Jacques de Molay, chiar şi Garin. Rămase nemişcat câteva clipe, apoi se ridică şi porni în sus, către casă, lovind pământul cu toiagul.

Apropiindu-se, auzi glasul lui David, clar şi puternic, răsunând înăuntru. Nepotul său ajunsese acasă în urmă cu o săptămână, având multe de povestit despre regele Robert. Mai avuseseră loc şi alte lupte cu armata engleză în ultimii ani, însă Edward al II-lea nu era la fel de războinic ca tatăl său, iar într-o bătălie decisivă de la mijlocul verii, Robert Bruce îl împinsese pe rege şi pe oamenii săi înapoi dincolo de graniţă. Acolo, pe coasta aceasta atât de îndepărtată, toate, i se părea lui Will, avuseseră loc cu mult timp în urmă. Sosise vremea ca tinerii să făurească istoria, să devină eroi. Pentru el, nu mai rămăsese timp decât pentru reflecţie. În anul care trecuse începuse să-şi scrie şi el

memoriile, după cele ale lui Everard, pergamentul vechi, îngălbenit, înghiţind hulpav cerneala din vârful penei. Nu i se mai părea atât de important să protejeze secretele Anima Templi, ci mai degrabă credea că sosise vremea pentru dezvăluirea adevărului, aşa că scria cât mai deschis despre Frăţie, despre templieri şi despre Sufletul ei.

Will era aproape de uşă când auzi zgomot de copite. Întorcându-se, văzu venind înspre el un cal ce urca colina cu repeziciune. Încreţindu-şi fruntea şi mijindu-şi ochii din pricina luminii slabe, încercă să vadă cine era călăreţul. Se încruntă şi mai mult când îşi auzi numele strigat. Imediat îşi dădu seama cine era.

Când Robert opri calul şi sări din şa, înţepenit, Will strigă peste umăr prin uşa întredeschisă şi se duse în întâmpinarea lui, uşurat că-şi vede din nou vechiul său prieten.

– S-a făcut, şopti Robert, când Will se apropie de el.

În pragul uşii ieşise John.

– Mai pregătiţi un loc la masă! strigă el, în vreme ce Will şi Robert îl urmară înăuntru, unul din slujitori grăbindu-se să ducă la grajduri calul obosit al cavalerului.

– Am adus astea cu mine, spuse Robert, rămânând în prag şi întinzându-i lui Will un sac. N-am vrut să le ard.

Will îl luă şi se uită înăuntru.

Nepotul său îşi iţi capul prin uşa de la bucătărie.

– Christian spune că o să ne ajuţi.

– Așa zice? Will zâmbi. Spune-i că vin imediat. Îi arătă lui Robert o cameră goală. Trecând pe lângă bucătărie, Will îl văzu pe nepotul său urcându-se pe un scăunel ca să ajungă la masa pe care Christian și Rose tăiau câteva mere coapte. Ysenda stătea pe vine în fața lui Ede, în fața căminului, iar Simon vorbea cu David, care turna bere în două căni.

– Îi vei spune? îl întrebă Robert, după ce intrară în cameră. Servitorii puseseră lemne pe foc, iar vântul sufla în rafale peste flăcări, umplând camera de un fum înțepător. Nepotului tău?

Will închise ușa.

– Despre tatăl său? Se întoarse, privindu-l pe Robert. Cu timpul, da. Merită să știe cine îi e părinte. S-au ascuns prea multe lucruri în familia asta.

Se duse la cufărul de sub fereastră. Desfăcând sacul, scoase cele trei mantii și le puse înăuntru, lângă memoriile lui Everard și mânerul sabiei rupte a tatălui său, pe care Rose o luase de la palat.

– Nu-s cine știe ce lucrurile cu care ai rămas, nu-i așa? murmură Robert, privind peste umărul lui Will. Cel puțin pentru două sute de ani.

– Asta nu e tot. Will îi aruncă o privire. Încă mai avem bogățiile de la preceptoriu.

– Te-ai hotărât ce vom face cu ele?

– Nu știu dacă noi suntem în măsură să decidem asta, răspunse Will după câteva clipe.

– Atunci cine?

– Cei care ne vor urma. Will se uită la sabia frântă și la mantiile albe. Cei din viitor.

– Şi noi? Ce-o să facem de-acum încolo?

Will închise cufărul şi se ridică.

– Hai să vorbim mâine despre asta. Îşi puse o mână pe umărul cavalerului, zâmbind uşor. În noaptea asta ne vom ospăta.

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună din cameră, unul lângă celălalt, Will sprijinindu-se cu toată greutatea în toiagul său. Intrară amândoi în bucătăria ticsită şi călduroasă, fiind învăluiţi de un cor de voci vesele şi râsete.

NOTA AUTOAREI

În 1999 eram într-un bar și am prins din zbor o conversație între doi prieteni despre cavalerii templieri. Nu auzisem de ei până atunci și acești călugări-războinici mi-au stârnit curiozitatea imediat. Peste câteva luni, am descoperit *Procesul templierilor*, cartea istoricului Malcolm Barber, care prezenta în detaliu declinul Ordinului. Am citit-o într-o după-amiază și până să ajung la final am realizat că trebuie să spun povestea lor. La început am avut în gând să scriu un roman într-un singur volum, însă cu cât mă documentam mai mult despre cavaleri, cu atât mi se revela mai clar bogăția de evenimente ale acelei perioade: cruciadele, epoca de glorie a mamelucilor, politica vremii, dramele curtenești. În scurt timp, cartea s-a transformat într-o trilogie. Anul trecut, când am început să lucrez la *Recviem*, am simțit că ciclul s-a încheiat, căci însăși căderea templierilor fusese punctul de la care plecase totul. Am dat ascultare vocilor personajelor prezente în mintea mea timp de mai bine de zece ani, însă am scris și despre cele mai importante scene ale celor trei perioade pe care le acoperă trilogia.

La fel ca în cazul volumelor *Anima Templi* și *Cruciada*, am intervenit cu mici schimbări asupra istoriei, cu precădere în ceea ce privește firul ei cronologic, însă mare parte din povestea pe care ați citit-o în *Recviem* este bazată pe evenimente și personaje reale. Consider că este util să precizez punctele în care realitatea istorică și ficțiunea se întrepătrund. În mare parte, am alterat istoria sub forma simplificării unor evenimente care fie că s-au derulat într-o perioadă mai lungă de timp, fie au fost mai complexe decât le-am descris. În calitate de scriitor de romane istorice, se întâmplă adesea să trebuiască să decizi dacă păstrezi istoria întocmai cum s-a întâmplat, sau o schimbi, pentru a o face mai interesantă ori mai accesibilă. Când într-un singur roman acoperi nouăsprezece ani, acest lucru devine cu atât mai necesar.

De pildă, eu am simplificat războiul dintre Franța și Flandra, însă evenimente precum masacrul din Bruges, înfrângerea francezilor la Courtrai și alianța dintre Edward I și Guy de Dampierre sunt bazate pe fapte istorice. Răscoala din Gasconia împotriva armatelor regale franceze a avut loc în 1303, nu în 1302, Bertrand de Got aflându-se la Roma la vremea respectivă. Filip al IV-lea i-a alungat pe evrei din Franța, dar nu înainte de 1306, iar bunicul său, Ludovic al IX-lea, a fost canonizat mai târziu decât este consemnat în carte. Bula papei Bonifaciu, *Clericis laicos*, a fost dată în februarie 1296, iar *Unam Sanctam*, în noiembrie 1302. Guillaume de Nogaret a murit în jurul anului 1313, nu în 1308. Filip a ridicat într-adevăr crucea, însă acest lucru s-a petrecut cu un an înainte față de cum este prezentat în carte. Regele a murit într-un accident de călărie, în noiembrie 1314.

Pentru a păstra un anume grad de omogenitate în ierarhia templierilor, am evitat să amintesc despre o serie de oficiali, care în realitate ar fi fost personalități importante în cadrul Ordinului, așa cum este Maestrul Franței. Se întâmpla uneori ca după moartea cuiva să se aștepte timp îndelungat până la înlocuirea sa și nu de puține ori în cadrul Ordinului un oficial ocupa concomitent două funcții. O vreme, Hugues de Pairaud a fost inspector și totodată Maestru al Franței.

Poate părea incredibil, dar atacul asupra papei Bonifaciu al VIII-lea de la Anagni, condus de Guillaume de Nogaret și de Sciarra Colonna, este real și a avut loc chiar în felul în care l-am descris (există consemnări care atestă faptul că atunci când au ajuns, papa era păzit de templieri), însă și aici am condensat secvența pentru a păstra ritmul evenimentelor. Sunt supoziții conform cărora escorta lui Bonifaciu ar fi fost atacată de oamenii lui Colonna în timp ce fugea din oraș, însă nu se știe sigur. Ceea ce se știe cu certitudine este că papa a murit la Roma, la câteva săptămâni de la aceste evenimente. Nu este limpede cum a murit succesorul lui, Benedict al XI-lea, deși există consemnări, care susțin că niște smochine otrăvite i-au adus sfârșitul, și teorii care afirmă că Filip și miniștrii lui au fost implicați în aceasta.

În ceea ce privește prima campanie împotriva scoțienilor a regelui Edward, John Balliol nu a denunțat tratatul cu Franța, până în luna iulie, iar Edward a aflat asta în Perth, nu în Edinburgh. Apoi, Balliol i s-a înfățișat regelui la Montrose, iar acesta i-a dat jos coroana de pe cap. Se pare că remarca plină de dispreț a lui Edward, „Bine-am făcut că am

scăpat de scârnăvia[1] asta", devenită celebră, a fost rostită în timp ce acesta trecea graniţa spre Anglia, în toamna anului 1296. Într-o manieră asemănătoare, am făcut uz de un reglaj fin în ceea ce priveşte prezentarea detaliilor campaniei din 1297 din punctul de vedere al părţii scoţiene. William Wallace a încercat să elibereze Dundee în august şi de acolo, nu din pădurea Selkirk, a pornit spre Stirling. Cu toate acestea, petrecuse mare parte din ultima lună în pădure, unde şi-a strâns armata şi şi-a instruit soldaţii, folosind locul ca bază militară.

Măsurile luate împotriva templierilor au fost incredibil de complicate şi de tergiversate şi, deşi acestea m-au făcut să scriu cartea, fiind de-a dreptul fascinante, ele nu puteau să constituie esenţa necesară unei naraţiuni alerte. Pentru toţi cei care vor să parcurgă întreaga poveste, recomand cu toată încrederea *Procesul templierilor* de Malcolm Barber. Totuşi, majoritatea evenimentelor pe care am ales să le prezint în carte sunt bazate pe fapte sau cel puţin pe ipoteze.

O cronică spune că Filip al IV-lea s-a întâlnit în secret cu Bertrand de Got înainte ca acesta să devină papă şi că l-a convins să ducă la îndeplinire anumite obligaţii. Majoritatea eruditilor moderni resping o asemenea presupunere, însă, indiferent dacă este adevărată sau nu, este cert că regele a făcut tot ce era cu putinţă pentru a influenţa votul, ordonându-i lui Nogaret să facă presiuni asupra colegiului cardinalilor astfel încât să aleagă un papă simpatizant al coroanei franceze. Fiul lui Bertrand este o plăsmuire de-a mea, deşi arhiepiscopul a fost acuzat de o aventură cu o

[1] Cu referire la Scoţia şi la poporul scoţian (n. tr.).

nobilă din regiunea respectivă. Esquin de Floyran, un personaj puțin cunoscut, a fost un templier trimis la închisoare, cel care i-a acuzat pentru prima oară pe cavaleri de erezie, scriindu-i atât regelui Filip, cât și regelui Iacob al Aragonului și aducând așa-zise dovezi în sprijinul afirmațiilor sale, însă nepotul lui, Martin, este rod al ficțiunii. Formarea comisiei papale și apărarea cavalerilor au apărut mai târziu pe parcursul procesului, la fel și arderea sistematică pe rug a cavalerilor, în afara Parisului. Nu se știe ce s-a întâmplat cu faimoasa comoară a templierilor, deși se crede că în jur de douăzeci de cavaleri au reușit să scape de primele arestări din Paris, fiind preveniți în legătură cu acestea. Nu se știe cu certitudine încotro au apucat-o și dacă au luat sau nu comoara cu ei, subiectul fiind intens dezbătut de-a lungul secolelor.

Ordinul Templului nu a fost găsit vinovat pentru cele o sută douăzeci și șapte de acuzații care i s-au adus, iar Clement l-a dizolvat doar pentru că reputația organizației fusese grav afectată în timpul procesului. În cazul oficialilor, povestea e alta. Jacques de Molay și Geoffroi de Charney au fost arși pe rug în luna martie a anului 1314, fiind considerați eretici recăzuți. Faimosul blestem pe care de Molay l-a aruncat asupra regelui și a papei a traversat anii și a ajuns să fie cunoscut și în ziua de azi. Chiar dacă nu avem cum să știm dacă relatarea este una apocrifă, este cert că Filip și Clement au murit amândoi chiar în anul acela. Dinastia capețienilor, de care Filip era atât de mândru, s-a stins dezastruos, cei trei fii ai săi murind foarte rapid unul după altul.

Templierii din Franța și din alte părți au recunoscut majoritatea acuzațiilor care li s-au adus, însă mărturiile

le-au fost smulse sub o abominabilă tortură și mulți dintre cavaleri s-au lepădat de ele atunci când și-au revenit, inclusiv de Molay și de Charney, care au sfârșit prin a fi arși pe rug fiindcă și-au susținut nevinovăția. Acuzațiile aduse Ordinului sunt șocant de asemănătoare cu cele aduse catarilor și altor grupări devenite țintă a războiului Bisericii contra ereticilor. În Evul Mediu, câștigarea simpatiei poporului se făcea lesne prin a induce oamenilor frica de vrăjitorie și de adorarea necuratului, iar Filip și sfetnicii săi au dovedit în mai multe rânduri cât de bine se pricepeau la acest tip de propagandă. Totuși, există o acuzație care se detașează mereu în proces și aproape întotdeauna este legată de numele lui Hugues de Pairaud: cea conform căreia cavalerii ar fi scuipat crucea. O ipoteză afirmă că aceasta era o practică adoptată de unii membri ai Ordinului, un fel de test de supunere. Adevărul din spatele procesului și motivațiile celor implicați probabil că nu vor fi niciodată cunoscute cu certitudine, însă ceea ce s-a întâmplat spune multe despre personalitatea templierilor, acești călugări-războinici cu mantiile lor albe, neîntinate, continuând să rămână atât de vii în conștiința noastră, la aproape șapte sute de ani de la dispariția lor.

ROBYN YOUNG

Brighton, iulie 2008

LISTA PERSONAJELOR

(* marchează un personaj istoric)

* Adam: văr cu William Wallace
Albert: templier
Alice: fiica Ysendei, nepoata lui Will
* Andrew de Moray: nobil scoțian, conducător al revoltei scoțiene
* Anthony Bek: episcop de Durham
* Benedict al XI-lea: papă (1303–1304)
* Bernard Saisset: episcop de Pamiers, acuzat de erezie de Filip al IV-lea
* Bertrand de Got (1264–1314): arhiepiscop de Bordeaux, papă sub numele de Clement al V-lea (1305–1314)
Blanche: slujitoare din suita lui Jeanne de Navara
* Bonifaciu al VIII-lea (1234–1303): papă (1294–1303)
* Brian le Jay: maestru al Templului din Anglia
* Carol de Valois: fratele lui Filip al IV-lea
* Celestin al V-lea (1215–1296): papă (1294)
Christian: cumnata lui Gray
Colin: fiul lui Ede și nepotul lui Will

David: fiul Ysendei și nepotul lui Will
* David Graham: nobil scoțian, fiul lui Patrick Graham
Duncan: primul soț al Ysendei
Ede: sora lui Will
* Edward I (1239–1307): rege al Angliei (1272–1307)
* Edward al II-lea (1284–1327): rege al Angliei (1307–1327)
* Eleanor de Castilia: prima soție a lui Edward I și regină a Angliei
Elias: rabin
Elwen: soția lui Will, decedată în 1291 la Acra
* Esquin de Floyran: maestru templier din Montfaucon
Everard de Troyes: preot templier și fost lider al Anima Templi, decedat în Acra, în 1277
Gaillard: scutierul lui Bertrand de Got
Garin de Lyon: fost cavaler templier în serviciul lui Edward I, ucis de Will în Acra, în 1291
Gautier: soldat din garda regală franceză
* Geoffroi de Charney: maestru al Templului din Normandia
* Geoffroi de Gonneville: maestru al Templului din Aquitania
Gérard: sergent templier
Gilles: soldat din garda regală franceză
* Godfrey Bussa: căpitan al gărzii papale
* Gray: tovarăș al lui William Wallace
Gui: cavaler templier
* Guillaume de Nogaret (?–1313): avocat și sfetnic al lui Filip al IV-lea, păstrător al sigiliului din 1302
* Guillaume de Paris: călugăr dominican, duhovnicul lui Filip al IV-lea

* Guillaume de Plaisans: avocat și sfetnic al lui Filip al IV-lea
* Guy de Dampierre: conte de Flandra
Hasan: fost camarad al lui Everard de Troyes, decedat la Paris în 1266
Heloise: iubita lui Bertrand de Got
Henric: șoimarul lui Filip al IV-lea
* Henric Percy: nobil englez
* Hugh Cressingham: oficial englez, trezorier al Scoției sub domnia lui Edward I
* Hugues de Pairaud: inspector al Templului
Isaac: negustor evreu
* Isabella: fiica lui Filip al IV-lea și a lui Jeanne, soția lui Edward al II-lea al Angliei din 1308
* Jacques de Molay: Mare Maestru al Templului (1293–1314)
James Campbell: cavaler templier și tatăl lui Will, moare executat în 1266, în Țara Sfântă
* Jeanne de Navara: soția lui Filip al IV-lea, regina Franței și a Navarei
* John Balliol: rege al Scoției (1292–1296)
* John Blair: capelan al lui William Wallace
John Campbell: cavaler scoțian, al doilea soț al Ysendei
* John de Warenne: conte de Surrey
* Kalawun: sultan al Egiptului și Siriei (1280–1290)
Laurent: templier
* Ludovic al IX-lea: rege al Franței (1226–1270), canonizat de către Bonifaciu al VIII-lea în 1297
Margaret: fiica Ysendei și nepoata lui Will
Marguerite: slujitoare din suita lui Jeanne de Navara
Marie: slujnica lui Bertrand de Got
Martin de Floyran: cavaler templier, nepotul lui Esquin

* Niccolo: nobil italian
Owein ap Gwyn: cavaler templier, fost maestru al lui Will, ucis în Honfleur în 1260
* Patrick Graham: nobil scoţian
* Filip al IV-lea (1268–1314): rege al Franţei (1285–1314)
Pierre de Bourg: nobil francez
* Pierre Dubois: avocat al lui Filip al IV-lea
* Pierre Flote: avocat şi sfetnic al regelui Filip al IV-lea, păstrător al sigiliului până în 1302
Ponsard: soldat din garda regală franceză
* Rainald: căpitan al oraşului Ferentino
Rainier: cavaler templier
Raoul: fiul lui Bertrand de Got
* Robert Bruce: conte de Carrick, rege al Scoţiei (1306–1329)
Robert de Paris: cavaler templier şi membru al Anima Templi
Rose: fiica lui Will şi a lui Elwen
Samuel: zaraf evreu
* Sciarra Colonna: nobil italian
Simon Tanner: sergent templier
Stephen: războinic irlandez
Thomas: cavaler templier la Templul din Londra şi membru al Anima Templi
Will Campbell: comandant templier şi conducător al Anima Templi
William: fiul lui Rose
* William Wallace (circa 1270–1305): cavaler scoţian şi conducător al revoltelor din Scoţia
Yolande: slujnica lui Bertrand de Got
Ysenda: sora mai mică a lui Will, mama lui David, Margaret şi Alice

Will Campbell, templierul neînfricat, se confruntă cu o situație-limită. Întors la Paris, după ce a jurat credință ordinului Anima Templi, trebuie să facă o alegere, la vremuri când pacea pare un scop imposibil de atins. Eroul lui Robyn Young are de ales: ori rămâne alături de templieri pentru a lupta într-un război în care nu crede, ori își încalcă jurământul și-și caută liniștea.

Prins într-un conflict sângeros, templierul se va trezi în fața unei noi amenințări. Pe tronul Franței se află un conducător însetat de putere, căruia nimic nu-i poate sta în cale.

ISBN 978-606-579-418-4

www.nemira.ro
www.suspans.ro